

Chương 1: Ta Là Người Biết Phân Rõ Đúng Sai

Đoan vương phủ sáng sớm nay không giống với những ngày trước, hạ nhân trong nhà bếp chạy tới chạy lui vô cùng bận rộn, nhưng không mấy may có chút rối loạn. Bà Mã sau khi đưa điểm tâm mà nội viện cần đến nơi xong, liền dẫn theo vài nô tỳ quay trở về phòng bếp, chỉ là sắc mặt có hơi khó coi.

“Các chị em làm sao thế, khuôn mặt khó coi quá?”

Một bà khác mặc chiếc áo mỏng tối màu có hàng cúc ở giữa thấy thế, liền đưa một chén trà cho bà ta, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Không phải bà đưa sữa đặc đến chính viện à, sao lại...”

“Đừng nhắc đến nữa, sáng sớm nay vương phi vừa mới tỉnh, đám người hầu chuyên làm những việc lật vật như bọn tôi đâu có được vào trong sân viện, chỉ gặp Ngân Liễu cô nương người hầu ở bên cạnh vương phi thôi,”

nói đến đây, bà Mã nốc một ngụm trà, liếc nhìn xung quanh rồi đề thấp giọng xuống nói:

“Tôi thấy sắc mặt người ở Đông viện không ổn lắm, nên vội vàng quay về luôn.”

Nghe xong những này, người đàn bà mặc chiếc áo có hàng cúc ở giữa thờ dãi, nửa như đang xem náo nhiệt nửa như thương hại nói:

“Rèm đỏ treo trong phủ vẫn còn chưa kịp tháo xuống đâu.”

Vương phi được gả vào vương phủ chưa đến hai tháng, nhưng từ sau đêm tân hôn vương gia chưa từng bước chân vào Đông viện, hai ngày nay vương phi bệnh rất nặng nhưng vương gia chỉ tới đó ngồi một lát rồi đi luôn, cũng khó tránh sắc mặt người ở chính viện lại không tốt. Bà ta cũng may mắn được gặp mặt vương phi một lần, dung mạo đoan trang nền nã, dáng vẻ cũng rất xinh đẹp, chẳng biết vương gia không thích ở điểm nào.

“Đừng nói năng linh tinh nữa, vừa nãy tôi nhìn thấy nô tỳ bên cạnh Phùng trắc phi đi sang đó.”

Bà Mã không nói hết câu nhưng trong lòng cả hai người đều hiểu cả, bèn dừng lại không nói tiếp nữa, lại ai lo làm việc người này.

Trong chính viện, một đám nô tỳ đang cẩn thận hầu hạ vương phi rửa mặt, chiếc khăn lụa thượng hạng nhẹ nhàng lau lên những ngón tay tựa những cây hành xong được đặt sang một bên.

Mái tóc đen của Khúc Kinh Cự rối bù, nhưng khuôn mặt lại không nhìn thấy vẻ tức giận giống như mấy hôm trước, uể oải tháo chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay ra ném luôn vào trong chiếc hộp được chạm khắc bằng gỗ lim nói:

“Màu sắc cái này có cổ lỗ quá rồi.”

Kim Trần nghe xong thoáng ngẩn người ra giây lát, sau đó vẫy vẫy tay với vài thị nữ đang đứng đằng sau, mấy chiếc hộp được dâng lên trước mặt Khúc Kinh Cự, bên trong đề từng cặp vòng tay đủ loại. Cái có tơ vàng, cái khảm trân châu, cái làm bằng ngọc, tất cả đều vô cùng có giá trị.

Ánh mắt quét ngang qua một loạt những chiếc vòng tay đó, cuối cùng chọn một chiếc vòng ngọc huyết kê được mài giữa đẹp đẽ tinh tế, chiếc vòng ngọc màu máu lại càng tôn lên cổ tay trắng nõn, đẹp không lời nào tả xiết.

Kim Trần thấy thế sắc mặt khẽ biến, ngày xưa vương phi e ngại vòng ngọc huyết kê quá diễm lệ, nên chưa bao giờ đeo, giờ vừa liếc nhìn đã chọn trúng chiếc vòng ngọc này. Nhớ lại những ngày bước chân vào trong vương phủ, trong lòng nàng có chút cay đắng, trước khi xuất giá vương phi là người tính tình hiền hòa ảm áp, vốn dĩ là một cô gái đức hạnh, nào ngờ lại có một ngày được gả vào trong hoàng thất, tính cách như vậy nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi.

Chú ý tới vẻ mặt của Kim Trần, Khúc Kinh Cự khẽ cười, nhắc người đuổi hai tay ra để đám thị nữ mặc cho mình một bộ váy bằng lụa với phần áo tay rộng đã được chọn lựa rất khéo, đây là loại gấm nền trắng cực phẩm của Thục tú, bên trên thêu điểm những bông hoa mai đỏ, chỉ cần khẽ cử động thôi, là phảng phất giống như những đóa mai thật đang lay động trong gió.

(Thục tú tập trung ở vùng Thành Đô Tứ Xuyên, là một vùng dệt gấm thêu lụa vô cùng nổi tiếng, với cách thêu rất cầu kỳ, tỉ mỉ. Là một trong Tứ đại danh tú (Nghĩa là bốn loại đồ thêu nổi tiếng của TQ), gồm Giang Tô (Tô tú), Hồ Nam (Trương tú), Quảng Đông (Việt tú) và Tứ Xuyên (Thục tú).)

Bên hông phối cùng túi thơm hình hoa tịnh đế buông rủ xuống váy và những nút kết bằng ngọc tròn, mái tóc đen mềm mượt như tơ được vấn theo kiểu phi tiên kể rất đẹp, trước trán vẽ một bông hoa đào màu đỏ diễm lệ, hàng mày tựa lá liễu, cánh môi hồng đào mềm mại ướt át, chỉ nhìn thôi

cũng khiến người ta thấy mỉ hoặc không nói lên lời rồi.

Tự tay cài một cây trâm rủ hình chim loan tường vắn lên trên tóc, Khúc Khinh Cự chậm rãi đứng dậy, cười mà như không cười nhìn ra bên ngoài cửa sổ,

“Giờ cũng đến lúc nên thỉnh an rồi nhì.”

Mộc Cận đứng cách Kim Trần mấy bước nghe vậy cười gượng nói:

“Vương phi, mấy ngày trước người bị bệnh, vương gia đã dặn dò mọi người trong hậu viện rằng, những thê thiếp khác không được làm phiền người nghỉ ngơi.”

“Ồ,”

nhẹ nhàng vuốt ve đôi hoa tai được tết bằng sợi vàng bọc hồng ngọc bên tai, Khúc Khinh Cự vừa lười biếng ngồi xuống chiếc ghế dựa, vừa điều chỉnh dáng ngồi sao cho thật thoải mái, nhận lấy chén nước ấm Ngân Liễu dâng lên nhấp một ngụm cho nhuận họng, đặt chén trà cẩn thận lên bên miệng rồi nói:

“Đã vậy thì, phải người đến thông báo cho tất cả các đình viện, nói rằng thân thể bản vương phi vừa mới khỏi, vô cùng nhớ thương các vị trác phi và thị thiếp.”

Bốn đại nô tỳ bên cạnh vương phi nghe vậy liền liếc mắt trao đổi với nhau, tuy không biết tại sao hôm nay vương phi vừa tỉnh lại thì tính cách đã thay đổi nhiều như thế, nhưng vẫn y lời lui ra ngoài.

Đến khi ra khỏi nhà chính, Kim Trần có chút lo lắng nói:

“Sớm nay vương phi vừa tỉnh lại thì đã có gì đó không ổn lắm, cũng không biết là vì sao nữa.”

“Ngoài mặt thì tất cả mọi người trong vương phủ đều tôn kính vương phi, nhưng sau lưng lại đi bọ đỡ vị trác phi bên Tây viên kia, vương phi đã bước qua cửa được hai tháng, nhưng ngoài trừ ba ngày tân hôn vương gia ở chính viện ra, thì những ngày khác đều ở chỗ các thê thiếp, khiến vương phi phải thấy xấu hổ.”

Ngân Liễu cau mày đề thấp giọng xuống nói,

“Phùng trác phi phô ra cái vẻ ấy, thật sự tưởng mình ghê gớm lắm à, dù sao cũng chỉ làm một nàng thiếp mà thôi.”

Ngọc Trâm nghe Ngân Liễu thốt ra những lời đó, bèn kín đáo liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai mới ghé lại gần nói:

“Cô bớt nói vài câu đi, tuy vương gia sủng ái Phùng trác phi, nhưng cũng rất tôn trọng vương phi, cô đừng có gây rắc rối cho vương phi đấy.”

“Tôn trọng mà như thế này á,”

Ngân Liễu hừ một tiếng, nghĩ tới tính cách dịu dàng ôn hòa của chủ tử nhà mình, cuối cùng thờ dãi bất lực,

“Bỏ đi, bên chỗ Phùng trác phi và Giang trác phi, tôi và Kim Trần sẽ đi mời, còn những nàng thị thiếp khác thì để bọn nô tỳ hạng hai đi mời.”

Mộc Cận mãi cho đến giờ vẫn chưa mở miệng nói câu nào nghe vậy gật đầu:

“Như vậy cũng tốt, La thị cùng Hàn thị để Bạch Loa và Phở Nhị đi là được rồi.”

Nô tỳ bên cạnh vương phi hạng nhất lấy hoa làm tên, hạng hai thì dùng trà làm tên, những nô tỳ thuộc hạng ba và những người đảm nhận những công việc vặt vãnh khác thì tùy ý, bốn người đám Mộc Cận được vương phi dẫn theo từ phủ Trường Đức Công tới đây, nên trong mọi việc đương nhiên đều luôn tôn trọng vương phi, chỉ là trong vương phủ người nhiều miệng lắm rất phức tạp, trước khi vương phi chưa xuất giá đã phải chịu sự ghê lạnh của mẹ kế nên chưa học được bản lĩnh quản lý gia đình, thành ra khi đến đây, chưa được nổi hai tháng đã ngã bệnh.

Mộc Cận vẫn luôn lo lắng cho vương phi, nay thấp thoáng thấy vương phi dường như có ý đồ xây dựng chỗ đứng vững chắc trong vương phủ, nên đương nhiên cũng thờ phào nhẹ nhõm, không sợ vương phi tranh giành, chỉ sợ tính cách trượng phu của vương phi trước sau như một mà thôi.

Thấy những nô tỳ bên người đã lui ra cả rồi, Khúc Khinh Cự mới đứng dậy đi tới trước gương đồng cực to trước mặt, tay nghề của thợ làm gương rất giỏi, tuy rằng không thấy được rõ nét như gương thủy ngân, nhưng cũng có thể nhìn ra được bộ dạng người soi ra sao rất rõ ràng.

Dáng vẻ cô gái trong gương chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp, đặt vào cuộc sống thời hiện đại của nàng, cũng lắm cũng chỉ là cô nữ sinh trung học xinh đẹp kiêu ngạo mà thôi, lật lại những hồi ức trong đầu, Khúc Khinh Cự thờ dãi, cha không màng, mẹ kế không thương, chồng không yêu, lại còn cả đồng thê thiếp phải lo lắng, tính tình vị chính chủ này lại hiền hòa, ở trong vương phủ phức tạp như vậy, vô duyên vô có mắc bệnh nặng, vô duyên vô có bị một cô gái chẳng biết thế nào là hiền lành dịu dàng chiếm mất thân thể của bản thân như thế, có thể nói đến

chết cũng chẳng chờ nổi công lý của trời xanh.

“Vương phi, nhà bếp đưa bữa sáng đến ă.”

Ở bên ngoài truyền đến một giọng nam có hơi mềm nhẹ, có lẽ là thái giám dựa theo quy chuẩn trong hoàng thất phân cho chính phi, trong trí nhớ của Khúc Kinh Cự, vị chính chủ đây tuy không đặc biệt thân thiết với mấy tên thái giám này, nhưng cũng vô cùng khách khí, đơn giản là vì những tên này khi chưa được vương gia phong tước đều do chương quản nội vụ hoàng gia của Điện trung tỉnh sắp xếp dựa theo quy tắc

“Đặt xuống đó đi.”

Gậy gậy sợi tua rua trên chiếc mâm vàng rủ cái ở tóc mai, Khúc Kinh Cự xoay người đi ra ngoài, Thụy Hương và Thục Quý hầu ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vén rèm tiến vào, một người dìu một người nâng rèm, đón Khúc Kinh Cự ra ngoài.

Thụy Hương và Thục Quý nguyên là người trong vương phủ, trong lòng thâm hiểu rằng vương phi đối đãi với các nàng tuy rằng khách khí, nhưng so với bốn người Ngân Liễu, Mộc Cận, Kim Trần, Ngọc Trâm, thì lại ít tin tưởng hơn rất nhiều, mà chuyện xảy ra mấy ngày trước, sẽ chỉ càng khiến vương phi thêm xa cách các nàng mà thôi, cũng may tính cách của vương phi hiền lành, nếu mà ghê gớm hơn chút nữa, thì các nàng đã bị đuổi đi từ lâu rồi, đâu còn làm nha đầu hạng nhất được nữa?

Ngồi xuống chiếc bàn tròn được chạm khắc bằng gỗ cây giáng hương, ánh mắt Khúc Kinh Cự quét lên trên mặt bàn, một chén canh chân giò hầm rượu, một bát cháo tổ yến và thịt gà đen xé sợi, cùng rất nhiều món ăn nhiều dầu mỡ béo ngậy khác, món thanh đạm duy nhất chính là đĩa măng tây xào.

Xua tay cho Thục Quý đang bước đến định gấp thức ăn cho mình lui xuống, khuôn mặt Khúc Kinh Cự tím tím, cười mà như không cười liếc nhìn mấy người đang đứng khom lưng trước cửa:

“Mấy người các ngươi chuyên bụng bê thức ăn ở phòng bếp hả?”

“Bẩm nương phi, trong phòng bếp đúng là bọn nô tài đảm nhiệm công việc này ạ.”

Mấy người này tuy không hiểu tại sao vương phi lại hỏi một câu như vậy, nhưng vẫn trả lời không chút sợ hãi.

“Khá khen cho nhà bếp của vương phủ,”

Khúc Kinh Cự lười biếng dựa người vào lưng ghế, trong lúc mọi người còn không hiểu chuyện gì thì đột nhiên sầm mặt lại, vung tay quét luôn chén canh chân giò hầm rượu trên bàn xuống đất, rất nhanh cả căn phòng tràn ngập mùi thịt,

“Người đâu, lôi xuống đánh.”

Mọi người đều chưa phản ứng kịp, sao tự dưng vị vương phi tính tình như tượng đất lại lên cơn thế, nhất thời không một ai nhúc nhích.

“Thế nào, một vương phi như ta mà không sai nổi các ngươi à?”

Đôi mắt hạnh của Khúc Kinh Cự khẽ nheo lại, đứng dậy nhìn khắp lượt mọi người trong phòng,

“Hay nên nói rằng, các ngươi cảm thấy người trong nhà bếp đối đãi khinh mạn với ta là lẽ đương nhiên hả?”

Bị ánh mắt của vương phi quét đến, cả đám người đều giật mình, lúc ấy mới hiểu ra, vài tên thái giám và mấy bà vú khỏe mạnh đều nhất loạt lao tới, dáng vẻ như muốn lôi đám người hầu trong nhà bếp xuống.

Đám người hầu bị lôi xuống cũng không dám giãy dụa, chỉ ra sức xin tha mạng, thậm chí có một tên hầu còn gào lên kêu oan uổng, nói thẳng rằng đã dâng những món ăn thơm ngon nhất trong phòng bếp lên cho vương phi rồi.

Ánh mắt tiêu sái thoải mái nhìn xuống tên hầu kêu oan, đôi mắt hàng mày của Khúc Kinh Cự khẽ nhướn lên, thân nhiên mở miệng nói:

“Còn ngần ra đó làm gì, lôi xuống, mang ra sân ra đánh, ta sẽ quan sát các ngươi đánh.”

Một tên thái giám thông minh lanh lợi nghe thấy mấy lời này, liền móc một cái khăn tay từ trên người ra nhét vào miệng tên hầu đang kêu oan, sau đó lôi hắn ra sân, thân thể tên thái giám này không được coi là cao lớn nhưng sức lực lại không nhỏ chút nào.

Những người khác nhìn thấy thế, cũng đi theo tên bị lôi xuống dưới, còn một tên hầu nhanh nhẹn khác liền chuyển bàn ghế tới, rồi bày biện chút trà bánh chỉ đợi vương phi đến quan sát quá trình xử phạt.

“Tên thái giám đó tên là gì vậy, ta thấy hắn rất có sức khỏe,”

lúc Khúc Kinh Cur vừa bước ra khỏi cửa, liền mở miệng hỏi Thục Quý đang điu mình.

“Bẩm vương phi, tên tiểu thái giám đó tên là Tiểu Cao Từ, làm nhiệm vụ quét dọn trong sân ạ.”

Giọng điệu của Thục Quý bất giác cũng mang theo vẻ nể sợ, ngay cả động tác cũng khiêm tốn hơn hẳn ngày trước.

“Ta thấy hắn cũng không cao lắm, chỉ bằng sửa lại thành Hoàng Dương, giữ chức Nội thị thái giám.”

Khúc Kinh Cur khẽ cười, đi vào trong sân, một vài tên thái giám đã được trói trên ghế dài, bị gậy đánh xuống bốp bốp.

Ngồi xuống chiếc ghế đã được chuẩn bị chu đáo từ trước, sau khi Khúc Kinh Cur thăm đếm được dưới hai mươi cái, không nhanh không chậm liền mở miệng nói:

“Trừ cái tên vừa nãy cãi lại ta ra, thì ba người kia đều dừng lại.”

Nhìn thấy ba kẻ đó nén đau quỳ xuống tạ ơn mình, Khúc Kinh Cur bùng tách trà nên khẽ nhấp một ngụm,

“Thiết nghĩ mọi người ở đây đều đang rất nghi ngờ tại sao ta lại trách phạt các người.”

Ba tên đang quỳ nghe thấy bên tai vang lên tiếng bốp bốp nặng nề, ngay cả mồ hôi trên trán cũng không dám lau, cứ cầm đầu xuống đất không dám nói năng gì.

“Ta là người biết phân rõ đúng sai, chỉ là do người ở nhà bếp của các người khinh người quá đáng quá, nên ta không thể không trừng phạt các người đôi ba gậy.”

Đặt tách trà trong tay xuống, trong giọng nói của Khúc Kinh Cur mang theo đôi phần bất đắc dĩ.

Vương phi dù không nhận được sự sủng ái của vương gia đến mức nào đi nữa, thì cũng vẫn là vương phi do đích thân hoàng thượng ban hôn, một nhà bếp mà dám khinh người quá đáng quá được ư? Mọi người có mặt ở đó tuy nghe những lời này thấy không đúng, nhưng cũng chẳng có người nào dám phản bác, không thấy cái tên lớn tiếng kêu oan lúc này giờ vẫn còn đang ăn gậy đó sao?

“Cả phủ này có ai mà không biết ta bị bệnh, thái y cũng đã dặn dò từ trước rằng không được dùng đồ quá bổ, nhưng các người ngày ngày dâng lên những thứ gì thế?”

Khúc Kinh Cur thở dài, khuôn mặt sầu bi, tựa như một hạt cải thìa bị lãng nhục,

“Ta biết, các người lười phải hầu hạ một vương phi bệnh tật, vốn dĩ ta cũng cho rằng người chết thì coi như hết, nhưng giờ bệnh của ta đã bắt đầu khỏi, nên lại muốn vui khỏe sống tiếp, nhưng các người lại cố ý dâng những thứ dầu mỡ này lên, không phải muốn bệnh của ta sớm ngày tái phát trở lại hay sao?”

Nói đến đây, lại thở dài buồn bã, nếu như không phải lúc này đang có người bị ăn gậy, thì đáng vẻ kia thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng thương.

(Vụ án Tiểu Bạch Thái trong tư đại nghi án cuối đời nhà Thanh, vụ án nói về một cô gái tên là Tắt Tú Cô (1856 – 1930) được nhà họ Cát nhận làm con dâu từ nhỏ, nên gọi là Cát Tắt thị, vì dáng vẻ trắng trẻo xinh xắn, lại hay mặc áo xanh váy trắng, nên được mọi người là “Tiểu Bạch Thái” (trong tiếng trung Tiểu Bạch Thái còn có nghĩa là cây cải thìa).

Dương Nãi Vũ, tự là Thư Huân, sinh ra trong gia đình chuyên trồng dâu nuôi tằm, tính cách cương trực, đỗ cử nhân khóa thi Hương năm Quý Dậu.

Dương Nãi Vũ là thầy dạy chữ cho Cát Tắt thị, nên hai người qua lại rất thân thiết. Sau đó chồng của Cát Tắt thị chết, người ta đã nghi ngờ Dương Nãi Vũ và Cát Tắt thị thông gian giết chồng, sau khi bị tra tấn dã man cả hai đành nhận tội, tổng giam chờ ngày chém đầu, oan ức không nơi bày tỏ.

Sau đó vụ án này đã kinh động đến tận triều đình, sau nhiều lần tra xét tuy rằng đã trả lại sự trong sạch cho hai người, nhưng những đòn tra tấn giày vò bị thảm mà họ phải chịu vẫn khiến người ta không nén được tiếng thở dài.

Ba tên hầu lại rói rít đập đầu nhận tội, dù có muốn giải thích cũng không dám, chỉ sợ một câu “động chạm tới chủ tử” của vương phi sẽ khiến bọn hắn tiếp tục ăn gậy.

Nhìn thấy mấy tên đó đập đầu cũng được kha khá rồi, lúc ấy Khúc Kinh Cur mới giống như bị bi thương đã kích đến mất hết sức lực xua xua tay nói:

“Bỏ đi bỏ đi, không cần đánh nữa, lui hết xuống.”

Nói xong, quay đầu nói với Thụy Hương ở đằng sau,

“Bảo người đem thuốc trị thương tới cho bọn họ, có lẽ ở trong phủ bọn họ cũng là những người được trọng dụng, không được để mấy công việc sai phải bị chậm trễ.”

Bốn tên đang quỳ lòng thằm kêu khổ, vương phi đã nói bọn hắn là những người được trọng dụng không được để mấy công việc sai phải bị chậm trễ, vậy thì ngày mai cho dù bọn hắn có phải bỏ đi nữa thì cũng nhất định phải đi trực, trừ phi là đang mong được đuổi ra khỏi vương phủ. Nhưng bọn hắn đều là những tên nô tài đã ký vào khế ước chết, giờ bị đẩy ra ngoài đường thì sẽ có được kết cục tốt đẹp gì chứ?

(Khế ước chết là khế ước không thể chuộc thân trừ khi được chủ nhân đồng ý.)

Dặn dò chuyện trước mắt xong, Khúc Kinh Cự chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn về phía mấy nàng trác phi thị thiếp không biết đã chạy đến từ bao giờ, trên mặt lại làm ra vẻ ngạc nhiên,

“Các muội đến lúc nào thế, nếu đã đến hết cả rồi, thì cùng vào trong đi.”

Dứt lời, cũng không quan tâm đến vẻ mặt của các nàng ra sao, vịn vào tay Thục Quý bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trác Phi Phải Là Thiếp

Mấy nàng trác phi thiếp không ngờ vừa đặt chân vào chính viện đã được chứng kiến một vở kịch bạo lực đầy tính thảm mỹ như thế, nên ánh mắt nhìn vương phi cũng có chút nghi ngờ, lại thấy tên hầu đó rõ ràng đau đớn đến cùng cực nhưng lại không dám lộ ra chút biểu hiện vụn vặt nào, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nhưng mắt thấy vương phi đang bước về phía nhà chính, nên bốn người không màng xem có bắt kính hay không, đều cùng đi vào theo, chỉ là lúc đi ngang qua mấy tên hầu vừa bị đánh, Phùng trác phi bèn mở miệng bảo người đỡ mấy tên đó quay về, nhưng lại thấy đám kẻ dưới đứng xung quanh đều bất động, sắc mặt có thoáng tái đi, rồi cũng không nhiều lời nữa.

Ngân Liễu và Kim Trần cúi đầu đi trước dẫn đường, nhắc rèm lên cho bốn người, thấy xa xa Mộc Cận và Ngọc Trâm đang xách một hộp thức ăn đến, bước chân đang định đi vào trong liền dừng lại, đợi hai người các nàng tới gần. Nhưng dường như hai người các nàng cũng chẳng hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau khi cả bốn trao đổi ánh mắt với nhau xong, lại liếc đến đám người hầu lớn bé trong đình viện đã ngoan ngoãn nên không ít, liền vén rèm lên bước vào phòng.

Trong phòng đã được quét tước sạch sẽ, mùi thịt còn hơi vương vất vốn dĩ đã được xông hương để át đi, chỉ là Khúc Kinh Cự không thích loại mùi hương này, không nhận được liền liếc xéo một cái đầy nghiêm khắc.

Thụy Hương thấy thế lập tức bước tới dập hương đi, rồi đổi một loại hương liệu khác nhẹ nhàng hơn, quả nhiên sắc mặt vương phi liền thư thái đi nhiều, nên nàng ta cũng thấy thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng là nô tỳ của vương phi thông minh hơn người, chẳng trách vương gia đều khen người hầu bên cạnh muội rất chu đáo,”

Phùng trác phi cười nhạt mở miệng nói, chỉ hơi cúi người xuống hành lễ với Khúc Kinh Cự. Những lời này là để giấu cợt việc mấy hôm trước vương gia đã thu nhận một nô tỳ bên cạnh Khúc Kinh Cự làm thiếp, nàng ta ý vào sự sủng ái của vương gia nên mới dám nói những lời này, nhưng những người khác thì không dám tiếp lời.

Ai ngờ nàng ta nói xong, ngay cả ánh mắt Khúc Kinh Cự cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng ta lấy một cái, coi một người to lớn vẫn còn sống sờ sờ như nàng ta tựa hồ không tồn tại, trong phòng nhất thời lâm vào cảnh im lặng khó xử.

Vịn vào tay Thục Quý ngồi xuống xong, Khúc Kinh Cự thấy Mộc Cận và Ngọc Trâm đang xách hộp thức ăn đi vào, bèn mở miệng nói:

“Bày ra đi.”

Hộp thức ăn được mở ra, các món ăn thanh đạm được xếp lên bàn, một bát cháo hạt sen bách hợp, một chén canh ngọc trân bát bảo gà đen, vài món ăn nhẹ cùng điểm tâm đều rất nhẹ nhàng và tinh tế, tất cả các món đều còn nóng bốc hơi, liếc mắt là có thể nhìn ra được dụng tâm bên trong.

“Xem ra trong phòng bếp lớn vẫn có vài người có thể làm được việc, thưởng cho mỗi người làm ra những món này năm lượng bạc,”

Khúc Khinh Cự cầm lấy chiếc thìa nhỏ nếm thử một miếng cháo, liếc thấy Hàn Thanh Hà đang đứng bên cạnh, nàng ta là một thị thiếp trong vương phủ, thân phận thấp kém, nhưng là người rất biết cách cong lưng quý gối, tuy rằng không được sủng ái đến tận trời, nhưng cũng không đến mức không có chút yêu thương nào.

“Ta nghe vương gia nói ti rất biết hầu hạ, hôm nay để ti hầu cơm, “

Mùi vị món cháo này rất thơm ngon, Khúc Khinh Cự cảm thấy tinh thần của mình dường như tốt lên không ít, thấy Hàn thị cứ lè mề mãi cũng không tức giận, chỉ cười mà như không cười mở miệng hỏi:

“Sao thế, Hàn thiếp không muốn à?”.

“Ti đâu dám,”

trên mặt Hàn thị lộ ra một thoáng tủi thân nhục nhã, nhưng người trước mắt là vương phi, nàng ta thân là thê thiếp việc hầu hạ vương phi vốn dĩ là điều hiển nhiên, dù có không muốn thế nào đi chăng nữa, nàng ta cũng dám làm gì được chứ?

Ba người kia nhìn Khúc Khinh Cự đang cúi đầu ăn cháo với ánh mắt không dám tin, vương phi điên rồi sao, Hàn thiếp tuy rằng không được mười phần sủng ái, nhưng tốt xấu gì cũng là người lâu năm ở bên khuyên nhủ vương gia những điều phải trái, một vương phi không được yêu thương như nàng ta sao có thể thật sự dám bảo Hàn thiếp hầu mình dùng cơm.

Bất kể người khác suy nghĩ ra sao, Khúc Khinh Cự chặn miếng thịt gà lồi cùng rau tề thái mà Hàn thị đang gấp lại,

“Ta không thích món này, nhớ kỹ lần sau đừng gấp nữa nhé.”

Sắc mặt Hàn thị khê tái đi, bàn tay đang cầm đũa siết chặt, cuối cùng vẫn không trở mặt, chỉ quỳ gối hành lễ một cách gượng gạo nói:

“Vương phi thứ tội, ti hầu hạ vương gia đã lâu, cứ tưởng rằng cả vương phi và vương gia đều thích món ấy, là ti đã suy nghĩ không cẩn thận rồi.”

Đây là những lời tuyên bố của bản thân, rằng nàng ta là người lâu năm bên cạnh vương gia sao? Khúc Khinh Cự chỉ cười mà không nói gì, ánh mắt đặt cả vào chiếc đĩa đựng món măng tây xào dạ dày lợn.

Có đôi khi im lặng chính là sự xấu hổ lớn nhất, mọi người có mặt ở đây đều nhìn ra được vương phi căn bản không đặt Hàn thiếp vào trong mắt, giống như người phụ nữ trước mặt này chẳng khác gì những nàng thê thiếp vền rèm hầu ăn cho chính phi trong những gia đình gia thế khác.

Khúc Khinh Cự dùng bữa sáng rất lâu, đám người Phùng trắc phi đứng đến nỗi hai chân sắp nhũn ra rồi, nhưng chưa có lời ban ngồi, nên chỉ đành gượng đứng một bên, nhìn đáng về tạo nhả của Khúc Khinh Cự sai phải Hàn thiếp gấp thức ăn.

“Hôm nay vương phi gọi bọn ta đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng không?”

Mắt thấy Khúc Khinh Cự cuối cùng đã buông đũa xuống, nàng trắc phi Phùng Từ Cầm cũng có chút không nhịn được nữa, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười dịu dàng uyển chuyển,

“Hay là vương phi chỉ gọi bọn ta tới đây để nói chuyện phiếm thôi?”.

Nhận lấy chén trà xanh Kim Trần dâng lên để súc miệng, lại dùng nước chanh có bỏ hoa hòe để rửa tay, rồi lấy khăn lụa mềm mượt lau khô bọt nước còn dính trên đầu ngón tay xong, lúc ấy Khúc Khinh Cự mới nhìn về phía Phùng Từ Cầm thông thả nói:

“Trước kia thường nghe nói tính tình Phùng trắc phi khéo léo uyển chuyển như nước, hôm nay mới thấy những lời này quả nhiên rất chính xác, tính cách gấp gáp giống như nước đang đun sôi đúng không?”.

Nàng trắc phi đứng bên phải của Phùng Từ Cầm là Giang Vịnh Như nghe thấy câu ấy, lại càng cúi đầu xuống thấp hơn, để giấu đi ý cười tủm tỉm bên khóe môi mình, Phùng Từ Cầm này vốn dĩ luôn thích khoe ra đáng về nhẹ nhàng dịu dàng để khiến vương gia thương tiếc, giờ vương phi lại cố ý nói với về đầy mĩa mai châm biếm, đủ để thấy vương phi không phải là người tính tình tượng đất, tài diễn xuất của vị vương phi vừa bước qua cửa chưa lâu này có vẻ không thấp đâu.

Bị Khúc Khinh Cự giễu cợt, trong lòng Phùng Từ Cầm giận lắm, nhưng nụ cười trên mặt lại càng nhẹ nhàng hơn,

“Vương phi nói đùa rồi, ta sao gánh được những lời khen ngợi như thế chứ, vương phi tấm lòng bao dung lại dịu dàng thông minh mới là người khiến bọn ta ngưỡng mộ.”

“Bốn vương phi thế nào, lúc hoàng thượng ban hôn đã nói rất rõ ràng rồi,”

khóe miệng Khúc Khinh Cự khẽ cười, ánh mắt hờ hững quét về phía Phùng Từ Cầm, phảng phất như chứng tỏ chuyện nàng thiếp nhỏ bé phía bên kia dám bình luận về nàng vợ cả chỉ là điều ngoài ý muốn,

“Hoàng thượng lời vàng ý ngọc, mắt rồng nhãn phượng, dĩ nhiên sẽ càng phải nhìn thấy rõ hơn mọi người trong thiên hạ rồi.”

Phùng Tử Căng có nhiều lời hơn nữa cũng bị một câu này chặn lại nuốt ngược hết về, nàng ta có thể nói gì được đây, vương phi là do đích thân hoàng thượng chỉ hôn, một thị thiếp bé nhỏ như nàng ta lẽ nào dám nói hoàng thượng không đúng, những lời thế này ngay cả vương gia cũng chẳng dám nói nữa là.

Hiện giờ trong triều có bốn vị hoàng tử sống đến tuổi trưởng thành, hoàng thượng thì đã gần sáu mươi, tuy rằng việc tranh chấp hoàng vị chưa bị lộ ra hẳn ra ngoài mặt, nhưng bão táp ẩn bên trong đã dần nổi lên rồi, các vị hoàng tử đương nhiên không muốn tự tay hất nước bẩn vào người mình.

Vương phi hiện giờ dám nói những lời này, rõ ràng là cạy thế ép người, hiển nhiên là ý vào việc vương gia không thể phế bỏ vị trí vợ cả của nàng ta, nên mới nói ra những lời ngang ngược như vậy.

Nhớ tới những lời trong ý chỉ ban hôn, cái gì mà phong thái tự nhiên, phúc đức sâu dày, hoàng thượng nói Khúc Khinh Cự phúc đức sâu dày, ai dám nói là không phải?

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Phùng Tử Căng cứng lại đôi chút, nhìn về phía đối phương cúi người hành lễ:

“Vương phi thứ tội, là do ta lỡ lời.”

“Ở trước mặt ta có nói sao thì cũng không quan trọng, dù gì đóng kín cửa lại rồi thì tất cả đều là người trong Đaoan vương phủ cả, nếu như lỡ lời ở bên ngoài, người khác nói ta không biết cách dạy bảo là chuyện nhỏ, nếu lỡ lời mà để mất hết thể diện của Đaoan vương phủ thì sẽ là chuyện cực kỳ xấu đấy,”

Khúc Khinh Cự khẽ khàng thờ dài,

“Theo lý mà nói mọi người đều là người sống lâu năm trong phủ, ta cũng không nên nhiều lời làm gì, chẳng qua chỉ dặn dò thêm dăm ba câu vật vãn thôi.”

“Vương phi quan tâm đến bọn ta, thì đó là vinh hạnh của bọn ta, sao lại là dặn dò vật vãn được.”

Giang Vịnh Như vẫn luôn đứng một bên không nói câu nào tiến lên trước một bước, cúi hẳn người xuống,

“Bọn ta tuy rằng sống trong phủ đã lâu, nhưng lại không bằng vương phi thân phận tôn quý, hiểu biết nhiều, vương phi yêu thương bọn ta, là khiến bọn ta được hưởng không ít điều lợi rồi.”

Ba người còn lại không ngờ Giang Vịnh Như lại bày ra cái tư thế thấp kém như thế, trong lòng tuy rằng rất coi thường, nhưng trên mặt lại đều toát lên vẻ tán đồng.

Phùng Tử Căng liếc nhìn Giang Vịnh Như, suy nghĩ trong lòng có chút khinh bỉ, quả đúng là hạng xuất thân thấp kém, một vị vương phi không được yêu thương mà cũng đáng để nàng ta sản đến xun xoe bợ đỡ.

Thu hết biểu hiện của mọi người vào trong mắt, Khúc Khinh Cự một tay chống cằm dựa vào chiếc ghế chạm khắc, ngón trỏ phải gõ lên tay vịn của chiếc ghế, trong bốn người phụ nữ trước mặt Phùng Tử Căng là có xuất thân tốt nhất, cha của nàng ta là Công bộ Thị lang Tam phẩm. Cha của Giang Vịnh Như là Công bộ Chủ sự Lục phẩm, còn về phần hai vị thị thiếp kia, thì địa vị còn thấp kém hơn nhiều, phụ thân Hàn Thanh Hà chỉ là một Đề cử Bát phẩm, năm xưa đơn giản là vì khuyên dạy Đaoan vương thông hiểu sự đời nên mới được trang điểm vấn tóc chọn làm thị thiếp, còn xuất thân của nàng thị thiếp yên lặng ít nói La Ngâm Tự còn lại kia cũng tương tự thế, phụ thân qua đời sớm, nên cùng mẹ đến nương nhờ nhà cậu, cậu của nàng ta chẳng qua cũng chỉ giữ chức Thông chính ti Thất phẩm mà thôi.

Xét từ dung mạo thì có thể thấy, Phùng Tử Căng là người xinh đẹp nhất, Giang Vịnh Như xếp thứ hai, Hàn Thanh Hà người giống như tên đáng vẻ rất thanh tú, nhan sắc của La Ngâm Tự giống như tính cách không có gì đặc biệt.

(Thanh Hà còn có nghĩa là bông sen thanh khiết.)

Nhìn qua bốn người phụ nữ trông có vẻ rất đơn giản cùng vài nàng tỳ thiếp không thể lên sàn diễn, mà lại có thể khiến cho chủ nhân của cơ thể này bệnh đến không dậy nổi, đủ để thấy các nàng ta chẳng hề đơn giản nào hết.

“Có thể tiếp thu được đương nhiên là việc tốt,”

Khúc Khinh Cự đứng dậy, dựa vào tay Mộc Cận tư thế như đi ra ngoài, bốn người thấy thế đành ngoan ngoãn đi theo ra sân. Trong sân đã được dọn dẹp sạch sẽ, khiến người ta không sao tưởng tượng được chỉ nửa giờ trước thôi nơi này vừa mới có kẻ phải chịu phạt.

Nheo mắt nhìn lên bầu trời, Khúc Khinh Cự quay đầu lại nhìn bốn người phụ nữ nói:

“Thời tiết hôm nay rất đẹp, các ti cùng đi dạo với ta một lát, ốm bệnh đã lâu, cũng không có thời gian rảnh rồi để gần gũi với các ti, bắt đầu từ hôm

nay phải bù đắp nhiều hơn mới được.”

Vợ cả của các phủ khác bị bệnh đầu có tiểu thiếp nào không tới thỉnh an, cũng chỉ có tiểu thiếp của Đoan vương phủ là đặc biệt to gan, chỉ tặng lễ vật chứ không thấy người tới thăm, chủ nhân cũ của cơ thể này có thể nín nhịn, nhưng năng thì chắc chắn không thể tiếp tục nín nhịn thêm được nữa.

Nghe ngữ điệu nói chuyện tuy dịu dàng của vương phi nhưng ẩn bên trong đều rất thâm sâu, La Tụ Ngâm trước giờ vẫn luôn nhút nhát không nhận được bất giác thấy run lên, vốn dĩ nàng ta cũng định ngày ngày qua thỉnh an, nhưng Phùng trắc phi lại không có động tĩnh gì, nàng ta chỉ là một nàng thị thiếp không được sủng ái sao dám nói nhiều thêm một câu, đi nhiều thêm một bước chứ. Nếu như giờ vương phi muốn tính toán sòng phẳng món nợ cũ, Phùng trắc phi được vương gia yêu thương đương nhiên sẽ không sao, nhưng người không được coi trọng như nàng thì biết làm thế nào?

Giang Vĩnh Như nghe thấy câu cuối, đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó lập tức liếc nhìn Phùng Tử Căng, nàng ta tuy không được vương gia sủng ái, nhưng vì là người thức thời nên cuộc sống trong phủ không tốt cũng chẳng xấu, từ lần đầu tiên gặp mặt vương phi tới giờ, không hiểu sao nàng cảm thấy uy thế của vương phi đã tăng thêm vài phần. Đáng vẻ người phụ nữ đang đi phía trước vẫn không có gì thay đổi, chỉ là tính cách tượng đất đã không còn nữa. Mấy tên nô tài bị ăn gây ban sáng chẳng qua là do vương phi giết gà dọa khỉ mà thôi, nếu không hà cớ gì phải bày ra thế trận lớn như thế.

Nhưng phạm là con nhà gia thế đầu óc không ngu dốt, thì đều sẽ phải nể mặt vợ cả vài phần, huống hồ lại là người cơ trí như vương gia, trước kia tính cách vương phi yếu mềm, không so đo tính toán thì đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì náo loạn, giờ vương phi muốn so đo tính toán, thì mọi việc sẽ không vì Phùng Tử Căng được sủng ái mà dễ dàng được cho qua.

Nhà ngoại của vương phi tuy rằng không được cha và mẹ kế coi trọng, nhưng vương phi vẫn còn gia đình người cậu tài giỏi đầy bản lĩnh, vương gia không phải là người không có dã tâm, đương nhiên hiểu được việc nên tôn trọng người vợ cả này như thế nào.

Ánh mắt thông cảm liếc nhìn đến Phùng Tử Căng đang đi phía trước mặt mình, Giang Vĩnh Như rời tầm mắt đi, liền thấy có một đoàn người từ đối diện đang đi tới, người đi đầu chính là chủ nhân của vương phủ, Đoan thân vương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vương Gia

Từ đằng xa Hạ Hành đã nhìn thấy một đoàn người đang ở trong vườn, chỉ là khoảng cách xa quá, nên không nhận ra được hết tất cả mọi người. Cô gái đi trước nhất hẳn nhìn không rõ lắm, chỉ phán đoán dựa trên cử chỉ, thấy rất lạ.

“Minh Hòa, người nhìn thử xem người ở trước mặt kia là ai vậy?”

Vừa mới từ trên triều về, hẳn chẳng có lòng dạ nào đi dỗ dành đám phụ nữ đó, lúc nói ra những lời này, thì bước chân cũng dừng luôn lại, tâm tình có chút phiền chán.

“Vương gia, tiểu nhân thấy thì hình như là đoàn người của Phùng trắc phi Giang trắc phi,”

Minh Hòa mở lớn hai mắt lên nhìn lướt qua rồi nhanh chóng cúi đầu xuống, tuy hẳn là thái giám, nhưng cũng không dám nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ của chủ nhân.

“Vậy người đi trước là ai?”

Hạ Hành nheo mắt lại nhìn đến cô gái đang đi đầu,

“Không hiểu sao thấy rất quen.”

Minh Hòa lại ngẩng đầu liếc nhìn thật nhanh, cô gái trước mặt khi thế bất phạm, bộ váy áo tơ lụa với phần tay áo rộng không biết đã thêu loại hoa văn màu sắc gì, mà trông vô cùng đẹp mắt, chỉ là nhất thời thoáng chốc hẳn thật sự cũng không nhận ra được người này là ai, do dự hồi lâu mới mở miệng nói:

“Lẽ nào là vương phi?”

Những lời này khiến ngay cả chính bản thân Minh Hòa cũng thấy không thể tin được, nhưng đám phụ nữ trong phủ trừ vương phi ra thì còn có ai có thể đi đằng trước trắc phi chứ?

Nghe thấy Minh Hòa nhắc đến vương phi, Hạ Hành liền nhớ đến cô gái tính cách ôn hòa mềm yếu ấy, phụ thân nàng ta là Xương Đức Công, có người cậu là Tường Thanh Hậu lại giữ chức Đại lý tự thiếu Khanh. Xuất thân rõ ràng tài giỏi bản lĩnh, vậy mà lại nuôi dạy nên một cô gái có tính khí như vậy, chẳng trách hồi đầu lúc mẫu phi quyết định chọn Khúc thị không ai ở bên trong gây khó dễ.

Từ xa Khúc Kinh Cur đã nhìn thấy vị Đoan vương mà vị chủ nhân cũ của cơ thể này luôn kính sợ trong ký ức, dáng vẻ cũng không quá hai mươi tuổi, hiện ngang khí khái, trên người mặc cẩm bào nền trắng khảm viền đen, khuôn mặt sáng đẹp như ngọc, khiến người ta vừa liếc mắt nhìn liền cảm nhận được phong thái cao sang tư chất đặc biệt. Sau khi đến gần hơn, nàng mới thấy ý cười nhàn nhạt treo trên mặt vị Đoan vương này, nhưng trong mắt lại chẳng nhìn ra chút ý cười nào.

Hơi khuyu gối, Khúc Kinh Cur cười mở miệng nói:

“Vương gia vừa từ trên triều về, có muốn ăn vài món gì đó không?”

“Thân thể vương phi đã khỏi hẳn rồi sao?”

Ánh mắt Hạ Hành rơi xuống phần cổ tay trắng nõn trơn bóng mịn màng của nàng, màu đỏ của đá huyết kê tôn lên cổ tay dường như chỉ thôi khẽ thôi là sẽ tan.

“Nhờ phúc của vương gia,”

Khúc Kinh Cur ngoài mặt cười nhưng trong lòng thì không, lấy khăn tay thấm thấm số mồ hôi thấp thoáng không nhìn thấy rõ lấm rịn trên trán,

“Chỉ là thân thể hơi hư nhược, thái y đã dặn dò từ trước không nên ăn những món quá nhiều chất, ai ngờ đám nô tài trong nhà bếp ngoài mặt thì quy thuận nhưng trong bụng lại làm phản, toàn dâng lên những món quá bổ nhiều dầu mỡ, thiếp nhất thời giận quá, bèn phạt bọn chúng vài gậy.”

Giang Vĩnh Như thấy vương phi nói thẳng những chuyện đó ra ngay trước mặt vương gia, không nhịn được bèn liếc nhìn hần, chỉ thấy sắc mặt đôi phương vẫn rất bình thường, rõ ràng là không hề để tâm đến chuyện này.

Đúng là Hạ Hành không bận tâm những chuyện nhỏ nhặt này thật, chỉ là có hơi ngạc nhiên vì vương phi còn có thể làm ra chuyện trừng phạt người khác, tuy hẳn chẳng may lắm có chút hảo cảm gì với vương phi, nhưng trong trường hợp này cũng không đến mức hạ thấp thể diện của nàng:

“Hạng nô tài không tận tâm với chủ tử, cho dù đuổi đi cũng không có gì đáng tiếc.”

“Được vương gia thương xót, đó là phúc lớn của thiếp.”

Tính cách của vị vương gia này quả nhiên giống y như nàng phỏng đoán, là một người đàn ông có nhãn nại có dã tâm, nàng cúi mặt xuống, không cười nhìn vương gia nữa. Lúc sinh tiền tốt xấu gì cũng có thể coi là một nhà môi giới thành công, có loại đàn ông nào mà chưa từng được gặp, mà vị vương gia này cũng chẳng phải dạng nỡ nam tuyệt thế vô song, nàng chẳng thấy thích thú gì lắm.

Hạ Hành thấy đôi phương dường như không định nói tiếp nữa, liền xoay người nhìn đến những người phụ nữ khác của mình, thấy khuôn mặt Phùng thị tuy nở nụ cười, nhưng lại có đôi chút tủi thân không thể nói ra được, hần liếc nhìn vương phi, thấy nàng đang hơi cúi đầu, cuối cùng cũng chỉ gật gật đầu nói:

“Thân thể của nàng đã khỏe lên nhiều, ra ngoài đi dạo vài vòng cũng tốt.”

Nói xong, liền vút luôn đám đàn bà con gái ở lại rồi trở về thư phòng.

Đội Hạ Hành đi xa rồi, Khúc Kinh Cur mới quay đầu lại nhìn về phía Phùng Tử Cầm, mắt phượng khẽ nheo lại, duỗi tay phải ra nâng cái cằm mịn màng trơn nhẵn của nàng ta lên, nói bằng giọng nhẹ nhàng như có thể chảy ra nước được:

“Khuôn mặt này của Phùng trắc phi, thật khiến cho người ta càng nhìn lại càng thấy yêu.”

Nói xong, ngón tay cái khẽ vuốt ve lên khuôn mặt của nàng ta, mãi đến khi cảm thấy Phùng trắc phi co rúm người lại, mới cười cười thu tay về, rồi lấy khăn tay không mạnh không nhẹ lau lau ngón cái và ngón trỏ,

“Được rồi, ta mệt rồi, mọi người đều quay về cả đi.”

Dứt lời, vịn vào tay Kim Trần quay người bước đi.

Phùng Tử Cầm nhìn chiếc khăn bị vương phi vừa đi được hai ba bước đã vút chòng trơ trên đất, khuôn mặt xưa nay vẫn luôn trung ra vẻ tươi

cười của nàng ta liền tái xanh, thật sự là vô cùng nhục nhã, mà điều khiến nàng ta tức giận hơn chính là, vừa nãy dưới ánh mắt của Khúc Kinh Cự nàng ta lại cảm thấy hoảng sợ, à Khúc Kinh Cự này là thứ chứ, hiền lành như khúc gỗ chẳng có gì thú vị, vậy mà dám đối chọi với mình sao?!

Lúc ấy nàng ta cảm nhận được ba người bên cạnh dường như đang nhìn nàng ta cười nhạo, quét ánh mắt về họ, sầm mặt xuống mắng:

“Nhìn cái gì, cút hết đi cho ta!”

Hai nàng thị thiếp vội vàng hành lễ rồi lui xuống, còn lại Giang Vĩnh Như cũng là trắc phi chậm rãi mở miệng nói:

“Muội muội cũng nên quay về phòng sớm đi, ta đi trước đây.”

Nói xong, cũng không để ý tới sắc mặt của Phùng Tử Căng, xoay người rồi đi.

“Khúc Kinh Cự!”

Khuôn mặt Phùng Tử Căng nặng nề bước tới mấy bước nhặt chiếc khăn trên đất lên, rồi mang theo lửa giận bùng bùng quay về Tây uyển.

“Vương phi, hôm nay người khiến Phùng trắc phi mất hết sạch cả thể diện như vậy.”

Kim Trần vừa được hạ giận lại vừa thấy lo lắng,

“Nếu vương gia biết, trách tội người...”

“Đừng lo,”

Khúc Kinh Cự cười khế, ánh mắt nhìn về hướng thư phòng,

“Vương gia không phải là người tầm thường đâu.”

Kiểu đàn ông như vậy, sẽ không để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này, một vương phi như nàng chỉ cần không gây tổn hại gì đến lợi ích của Đoan vương, thì Đoan vương vẫn sẽ luôn tôn trọng vị vương phi này của mình.

Phù Xương Đức Công tuy rằng không coi trọng nàng, nhưng cậu của nàng thân mang hầu tước, lại giữ chức Đại lý thiếu Khanh, cha của mợ là Binh bộ thượng thư, hai người chỉ có hai người con trai không có con gái, nên cực kỳ quan tâm đến cô cháu gái bên ngoại này, nếu như không có hai người, thì chủ nhân cũ của cơ thể này sao có thể bảo vệ được đồng của hồi môn của mẹ mình?

Đoan vương có lẽ cũng chẳng cần dựa vào vương phi để làm việc, nhưng có thể chắc chắn một điều rằng, hẳn nhất định không vì yêu thiếp diệt thế mà gây mâu thuẫn với những người này. Hiện giờ tất cả các vị hoàng tử đều đã bắt đầu rục rịch hành động, và Đoan vương cũng không phải là người không có dã tâm.

Nàng không phải là người muốn mình phải chịu tội thân, nếu như thật sự muốn nàng phải sống uất ức cả đời, thì chi bằng nhảy luôn xuống hồ cho rồi. Còn nếu như Đoan vương thật sự có được hoàng vị, sẽ đối xử với nàng ra sao, nàng cũng lười phải nghĩ nhiều, chuyện sau này ai có thể nói trước được điều gì, dù sao bản thân cũng có thể coi là hiền lương thực đức, vị Đoan vương này cũng không gặp nhiều đến mức sẽ thích nàng.

Kim Trần không hiểu ý trong lời nói của vương phi, nhưng vương phi không giải thích, nên nàng ta cũng không dám hỏi, cùng Mộc Cận và một đám người cẩn thận hầu hạ vương phi quay về chính viện, thì trông thấy quân sự phòng bếp đã đứng chờ hầu ở đó từ lâu rồi.

Quân sự phòng bếp vừa nhìn thấy các nàng, bèn bước tới trước hành đại lễ, liền mồm nhận sai.

Bọn hắn đúng là cũng xui xẻo thật, thức ăn ngày trước dâng lên cho vương phi vẫn luôn như thế, nào ngờ hôm nay vương phi lại nổi điên, nếu chỉ như vậy thì cũng đành, vừa nãy ngay cả Minh Hòa công công ở bên vương gia cũng chạy tới mắng cho bọn hắn một trận, tên quân sự lúc đầu còn bị sặc cho một lúc, hắn vốn dĩ là phó quân sự, giờ tự đứng lại được hỏi, trở thành tổng quản, nhưng lại không dám sơ ý, bèn đến chính viện từ rất sớm chờ tạ tội.

Khúc Kinh Cự liếc nhìn tên quân sự này một lượt, thân hình không cao lắm, dáng vẻ thật thà phúc hậu, xem ra rất trung thực, nhưng lẫn lộn trong vương phủ leo lên được cái chức quân sự, thì nào có ai người trung thực. Lười phải nghe những lời nhận tội nhảm chán, nàng nói:

“Phòng bếp thế nào, ta không quan tâm, nhưng nếu sau này ta phát hiện ra các người không tận tâm tận lực, thì ngay cả quỳ xuống chỗ này người cũng khỏi cần phải làm nữa.”

Quân sự gật đầu như giả vờ, lại dâng lên một tờ danh sách các món ăn, nói rằng để vương phi chọn cho ngày hôm nay và sáng ngày mai.

“Trước đây các người nói rằng phải dựa theo thân phận, giờ hóa ra cũng có thể chọn theo thực đơn.”

Khúc Kinh Cự không nhận tờ danh sách, chỉ cười mà như không cười nhìn tên quân sự.

Tên quân sự nghe vậy lập tức nói:

“Có lẽ là tên nhóc chuyển lời đã nhầm lẫn, thức ăn của vương phi đúng là phải dựa theo thân phận, nhưng dù có dựa theo thân phận thì vẫn có thể chọn thực đơn.”

Nói xong, lại lớn tiếng mắng tên nhóc chuyển lời hồ đồ, chuyển lời sai vân vân.

Khúc Kinh Cự chán chẳng muốn nghe những lời vớ vẩn ấy, bèn mở miệng nói:

“Được rồi, ta biết người đã tận tâm tận lực rồi, Ngân Liễu, trình thực đơn lên đây.”

Tờ thực đơn dâng lên tay, nhìn thấy trên đó hấp chiên nướng xào luộc, món gì cũng có, sau khi chọn vài món mà mình thích xong bèn nói:

“Bữa sáng ta không thích dùng những đồ nhiều dầu mỡ, người trong thiện phòng của các người cứ nhìn đó mà làm, nếu làm hợp ý ta, thì đương nhiên sẽ ban thưởng cho các người.”

Quân sự trong bụng thầm kêu khổ, ai mà biết những món nào sẽ hợp khẩu vị của vương phi, nhưng trong miệng lại không ngừng nói vương phi khoan dung độ lượng vân vân.

Tiền tên quân sự về thiện phòng xong, Ngân Liễu bóp vai cho Khúc Kinh Cự, nói thăm dò về oán hận:

“Đám chó này đúng là mềm nắn rắn buông.”

Lực tay của Ngân Liễu lúc xoa bóp rất vừa, Khúc Kinh Cự thoải mái ngả người ra chiếc sập mềm, nghe thấy lời này của Ngân Liễu, bật cười mở miệng nói:

“Tất cả mọi người trên thế gian này, chẳng qua cũng đều như vậy cả, một tên quân sự nhỏ nhoi đâu đáng để tức giận đến thế.”

Mộc Cận bưng một chén trà mật ong táo khô cống phẩm bước vào, nghe thấy câu này của vương phi, cười thấp giọng nói:

“Vương phi nói rất phải, nô tỳ thấy trong hậu viện này từ nay về sau, sẽ không có tên nô tài nào dám ngoài mặt thì quy thuận trong bụng lại làm phản nữa đâu.”

Nghe vậy, Khúc Kinh Cự mở mắt ra nhìn, thờ dãi:

“Ngày trước ta luôn muốn làm người lương thiện, nhưng đến hôm nay lại cảm thấy, thấy thiện trả thiện, lấy ác trả ác mới có thể có được chỗ đứng vững chắc giữa chốn hoàng thất này.”

Mộc Cận khẽ cười, đặt chén trà xuống chiếc bàn làm bằng gỗ lim, lại đắp cho Khúc Kinh Cự một tấm chăn mỏng:

“Vương phi có thể nghĩ được như vậy, thì cũng là đại thiện rồi.”

Trong số những nô tỳ hạng nhất, nàng là người lớn tuổi nhất. Năm đó phu nhân mua nàng về trong phủ, tiểu thư còn chưa được một tuổi, giờ tiểu thư đã trở thành vương phi, nàng cũng đã qua tuổi hai mươi. Từ lâu nàng đã nói không muốn gả cho ai, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho vương phi là tất cả mong muốn của nàng, vương phi có thể thay đổi được thành thế này, đúng thật là không còn gì tốt hơn.

Khúc Kinh Cự nhìn Mộc Cận, đột nhiên nhớ tới ý nghĩa của loài hoa dâm bụt, đó là sự kiên trì ẩn dưới vẻ dịu dàng, cái tên này thật không thể nào phù hợp hơn với cô gái đang ở trước mặt đây. Một tỳ nữ toàn tâm toàn ý ở bên cạnh nàng giờ đang đứng ngay trước mắt, đó cũng có thể coi là một điều may mắn lớn lao.

(Mộc Cận có nghĩa là hoa dâm bụt.)

Nhắm mắt lại, Khúc Kinh Cự không nhìn tới vẻ quan tâm chân thành trong đáy mắt của đối phương,

“Tâm lòng của Mộc Cận, ta hiểu rồi.”

Hốc mắt Mộc Cận thoáng đỏ hồng, nhưng lại cười nói:

“Lời này của vương phi khiến nô tỳ thấy rất xấu hổ.”

Nói xong, liền che mặt chạy ra ngoài

Trong thư phòng của vương phủ, Hạ Hành gấp một bức mật thư lại, nhúng nó vào trong một chậu nước, rồi mới nói với Minh Hòa:

“Chuyện ở phía nam không cần quan tâm nữa, đại ca và tam đệ gây chuyện đối đầu, chúng ta đứng ngoài quan sát là được rồi.”

Minh Hòa gật gù đầu, nhìn thấy bức thư đã tan ra trong chậu nước, trái lại đáp:

“Vương gia, người của thiện phòng đã bị đánh bại, tên quân sự mới lên là một người rất thông minh, đã tới chính viện thỉnh tội rồi ạ.”

Hạ Hành gật gù đầu, nhưng loại chuyện này sao phải bận tâm chứ, nên chỉ nói:

“Khúc thị vốn dĩ là vợ cả, loại thể diện nên có này không thể để thiếu được.”

Nghĩ tới Khúc thị trang điểm điểm lệ khác hẳn về mặc mặc ngày trước, hàng mày hấn khê động:

“Sau này về phía vương phi sẽ hành sự ra sao, trước tiên cứ quan sát cái đã.”

Minh Hòa im lặng gật đầu, chuyện của chủ tử và nữ chủ tử, phận làm kẻ dưới như hắn đương nhiên không thể nhiều lời, chẳng qua hắn luôn cảm thấy vương phi của hôm nay hoàn toàn không giống với trước kia, không chỉ là cách ăn mặc trang điểm, mà ngay cả ánh mắt cũng đã thay đổi. Hắn thân là tổng quản trong phủ, cũng từng nhìn thấy vương phi không ít lần, nhưng cứ cảm thấy dường như vương phi đang từ một cộng lõng thỏ xám xịt không được người ta coi trọng thì giờ trở thành... một con hồ ly hung hãn?

Ý thức được mình đang suy đoán xằng bậy về chủ tử, Minh Hòa cúi đầu xuống càng thấp hơn, a di đà Phật, nên đánh nên đánh.

==

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Xấu Hổ

Một ngày mới đã tới, đám trác phi thiếp trong vương phủ đều ngoan ngoãn nghiêm chỉnh tới chính viện thỉnh an, kết quả đợi đến nửa canh giờ, cũng không nhìn thấy mặt vương phi đâu.

Ba người kia vẫn cảm thấy ổn, ngồi chờ đợi ở đó, chỉ có khuôn mặt của Phùng Tử Căng là lộ ra chút thiếu kiên nhẫn, nhưng dù vậy, cũng không dám phát tay áo bỏ đi.

Uống một ngụm trà nén cơn nóng trong người xuống, Phùng Tử Căng đề thấp giọng hỏi nàng nô tỳ bên cạnh:

“Xuân Vũ, giờ đã canh mấy rồi?”

Xuân Vũ nhìn ra bên ngoài cửa, thấy ánh mặt trời đã lên cao, đành nói:

“Bẩm chủ tử đã là giờ Thìn rồi ạ.”

(Giờ Thìn là khoảng từ 7h – 9h sáng.)

Giang Vịnh Như lạnh lùng liếc nhìn hành động của hai chủ tử Phùng Tử Căng, lại cúi đầu nhìn bộ váy áo màu hồng xám trên người mình, trông giống như một khúc gỗ không có tri giác, chỉ đợi vương phi tới.

Lại qua thêm non nửa nén hương nữa, mọi người mới thấy đại nô tỳ bên cạnh vương phi là Mộc Cận thông thả bước vào, khuôn mặt đầy vẻ áy náy sâu sắc như mình nhìn bốn người nói:

“Các vị trác phi thị thiếp xin hãy quay về đi ạ, vương phi nói ngày nào cũng tới thỉnh an có phần bày vẽ không cần thiết, sau này ba ngày thỉnh an một lần là đủ rồi.”

“Vương phi đã thương xót rồi.”

Đợi đến quá nửa ngày trời, không ngờ lại nhận được mấy câu này, tâm tình của bốn người có mặt ở đây đều vô cùng phức tạp, mỗi người một vẻ, năm tháng tạo nên phong thái của người lớn tuổi, lại là trác phi Giang Vịnh Như tươi cười bước tới nói:

“Đã như vậy rồi, chúng ta cũng không quấy rầy vương phi nữa.”

“Vương phi công việc bận bịu, nếu như thông báo trước cho bọn ta từ tối hôm trước, thì hôm nay cũng đâu cần phải tới quấy rầy, là bọn ta đã quá lỗ mãng rồi.”

Phùng Tử Căng bên ngoài nở nụ cười như bên trong thì không nói thêm một câu,

“Bọn ta là người thô lỗ, tùy tiện đã thành quen, chung quy lại cũng là không đủ cẩn thận, xin vương phi thông cảm cho.”

Nghe những lời ồm ồm ở lập lò của Phùng Tử Căng, nụ cười tủm tỉm trên mặt Mộc Cận vẫn không thay đổi, chỉ lại cúi mình hành lễ lần nữa:

“Phùng trắc phi không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy, trước giờ vương phi tính tình bao dung ôn hòa, nhất định sẽ không nổi giận vì mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Mộc Cận mang theo ý cười, khẽ hạ cằm thấp xuống, bày ra dáng vẻ kính cẩn. Còn nụ cười của Phùng Tử Căng càng lúc càng lạnh đi, cuối cùng cũng đành phất tay áo dẫn theo hai nàng nô tỳ bên người là Xuân Vũ và Hạ Vân rời đi.

Ba người khác khiêm tốn và khách sáo hơn nhiều, đều mang theo ý cười bước ra khỏi chính viện.

Ra khỏi chính viện rồi, ba người mới thở phào nhẹ nhõm, La Tự Ngâm không kìm được thấp giọng nói:

“Khí thế hiện giờ của chính viện càng lúc càng đáng sợ.”

Giang Vĩnh Như che miệng cười, nhưng trong mắt lại chẳng có mấy vui vẻ:

“Nàng ta là vương phi đấy, chúng ta có được sủng ái hay không, cũng không được phép vô lễ.”

Trong bốn người Hàn Thanh Hà là người nhiều tuổi nhất, cũng là nô tỳ thông minh hiểu chuyện do Điện trung tính sắp xếp đến bên cạnh vương gia, nghe thấy những lời của Giang Vĩnh Như tuy rằng không vui, nhưng trong lòng cũng không thể không thừa nhận, nàng ta vốn tưởng rằng hôm nay vương phi vẫn sẽ bảo nàng hầu cơm, ai ngờ ngay cả mặt mũi cũng chẳng thêm lộ diện đã bảo các nàng quay về.

“Nếu như được vương gia coi trọng thì còn được, còn nếu không được sủng ái...”

Nàng cười khổ nói, rồi quay đầu liếc về phía chính viện,

“Những ngày tháng tốt đẹp sau này còn lại gì nữa đây?”.

Dứt lời, cả ba người đều trầm mặc, hiện giờ các nàng đều không có con cái, tương lai sẽ ra sao ai mà đoán trước được, nếu như vương phi muốn gây khó dễ cho các nàng, thì việc đó chẳng qua cũng đơn giản như một hai câu nói mà thôi.

Bên trong chính viện, Khúc Khinh Cự rửa mặt chải đầu xong xuôi đang ngồi trước chiếc gương đồng, nghịch nghịch miếng ngọc như ý. Thấy Mộc Cận bước vào, mới lười biếng đứng dậy, vịn vào tay Ngân Liễu ngồi xuống trước bàn, mở miệng hỏi:

“Các nàng ta có ai bắt mẫn gì không?”.

“Những người khác vẫn còn tạm, chỉ có Phùng trắc phi là châm chọc vài câu,”

Mộc Cận bước lên trước chọn mấy món ăn cho nàng, cười nói:

“Nhưng nô tỳ cũng không quá khách khí với nàng ta, nên lúc Phùng trắc phi đi sắc mặt không được tốt lắm.”

Tò ý không cần có người hầu mình dùng cơm, Khúc Khinh Cự sau khi súc miệng xong mở miệng nói:

“Làm vậy rất tốt, người đời thường nói gác cửa nhà tể tướng bằng với quan Thất phẩm, người là đại nô tỳ ở bên cạnh ta, từng câu nói từng cử chỉ đều là thể diện của chính viện chúng ta, người có thể lịch sự biết điều, nhưng không thể rụt đầu nhu nhược, lúc đầu ta lui một bước, nhưng cũng chẳng thấy các nàng ta có ai tôn kính ta được nửa phần.”

Nghe thấy những lời này của vương phi, Mộc Cận hiểu ra rằng vương phi muốn bản thân ngồi ở vị trí thứ nhất, trong lòng tuy phần khích, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nói:

“Nô tỳ sẽ nhớ kỹ.”

Khúc Khinh Cự gật gù đầu, lại cúi đầu xuống dùng bữa sáng, đến khi đặt đĩa xuống, lại súc miệng rửa tay sạch sẽ, đợi tất cả mọi thứ được thu dọn xong xuôi, thì một ngày mới cũng đã bắt đầu.

“Vương phi, nô tỳ không hiểu, sao lại để các vị trắc phi và thị thiếp ba ngày mới thỉnh an một lần vậy,”

Ngân Liễu thắc mắc nói,

“Không nói những phủ đệ khác, chỉ nói đến phủ của Xương Đức Công thôi, kể phu nhân ngày nào cũng bắt các di nương phải thỉnh an.”

“Ngày nào các nàng ấy cũng tới thỉnh an ta cũng có chỗ tốt, ấy là đỡ phải dùng những bữa sáng không ngon,”

Khúc Kinh Cur vịn vào tay nàng bước ra khỏi ngưỡng cửa, nhìn một mảng xanh mướt trong sân viện, tâm tình liền thấy rất thoải mái nói:

“Nhưng ta cũng lười ngày ngày phải dậy sớm rửa mặt trang điểm đợi các nàng ta tới thỉnh an lắm.”

Ngân Liễu gạt mình gạt đầu, cẩn thận đỡ tay vương phi đi đến sân viện, sân viện không nhỏ, non bộ hồ nước cầu vòm hoa tươi cũng không ít, đám hạ nhân ai làm việc người nấy, nhưng Ngân Liễu lại cứ cảm thấy, nơi này có chút lạnh lẽo thể lương.

“Vương phi, hôm qua người nói sẽ thu nhận một tên tiểu thái giám vào dùng trong nội viện lát nữa có muốn bảo hấn tới khấu đầu không?”

Mộc Cận thấy vương phi đang đứng trên cầu lấy thức ăn trên lũ cá ở dưới nước, bèn mở miệng khẽ nói:

“Nếu không muốn gặp, thì lại sắp xếp cho hấn đi làm chuyện gì đó vậy?”.

Ném toàn bộ số thức ăn cho cá trong tay xuống nước, thấy những con cá con màu vàng kim chen chúc lao tới, Khúc Kinh Cur cười nói:

“Gọi hấn tới đây đi.”

Chỉ một lát sau, đã nhìn thấy tên thái giám được mình đổi tên thành Hoàng Dương đang quỳ trước mặt, Khúc Kinh Cur cẩn thận đánh giá hấn, khuôn mặt thanh tú, trông đáng vẻ thì rất thành thực, nàng nhất thời bật cười:

“Đứng dậy đi, thái giám hầu hạ trong đình viện cũng là người đứng đầu, sau này ngươi sẽ quản lý đám người kia, còn về việc sẽ phải làm gì, thì trong lòng ngươi nên tự rõ nhất.”

Nói xong những lời này, thì lại thấy Hoàng Dương quỳ sụp xuống tạ ơn lần nữa, Khúc Kinh Cur cười nhìn Mộc Cận:

“Mộc Cận là người theo hầu bên cạnh ta nhiều năm nay, nếu như có việc gì không hiểu, thì cứ đến hỏi nàng ấy.”

Hoàng Dương đáp vâng, lại hành lễ với Mộc Cận. Mộc Cận cười trả lễ nói:

“Vương phi thấy cậu nghe lời, mới cất nhắc cậu, cậu đừng lãng phí tâm ý của vương phi là được rồi.”

“Mộc Cận cô nương xin hãy yên tâm, nô tài nhất định sẽ cẩn thận hầu hạ vương phi.”

Hoàng Dương không nói những lời viên vông, dù để thấy hấn cũng biết vương phi không thích nghe những lời vô dụng như vậy. Mộc Cận thấy thế trong lòng cũng thầm gật đầu, tuy không biết có thể trọng dụng được bao nhiêu, nhưng chí ít cũng có mắt nhìn người, không coi là kẻ lù đù ngốc nghếch. Những lời vương phi vừa nói lúc nãy, đã chứng tỏ hấn sẽ là người đứng đầu của tất cả đám người hầu trong nội viện, hấn không biết lấy gì để trả ơn, chỉ có thể cẩn thận lưu ý bẩm báo mọi việc ở khắp nơi để báo đáp sự coi trọng của vương phi mà thôi.

Hoàng Dương không ngờ mình lại có được sự coi trọng của vương phi, trong lòng vui sướng như điên, đừng nói là giờ hành lễ với Mộc Cận, mà cho dù có bảo hấn quỳ dập đầu vài cái cũng được luôn. Sau khi lui ra rồi, trên mặt hấn mới lộ ra vài phần vui sướng, quay đầu nhìn vương phi vẫn còn đang đứng trên cầu. Ai nói vương phi là đầu gối nào, theo hấn thấy đám phụ nữ trong phủ chẳng ai bằng được vương phi nương nung.

Nhìn thấy Hoàng Dương đã lui ra, Khúc Kinh Cur thở dài, dựa vào trụ cầu đầy chán nản, đột nhiên nghe thấy tiếng sáo sâu thẳm vang vọng lại từ đằng xa, tiếng sáo như sâu như than, lại tựa như tiếng khóc ai oán của một người con gái, nàng nhìn theo hướng tiếng sáo truyền đến, hơi nghi ngờ hỏi:

“Tiếng sáo vừa rồi là ở đâu vậy?”.

Sắc mặt đám người Mộc Cận khẽ biến, không một ai mở miệng lên tiếng.

Khúc Kinh Cur thấy vậy, cười khẽ nói:

“Lẽ nào người này ta không thể biết được sao?”.

“Vương phi, bên đó là Thúy U uyển, nghe nói nàng ca kỹ ở đó là do một vị đại nhân dâng tặng cho vương gia.”

Mộc Cận thấy sắc mặt vương phi vẫn bình thường, mới tiếp tục mở miệng nói nốt:

“Nô tỳ nghe nói nàng ta tên là Vân Khuynh, ca kỹ nổi danh khắp kinh thành, tính thông cảm kỳ thi họa, vương gia thường xuyên đến ngồi ở chỗ nàng ta, chỉ là tính tình của Vân Khuynh cô nương này thanh cao, nên đến giờ vẫn là con gái.”

Tức là cho đến giờ vương gia chưa ăn thịt nàng ca kỹ này? Khúc Kinh Cur bật cười, nhất thời sự hứng thú đối với tiếng sáo giảm xuống quá nửa, nếu thật sự là người thanh cao, thì đâu có để người ta tùy tiện tặng đến vương phủ rồi sau mới phô ra cái tư thái này, lòng thì cự tuyệt nhưng hành động lại chào mời chung quy lại cũng là thủ đoạn cao minh bậc nhất không bao giờ sụt giảm theo thời gian của các mỹ nhân.

Phủi phủi tay, Khúc Kinh Cur vịn vào tay Ngân Liễu:

“Đi chỗ khác xem thử.”

Mọi người còn chưa đi được mấy bước, thì nhìn thấy một tên tiểu thái giám lạ mặt chạy từ hướng bên kia lại, hắn vừa thấy Khúc Kinh Cur liền hành đại lễ:

“Nô tài Tiểu Cam Tử tham kiến vương phi, vương gia sai nô tài tới nói vương phi, rằng trưa nay vương gia sẽ tới chính viện dùng bữa.”

“Bỏn vương phi biết rồi,”

suy nghĩ trong đầu Khúc Kinh Cur xoay chuyển mấy vòng, mới nhớ ra tên Tiểu Cam Tử này là thái giám thường dùng bên cạnh Đoan vương, gật đầu tỏ ý mình đã hiểu,

“Vương gia đã hồi phủ rồi à?”

Tiểu Cam Tử đáp:

“Vốn dĩ là đã về rồi, nhưng còn chưa kịp bước chân vào phủ, thì lại gặp Thành Vương điện hạ, bèn bảo nô tài tới chuyển lời, rằng muộn một chút nữa mới về.”

Như vậy là, tiếng sáo vừa nãy ở Thúy U uyển không phải là vì có Đoan vương ở đây nên mới thôi, nhưng lúc đó cũng đúng là thời điểm Đoan vương hồi phủ, tiếng sáo này vang lên cũng khéo quá.

Tiếng sáo du dương như thế mà không có ai tán thưởng thì cũng hơi cô đơn, chỉ bằng mình qua đó thưởng thức một lát?

“Một lúc nữa vương gia mới về phủ, vậy thì bảo người của thiện phòng chuẩn bị bữa trưa cẩn thận vào, sai người tới Thúy U uyển nói một tiếng, rằng bỏn vương phi rất thích tiếng sáo của Vân Khuynh cô nương, lát nữa sẽ tới thăm hỏi.”

Khúc Kinh Cur nâng nâng chiếc trâm rủ hình đôi bướm liền cánh cài bên tóc mai, cười tủm tỉm nói.

Tiểu Cam Tử nghe vậy liền ngẩn người, sau đó hành lễ lui xuống, xoay người đi tới Thúy U uyển. Vương gia tuy rằng cũng có chút hứng thú với cô gái ở Thúy U uyển này, nhưng trong lòng kẻ hầu hạ nhiều năm bên vương gia như hắn hiểu rất rõ, chỉ là một nàng ca kỹ nhỏ nhoi, không thể tôn quý bằng vương phi được.

Vừa bước vào Thúy U uyển, thì đã nhìn thấy Vân Khuynh cô nương đang dựa vào giá đỡ giàn nho thổi sáo, không quan tâm đến việc thưởng thức tiếng sáo của đối phương, Tiểu Cam Tử bước tới nói:

“Vân Khuynh cô nương, vương phi rất thích tiếng sáo của cô, đợi lát nữa sẽ hạ cố tới đây, xin cô hãy chuẩn bị thật chu đáo.”

Tiếng sáo lập tức dừng lại, Vân Khuynh lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Cam Tử, mở miệng hồ hững nói:

“Nơi này của ta chật hẹp, đâu xứng để vương phi hạ cố đặt chân tới.”

Nghe thấy những lời này, Tiểu Cam Tử cười một tiếng quái dị:

“Chỗ này của cô có tốt hay không, tiểu nhân không biết, nhưng nếu vương phi tới đây nghĩa là đã nể mặt cô rồi, cô chỉ cần chuẩn bị chu đáo là được, lẽ nào thân là vương phi còn phải cần cô đồng ý mới được tới chắc?”

Chẳng qua cũng chỉ là thứ đồ chơi mà thôi, còn tưởng mình ghê gớm lắm à? Trên dưới trong phủ, trừ mấy người đắc lực bên cạnh vương gia ra, ai dám phô trương như thế, thật đúng là không biết điều.

Vân Khuynh thấy Tiểu Cam Tử phát tay áo bỏ đi, khuôn mặt xinh đẹp tái xanh, xấu hổ không thốt lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ta Là Người Biết Thương Hoa Tiếc Ngọc

Thúy U uyển nằm ở phía tây của vương phủ, tuy nói có hơi phiền diện một chút, nhưng khung cảnh đúng là rất đẹp đề tĩnh mịch, Khúc Khinh Cự vịn vào tay Mộc Cận, đi xuyên qua cánh cửa hình bán nguyệt, thì cửa lớn của Thúy U uyển đã xuất hiện gần ngay trước mắt, ma ma gác cửa và quân sự của Thúy U uyển đứng hầu ở cửa từ sớm, nhìn thấy Khúc Khinh Cự, liền vội vàng vác theo bộ mặt tươi cười bước ra nghênh đón.

Chuyện của thiện phòng đã lan truyền đi khắp trong phủ, chỉ trong một đêm không ai dám không nề mặt vương phi, nhìn đi ngay cả vương gia cũng đứng về phía của vương phi, bọn họ chẳng qua chỉ là đám người hầu, nào dám đắc tội với chủ tử chứ.

“Chúng nô tài tham kiến vương phi,”

Ma ma quân sự bước lên trước, hành đại lễ với Khúc Khinh Cự, lại tươi cười lấy lòng mấy nàng hầu lớn,

“Bên trong đã chuẩn bị trà bánh rồi ạ, mời vương phi mau vào trong nghỉ ngơi.”

“Vất vả rồi,”

Khúc Khinh Cự khẽ gật đầu, bỏ qua nụ cười nịnh bợ của ma ma quân sự và ma ma trông cửa, gót sen nhẹ bước vào bên trong Thúy U uyển.

Rõ ràng là vương phi đối xử với bọn họ rất khách khí, nhưng cả hai ma ma đều cảm thấy cả người vương phi toát ra khí chất cao quý, nên dánh về lại càng ép xuống thấp hơn nữa.

Thúy U uyển không rộng lắm, nhưng lại hơn ở chỗ rất tinh tế, ánh mắt Khúc Khinh Cự quét khắp bốn phía xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người cô gái áo trắng đang ở trong đình viện. Cô gái tay đang cầm một cây sáo quả thật rất đẹp, toàn thân mặc một bộ váy áo màu trắng ống tay rộng càng tôn lên vẻ thoát tục không vướng bụi trần của nàng ta, nhìn qua thì thật sự không giống một ca kỹ xuất thân từ kỹ viện.

Đây là lần đầu tiên Vân Khuynh nhìn thấy vị vương phi không được vương gia sủng ái trong lời đồn, vốn dĩ cứ tưởng đó là một cô gái bình thường, không ngờ lại là một mỹ nhân rực rỡ đến thế. Mắt phượng mày liễu, mái tóc được chải theo kiểu phi tiên rất đẹp, viên đá hồng ngọc rú từ trên trán xuống dừng vừa đúng ở lông mày, lại càng khiến làn da trắng nõn lộ ra vẻ mịn màng mềm mại. Bộ váy với ống tay rộng màu trắng ngà được may bằng gấm Tứ Xuyên hoa lệ cao quý mặc trên người khiến nàng ta trông như một tiên nữ bay trên trời, dường như bộ váy này chỉ làm riêng cho mình nàng ta mặc, xinh đẹp rực rỡ nói không nên lời. Miếng ngọc bội khảm trên dây lưng buộc ở eo, cũng quý giá hơn tất cả những thứ mà nàng có.

Đây chính là vị Đoan vương phi trong lời đồn sao?

Vân Khuynh ngây ra, không hiểu sao bỗng có cảm giác tự thẹn không bằng người, siết chặt cây sáo trúc trong tay, nàng ta nhún mình hành lễ nhẹ nhàng nói:

“Vân Khuynh tham kiến vương phi nương nương,”

“Vân Khuynh cô nương không cần đa lễ,”

vịn vào tay Mộc Cận ngồi xuống chiếc ghế chạm trổ bằng gỗ lim dưới giàn nho, uống một ngụm trà do một tiểu nô tỳ dâng lên, nói:

“Vị trà rất ngon.”

“Nước trà này đều do ta lấy từ những giọt sương đọng vào sáng sớm để ngâm, được vương phi yêu thích, thì coi như ta đã làm không uổng công rồi,

wương gia cũng rất thích loại trà này.”

Vân Khuynh tiến lên trước hai bước, cười đáp.

Mộc Cận nghe thấy những lời tự xưng của nàng ta, lông mày liền nhíu lại, nhưng cúi đầu xuống thấy sắc mặt vương phi vẫn bình thường, nên khuôn mặt cũng khôi phục lại như cũ.

Tay bưng tách trà chợt khựng lại, Khúc Khinh Cự liền đặt tách trà xuống, lấy khăn tay chấm chấm khóe miệng,

“Thiết nghĩ Vân Khuynh cô nương chắc cũng biết tại sao bản vương phi lại tới đây, không biết có vinh hạnh được thưởng thức tiếng sáo của Vân Khuynh cô nương một lát không.”

Nàng chẳng thích thú gì uống cái thứ nước sương đọng trên hoa, vương trên cỏ này chút nào, ai mà biết được chúng có vệ sinh không.

“Vương phi, ta không phải hạng thiếp mua vui của quý phủ,”

sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, đáng vẻ như đang chịu nhục nhã nhìn Khúc Kinh Cự,

“Vân Khuynh tài nghệ vụng về, không dám đề đòi tai tôn quý của vương phi nương nương nghe thấy.”

Lời vừa dứt, khiến cho toàn bộ sân viện lập tức im ắng hẳn đi, nô tỳ hầu hạ Vân Khuynh càng khiếp sợ đến mức phát run, hận không thể co người lại một đồng, ngay cả dừng khí liếc nhìn về phía Khúc Kinh Cự cũng không có.

Mỉm cười nhìn đáng vẻ cao khiết thà chết chứ không chịu nhục của đối phương, Khúc Kinh Cự ném chiếc khăn tay lau miệng lên trên bàn, một tay tỉ dưới cằm, ngón tay thanh mảnh vân về miếng bánh ngọt tinh tế.

“Hỗn xược!”

Mộc Cận sầm mặt xuống,

“Chẳng qua chỉ là một ca kỹ được người khác tặng tới vương phủ, mà lại dám nói những lời đó với vương phi. Đùng là bước chân ra từ nơi nhờ bản, nên không có chút quy tắc nào hết, người đầu, và miệng.”

Hai mắt Vân Khuynh bỗng trợn trừng, không dám tin vương phi lại dám đối xử với mình như thế, lẽ nào nàng ta không sợ vương gia cảm thấy mình không hiền lành thực đức ư?

Vân Khuynh còn chưa kịp nghĩ thông, thì đã cảm nhận được cơn đau bỏng rát bên má trái, người đánh nàng ta lại chính là ma ma quản sự vẫn luôn xun xoe lấy lòng mình lúc trước, nàng ta ôm má run rẩy nói:

“Ngươi dám...”

“Vân Khuynh cô nương, đắc tội rồi.”

Khuôn mặt ma ma quản sự nhăn nhó như đang khóc lại giáng thêm cho Vân Khuynh mấy cái tát nữa, trong lòng thầm kêu khổ, giờ bà ta động vào Vân Khuynh, có khả năng sẽ khiến vương gia nổi giận, nhưng nếu không động vào Vân Khuynh, thì nhất định sẽ đắc tội với vương phi. Có trách cũng chỉ trách bà ta không may mắn, tự dưng lại bị phân đến nơi này hầu hạ. Vốn dĩ đang nghĩ có thể sẽ có chút công lao đèn đóm, ai ngờ lần này lại thành tay trắng mất lòng cả hai bên.

Mất thấy mỹ nhân đã ăn mấy cái tát, khuôn mặt vốn dĩ rất xinh đẹp giờ cũng trở nên tả tơi thảm hại, Khúc Kinh Cự ngẩng đầu lên, nhíu mày nói:

“Làm cái gì vậy hả? Bỏn vương phi trước giờ là người biết thương hoa tiếc ngọc, Vân Khuynh cô nương tình tính cao khiết, các người không được làm khó nàng ta.” Nói xong, liếc xéo Mộc Cận một cái đầy yêu kiều quyến rũ,

“Mộc Cận, còn không tạ lỗi Vân Khuynh cô nương đi, trước đây ta thấy Ngân Liễu nóng nảy bộp chộp, sao giờ a đầu người cũng học theo cái tính ấy của Ngân Liễu thế hả?”.

Mọi người có mặt ở đó đều cúi đầu yên lặng, lắng nghe vương phi “quở trách” Mộc Cận cô nương, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, đánh, dẫm lên mặt người ta rồi lại nói mình là người biết thương hoa tiếc ngọc, thủ đoạn này của vương phi, đầu có giống một người đầu gỗ. Có là gỗ, thì cũng sẽ là gỗ của cây liễu mềm mà dai, đánh người ta rồi, lại còn oán trách gió lớn quá, mới khiến nhánh liễu không cẩn thận quệt phải.

Mộc Cận nghe Khúc Kinh Cự nói vậy, bèn tiến lên vài bước, đứng cách Vân Khuynh tầm năm bước chân thì dừng lại, khuyu gối hành lễ:

“Xin Vân Khuynh cô nương lượng thứ, hôm nay nô tỳ đã mạo phạm rồi.”

Vân Khuynh đẩy bà vú đang chắn trước mặt mình ra, tay ôm má hậm hực nhìn Khúc Kinh Cự nói:

“Mộc Cận cô nương nặng lời rồi, cô là tâm phúc hạng nhất bên người vương phi nương nương, Vân Khuynh chẳng qua chỉ hạng người thấp kém, đâu dám trách móc gì cô.”

Ngón trỏ của Khúc Kinh Cự nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, nghe thấy những lời của Vân Khuynh, nhướn mày cười cười nói:

“Vân Khuynh cô nương được vương gia yêu thương sâu đậm như vậy, sao lại có thể không bằng một nô tỳ như Mộc Cận được.”

Nói xong, sai người ban thuốc chữa thương, thấy đáng vẻ chịu nhục nhã của Vân Khuynh, nở nụ cười vạ phần quyến rũ,

“Vân Khuynh cô nương đã cảm thấy bỏn vương phi không xứng nghe tiếng sáo của cô, thì đành thôi vậy.”

Vị ma ma quân sự vừa bị đẩy sang một bên thở hắt ra một hơi nặng nề từ trong mũi, loại người không hiểu được ý tốt của người khác, lại còn phô ra cái dáng vẻ đó trước mặt vương phi, tưởng mình ở trong lòng vương gia quan trọng lắm chắc?

Sắc mặt nô tỳ bên cạnh Vân Khuynh càng lúc càng trắng bệch ra, sau khi đợi Khúc Kinh Cự nói xong, đã sợ đến mức phịch một tiếng quỵ sụp xuống đất, cả vương phủ này trừ vương gia ra thì người cao quý nhất chính là vương phi, chủ tử nhà mình hành sự như vậy, rõ ràng là đang coi thường vương phi. Đừng nói là vương gia chẳng qua chỉ có ý định đùa chơi với chủ tử, mà dù có thật sự yêu thương chủ tử đi nữa, thì chuyện hôm nay chủ tử cũng đang lâm vào tình thế không ổn chút nào.

“Vương phi thứ tội, vương phi thứ tội,”

nàng nô tỳ sợ hãi liên tục dập đầu,

“Vân Khuynh cô nương không hiểu rõ quy tắc trong phủ, xin vương phi thứ tội.”

“Tiễn Vân, người làm gì vậy hả,”

Vân Khuynh ôm mặt, nhưng nước mắt lại không rơi một giọt nào, nàng ta tròn trĩnh hai mắt đầy quật cường,

“Người không sai gì hết, tại sao phải quý?!”

“Cô nương, người bớt nói đi một hai câu đi.”

Nha hoàn quỳ dưới đất cũng chính là Tiễn Vân trong lòng thầm kêu khổ, từ mấy ngày trước khi được phân đến hầu hạ Vân Khuynh cô nương, nàng đã cảm thấy với kiểu hành sự như của Vân Khuynh sớm muộn gì cũng gây ra chuyện trong vương phủ, lo lắng thấp thòm suốt mấy ngày nay, quả thật gây ra tai họa rồi này. Nghĩ tới đây nàng chỉ đành tiếp tục dập đầu thêm hai cái nữa, không dám nói gì thêm.

Khúc Kinh Cự thở dài, theo nàng thấy dáng vẻ của Tiễn Vân chẳng qua chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi, có lẽ thời gian cô bé này ở trong vương phủ quá lâu, nên xem ra còn hiểu chuyện hơn cả Vân Khuynh. Không định làm khó một cô bé con, Khúc Kinh Cự ra hiệu cho một nô tỳ ở sau lưng đỡ Tiễn Vân đứng dậy, không có hứng thú liếc nhìn dáng vẻ vừa trung trinh vừa quật cường của Vân Khuynh, đứng dậy nói với Mộc Cận đứng bên cạnh,

“Quay về thôi. Vân Khuynh cô nương đã không xem trọng vương phủ, thì sau này chi phí trong Thụý Uyển giảm đi một nửa.”

Nói xong lại chỉ chỉ tay về phía Tiễn Vân đang dập đầu đến rách trán,

“Cô bé này cũng không cần phải hầu hạ ở đây nữa, bôn vương phi thấy dáng vẻ cô bé gọn gàng, cho làm người hầu hạ trà nước trong phòng đi.”

Tiến Vân nghe vậy thích lắm, nàng trở thành người của vương phi rồi ư? Lập tức vui mừng khôn xiết, ra sức tạ ơn.

“Hôm nay trong nhà náo nhiệt quá.”

Nghe thấy một giọng nói vừa quen lại vừa lạ, Khúc Kinh Cự nhìn ra phía cổng, thì thấy Đoan vương đang dẫn theo hai thái giám bước vào, trong trí nhớ của Khúc Kinh Cự cũng có chút ấn tượng với hai tên thái giám này, chính là Minh Hòa và Tiễn Thường Tín hai tên hầu cận đắc lực đi theo Đoan vương, so với tên Tiểu Cam Tử lúc này thì được Đoan vương tin dùng hơn nhiều.

Khúc Kinh Cự vừa mới há miệng, thì đã nghe thấy giọng nói thống thiết bi thương của Vân Khuynh:

“Vương gia.”

Giọng điệu gọi vương gia dịu dàng ảm áp, nhẹ nhàng như tiếng chim oanh, đinh đàng như tiếng chuông bạc, lại mang theo một phần quyến luyến, hai phần trách móc, ba phần bi thương, bốn phần kiên cường, thật sự khiến cho cảm xúc của người ta khi nghe xong thoáng run lên, trong lòng liền nảy sinh niềm tiếc thương.

Khóe miệng nhếch lên cười cười, Vân Khuynh không hổ là ca kỹ nổi danh một thời, chẳng trách viên quan đó lại đặc biệt mang nàng ta đi tặng, có bản lĩnh như vậy người bình thường đúng là không thể địch lại được. Kiếp trước nàng đã từng gặp rất nhiều người thật thật giả giả trong ngành công nghiệp giải trí, liếc mắt một cái là đã nhìn ra được cô nàng Vân Khuynh cao ngạo thanh khiết này đang có suy nghĩ gì.

Hạ Hành nghe thấy tiếng gọi của Vân Khuynh, liếc nhìn bằng ánh mắt hồ hững, rồi di chuyển tầm mắt đến chỗ Khúc Kinh Cự,

“Bôn vương nghe Tiểu Cam Tử nói vương phi tới đây thường nhạc, nhưng sao không nghe thấy tiếng nhạc nào?”

Vân Khuynh ý thức được có điều gì đó không đúng, sắc mặt khẽ tái đi, khuôn mặt lại càng mong manh đáng thương nhìn Hạ Hành, ai ngờ ánh mắt của đối phương lại rơi trên người vương phi, không hề liếc nhìn đến nàng ta lấy một cái.

“Vừa rồi không biết vương gia cũng đến thưởng nhạc, là thiếp không phải rồi,”

Khúc Kinh Cur đi đến bên cạnh Hạ Hành, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối nhìn khuôn mặt hơi sưng của Vân Khuynh,

“Giờ làm sao mới ổn đây?”.

Lúc này Hạ Hành mới nhìn đến khuôn mặt vừa đáng thương vừa tội tã của Vân Khuynh, không hề ngạc nhiên:

“Bỏ đi, mặt mũi như vậy cũng không có tâm tình đâu mà thưởng nhạc, bốn vương nên quay về thôi.”

Nói xong, nhìn thấy dáng vẻ cười nhạt của Khúc Kinh Cur, chỉ cảm thấy chiếc trâm rủ cài bên mai của đối phương khẽ lóe sáng, khiến mắt mình thấy hơi ngứa, bèn bỏ sung thêm một câu,

“Chúng ta sớm quay về chính viện, bốn vương còn đang đợi cùng ăn bữa cơm với vương phi đây.”

(Trâm rủ là một dạng trang sức của phụ nữ thời cổ đại, chiếc trâm sẽ rủ xuống và thường rung lên theo mỗi nhịp bước chân. Thường được chế tác bằng vàng uốn cong hình rồng phượng, bên trên có khảm châu ngọc.)

“Lời của vương gia sao thiếp có thể quên được chứ,”

Khúc Kinh Cur cười khẽ một tiếng, sóng mắt đong đưa mang theo phong thái mê hoặc,

“Vương gia không được quên mới đúng.”

Hạ Hành không nhịn được duỗi tay ra chạm nên chiếc trâm rủ đang đung đưa, rồi bật cười rồi đi, ra khỏi Thụy U uyển rồi, liền quay đầu lại liếc nhìn nơi đây một cái, nói với Tiền Thường Tín và Minh Hòa:

“Bốn vương nhớ trong phủ có một cây trâm rủ làm bằng vàng hình chim loan tung cánh được chế tác rất tinh xảo, các người bảo người mang đến chính viện tặng cho vương phi để nâng cái.”

Ánh mắt hai tên Tiền Thường Tín và Minh Hòa liền thay đổi, miệng thì ríu rít vâng dạ. Nhưng trong lòng đều có chút cảm khái, trước đây nhìn dáng vẻ yếu ớt mỏng manh của vương phi, hôm nay mới biết nhìn sai người rồi, thủ đoạn quả thật vừa độc lại vừa gọn. Càng ngạc nhiên hơn là, vương gia lại không hề tức giận, xem ra là muốn để cho vương phi tùy ý quản lý hậu viện rồi.

Sau khi Hạ Hành đi rồi, Khúc Kinh Cur nhìn sắc mặt u ám của Vân Khuynh, cười tủm tỉm vịn vào Mộc Cận, ánh mắt quét khắp sân, mở miệng nói:

“Bốn vương phi đã nói từ trước rồi, bốn vương phi là người vừa biết phân rõ đúng sai lại vừa là người biết thương hoa tiếc ngọc, hôm nay cô dĩ hạ phạm thượng tuy rằng là lỗi lớn, nhưng nể nhân hiếm có, nên tha cho cô.”

Nói xong, lười biếng nhướn nhướn mi mắt lên, nói với ma ma quản sự,

“Sau này bà phải sắp xếp Thụy U uyển cho tốt, tuy rằng giảm một nửa sinh hoạt phí của Vân Khuynh cô nương, nhưng không được bỏ bê nàng ta.”

Ma ma quản sự luôn miệng nói vâng, nhưng đợi đoàn người của vương phi đi rồi, ma ma quản sự bèn xì một tiếng với Vân Khuynh, cao giọng nói:

“Còn không mau hầu hạ Vân Khuynh cô nương cao quý của chúng ta về phòng đi, người ta ngay cả vương phi cũng không xứng để nàng tiên như nàng ta hầu hạ, nhưng đám người trần tục như chúng ta thì phải hầu hạ cho tốt vào, tránh để vương gia trách phạt.”

Dứt lời, xung quanh liền có người bật cười khẽ, vừa nãy vương gia còn chẳng thèm liếc nhìn Vân Khuynh lấy một cái, ma ma quản sự nói vậy thật đúng đang là xát muối vào tim nhau.

Trâm rủ

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Quảng Thời Gian Ăn Trưa Tuyệt Đẹp

Ra khỏi Thúy Uyển, Khúc Kinh Cự vuốt tay mân mê chiếc trâm rủ cài bên tóc mai, nhếch nhếch khóe miệng, không ngờ vị Đoan vương này cũng có hứng thú với thứ đồ chơi của phụ nữ. Vừa này lúc ánh mắt hắn ta chạm vào chiếc trâm rủ, thật sự khiến nàng có chút không thể nhận được. Đoan vương thật là đáng thương, có tí sở thích mà cũng phải trốn trốn tránh tránh.

Không biết vương phi nhà mình đang muốn biến vương gia thành *hạt cải thìa* dưới đất giữa tiết trời đông, Ngân Liễu nói:

“Vương phi, nô tỳ không hiểu, tại sao phải đem theo Tiễn Vân về chính viện.”

(Vụ án Tiểu Bạch Thái trong tư đại nghị án cuối đời nhà Thanh, vụ án nói về một cô gái tên là Tát Tú Cô (1856 – 1930) được nhà họ Cát nhận làm con dâu từ nhỏ, nên gọi là Cát Tát thị, vì dáng vẻ trắng trẻo xinh xắn, lại hay mặc áo xanh váy trắng, nên được mọi người là “Tiểu Bạch Thái” (trong tiếng trung Tiểu Bạch Thái còn có nghĩa là cây cải thìa.). Sau này cụm từ cải thìa thường dùng để miêu tả những người có số phận oan uổng thảm thương.)

“Cô ngốc quá, chuyện rõ ràng rành ra như vậy còn không hiểu?”

Mộc Cận đảo mắt nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói:

“Con bé Tiễn Vân là người trong phủ, nhất định chẳng có bao nhiêu lòng trung thành với Vân Khuynh. Hôm nay vương phi chuyển Tiễn Vân về chính viện, ngày mai cũng sẽ có những kẻ khác dao động tâm tư. Nước chảy chỗ trũng, người đến nơi cao, ai mà biết được những người bên cạnh mấy nàng thị thiếp ấy có muốn đến chỗ cao không?”.

Ngân Liễu nhất thời giật mình, lại kinh ngạc trước sự thấu hiểu suy nghĩ của vương phi của Mộc Cận, nàng đã hơi hiểu ra tại sao vương phi lại âm thầm xếp Mộc Cận vào vị trí đặc lực số một rồi, nàng nhìn nhìn vương phi và Mộc Cận, lần đầu tiên thật sự ý thức được rằng, vương phi đã khác xưa.

Chuyện vương phi xử lý nàng mỹ nhân ca kỹ của Thúy Uyển đã được lan truyền khắp nơi, Khúc Kinh Cự còn chưa quay về được chính viện, thì dọc đường đi đã gặp rất nhiều nô tỳ tới hành lễ, mà những nô tỳ này đều là người bên cạnh các trác phi hoặc thị thiếp khác.

Vừa đến cửa lớn của chính viện, Khúc Kinh Cự đã thấy Ngọc Trâm và Kim Trản đang đứng trước cổng, trông thấy nàng trở về, khuôn mặt hai người đều lộ vẻ vui mừng chạy tới:

“Vương phi, Tiễn Thường Tín dẫn người tới tặng rất nhiều thứ, nói rằng vương gia đặc biệt tặng cho người, giờ Tiễn Thường Tín vẫn còn ở đây, người có muốn gặp một lát không?”.

Khúc Kinh Cự gật gù đầu, đi vào gian ngoài của phòng chính ở chính viện, thì thấy Tiễn Thường Tín cùng vài tên thái giám mặt mày ngoan ngoan nghe lời đang đứng đó, trên chiếc bàn trong phòng còn đặt những chiếc hộp gấm tương đối to cùng các loại gấm vóc, nhìn mấy thứ này không ít chút nào.

Thấy vương phi bước vào, Tiễn Thường Tín hành lễ nói:

“Tham kiến vương phi, đây đều là những thứ vương gia sai nô tài mang tới dâng lên cho người. Vương gia còn nói, nếu vương phi còn cần thứ gì nữa, thì chỉ cần dặn dò đám người dưới đi làm là được.”

“Cảm ơn vương gia hộ ta,”

Khúc Kinh Cự mở chiếc hộp cao nhất trên bàn ra, bên trong là một chiếc trâm cài hình chim tước được làm thủ công, nàng mỉm cười đóng chiếc hộp lại,

“Lần này Tiễn công công đặc biệt chạy tới đây thế này, đúng là vất vả rồi.”

“Không dám, không dám,”

Tiên Thường Tín vội vàng nói không dám, hai tay lại dâng lên một chiếc hộp gấm bên trên có chữ phúc trong hình tròn,

“Cái hộp này là vương gia đặc biệt dặn dò nô tài dâng lên cho vương phi, hy vọng vương phi sẽ thích.”

Mộc Cận nhận lấy chiếc hộp gấm rồi dâng đến tay Khúc Kinh Cự, Khúc Kinh Cự mở chiếc hộp ra, duỗi mày hơi động, vuốt tay cầm thứ đó ra, trong phòng nhất thời là một trận than nhẹ.

Đó là một cây trâm rủ hình chim loan, chỉ là tay nghề thủ công tinh tế hiếm có, hơi động dấy một chút thôi thì con chim dường như còn sống đang sải cánh muốn tung bay, thậm chí có thể thấy rõ được từng đường vân trên mình con chim loan xanh biếc, con mắt được khảm bằng loại đá mã não thượng hạng. Mộc Cận nhất thời nhìn đến ngây người.

“Cây trâm rủ này đẹp quá,”

cho dù là Khúc Kinh Cự cũng phải kinh ngạc mà thốt lên một tiếng, thứ này thật xứng với câu tay nghề làm ra tinh tế hơn cả trời ban, ngay cả ở kiếp trước nàng cũng chưa từng nhìn thấy thứ nào tinh xảo đến thế. Thiết nghĩ đây chính là sự tôn quý của hoàng thất trong lời đồn, Khúc Kinh Cự mỉm cười, nhìn Tiền Thường Tín nói:

“Làm phiền Tiền công công rồi, cây trầm rử này ta rất thích.”

Đúng lúc Minh Hòa vừa đi tới cổng nhìn thấy nụ cười ấy, trong lòng thầm than, nụ cười đó quả thật quá sức quyến rũ động lòng người, Phùng trắc phi và Vân Khuynh cô nương có so, cũng phải thua kém vài phần. Hắn không nhìn được liếc nhìn khuôn mặt vương gia đang đi phía trước, cũng không biết vương gia nghĩ thế nào.

“Nàng thích nó, thì cũng coi như cho nó có đất dụng võ rồi.”

Hạ Hành đi tới trước mặt Khúc Kinh Cự, cầm lấy chiếc trầm trong tay nàng, tự tay thay cho chiếc trầm rử cũ cho nàng.

Đám người hầu trong phòng nhất loạt cúi thấp đầu xuống, vương gia thân mật cùng vương phi bọn hắn không nhìn được đâu, đợi vương gia tán thưởng ra tiếng xong, bọn hắn mới dám ngẩng đầu lên.

“Quả nhiên là không gì hợp với nàng hơn,”

Hạ Hành lùi ra sau một bước, ngắm nhìn cây trầm cài lên mái tóc đen óng, khuôn mặt lộ rõ vẻ hài lòng.

“Mái tóc vương phi đen mượt óng ả, lại được chiếc trầm rử này tôn lên nên lại càng đẹp.”

Khuôn mặt Khúc Kinh Cự mang theo nụ cười e thẹn, cúi đầu không nhìn thẳng vào mắt Hạ Hành nữa, nàng là một cô gái tầm thường, đương nhiên sẽ thích người khác khen mình, nhưng người nói lời khen ngợi đang đứng ngay trước mặt nàng lúc này đây chẳng hề đơn giản chút nào, khiến nàng không thể tin đó chỉ là những lời tán thưởng đơn thuần.

Thời gian hai người ở cùng nhau không nhiều, nên đợi đến khi hai người ngồi xuống xong, cũng chẳng có nhiều chuyện để nói, may thay lần lượt những món ăn được bày lên hóa giải sự yên lặng của cả hai.

Quy tắc khi ăn cơm phải yên lặng không nói chuyện, khiến hai người trầm mặc ăn cơm, nhưng bầu không khí không hề có chút ngưng ngập. Khúc Kinh Cự nhìn tư thái dùng bữa của Hạ Hành, không thể không thừa nhận trong số những người nàng đã từng gặp, người đàn ông trước mặt là người có phong thái dùng bữa đẹp nhất. Mỗi một hành động giơ tay nhắc chân, so với những thứ được gọi là lễ nghi của giới quý tộc đời trước thì xem ra sướng bụng vui mắt hơn nhiều.

Cái gọi là ngắm người đẹp ăn cũng thấy ngon, chính là đáng vẽ của Hạ Hành khiến khẩu vị của Khúc Kinh Cự tốt hơn hẳn, không nhìn được khiến người hầu phải lấy thêm cho nàng một bát cơm nữa. Nhưng hành động này trong mắt người khác, lại biến thành

“Ôi chao, tình cảm vương phi giành cho vương gia quả thật là sâu đậm, có vương gia ở đây ngay cả cơm cũng ăn nhiều hơn một bát.”

Hạ Hành cũng không ngờ rằng Khúc Kinh Cự lại có thể dùng bữa một cách tự nhiên đến thế, những người phụ nữ khác trong phủ khi ở trước mặt hắn đều ăn uống rất ít, tiếng phát ra khi ăn cũng rất khẽ, nhưng sao đến chỗ của vương phi, hắn lại cảm thấy ánh mắt vương phi khi nhìn mình từng đọt từng đọt đều rất quái dị.

Bữa cơm trưa đã ăn xong, Khúc Kinh Cự nhìn thấy nô tỳ đang quỳ trước mặt mình nâng cao chiếc chậu đồng, bèn nhanh chóng rửa tay rồi cho người đứng dậy lui sang một bên.

Hạ Hành nhìn Khúc Kinh Cự, sau khi thu lại ánh mắt bèn nói:

“Thân thể vương phi đã khỏe lên, bản vương cũng thấy yên tâm hơn nhiều, sau này hậu viện sẽ do nàng toàn quyền xử lý, có chuyện gì không hiểu thì cũng không cần phải lo lắng, Tiền Thường Tín và Minh Hòa là hai quân gia trong phủ, nếu có chuyện gì phiền phức, thì cứ giao cho bọn chúng là được.”

Nhận chiếc khăn lụa Mộc Cận dâng lên để lau tay, Khúc Kinh Cự nói:

“Những ngày qua thân thể thiếp cứ lệt bệt mãi, không thể quản lý tốt chuyện hậu viện cho vương gia được, thật sự không còn mặt mũi nào gặp vương gia nữa.” Nói xong, lại nhìn đến Tiền Thường Tín và Minh Hòa đang đứng trong góc phòng, “Hai người bọn hắn quản lý mọi việc lớn nhỏ trong phủ rất tốt, thiết nghĩ sau này thiếp cũng không cần phải bận tâm quá nhiều đâu.”

Nghe thấy những lời này của vương phi, cả Tiền Thường Tín và Minh Hòa đều cúi đầu xuống càng thấp hơn nữa, để tỏ lòng khiêm tốn và tôn trọng của bản thân. Cho dù bọn hắn có là người được tin dùng trước mặt vương gia, nhưng vương phi mới là nữ chủ nhân của vương phủ, vương phi phụ trách quản lý hậu viện là chuyện hiển nhiên không còn gì để bàn cãi, hai tên nô tỳ bọn hắn có là gì chứ?

Đặt tách trà súc miệng sang một bên, lau hai khóe miệng sạch sẽ xong, Hạ Hành nhìn thấy khuôn mặt vương phi mang theo ý cười đáng vẽ lười biếng dựa vào lưng ghế, khóe miệng liến nhur lên:

“Hậu viện này trước giờ đều do bọn chúng quản lý cũng chẳng có gì tốt, sau này nàng sẽ phải tốn nhiều tâm tư hơn đây.”

Hắn hạ tầm mắt xuống, nhìn chén trà xanh đặt trên mặt bàn, dường như không hề để tâm đến đám phụ nữ ở hậu viện,

“Nàng là vương phi của bốn vương, những người khác đều không bằng được nàng.”

Một người đàn ông sinh ra trong gia đình hoàng thất nói những lời này với vợ mình cũng có thể coi như đó là một lời hứa hẹn rất có sức nặng, khỏe mặt Khúc Kinh Cự liếc nhìn Hạ Hành, vừa khéo đối phương cũng ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai khiến nụ cười trên khuôn mặt mình càng trở nên âm ỉ hơn, giống như một đôi vợ chồng già sống với nhau nhiều năm, khiến người người ta không nhìn ra được điểm gì không phải.

“Thiếp kém cỏi, đành gắng hết sức thử một lần vậy, không mong gì khác, chỉ mong vương gia lúc trở về nhà có một nơi để thư thái thoải mái.”

Khúc Kinh Cự nở nụ cười làm cả khuôn mặt bừng sáng rạng rỡ,

“Vương gia tin tưởng thiếp như vậy, thì đó là may mắn của thiếp.”

Hạ Hành nhìn nụ cười kiều diễm tươi tắn của cô gái đang ở trước mặt, nhớ tới xuất thân của nàng, tuy rằng là tiểu thư của phủ Xương Đức Công do vợ cả sinh ra, nhưng đáng tiếc ra đời chưa được bao lâu thì mẹ ruột qua đời. Thêm vào đó chuyện Xương Đức Công yêu thương kẻ phu nhân đã lan truyền ra khắp kinh thành từ lâu, thậm chí có lời đồn rằng khi vợ cả của Xương Đức Công đang mang thai, ông ta vẫn còn vụng trộm quấn quýt cùng kẻ phu nhân, thậm chí còn mượn bài thơ “*Lạc thần phủ*” để bày tỏ tình cảm của mình giành cho bà ta. Đến khi vợ cả qua đời, Xương Đức Công vội vàng đón kẻ phu nhân vào cửa. Thậm chí còn dùng mấy câu thơ trong “*Lạc thần phủ*” để đặt tên cho con gái, điều đó đã trở thành niềm ngưỡng mộ và ghen tị của không ít những vị phu nhân tiểu thư trong kinh thành. Khiến người ta quên luôn vị tiền phu nhân đáng thương của Xương Đức Công cùng cô con gái mới ra đời chưa được bao lâu.

(Lạc thần phủ là một bài thơ nổi tiếng của Tào Thực – con trai của Tào Tháo, tương truyền rằng Tào Thực yêu say đắm Chân Mật – người chị dâu, vợ của anh trai mình là Tào Phi, nhưng không có kết quả, khi trở về đất phong ở Quyển Thành, đi qua sông Lạc Thủy, đêm trú mưa trong thuyền, mơ thấy nàng. Khi tỉnh dậy đã hạ bút viết bài “Cảm Chân phủ” này, sau đổi thành “Lạc thần phủ”).

Nghĩ tới đây, liền hiểu tên vị vương phi của mình lấy từ câu thơ “*Tiến viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi khinh cư*”. Đặt cho con gái với người vợ tiền nhiệm một cái tên thể hiện tình yêu sâu đậm của mình với vị phu nhân đương nhiệm, con người của vị Xương Đức Công này thật không biết là thâm tình hay vô tình nữa, nhưng có thể khẳng định duy nhất một điều rằng con gái do người vợ trước sinh ra rất đáng thương, cũng may nàng vẫn còn có gia đình bên cạnh làm chỗ dựa đáng tin cậy, nếu không chẳng biết có sống nổi đến giờ không. Hạ Hành sinh ra trong gia đình hoàng thất, hiểu rất rõ mọi thủ đoạn âm hiểm ấy, từ khi vị vương phi tính tình lạnh như cục đất này bước chân vào cửa, hắn cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Nhưng hai ngày qua, hành vi của vương phi lại khiến hắn thấy rất bất ngờ.

(Hai câu thơ nằm trong bài “Lạc thần phủ” có nghĩa là “Giày viễn du theo họa tiết, quần mây lụa phát nhẹ nhàng”).

Lẽ nào trước đây khi ở trong phủ của Xương Đức Công vì mạng sống nên vương phi nhà mình nhẫn nhịn chịu đựng, đến khi tới vương phủ thì mới dần dần bộc lộ tính cách thật sự?

Khúc Kinh Cự cũng chẳng có chút hứng thú nào với suy nghĩ của Hạ Hành, khuôn mặt nàng vẫn mang theo ý cười dựa vào lưng ghế, đợi Hạ Hành mở miệng nói tiếp. Với người đàn ông không hề đơn giản này, nàng không muốn tùy tiện mở miệng, rước thêm những điều không vui cho bản thân.

“Vương phi không cần phải quá lo lắng, nàng là vương phi của bốn vương, thân phận tôn quý, nếu đám hạ nhân trong phủ có làm gì không đúng, thì chỉ cần đuổi đi là xong.”

Hạ Hành hơi nheo nheo mắt,

“Đoan vương phủ ta không có loại người hầu chèn ép kẻ dưới lừa gạt bề trên như thế.”

“Vâng.”

Khúc Kinh Cự cười cười, chuyển chủ đề cuộc nói chuyện vào những loại chuyện vặt vãnh không quan trọng.

Hai người lại nói chuyện thêm non nửa nén hương nữa, Hạ Hành mới đứng dậy nói:

“Thân thể của nàng vừa mới khỏe lại, buổi trưa hãy nghỉ ngơi đi một lát, đến tối ta sẽ lại tới.”

Phát hiện Hạ Hành đã thay đổi từ “bốn vương” thành “ta”, Khúc Kinh Cự liền hiểu ra, vị Đoan vương này đã có chút tôn trọng tối thiểu với mình rồi, nàng cũng đứng dậy tiến ra đến tận cửa, mắt thấy người dần dần đã đi xa, ý cười trên mặt mới nhạt đi.

Mộc Cận ở sau lưng đi tới, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh như vậy, do dự một lúc mới mở miệng nói:

“Vương phi, buổi tối vương gia tới, nên làm gì đây ạ?”

Khúc Khinh Cur nhún nhún lông mày, giờ đã thành ra như vậy rồi, nàng cũng không đến mức giả vờ ông ọ không chịu chung chăn chung gối cùng vương gia, lấy khăn tay thấm thấm mồ hôi không tồn tại trên trán, nói:

“Nên thế nào thì làm thế ấy, ta đi nghỉ một lát đã, sau một canh giờ nữa tới hầu hạ ta tắm rửa.”

Thấy thần sắc vương phi vẫn như bình thường, nên khuôn mặt của Mộc Cận mới lộ ra nụ cười thoáng qua nói:

“Nô tỳ sẽ sai người đi chuẩn bị.”

Gật gật đầu, Khúc Khinh Cur cúi mặt xuống, xoa xoa thùy tai, chưa chi đã phải ở cùng người lạ, thì thật sự có chút hơi hơi xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khúc Khinh Cur: Haha

Vương gia sắp đến chính viện, đương nhiên tất cả đám hạ nhân trong nhà đều vui mừng mặt mày rạng rỡ, ai nấy lập tức đều bắt tay vào chuẩn bị, hận không thể quét dọn lại toàn bộ sân viện này như mới thêm lần nữa. Ngược lại rõ ràng là Khúc Khinh Cur bình tĩnh hơn nhiều so với người trong hậu viện, mái tóc của nàng ướt đầm rối tung, cứ để mặc Kim Trần lau tóc, Ngân Liễu chăm sóc tay, Ngọc Trâm sửa móng chân, Mộc Cận chọn quần áo trang sức cho mình. “Chân của vương phi thật sự rất đẹp,” Ngọc Trâm tán thưởng, chân của vương phi trắng trẻo nõn nà, móng chân mượt mà đầy đặn, khi cảm cảm giác mềm mịn vô cùng. Hồi lâu sau, nàng lại than một tiếng: “Lần trước Bán Hạ nhảy điệu vũ của dị tộc, vương gia khen mắt cá chân của nàng ta đẹp, nô tỳ thấy nàng ta còn lâu mới bằng được với vương phi người.” “Nàng ta có là gì chứ, sao có thể lấy ra so sánh với vương phi được?” Mộc Cận chọn từ trong hộp ra một cây trâm hồng ngọc, nghe thấy những lời của Ngọc Trâm, cười giễu: “Chẳng qua chỉ là hạng người ti tiện, đáng để cô cứ nhắc đến mãi thế à.” Lúc ấy Ngọc Trâm mới nhớ ra Bán Hạ vốn dĩ là nô tỳ bên cạnh vương phi, quyến rũ được vương gia nên mới trở thành thông phòng, lập tức nói: “Mộc Cận ti ti đừng cáu, không phải do muội thấy chân của vương phi quá đẹp, nên đầu óc mới phạm phải điều ngớ ngẩn này hay sao.” Nghe thấy lời qua tiếng lại của hai nàng nô tỳ đều có ý bảo vệ cho mình, Khúc Khinh Cur không nhịn được cười nói: “Các người nói như vậy, người khác nghe thấy, còn tưởng vương phi của các người là tiên nữ trên trời, các người nghe lọt tai, nhưng ta thì không chịu nổi đâu, làm nhanh lên rồi đỡ ta dậy, ta không thể nào nghe tiếp được nữa.” Dứt lời, khiến cả mấy nàng nô tỳ bật cười thành tiếng, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, thái độ của vương phi như vậy, lại càng chứng tỏ rằng nàng không để bụng chuyện của Bán Hạ. Khúc Khinh Cur rất thích mặc những bộ quần áo có tay áo rộng, nên cuối cùng lại chọn một bộ váy tay rộng màu đỏ, bộ váy đỏ tươi rực rỡ như lửa tôn lên làn da óng ánh tựa tuyết đông của nàng. Để mặc cho Mộc Cận đổi một kiểu búi tóc khác cho mình, rồi dùng cây trâm hồng ngọc cố định lại, sau đó ngồi xuống chiếc ghế dựa, bắt đầu giờ một quyển sách kể về câu chuyện giữa tài tử và giai nhân. Không phải nàng thấy thích thú gì với những câu chuyện đa cảm kiểu này, mà thật sự là vì thú tiêu khiển thời cổ đại quá ít. Giờ được hai trang, quả thực không có chút hứng thú nào với câu chuyện người đàn ông xấu nghèo lùn YY những cô gái trắng giàu xinh thời cổ đại nữa, lạ thấy sắc trời đã tối, bèn bảo người dọn thức ăn lên. “Vương phi, vương gia còn chưa đến mà, nếu như đợi đến khi vương gia tới mà vẫn chưa dùng cơm, còn người lại ăn rồi thì...” Mộc Cận lo lắng mở miệng nói, “Nếu như người đói, thì chi bằng bảo nhà bếp dọn lên một chút cháo.” “Đã đến giờ rồi, sao vương gia còn tới ăn cơm tối nữa,”

Khúc Khinh Cur xua xua tay, “Người cứ dặn dò với đám người dưới là được.” Cháo chẳng chút mùi vị thì có gì mà ngon, nàng là người không thích ăn những thứ canh nước lỏng bông như thế. Khi Hạ Hành vừa bước vào chính viện, thì nhìn thấy đám nô tỳ lũ lượt bưng những hộp thức ăn trống không đi ra, xua tay cho đám nô tỳ hành lễ lui xuống, trong lòng Hạ Hành thấy rất phức tạp, đại khái là loại cảm giác mất mát “Vương phi cư nhiên không đặc biệt đợi ta tới dùng bữa xem ra địa vị của ta không được cao lắm.” Bước vào phòng, thứ đầu tiên Hạ Hành nhìn thấy chính là vương phi đang ngồi cạnh chiếc bàn tròn rửa tay chuẩn bị dùng cơm, quả thật bộ váy tay áo rộng màu đỏ kia quá bắt mắt, khiến cho hắn nhìn vào liền trước tiên phải chú ý tới vương phi. Liếc nhìn một cái đã thấy không ổn, người phụ nữ xinh đẹp diễm lệ trong bộ váy đỏ với phong thái lười biếng đang lau những ngón tay ngọc ngà kia là vương phi nhà mình ư?!

“Vương gia tới rồi à?”

Khúc Khinh Cur đặt chiếc khăn lụa lau tay xuống, nở nụ cười đứng lên nói,

“Đã dùng bữa chưa, nếu chưa, thì cùng ngồi ăn chút gì đi.”

Tuy rằng đã ăn rồi, nhưng Hạ Hành cảm thấy mình vẫn còn có thể ăn thêm chút nữa bèn nhân tiện ngồi luôn xuống, tầm mắt rơi xuống mái tóc đen

mượt đang khẽ lay động bên má Khúc Khinh Cự, mãi cho đến khi Khúc Khinh Cự tự tay đặt bát canh gà trên châu bạch vũ xuống trước mặt mình, mới mở miệng nói:

“Tại sao giờ vương phi mới dùng bữa?”

Khúc Khinh Cự nhếch nhếch khóe môi:

“Vừa nãy không thấy đói lắm, nên mới để muộn thêm lúc nữa.”

Hạ Hành gật gù đầu, cảm thấy trái tim mình được chữa lành thêm một chút, tuy rằng vương phi giải thích như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy vương phi đợi mình đến giờ mới ăn cơm. Vị vương gia tưởng rằng lòng tự tôn của bản thân đã được thỏa mãn liền bung bát canh lên uống một ngụm, bỗng nhiên nhận ra mình đang khát nước khủng khiếp.

Dùng bữa xong, Khúc Khinh Cự theo thói quen cũ rửa tay uống trà súc miệng, sau đó nàng mới phát hiện ra hương vị của trà súc miệng hôm nay nồng đậm hơn nhiều, liếc mắt nhìn Hạ Hành đang ngồi ở phía đối diện với mình, trong lòng nàng liền hiểu ra ra dụng ý tại sao của cô nàng Kim Trần đang đứng khom người trước mặt.

Đợi đến khi các thứ trên bàn được thu dọn sạch sẽ rồi, Hạ Hành và Khúc Khinh Cự lại càng thoải mái ngồi xuống dựa người vào lưng ghế, bên cạnh để cho người hầu thấp đèn.

“Ngoại trừ đêm tân hôn ra, ta chưa từng thấy vương phi mặc váy đỏ,”

Hạ Hành cười ngấm Khúc Khinh Cự từ đầu đến chân,

“Nhưng màu sắc này đúng là rất hợp với vương phi.”

Khúc Khinh Cự cười cười, ánh mắt nhìn đến ánh nến đêm người Mộc Cận thấp chiếu sáng cả căn phòng, dùng tay gạt những sợi tóc ở bên má ra,

“Người đời thường nói, con gái làm dáng cho người yêu mình, thiết nghĩ thiếp đây là đang lấy lòng vương gia đấy.”

Đuôi mày Hạ Hành khẽ nhướn lên, nhắc người đứng dậy đi tới trước mặt Khúc Khinh Cự, nhẹ nhàng vén một lọn tóc đen lên:

“Vương phi đương nhiên là đang lấy lòng ta rồi, hai ngày gần đây vương phi đã cho ta thấy một niềm vui bất ngờ rất lớn.”

Khúc Khinh Cự nâng cằm lên, khẽ cười với Hạ Hành:

“Ha ha.”

Đám người hầu xung quanh thấy tình huống ấy, Minh Hòa và Mộc Cận trao đổi ánh mắt với nhau, cả hai người phát tay một cái, toàn bộ người trong phòng sột sột sột sột lui ra ngoài.

Minh Hòa tự mình thò tay ra đóng cửa lại cẩn thận, thấy đại nô tỳ bên cạnh vương phi vẫn đứng ở một bên, đi được vài bước rồi thấy nàng đi theo, mới khẽ thấp giọng xuống nói:

“Đợi lát nữa chúng ta phải chú ý xem chủ tử có còn cần thứ gì nữa không.”

Nô tỳ đắc lực bên cạnh vương phi đều lấy hoa làm tên, hắn nhớ hình như người được tin cẩn nhất là Mộc Cận.

Mộc Cận gật gù đầu, thấp giọng nói:

“Xin Minh Hòa công công yên tâm.”

Có ai là không phải người đắc ý trước mặt chủ nhân, tại sao cần có người hầu hạ không phải chỉ có một mình Minh Hòa hắn hiểu.

Minh Hòa thấy nàng nói không nhiều, nên cũng không mở miệng nói tiếp nữa, nhớ tới dáng vẻ hôm nay của vương phi, không thể không nghĩ, vương phi không ra tay thì thôi, một khi ra tay rồi thật khiến cho người ta thấy kinh người. Rõ ràng chỉ là váy đỏ tóc đen đơn giản vậy thôi, mà sao nhìn vào lại thấy mang theo một loại tư vị không nói nên lời vậy nhỉ?

Ra sức xoa xoa cằm, Minh Hòa lặng lẽ đứng bên trong góc, chú ý đến động tĩnh trong phòng, chỉ sợ nhất thời không để ý đến sự sai bảo của chủ nhân, sẽ khiến người khác đoạt mất vị trí hiện giờ của mình.

Ở trong phòng cuộc độ sức giữa Hạ Hành và Khúc Khinh Cự đã đến tới giường, giờ quần áo của cả hai đều xộc xệch, một người khí thế mạnh mẽ, một người sổng mất đưa tình, chỉ thiếu mỗi việc đi đến bước cuối cùng nữa thôi.

“Vương phi thật sự rất ngon miệng,”

Hạ Hành khẽ thì thầm sau tai Khúc Khinh Cur, trong giọng nói mang theo chút khàn khàn, đầu lưỡi quét qua cần cổ mịn màng, hài lòng khi thấy người dưới thân mình khẽ run lên.

Khúc Khinh Cur lật tay ôm chặt lấy cổ Hạ Hành, đầu ngón chân trượt nhẹ lên mu bàn chân hắn, cười mà như không cười nói:

“Vương gia cũng đẹp đến muốn ăn luôn.”

Ôi má ơi, thủ đoạn tán tỉnh của người đàn ông này cũng cao thật đấy.

“Ngược lại bổn vương lại muốn để vương phi biết rốt cuộc ai mới là người đẹp đến muốn ăn.”

Trước sự buông thả của vương phi nhà mình cả người Hạ Hành thấy đói ghê gớm liền kéo luôn vật che chắn cuối cùng trước ngực của Khúc Khinh Cur ra. Nhìn thấy lồng ngực đang khê phập phồng kia, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong người mình bùng cháy hừng hực như chưa bao giờ được cháy, hận không thể cắn một miếng lên ngực người phụ nữ này, lưu lại dấu ấn của mình lên làn da trắng nõn ấy.

Nhất thời không biết là ai châm lửa của ai, cánh môi cả hai giao nhau, ngọn lửa ấy không thể dập tắt được, lập tức cháy lan ra khắp đồng cỏ, con sóng đỏ rực cuộn cuộn lên trong chăn, được làn gió xuân thổi tới lại hồi sinh, sung sướng đến cực hạn.

Hạ Hành cảm nhận được một niềm sáng khoái giống như chưa từng có trước đây, đến cuối cùng sau khi phát tiết xong, hắn ôm lấy cô gái mềm mại thơm ngát vào lòng, dùng giọng trầm khàn cười nói:

“Vương phi thật đúng là báu vật của ta.”

Tuy rằng lời nói của đàn ông khi vừa trải qua sung sướng không thể tin được, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tâm tình đang rất tốt của Khúc Khinh Cur sau khi được thỏa mãn, nàng để mặc cho người đàn ông cũng có thể coi là cực phẩm này ôm mình, rồi ngáp một cái.

Thấy cô gái trong lòng mình có vẻ buồn ngủ, Hạ Hành liền cao giọng nói:

“Người đâu, chuẩn bị nước.”

Minh Hòa hầu ở bên ngoài vẫy tay cho người khiêng thùng tắm có chứa nước nóng vào phòng, âm thầm tính toán thời gian, cũng sắp hết một canh giờ rồi đấy, có thể thấy vương gia và vương phi tình nồng như lửa nóng.

Lưỡi biếng tắm rửa xong, Khúc Khinh Cur cũng không mặc quần áo, mà chỉ cuốn mình trong một chiếc khăn mỏng đi tới giường.

Hạ Hành nhìn thấy đôi chân trần ngọc ngà, lại thêm cả cặp đùi thon thả và cánh tay trắng nõn, ánh mắt liền thay đổi, khom lưng bế bổng người lên ném vào giường, sau đó kéo chăn bao lại thật cẩn thận, khàn giọng nói:

“Vương phi đây là đang mời gọi bổn vương sao?”

Khúc Khinh Cur bật cười, thò một bàn tay ra từ trong chăn, ngoắc ngoắc ngón trỏ nói:

“Đây mới là mời gọi vương gia này.”

Thấy dáng vẻ gọi mèo treu chó của nàng, Hạ Hành cũng không thể nhịn được nữa, liền kéo chăn ra để nàng xuống dưới người lần nữa.

Minh Hòa ở bên ngoài cửa nghe thấy động tĩnh bên trong phòng, liền ngăn tên nô tài đang định khiêng thùng tắm lại, không khỏi liếc nhìn ánh trăng phía chân trời, mùa xuân không phải đã qua rồi sao?

Buổi sáng ngày hôm sau, tâm tình vương gia lúc ra khỏi cửa rất phấn chấn, còn đám hạ nhân hầu hạ vương phi cũng đứng hầu ở bên ngoài nguyên cả một bên. Nghe thấy vương gia dặn dò người hầu không được ầm ĩ để vương phi nghỉ ngơi, Minh Hòa đi theo phía sau vương gia không thể không tán thưởng, không hổ là vương phi, nhanh như vậy đã đoạt lại được trái tim của vương gia.

Trong phòng, Khúc Khinh Cur lại ngủ thêm non nửa canh giờ nữa mới gọi người vào hầu, đám người Mộc Cận Ngân Liễu đã đợi từ lâu liền dẫn theo đám tiểu nô tỳ nhẹ nhàng đi vào.

“Vương phi,”

Mộc Cận nhìn thấy dấu ấn hiện lên dày đặc trên xương quai xanh của vương phi, liền khẽ di chuyển ánh mắt đi, nhanh chóng hầu hạ nàng thay trung y cẩn thận, lại chọn một bộ váy về hình chim tung bay dài chấm đất cho Khúc Khinh Cur mặc.

Đợi Khúc Khinh Cur rửa mặt xong xuôi, lúc ngồi xuống chiếc gương đồng chải đầu trang điểm, Mộc Cận mới mở miệng nói:

“Vương phi, hôm nay lúc vương gia đi sắc mặt rất tốt.”

Khúc Khinh Cur chọn một đôi khuyên rù tua rua đưa cho nàng, cố gắng khiến hai má mình xuất hiện chút rắng mây đỏ ngượng ngùng:

“Nói linh tinh gì vậy, còn không lui xuống xem xem phòng bếp đã dâng thức ăn lên chưa.”

Mộc Cận thấy vương phi thẹn thùng, đành cười nói:

“Được rồi, được rồi mà, nô tỳ sẽ lui xuống xem thử, Kim Trần, Ngọc Trâm hầu hạ cẩn thận vào, ta và Ngân Liễu sẽ đi xem.”

Ngọc Trâm là người búi tóc đẹp nhất trong mấy người, nên bình thường nàng là người hầu vương phi chải tóc nhiều nhất.

Đến khi ra khỏi phòng, cả Mộc Cận và Ngân Liễu mới cùng lộ ra vẻ vui mừng, cuối cùng thì giờ vương phi cũng dần dần ổn định được chỗ đứng trong vương phủ rồi.

Ngân Liễu cười nói:

“Tháng sau là ngày sinh nhật của Xương Đức công, đợi vương phi đến đó rồi, xem còn ai dám can rờ nữa không.”

Mộc Cận nhớ tới một đồng chuyện phiền lòng và một đồng người phiền phức, vẻ vui mừng trên mặt phai đi đôi chút, thờ dãi nói:

“Chỉ cần vương gia đối đãi với vương phi giống như hai ngày qua, thì trong phủ Xương Đức công ai dám bất kính với vương phi.”

Phủ Xương Đức công có tôn quý thể nào đi nữa thì sao có thể tôn quý bằng vương phủ được chứ? Chỉ hy vọng đến lúc ấy vương phi đừng mắc phải cái tính lạnh như khúc gỗ, khiến người trong phủ phá sạch hết tôn quý.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phủ Xương Đức Công

Lại là ngày thình an, đám trắc phi thị thiếp từ sáng sớm đã có mặt ở phòng ngoài của chính viện, lần này cử chỉ của các nàng đã cẩn trọng hơn lần trước khá nhiều, đối đãi với đám hạ nhân trong chính viện cũng khách khí hơn.

Kim Trần dẫn theo vài tiểu a hoàn dâng trà lên cho các nàng, rồi lẳng lặng đứng sang một bên.

“Kim Trần cô nương, hôm nay bọn ta tới có hơi sớm, không biết có làm phiền đến vương phi nghỉ ngơi không,” khuôn mặt Phùng Tử Cầm mang theo vẻ áy náy, dỗi mắt nhìn về hướng phòng chính,

“Mấy ngày gần đây vương phi nhất định là rất bận rộn, nên chắc mệt lắm.”

Sao mà không mệt được, không chỉ tóm toàn bộ quyền lợi của hậu viện trong tay, mà còn dùng thủ đoạn giữ vương gia đêm nào cũng ở lại nhà chính, thủ đoạn này của vương phi không thấp đâu.

“Phùng trắc phi quá lời rồi,” Kim Trần nhún mình, mặt mày tươi cười nói,

“Gần đây công việc trong phủ không nhiều, vương gia lại yêu thương vương phi như thế, sao có thể mệt được. Xin Phùng trắc phi đừng lo, một lát nữa vương phi sẽ ra ngay thôi.”

Phùng Tử Cầm không ngờ những lời nói của mình sẽ bị đâm ngược trở lại, thoáng sững người một lúc rồi mới đáp:

“Vương phi không sao, thì đó chính là may mắn lớn nhất của đám tỉ muội bọn ta.”

Khúc Khinh Cur đi tới chỗ cửa, vừa hay nghe được câu nói đó của Phùng Tử Cầm, trước tiên cũng không nói gì nở nụ cười bước vào cửa:

“Sự quan tâm của Phùng trắc phi, ta tạm thời sẽ ghi nhớ.”

Lúc bốn người nghe thấy tiếng cười, đều nhất loạt nhìn về phía cửa, thì thấy Khúc Khinh Cur mặc một bộ váy dài chấm đất màu rắng mây bạc thêu chim loan cầu kỳ tiến vào, tà váy kéo dài xuống mặt đất, như thể kéo lê luôn cả trái tim các nàng, khiến trong lòng các nàng có một cảm giác buồn bực mơ hồ.

Mọi người lập tức đứng dậy, đồng loạt hành lễ với Khúc Khinh Cự, chỉ nhìn thấy tà váy màu mây trời tha thướt lướt qua trước mặt, chiếc đuôi con chim loan xinh đẹp kia đâm vào mắt khiến người ta thấy đau.

“Mọi người không cần đa lễ, ngồi xuống cả đi,”

Khúc Khinh Cự ngồi lên vị trí ghế đầu, phát tay cho tất cả ngồi về chỗ cũ, nhìn sắc trời bên ngoài, giọng nói mang theo vẻ xin lỗi: “Hôm nay dậy hơi muộn, để mọi người đợi lâu rồi.”

Mấy người này đương nhiên không dám nhận câu xin lỗi ấy, chỉ cười nói đợi chưa lâu lắm, sau đó chờ Khúc Khinh Cự dạy bảo.

“Tất cả đều là người của vương gia, ta cũng không có gì để dặn dò cả, mọi người cứ tận tâm hầu hạ vương gia là được,” tay trái của Khúc Khinh Cự cầm chén trà, tay phải khẽ nhắc nắp trà lên, không nhìn đến sắc mặt đám người đang ngồi dưới,

“Vương gia giao hậu viện cho ta, ta cũng không phải là người hà khắc gì, chỉ không chịu nổi những kẻ không có phép tắc, nếu có người mắc phải lỗi sai trong quy củ, thì ta không cần nhìn xem đó là thể diện của ai, lập tức trừng phạt ngay. Đến lúc ấy đừng ai oán trách ta là vị vương phi làm việc không nề mặt lưu tình, mọi người tự mình suy xét rồi làm việc cho cẩn thận.”

Chẳng ai ngờ vương phi sẽ nói trắng những lời này ra như vậy, Phùng Tử Cầm thoáng ngáy người, tuy rằng nàng ta cảm thấy những lời này thấp thoáng có ý nhắm vào mình, nhưng cũng không nói năng gì, thấy ba người kia đứng dậy káo nháo biểu thị nhất định sẽ tuân thủ mọi phép tắc, cũng đành đứng dậy theo, uể oải nói phụ họa vài câu.

“Nếu mọi người đều đã hiểu rõ cả rồi, thì ta cũng không nhiều lời nữa.” Đặt chén trà xuống, khuôn mặt Khúc Khinh Cự hòa hoãn đi nhiều,

“Ta nghe Tiền Thường Tín nói lúc trước trong phủ có một lượng súc vải lớn, đợi lát nữa sẽ sai người chia đến chỗ mọi người, thời tiết dần dần lạnh hơn rồi, mọi người lấy số vải ấy may vài bộ quần áo mới đi.”

Nói xong, một tay bưng tách trà lên khẽ hướng ra bên ngoài.

Mọi người đều là người thông minh, thấy thế bèn nhất loạt đứng dậy cáo từ. Đợi đến khi ra khỏi chính viện, Phùng Tử Cầm hậm hực hừ lạnh một tiếng:

“Mang mấy súc vải ra giả làm người tốt, tưởng đang bỏ thí cho ăn xin chắc!”

Giang Vĩnh Như đi đằng sau nàng ta nghe thấy câu nói đầy oán hận ấy, bèn chậm bước chân lại, kéo dài khoảng cách với nàng ta xa thêm chút nữa.

Đợi mấy người phụ nữ đi rồi, Khúc Khinh Cự liền đứng dậy, ngáp một cái nói:

“Dâng thức ăn lên đi.”

Nàng không phải là người vợ hiền lành hòa nhã, tuy không phải kiểu phụ nữ vô duyên vô cớ hà khắc với những người vô tội, nhưng cũng không diễn được cái trò thực đức ấy. Về phần Đoan vương nghĩ như thế nào, đó là chuyện của Đoan vương.

Lắc lắc ống tay áo to rộng, Khúc Khinh Cự mỉm cười, chẳng qua chỉ là mấy bộ váy áo thời cổ đại thôi vậy mà vừa tinh tế lại đẹp mắt.

Một mình ăn xong bữa trưa, Hạ Hành vừa lau tay, vừa mở miệng nói:

“Bốn vương nhớ hai ngày trước phủ Xương Đức công gửi thiệp mời tới, nói rằng sắp đến ngày mừng thọ của Xương Đức công?”

Minh Hòa nhận lấy chiếc khăn lụa trong tay vương gia,

“Đúng là hai ngày trước phủ Xương Đức công có dâng thiệp tới, ngoại trừ quý phủ chúng ta ra, thì có không ít người trong kinh thành cũng nhận được thiệp mời.”

Nhưng lúc đó vương gia sau khi xem xong liền vứt luôn tám thiệp sang một bên, sao giờ lại đột nhiên nhắc đến thế?

“Bốn vương nghe nói bên chỗ vương phi cũng nhận được thiệp mời của Xương Đức công,” Hạ Hành nhún nhún mày, giọng nói mang theo chút không thích thú gì lắm,

“Phủ Xương Đức công đời này không bằng đời kia, phô trương như thế không thấy đời sau nhỏ hơn đời trước à.”

Minh Hòa biết vương gia đang bất mãn với Xương Đức công, nên chỉ cúi đầu lui sang một bên.

Đúng vào lúc ấy, Tiền Thường Tín đứng hầu ngoài cửa liền bước vào,

“Vương gia, nô tài ở Thúy U uyển tới bẩm báo, nói rằng Vân Khuynh cô nương treo cổ tự tử rồi ạ.”

Trong lòng hân rứa thăm đúng là xúi quẩy, mới khiến hân đang trực bên ngoài lại gặp phải chuyện này.

“Người thế nào rồi?” Hạ Hành lạnh nhạt hỏi.

“Đã cứu sống được rồi, chỉ là nhất thời hô hấp không thông, nên giờ đang hôn mê ạ.”

Tiền Thường Tín mắng thầm trong bụng đàn bà ở kỹ viện đúng là không thể lên sàn diễn được, muốn tìm đến cái chết cũng khó, canh ba nửa đêm treo lên xà ngang thì không, lại cô tình chọn đúng cái lúc này để diễn kịch, cũng không biết là muốn chết thật hay muốn giờ trò gì nữa.

“Không sao thì cứ để nàng ta yên ổn ở lại đó đi, nói với nàng ta, nếu như còn muốn chết nữa, thì cút về nơi xưa cũ mà chết, đừng làm ô uế Đoan vương phủ của ta.”

Thấy vương gia đẩy chén trà trước mặt ra, Tiền Thường Tín lập tức hiểu ngay, vương gia rất ghét loại đàn bà con gái hồ chút là khóc lóc phiền nhiễu tự tử, Vân Khuynh coi như đã bị phế,

“Nô tài nhớ rồi ạ.”

Chẳng qua chỉ là một ả đào kép nhỏ nhoi, lại cứ muốn làm người thanh cao, còn nhất định muốn tranh cao thấp với vương phi, thật sự đã quên bản thân mình là ai rồi à. Lòng dạ tiểu thư số mệnh nô tỳ, không phải đều là do bản thân tạo lên ư!

“Nàng ta đã tử tự để dọa người ở Thúy U uyển rồi, vậy thì người bảo với nàng ta lập tức dọn đến Thu Ý trai đi.”

Hạ Hành đứng dậy, tâm trạng có chút chán ngán:

“Chỗ đó thanh tịnh!”.

Minh Hòa liếc nhìn Tiền Thường Tín đang vội vàng lui ra ngoài, đầu mày nhướn nhướn lên, chỉ với loại thủ đoạn này mà còn vọng tưởng được vương gia thương xót, thì có thể thấy nàng ca kỹ kia cũng chỉ có cái danh hão mà thôi.

Trong chính viện, Khúc Kinh Cur nghịch nghịch tấm thiệp mời trong tay, ngày mừng thọ của Xương Đức công, bất kể là nàng có muốn hay không, cũng phải đến căn phủ đệ đó lướt qua sân khấu một vòng, chỉ là lúc nhớ đến nỗi oán hận cùng bất mãn về nơi ấy trong trí nhớ của vị chủ nhân cơ thể này, là khuôn mặt nàng liền lạnh đi đôi chút.

Ở triều đại phong kiến, có lẽ trong mắt người đời chuyện đàn ông phong lưu không có gì là sai, nhưng người chết xác còn chưa kịp lạnh đã để cho người mới bước vào cửa, lại coi con gái ruột chẳng ra gì, thì đúng là bị thiếu đạo đức rồi đấy. Người đàn ông ngay cả việc vợ chết chồng thù tang một năm cũng không làm được, thì thật khiến cho người ta cảm thấy quá mức lạnh lẽo.

“Vương phi, nếu như người không muốn đi, thì sai người đại diện sang đó tặng quà mừng thọ thôi,” Mộc Cận thấy vẻ mặt của vương phi không tốt, đành khuyên nhủ, “Cho dù là phủ Xương Đức công đi nữa thì cũng không ai tôn quý được bằng người.”

Thân làm vương phi địa vị đúng thực là tôn quý hơn so với phủ Xương Đức công, nhưng lời nói thì không nhất thiết là cứ phải dễ nghe, huống hồ tại sao nàng phải bỏ phí một cơ hội tốt như thế này chứ?

Dưới chế độ hoàng quyền, cho dù nàng là con gái, nhưng trên dưới phủ Xương Đức công vẫn phải theo lệ cũ hành lễ với nàng, “vinh quy bái tổ” tốt như vậy không dùng, há chẳng phải đã lãng phí thân phận Đoan vương phi của nàng rồi sao?

“Không cần phải vậy, ngày mừng thọ người cha tốt của ta, Đoan vương phi ta thân là con gái sao có thể không đến được,”

Khúc Kinh Cur nhếch miệng cười, nàng vừa ném tấm thiệp mời sang một bên, thì thấy Ngân Liễu mặt mày hăm hực bước vào.

Mộc Cận đặt tấm thiệp sang một bên, mở miệng hỏi:

“Mặt muội sao lại tái mét thế, ai trêu gì muội à?”.

“Còn không phải là cái người ở Thúy U uyển kia ư, vừa rồi có một vở hài kịch đến là hay,” Ngân Liễu nhún mình hành lễ với Khúc Kinh Cur,

“Lúc này nô tỳ nghe tin cô nàng Vân Khuynh của Thúy U uyển treo cổ tự tử nhưng không thành, trên di thư lại còn viết cái gì mà thiệp đây là tuyệt trên núi cao, nay rơi xuống vùng bùn chốn đầm lầy, nói gần nói xa ngẫm ám chỉ có người trong phủ nhục mạ khất nghiệt với nàng ta, đây chính là đang chỉ trích vương phi người khinh mạn nàng ta đấy!”.

Nói xong cả một đoạn dài, giọng điệu của Ngân Liễu lại càng bùng bùng lửa giận không nén được:

“Một ả ca kỹ, cho dù có là cái thứ tuyệt trên núi cao gì đó, thì lẽ nào không có ai cao quý hơn nàng ta được chắc!”.

“Tuyết trên núi cao tan chảy ra rồi thì bản thú lắm, nàng ta thích giả vờ giống như tuyết bên ngoài thì sáng sạch bên trong ô uế, ai thêm tranh với nàng ta?” Mộc Cận hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: “Bên chỗ vương gia có truyền lời gì ra, thì phải chú ý đừng để người khác làm tổn hại đến danh tiếng của vương phi.”

“Mộc Cận tí ti không cần phải lo đâu, vừa nãy tin tức đã truyền ra từ lâu rồi, vương gia trách cô nàng kia rồi hơi làm bản Đao vương phi, còn bảo người dọn đến Thu Ý trai rồi,” nói đến đây, nàng cảm thấy con giận giảm đi quá nửa, “Thu Ý trai là nơi nào chứ, là nơi mà người đẹp cũng phải biến thành người rừng. Dù để thấy trong lòng vương gia cũng bất mãn với nàng ta rồi, vương phi chẳng cần phải tức giận vì loại người này đâu.”

Khúc Khinh Cư nghe Ngân Liễu nói xong, cười đáp: “Ta không tức, nhưng người thì lại tức đến tóc tai dựng đứng lên kia kìa.”

Tỏ ý bảo Mộc Cận rót cho Ngân Liễu một chén trà, để nàng nhuận giọng, “Vân Khuynh này vốn dĩ là người không đáng để nhắc đến, ta hà tất phải tức giận vì nàng ta.”

Vân Khuynh không phải kiểu phụ nữ thông minh, nếu như nàng ta hiểu được tâm tình người khác, mỗi ngày ngoan ngoãn thành thật, thì vẫn còn có thể được Đao vương gia cho chút thể diện, những nàng ta lại cố bày ra dáng vẻ thanh cao như bây giờ, thì đúng là hạ của hạ sách.

Có lẽ những khách làng chơi bình thường sẽ nuốt trôi cái màn cao khiết muốn bắt nên thả của Vân Khuynh, nhưng Hạ Hành là ai chứ, hẳn đường đường là Đao vương gia của triều đình Đại Hí, có loại đàn bà nào mà chưa từng gặp, Vân Khuynh dùng mấy thủ đoạn này, thì phải cần Hạ Hành sẵn lòng chơi cùng nàng ta mới thành được.

“Bảo người gửi thiệp cho phủ Xương Đức công, nói rằng hôm diễn ra tiệc mừng thọ, đích thân ta sẽ đến chúc thọ phụ thân.”

Khúc Khinh Cư mỉm môi cười khê, có chút chờ mong buổi tiệc mừng thọ của Xương Đức công sắp diễn ra. Thời đại này những trò giải trí quá ít, nên toàn phải tìm chuyện để làm mới có thể tạm coi là không bỏ phí ngày tháng.

Sau đó không lâu, phu nhân của Xương Đức công đích thân tiếp đón vị ma ma chuyển lời của Đao vương phi, biết được rằng hôm đó Đao vương phi sẽ tới tham dự buổi tiệc mừng thọ.

Đợi ma ma chuyển lời ra về, phu nhân của Xương Đức công là Lương thị hừ lạnh mở miệng nói:

“Từ lâu đã nghe nói con bé đó không được vương gia sủng ái, hôm nay ma ma chuyển lời lại còn phô ra dáng vẻ vương phi được trọng dụng, đúng là khiến cho người ta không ngờ được loại người lạnh như gỗ ấy cũng biết giữ thể diện cho bản thân.”

Khúc Ước Tổ ngồi bên cạnh bà ta thở dài nói:

“Thái thái, tí ti đã xuất giá rồi, bất luận là vương gia có yêu thương hay không, thì tí ti ấy cũng là Đao vương phi.”

Lương thị nhìn cô con gái như hoa như ngọc của mình, hiểu được ý trong lời nói của con gái, liền cúi mặt xuống hừ lạnh nói:

“Bất kể nó có là gì, thì sau này cũng không thể tôn quý bằng con được.”

Khúc Ước Tổ nghe xong chỉ cười nhạt, không nói gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Khách Quý

Giờ đã là cuối thu, thời tiết dần trở lên lạnh hơn, trên dưới phủ Xương Đức công được bao phủ bởi một bầu không khí vui vẻ, đồ trước phủ Xương Đức công là đủ các loại xe ngựa đầy màu sắc, người canh cửa cúi người đến độ sắp không đứng lên nổi, nhưng vẫn ra sức tươi cười đón tiếp mọi người bước vào cửa lớn.

Bên ngoài cánh cửa thứ hai, cậu con trai độc nhất và đứa cháu trai bên ngoài đang nhiệt tình tiếp đãi khách khứa ra vào, tuổi tác cả hai tuy rằng không lớn, nhưng lại nhận được không ít những lời khen ngợi rằng tuổi trẻ mà tác phong chu đáo đúng mực.

Mấy năm gần đây tuy rằng phủ Xương Đức công càng ngày càng sa sút, nhưng ai bảo người ta sinh ra được một đứa con gái tốt chứ, gả cho

Đoan vương trở thành vương phi, bất kể trong lòng mọi người nghĩ sao, thì bên ngoài vẫn cứ là có được vị trí như ý nguyện. Vuốt mặt thì phải nể mũi, nên nhất định phải giữ gìn thể diện cho Đoan vương.

Tốt xấu gì phủ Xương Đức công cũng là nhà bố vợ của Đoan vương, đến đây phơi khuôn mặt ra tặng lễ vật thì luôn lợi nhiều hơn hại mà.

“Xương Đức công phúc như Đông Hải.”

Lời vừa rồi là của Bảo Vinh hầu, người này chẳng qua chỉ là một nhân vật không cao không thấp trong kinh thành, nhưng Xương Đức công cũng không dám đắc tội, đối phương vừa mở lời, liền bước lên tiếp đón.

“Không dám, không dám, vất vả cho hầu gia phải chạy tới đây một chuyến rồi,”

Xương Đức công cầm tay đối phương đi tới sảnh lớn, đối phương cũng không khách khí với ông ta, vừa đi vào trong, vừa nói:

“Hôm nay là đại thọ của ngài, không biết khi nào thì Đoan vương gia sẽ tới, đến lúc ấy nhất định xin công gia dẫn ta tới tìm vương gia uống vài chén đây.”

Xương Đức công nghe thấy những lời này, nhất thời không được vui cho lắm, phủ Đoan vương gửi thiệp tới nói rõ ràng rằng vương phi nhất định sẽ đến, còn về phần vương gia có đến không, thì cũng chưa chắc, Bảo Vinh hầu nói những lời này, khiến trong lòng Xương Đức công có chút oán trách đứa con gái đã xuất giá không có bản lĩnh, không biết lung lạc trái tim vương gia, để ông ta phải hứng chịu bầu không khí xấu hổ này.

“Nhất định, nhất định rồi,”

Xương Đức công mỉm cười mời khách vào phòng, giấu đi nỗi xấu hổ trong lòng.

Bảo Vinh hầu tươi cười nói:

“Công gia bận rộn, tự ta vào là được rồi, không cần khách khí vậy đâu.”

Nói xong, liền tự mình đi vào phòng khách, trong lòng đúng là đang cười lạnh, người khác không biết, chứ trong lòng ông ta thì rất rõ, con gái của Khúc gia gả đến Đoan vương phủ, căn bản không có được sự yêu thương của vương gia, giờ vương gia tới tham dự tiệc mừng thọ của Xương Đức công ông ta thì mới đúng là chuyện lạ.

Tưởng rằng có con gái làm vương phi thì thành hoàng thân quốc thích rồi chắc? Ta khinh!

Ở hoa viên trong sân, Lương thị đang đón tiếp các vị phu nhân và tiểu thư, thấy cảnh tượng năm nay còn náo nhiệt hơn cả năm trước, khiến lòng dạ Lương thị có hơi phức tạp, những năm trước đám người này chỉ tặng lễ vật chứ chẳng hề lộ mặt đến, năm nay ngược lại ai cũng có thời gian rảnh. Còn không phải vì con bé Khúc Khinh Cự đó đã làm vương phi à, trong lời nói của đám người này còn ngầm châm biếm bà ta đối xử với Khúc Khinh Cự không tốt, cứ như thể nói những lời này sẽ khiến mấy người phụ nữ đó cao quý hơn đôi ba phần vậy.

“Ta nói này, phu nhân bà thật đúng là có phúc đấy, con gái lớn làm Đoan vương phi, con gái thứ ba dung mạo lại như hoa như ngọc,”

phu nhân của Bảo Vinh hầu nói đến đây, còn cố ý dừng lại liếc nhìn nhị cô nương do vợ lẽ sinh ra của phủ Xương Đức Công đang đứng hầu trong góc,

“Nhị cô nương đáng vẻ xinh xắn, loại may mắn này dù bọn ta có muốn cũng chẳng được.”

“Vương phu nhân đừng khen mấy con bé đó nữa,”

nụ cười của Lương thị có chút lạnh lẽo,

“Mấy con bé thô lậu nhà chúng ta, đâu thể bằng được các vị tiểu thư của quý phủ chứ.”

Trên dưới cả kinh thành này, ai mà không biết con gái cả của Bảo Vinh hầu sống chết đòi gả cho một tên thư sinh nghèo, giờ cứ dăm ba ngày lại mượn cớ về nhà mẹ đẻ để vờ tiền.

Nào ngờ phu nhân của Bảo Vinh hầu Vương thị lại giả vờ như không hề tức giận những lời nói của Lương thị, chỉ đáp rằng:

“Đâu có, đâu có.”

Những người khác hồ hờng quan sát cuộc đấu khẩu giữa hai người, phu nhân của Bảo Vinh hầu bất hòa với phu nhân của Xương Đức công là chuyện đã có từ xưa, thườ hai người chưa xuất giá đã luôn đối đầu gay gắt với nhau, giờ lấy chồng rồi người vẫn như xưa khiến tất cả được xem một màn náo nhiệt.

Ở đây cũng có vài vị phu nhân có quen biết với hai người từ lâu vẫn còn nhớ rõ năm đó Vương thị gả cho Bảo Vinh hầu, Lương thị tức đến nỗi hơn

nửa năm liền không tham gia một cuộc tụ tập nào của các khuê nữ thế gia trong kinh thành, mãi cho đến khi Lương thị được gả cho Xương Đức công, người có thân phận không hề thua kém Bảo Vinh hầu, từ đó lại tiếp tục cùng ăn miếng trả miếng với Vương thị.

Có nhiều người tuy rằng không vừa mắt với dáng vẻ tùy tiện của Vương thị, nhưng cũng càng không ưa tác phong chơi trội của Lương thị, nên từ đầu đến cuối đều không mở miệng, chỉ thầm hạ quyết tâm sau này sẽ không bao giờ dặt con gái trẻ trung nhà mình tới phủ của Bảo Vinh hầu và phủ của Xương Đức công nữa.

Lúc này cách phủ Xương Đức công không xa, cờ quạt của phủ Đoan vương đã từ từ đến gần. Những quan viên đến chúc thọ nhìn thấy đoàn người của Đoan vương phủ xuất hiện, liền nháo nháo tránh sang một bên, chờ người của vương phủ tới mới tiếp tục đi vào.

“Sao chưa gì xe ngựa đã dừng rồi?”

Một vị phu nhân của một viên đại quan Nhất phẩm ngồi trong xe ngựa, phát hiện xe ngựa đã dừng lại, bèn nghi ngờ mở miệng hỏi. Bà ta căn bản không muốn tới phủ Xương Đức công, giờ xe ngựa cũng bị dừng lại, trong lòng lại càng thấy khó chịu.

Một ma ma già cả đi lên xe ngựa, đề thấp giọng nói:

“Phu nhân, người của Đoan vương phủ đang ở đằng sau đi tới, mọi người đều phải tránh đường.”

Nghe thấy là Đoan vương phủ, nhưng cảm xúc của vị phu nhân viên quan này cũng chẳng hề tiêu tan, bà ta xuyên qua khe hở nhìn ra bên ngoài, nhưng chỉ thấy đám thị vệ đang mở đường, một cỗ xa giá sang trọng được bốn con tuấn mã màu mận chín kéo đang chậm rãi đi đến, tiếp đó lại là hai cỗ xe do con hai ngựa kéo có bình thường hơn một chút, đi theo đằng sau là một đám tùy tùng và thái giám ăn mặc rất đẹp, tuy rằng không phải cực kỳ xa hoa, nhưng liếc mắt một cái cũng khiến người ta nhận ra được đó chính là khí thế của hoàng gia.

“Đó hình như là xa giá của Đoan vương gia,”

phu nhân của viên quan kia cảm thấy có chút may mắn, may mà hôm nay mình đích thân tới, nếu không giờ vương gia tới, nhà bọn họ lại chỉ tặng lễ vật không, vậy không phải là đắc tội với hoàng gia sao? Bất kể là ngày sau ngồi lên vị trí tối cao kia là vị vương gia nào, thì những người như bọn họ cũng không được phép làm mất thể diện của hoàng gia.

Từ đằng xa người gác cửa đã nhìn thấy xa giá của Đoan vương phủ, liền vội vàng quay người chạy vào cửa thứ hai, bẩm báo chuyện này với lão gia.

Xương Đức công đang nói chuyện cùng một vị đại nhân, thì thấy tên hầu vội vàng chạy đến, nói rằng xa giá của vương gia tới rồi.

Vị đại nhân đang nói chuyện cùng thức thời tỏ ý không cần Xương Đức công đặc biệt tiếp đãi, ông ta thấy Xương Đức công cuống cuống chạy ra ngoài, trong lòng như đang bề bộn suy tư đi vào trong phòng lớn.

Trong chiếc xe ngựa rộng rãi, Khúc Kinh Cự ngồi sóng vai với Hạ Hành, nàng thấy sắc mặt Hạ Hành vẫn như ngày thường, liền mở miệng nói:

“Giờ chắc cũng sắp đến phủ Xương Đức công rồi.”

“Vương phi đang nhớ nhà mẹ sao,”

Hạ Hành vốn không muốn đi, nhưng nhớ ra trước lúc xuất giá vương phi đã phải chịu cảnh bị ức hiếp, không hiểu tại sao lại muốn đến, thấy giọng điệu vương phi bình thản, không nhịn được trêu vài câu,

“Có thể thấy người làm phu quân như ta đúng là quá tệ, lại để cho vương phi nhớ đến cha mình.”

“Vương gia đừng chê cười thiếp,”

Khúc Kinh Cự liếc xéo Hạ Hành một cái, sáng sớm hôm nay vị vương gia tính tình kỳ lạ này sai người đưa tới mấy hộp trang sức đủ màu sắc tới, nói thẳng rằng để nàng tùy ý chọn, tùy ý đeo. Nàng nhìn từng hộp từng hộp trang sức vô cùng quý giá ấy, còn tưởng vị vương gia kia định mở cửa hàng đồ trang sức.

Đội nàng vất vả trang điểm ăn mặc lộng lẫy xong xuôi, vị vương gia mặc bộ áo bào bằng lụa mềm thêu chỉ vàng *hoa văn tường vân (1)* màu trắng ngà mới chui ra, nói rằng muốn cùng nàng đến phủ Xương Đức công, thấy hấn ăn vận đầy vẻ anh tuấn khuôn mặt toát lên sự khí khái, Khúc Kinh Cự bật cười ha ha cùng theo hấn lên xe ngựa, ai ngờ giờ lại nói những câu kỳ lạ như vậy.

“Thiếp gả cho vương gia, gia đình của thiếp là Đoan vương phủ, vương gia nói những lời như vậy, là chê trách thiếp làm không tốt sao?”

Khúc Kinh Cự nghiêng đầu, làm ra vẻ không muốn quan tâm đến nữa.

Hạ Hành nghe vậy ý cười trên khuôn mặt lại càng rõ ràng hơn, hấn duỗi tay ra nắm chặt lấy lòng bàn tay của Khúc Kinh Cự:

“Đừng giận, người bắt nạt khiến nàng buồn lòng cũng chẳng phải ta.”

Nói xong, sắc mặt hắn liền nghiêm hơn một chút,

“Có vài chuyện, trong lòng ta hiểu rất rõ, nàng không cần phải lo lắng.”

Khúc Kinh Cự xoay đầu lại nhìn Hạ Hành, thấy đối phương vẫn nở nụ cười khểnh như trước, không biết rốt cuộc lời nói của đối phương có dụng ý gì, nên cũng cười nói:

“Vương gia đau lòng cho thiếp, trong lòng thiếp hiểu rất rõ.”

Nếu thật sự tin là thế, thì đúng là bị kịch.

“Vương gia, vương phi, đến phủ Xương Đức công rồi.”

Xe ngựa từ từ dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng của Tiền Thường Tín.

“Hạ quan tham kiến vương gia, vương phi,”

Xương Đức công nhìn thấy xe ngựa dừng lại, vội vàng mang theo người tiến lên trước hành lễ.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của Xương Đức công, bốn vương tới để chúc thọ, ngài không cần đa lễ như vậy.”

Tiền Thường Tín nghe thấy vương gia lên tiếng, mới bước đến vén rèm lên cho vương gia, sau đó quỳ xuống để vương gia dẫm lên lưng mình bước xuống.

Khúc Kinh Cự đội mũ sa, vừa đi ra khỏi xe ngựa, thì đã nhìn thấy có một bày tay đuổi ra trước mắt, nàng nhìn thấy nụ cười nở trên khuôn mặt của chủ nhân bàn tay ấy, liền hơi hơi cúi đầu xuống vịn vào tay Hạ Hành bước xuống xe.

Kiểu đã chuẩn bị sẵn sàng ở bên cạnh từ lâu, Mộc Cận nhắc rèm kiệu lên để Khúc Kinh Cự bước vào ngồi, sau khi hạ rèm xuống, liền nhún người với vương gia, rồi cùng với những đại nô tỳ khác ngồi lên những chiếc kiệu nhỏ phía sau.

Nhìn thấy Đoan vương đích thân tới chúc thọ mình, Xương Đức công vui mừng còn chẳng kịp, lại thấy thái độ của vương gia đối với con gái mình như thế, nụ cười trên mặt tươi như hoa nở, dẫn Hạ Hành từ cửa lớn vào trong phủ.

Đoan vương bước vào cửa, vị ma ma khỏe mạnh khiêng kiệu cũng vội vàng nhắc kiệu tiến vào theo, chỉ là hướng đi không giống với hướng của Đoan vương, mà đi tới chỗ hoa viên đằng sau.

Hạ Hành được Xương Đức công dẫn vào trong sảnh, thì thấy có hai người thiếu niên trẻ tầm khoảng mười lăm tuổi đi theo đằng sau, bèn hỏi:

“Hai vị này là?”

“Vương gia, đây là khuyển tử Khúc Vọng Chi và đứa cháu bên ngoại Lương Vinh.”

Nghe thấy vương gia hỏi đến con trai mình, Xương Đức công vui sướng nói,

“Các con còn không chào hỏi vương gia đi.”

Hai người lại vội vàng hành lễ, Hạ Hành hồ hững miễn lễ cho hai người,

“Hai người đang đọc sách gì vậy?”

“Khuyển tử không có chí tiến thủ, đến giờ vẫn đang đọc sách ở học viện Đông Sơn, còn đứa cháu ngoại này năm ngoái đã thi đỗ tú tài.”

Xương Đức công thấy giọng điệu vương gia bình thản, cũng không dám thái quá, đành thành thực trả lời.

Đoan vương cũng chỉ tầm khoảng hai mươi tuổi, nhưng lại khiến người khác không dám coi thường, Xương Đức công có chút cảm khái, không hổ là hoàng tử.

“Quý công tử là con trai độc nhất của công gia, hiện giờ tuổi còn nhỏ, công gia đừng nên ép buộc thái quá,”

Hạ Hành gật gật đầu,

“Thư viện Đông Sơn bốn vương cũng có nghe nói rồi, có không ít danh sĩ xuất thân từ nơi đó, bốn vương nghe nói năm đó phu nhân sinh hạ được một cặp thai long phượng hiếm thấy, nhất định sau này quý công tử sẽ làm nên nghiệp lớn.”

“Không dám, không dám, vương gia quá khen rồi.”

Thân làm cha, đương nhiên rất thích người khác khen con trai mình, huống hồ đúng là Vọng Chi và Ước Tổ là cặp thai long phượng rất hiếm thấy trong kinh thành, chuyện này đã đủ khiến cho ông ta tự hào suốt nhiều năm nay. Chi là ông ta không nhìn ra được ý lạnh trong ánh mắt của Hạ Hành.

Khúc Vọng Chi đi đằng sau lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, liền nhớ tới mẹ mình không thích chị cả, không khỏi suy tư, hiện giờ chị cả trở thành vương phi, liệu có cố ý để người khác tới báo thù bọn họ không? Nếu người trở thành vương phi là em ba thì tốt biết bao, mẹ cũng không cần phải tức giận vì chị cả.

Trong hoa viên, Lương thị và Bảo Vinh hầu phu nhân vừa đối đáp chặt chém nhau xong, thì nghe thấy một a hoàn vội vàng chạy vào nói:

“Phu nhân, Đoan vương phi tới rồi.”

Thân phận tất cả những người ngồi đây đều không cao quý bằng Đoan vương phi, nghe thấy câu này, liền đồng loạt đứng cả dậy. Trong lòng Lương thị dù không muốn đến đâu, giờ cũng không thể không đứng dậy đi tới cánh cổng phụ đón tiếp.

Đội bà ta đi đến cổng phụ rồi, thì nhìn thấy phần đỉnh kiệu khảm châu báu tỏa hương thơm đã dừng ở bên ngoài cổng phụ, còn chưa kịp nghe thấy tiếng dừng, thì một đám ma ma, a hoàn đã tiến lên vây lấy, vẻ mặt người nào người nấy vừa cẩn thận lại đầy nể sợ.

Bà ta cười lạnh, quả nhiên là gà rừng biến thành phượng hoàng rồi, ngay cả khí thế cũng lớn hẳn lên.

1. Hoa văn tường vân

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Khoe Khoang Tình Cảm Nông Nàn

Rèm kiệu tối màu được vén lên, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn nà duỗi ra đặt lên bàn tay Mộc Cận đang khom người đứng bên cửa kiệu, sau đó lại là đôi chân trong đôi giày gấn đá quý thêu chỉ vàng bước ra, thấp thoáng có thể nhìn thấy bộ váy áo như làn sóng nước.

Lương thị nhìn cô gái đang bước ra từ trong kiệu, ý cười trên mặt tuy không hề giảm, nhưng độ cong của khóe miệng lại cứng đi nhiều. So Khúc Khinh Cự đang ở trước mặt với hôm đó về lại mặt, quả thật thay đổi quá lớn.

Khúc Ước Tổ đi theo sau lưng bà ta thấy cử chỉ mẹ đẻ mình không thoải mái, bèn tươi cười đi tới chỗ Khúc Khinh Cự, đầu tiên là nhún mình hành lễ, rồi mới mở miệng thân thiết nói:

“Cuối cùng tí ti cũng tới rồi, thái thái và muội cứ ngóng mãi.”

Khúc Khinh Cự nghe thấy những lời này, vừa đi về phía Lương thị, vừa nói:

“Vốn dĩ đã chuẩn bị ra khỏi nhà từ lâu rồi, chỉ là vương gia nhất định muốn đi cùng ta, nên thành ra lại chậm trễ mất một lúc.”

Lời nói đến đây, người đã tới trước mặt Lương thị, nàng hơi nhún người, “Đề thái thái phải đợi lâu, đều là lỗi của con cả.”

Bất kể là Lương thị có không thích Khúc Khinh Cự đến đâu, nhưng đang ở trước mặt bao nhiêu người, bà ta cũng không dám nhận một cái nhún mình này, bèn lập tức đỡ lấy tay Khúc Khinh Cự, sau khi trả lễ xong nói:

“Vương phi trong phủ công việc bận rộn, sớm như vậy đã tới đây thế này, là đủ để thấy tấm lòng hiếu thuận với lão gia rồi, ngàn vạn lần đừng nói những lời như vậy.”

Mọi người chờ đợi từ lâu để chào hỏi vương phi lúc đi đến gần nghe thấy đoạn này, bèn nhất loạt đi tới ra sức khen ngợi Khúc Khinh Cự, tạm thời bất kể là vương phi có được sủng ái hay không, chỉ riêng việc gia đình Tường Thanh hầu luôn coi trọng Đoan vương phi, là đã đủ để khiến các nàng phải kính trọng Đoan vương phi rồi, huống hồ nhìn cả người vương phi trang điểm ăn vận thế này lại có Đoan vương đích thân cùng nàng ta tới đây, càng đủ để chứng minh địa vị của Đoan vương phi trong lòng Đoan vương.

Sau khi mời Khúc Kinh Cự ngồi lên ghế đầu bị từ chối, Lương thị cũng không kiên trì thêm nữa, bất luận là tôn trọng Đoan vương phi đến đâu, thì xét về tình bà ta vẫn là mẹ của con bé đó, bà ta ngồi ở ghế đầu, cũng chẳng có gì sai.

Những người khác thấy vẻ giả vờ giả vịt của Lương thị, trong lòng thầm cười nhạo bà ta đúng là ngu xuẩn, theo lý mà nói Đoan vương phi đúng là phải gọi bà ta một tiếng mẫu thân, nhưng nay người ta là người của hoàng gia, giờ bà ta lại bày ra cái vẻ tiếp đón như mẹ cả chủ nhà, chả nhẽ không nghĩ đến chuyện hành động này sẽ chọc giận vương gia, khiến chồng và con ở bên ngoài phải chịu thiệt ả. Đoan vương phi có thể kính trọng bà ta là mẫu thân trên danh nghĩa, nhưng lẽ nào đường đường là một hoàng tử cũng phải giữ thể diện cho bà ta nữa chắc?

Dù cho bà ta có là ai, thì trước mặt người của hoàng thất cũng thấp xuống đôi ba phần, càng đừng nói đến chuyện chỉ là mẹ kế.

Cũng chẳng trách hồi đầu Lương gia sa sút đến mức để con gái dòng trưởng trở thành thiếp của Xương Đức công cũng vui mừng hi ha đến vậy, đầu óc và giáo dưỡng như thế quả thật đúng là trời cao.

Khúc Kinh Cự ngồi xuống vị trí đầu tiên bên tay trái, bưng trà lên chiêu một ngụm, rồi đặt xuống, sau đó nói chuyện câu được câu chăng với các vị phu nhân khác.

“Hôm nay khí sắc của vương phi tốt hơn nhiều rồi đây,”

người vừa nói là vợ của Binh bộ Thượng thư La phu nhân, cũng chính là mẹ đẻ của mợ Khúc Kinh Cự, vị lão phu nhân này cũng là đã từng quan tâm chăm sóc cho Khúc Kinh Cự, nên giọng điệu có thân thiết hơn cũng không ai thấy làm lạ,

“Thân già này vẫn còn nhớ hồi đầu khi tặng quà cưới cho vương phi, vương phi vẫn còn gầy bé, giờ mới chỉ qua có vài tháng, mà đã xinh đẹp đến suýt chút nữa thân già này cũng không nhận ra rồi, có thể thấy phủ Đoan vương đúng là một nơi rất tốt.”

“Đúng là vậy, đừng nói là La lão thái thái, mà cả ta thiếu chút nữa cũng không dám nhận,”

Điền thị tiếp lời, bà ta là em gái dòng thứ của mợ Khúc Kinh Cự, tuy rằng không được coi là gần gũi với mợ ruột Khúc Kinh Cự lắm, nhưng về tình về lý thì vẫn nghiêng về phía Khúc Kinh Cự hơn, thêm vào đó hiện giờ Khúc Kinh Cự là Đoan vương phi, nên lời nói tiếp sau cũng không khách khí lắm,

“Ta vốn dĩ nhìn thấy hai cô gái trong quý phủ như hoa như ngọc, nên cứ lo lắng cho cháu ngoại của mình mãi, nhưng giờ thì thấy yên tâm rồi, gia sản của con gái trong phủ Xương Đức công thật đúng là ai nấy đều sinh đẹp cả.”

Mọi người ở đây có ai mà không biết những câu này là đang chế giễu Lương thị đối xử hà khắc với con gái ruột của vợ cả, lời tuy rằng có hơi khó nghe, nhưng lại rất thật. Thêm vào đó bọn họ thấy Đoan vương phi cứ cười mãi mà không nói gì, trong lòng liền lập tức hiểu ra thái độ của Đoan vương phi đối với Lương thị.

Năm ấy Lương thị dùng thủ đoạn quyền rũ làm thần trí Xương Đức công điên đảo, khiến Điền thị khi đó vẫn đang mang thai tức đến mức sau khi hạ sinh cô con gái xong thì cũng ốm bệnh mà qua đời, Điền thị qua đời còn chưa được tròn hai tháng thì Lương thị đã đặt chân qua cửa, sau này phủ Tường Thanh hầu muốn đón cháu gái lớn về hầu phủ ở, cũng thường xuyên bị Lương thị ngăn cản. Đến cuối cùng, trên dưới phủ Tường Thanh hầu đâu đâu cũng thấy bất mãn với phủ Xương Đức công. Chỉ đáng thương cho cô bé đại tiểu thư mất mẹ, nếu không phải có phủ Tường Thanh hầu làm chỗ dựa, thì sợ rằng ngay cả của hồi môn của mẹ đẻ cũng không giữ nổi.

Làm đủ loại chuyện xấu không để lại đường lui cho mình như thế, cũng không thể trách giờ Đoan vương phi người ta đối xử khó chịu với bà ta, hạng đàn bà độc ác như vậy cũng chỉ có Xương Đức công yêu thương coi như báu vật, nếu đổi là những người có sĩ diện khác, thì ngay cả làm thiếp thôi cũng sợ xấu mặt.

Khúc Kinh Cự lạnh lùng liếc nhìn mọi người lời trong lời ngoài cười giễu Lương thị, nàng giả vờ nghe không hiểu, chỉ cười không nói năng gì. Địa vị của phủ Xương Đức công hiện giờ, chẳng qua cũng chỉ là một cái khung rỗng mà thôi, thấy thái độ của mấy vị phu nhân này đối với Lương thị thì cũng có thể ngộ ra được đôi điều. Mà nàng lại là người được Hoàng thượng chỉ hôn cho Đoan vương, những âm mưu lén lút thâm hiểm bên trong việc này không biết do vị nương nương nào ở trong hậu cung bày ra.

Đáng thương cho nàng Khúc Kinh Cự này lẻ loi một mình, trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến chính trị của kẻ khác, nếu tính cách Đoan vương không đủ trầm ổn, nếu nàng ta không có một người cậu tốt, chỉ sợ không chờ được đến lúc nàng xuyên không, thì ngay cả xương cốt cũng chẳng còn từ lâu rồi.

Sự vô tình của người đàn ông, sẽ chỉ khiến nỗi đau rơi xuống phận người phụ nữ. Sự yếu đuối của người đàn bà, sẽ khiến nỗi khổ trút xuống đầu con trẻ. Nhưng cũng chính những triều đại này, lại không thể dung chứa được những người phụ nữ quá mức kiên cường.

“Đại tiểu thư cái gì cũng tốt cả, chỉ là quá trầm lặng thôi, nhưng giờ vương gia đối xử tốt với con bé như vậy, người làm mẹ như ta cũng thấy yên tâm.”

Nghe thấy câu này, Khúc Kinh Cự ngẩng đầu lên nhìn Lương thị, người phụ nữ này cũng không hề đơn giản, nhiều người chế giễu bà ta như vậy, cũng không thấy sắc mặt bà ta mấy may thay đổi.

Nâng nâng chiếc trâm rủ hình cánh phượng bằng vàng ròng khảm mã não cài bên tóc mai lên như không có chuyện gì xảy ra, Khúc Khinh Cự nhếch nhếch khóe miệng:

“Thái thái không cần phải lo cho con gái đâu, cuộc sống của con ở trong Đoan vương phủ rất rất tốt, thái thái quan tâm đến con gái suốt mấy năm nay, trong lòng con đều hiểu cả.”

Nói xong, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, “Nói đến mới nhớ đệ đệ và tam muội cũng không còn nhỏ nữa, hôm nay mang theo chút quà, tuy chẳng phải thứ gì quý giá, nhưng khiến tất cả mọi người đều vui vẻ là tốt rồi.”

Không biết Khúc Khinh Cự cố ý nhắc đến Vọng Chi và Ước Tổ là có dụng ý gì, nhưng trong lòng Lương thị hiểu rõ ngày xưa bà ta đối xử không tốt với Khúc Khinh Cự, hôm nay nàng ta nói những lời này, nhất định là không có thiện ý.

“Sao có thể để vương phi tổn kém như vậy được.”

Lương thị cười gượng, thấy đôi hoa tai bằng mã não rủ xuống bên tai Khúc Khinh Cự, lần đầu tiên trong lòng nhận thức được rõ ràng một điều rằng, đứa con gái của ả tiện nhân Điền thị đã trở thành vương phi.

“Thái thái đừng khách khí, đều là người một nhà cả.” Khúc Khinh Cự cúi mặt xuống, bụng chén trà lên chậm chậm thối, nhưng chẳng có hứng thú uống một ngụm nào nữa cả.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đột nhiên nhận ra, rõ ràng câu nào câu nấy của Đoan vương phi đều khách khí lễ độ, nhưng lại cho người ta cảm giác được một loại khí thế ép người, tựa như Lương thị chẳng qua chỉ là trò cười trong mắt của nàng ta, nhưng vì tính tình nàng ta khoan dung độ lượng, nên mới không tính toán với bà ta.

Khúc Ước Tổ liếc nhìn Khúc Khinh Cự trước mặt, đuôi lông mày hơi cau lại, người trước mặt vẫn là con người ấy, chỉ là cách trang điểm tinh tế, cử chỉ nhã nhặn, nhưng thái độ cứng rắn khiến người ta phải thấp hơn nàng ta một khoảng, đây vẫn là người người chị cả không giỏi nói chuyện, trầm mặc ít lời ngày xưa sao?

Trong lúc Lương thị cảm thấy không thể nói được gì, thì nhìn thấy mấy a hoàn đang vây quanh một lão thái thái đi tới, tinh thần của bà liền được thả lỏng, vội vàng đứng dậy đi tới đón. Trước kia tuy rằng không thích lão thái thái lắm, nhưng hiện giờ lão thái thái tới, ở đây lại nhiều người vẫn nên giữ lại chút ít thể diện cho lão thái thái da mặt mỏng, bà ta cũng sẽ không rơi vào cảnh trước sau đều có địch.

Lão thái thái vịn vào tay Lương thị, rồi cũng phải hành lễ với Khúc Khinh Cự, sau khi được Mộc Cận đưa ra sau, vẫn khách sáo nói:

“Hôm nay vương phi có thể đến đây, đúng là vinh hạnh của hàn xá.”

“Tổ mẫu nặng lời rồi, hôm nay là ngày mừng thọ của phụ thân, cháu gái sao có thể không tới được,”

Khúc Khinh Cự nhìn lão thái thái với khuôn mặt hiền từ trước mắt, nở nụ cười nói,

“Tổ mẫu nói như vậy, khác nào coi cháu gái là người ngoài.”

Vị lão thái thái này cũng chẳng phải người hiền từ gì, hồi đầu khi Khúc Khinh Cự trải qua cuộc sống khổ sở trong phủ, cũng chẳng thấy lão thái thái ra mặt nói câu nào công bằng.

Trong mắt của một người phụ nữ, người khác sao có thể bằng con trai mình được, Khúc Khinh Cự đoán rằng một là do thân phận của nàng hiện giờ, hai nữa là vì cũng biết được rằng Lương thị đang bị làm khó dễ. Bà ta không nhất thiết phải thích Lương thị, nhưng không thể để con dâu mình bị người khác đâm lên mặt được, vì điều đó cũng sẽ khiến cho con trai bà phải xấu hổ.

Mặc dù đó là sự thật, nhưng không có nghĩa là Khúc Khinh Cự sẽ chấp nhận.

Mọi người lại khách sáo với nhau thêm một hồi rồi ngồi xuống, Khúc Khinh Cự ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế chạm trổ không nói tiếng nào, nếu như có người nói chuyện, nàng cũng chỉ hờ hững đáp lại một hai câu, dần dần, bầu không khí trở nên nhạt nhẽo hẳn đi.

Khúc lão thái thái nhìn thấy bầu không khí lạnh lẽo trầm xuống, trong lòng liền hiểu ra Khúc Khinh Cự cố ý khiến người ta cảm thấy lúng túng, chỉ là giờ thân phận của đối phương cao quý, bà ta chỉ có thể nâng nó cao lên:

“Giờ cũng không còn sớm nữa, chi bằng mọi người theo thân già này đến sảnh phía Tây dùng tiệc vậy.”

Ánh mắt mọi người liếc về phía Đoan vương phi, thấy nàng cười hi hi bụng tách trà lên, hiểu rằng nàng không phản đối, rồi mới nhất loạt đứng dậy.

Khúc Khinh Cự đứng dậy nở nụ cười thiện ý với mọi người, đi lên trước đỡ lấy tay lão thái thái,

“Mời tổ mẫu.”

Khúc lão thái thái cười vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng, giọng nói mang theo vẻ gần gũi:

“Con bé này, đã thành Đoan vương phi rồi, đâu thể nào làm những loại chuyện này được nữa, đừng để người khác chê cười.”

Các vị phu nhân nghe vậy lại lập tức khen ngợi Đoan vương phi hiếu thuận, mặc dù Đoan vương phi chẳng qua chỉ đi mấy bước rồi thả ra, nhưng ai có thể nói rằng nàng làm không tốt?

Vừa đi đến chỗ lối ra của hoa viên, mọi người nhìn thấy một a hoàn tay cầm một chiếc áo choàng mỏng đi tới, tất cả liếc thấy quần áo không giống kiểu a hoàn trong phủ Xương Đức công mặc, đang đoán xem đây là a hoàn nhà nào.

Mộc Cận vừa nhìn là nhận ra ngay đây là Liên Kiều hầu hạ bên cạnh vương gia, liền thả chậm bước chân lại.

Liên Kiều nhìn thấy Khúc Kinh Cự, vội vàng đi tới trước mặt nàng sau khi khụy gối hành lễ liền nói:

“Vương phi, vương gia thấy trời không có nắng, lo người bị lạnh, nên sai nô tỳ mang áo choàng tới cho người. Còn đặc biệt dặn dò rằng, người đừng ăn quá nhiều những thứ cay nồng, trời thu gió khô khí lạnh, đừng để cổ họng và dạ dày bị đau.”

“Ta có phải là trẻ con đâu, sao phải cẩn thận như vậy làm gì,” Khúc Kinh Cự cười hừ một tiếng, ra hiệu cho Mộc Cận nhận áo,

“Áo choàng ta cầm rồi, người dặn Tiền Thường Tín cẩn thận vào, đừng để vương gia uống quá nhiều rượu.”

Liên Kiều vội vàng vâng dạ, rồi lại nhanh chóng lui ra.

Mọi người liếc nhìn chiếc áo choàng gấm hoa văn chìm của Tứ Xuyên, trong lòng đều thầm cảm khái, ai nói Đoan vương không thích Đoan vương phi nào, chẳng qua chỉ là trời râm thôi, vậy mà đã đổ mắt lo lắng bảo người đưa áo choàng tới, ngay cả việc ăn uống cũng không quên dặn dò một lượt.

Mọi người có mặt ở đó ai có ai là không phải vợ cả phòng chính trong nhà, nhìn thấy tấm áo choàng, trong lòng dâng lên một loại ngưỡng mộ không nói nổi lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Giao Chiến

Sảnh phía Tây của phủ Xương Đức công chỉ giành riêng để tổ chức yến tiệc cho đám phụ nữ, nên đồ vật bày trí ở đây đa phần đều rất tinh tế rực rỡ, bên trong treo những bức tranh chữ nổi tiếng, nhìn vào cũng thấy đây là gia đình có chút nội hàm. Chỉ đáng tiếc là đời sau không bằng đời trước, Xương Đức công hiện giờ làm việc càng lúc càng vô lý, khiến người ta chê cười sau lưng không ít.

Khúc Kinh Cự và Khúc lão thái thái ngồi cùng một bàn, hơn nữa vị trí của nàng còn ở ngay bên cạnh La lão thái thái, đủ để thấy thái độ của trên dưới Khúc gia đối với nàng. Trên bàn lại có người cố ý nịnh nọt, nên bầu khí quanh bàn ăn cũng có thể coi là náo nhiệt. Chỉ là sau khi La lão thái thái gọi tam cô nương của Khúc gia đến ngồi ở phía bên kia, thì sắc mặt của mọi người đều có chút thay đổi. Nếu là buổi yến tiệc gia đình, thì vị trí ra sao cũng chẳng có ai nhiều lời làm gì. Nhưng hiện giờ trong đám phụ nữ ở đây cũng có rất nhiều người địa vị cao như La lão thái thái, tam cô nương của Khúc gia là vẫn bối trên người lại không phong hiệu nào, nếu ngồi cùng một bàn thì có chút không được hợp lý.

Bảo Vinh hầu cười lạnh nhìn hành động của Khúc lão thái thái, trong lòng hiểu rằng Khúc lão thái thái đang muốn để tam cô nương của Khúc gia lộ diện trước mặt những vị phu nhân khác, nhưng thời cơ lại không ổn chút nào.

“Thân già này trước đây thương nhất hai con bé này, giờ con bé lớn đã xuất giá rồi, nay cuối cùng lại được quây quần ngồi bên nhau,”

Sao Khúc lão thái thái lại không hiểu suy nghĩ của mọi người chứ, bà ta lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt,

“Giờ bọn trẻ đều đã lớn cả rồi, bà già này hận không thể giữ bọn chúng bên mình ngày ngày.”

Một vị phu nhân có mối quan hệ qua lại khá tốt với Khúc gia cười tiếp lời:

“Đó là tấm lòng yêu thương hiền từ của lão thái thái giành cho cháu gái, chỉ là con gái đã lớn rồi, sao có thể giữ lại mãi được, xinh đẹp như tam cô nương đây...”

Bà ta nói tới đây, liền nở nụ cười trừu chọc.

Khúc Ước Tổ nghe thấy đoạn này, vội vàng cúi đầu xuống, xấu hổ đến nỗi không ngẩng mặt lên được.

Nhìn vẻ quỵến rũ của cô gái nhỏ, Khúc Kinh Cur mỉm cười nhìn người phụ nữ vừa nói xong, bà ta là Ngụy thị người bên nhà mẹ đẻ của Khúc lão thái thái, chồng giữ chức Lễ bộ Thị lang không lớn cũng chẳng nhỏ, từ trước tới nay chẳng qua bà ta chỉ khách khí với một mình Khúc Ước Tổ, lúc trước chẳng thèm nhìn đến Khúc Kinh Cur và Khúc Hồi Tuyết con của một người thiếp.

“Ngụy phu nhân chê cười rồi, giờ tam muội là nhỏ tuổi nhất, tổ mẫu lại yêu thương rất mực như vậy, sao có thể không giành nhiều thời gian ở bên tổ mẫu được,”

Khúc Kinh Cur nhìn Ngụy thị cười mà như không cười, nhận lấy chiếc khăn lụa Ngân Liễu dâng lên để lau tay,

“Ngược lại hiện giờ thời gian nhị muội ở bên tổ mẫu càng lúc càng ít đi.”

Lương thị nghe thấy Khúc Kinh Cur nói như vậy, trong lòng liền bùng lên lửa giận, Khúc Kinh Cur này đang muốn phá hoại nhân duyên của con gái mình. Còn có ý nhắc đến tên con bé thứ hai, là muốn nói cho người khác biết bà ta là bà mẹ kế độc ác, chỉ nhớ tới con gái mình, cay nghiệt với con gái của thê thiếp?”

Ngụy thị thoáng sững người, dường như có chút không phản ứng kịp, trước đây bà ta luôn làm đẹp lòng vị cô mẫu này, hôm nay Khúc Kinh Cur đối đáp không mềm không cứng đẩy ngược về, mới giật mình nhận ra người ngồi trước mặt mình không còn là con gái lớn của Khúc gia ngày trước nữa, mà là vị Đoan vương phi cao quý rồi.

(Cô mẫu là chị em gái của cha.)

La lão thái thái mỉm cười liếc nhìn Ngụy thị, trong mắt đầy vẻ mỉa mai. Đoan vương là ai? Là con trai thứ hai của Hoàng thượng, mẫu thân là Kinh phi tuy không được sủng ái bằng Thục phi, nhưng trước mặt Hoàng thượng cũng là người có chút thể diện. Về phần Đoan vương bản tính thế nào, không ai biết rõ, nhưng trong mắt đám quần thần trong triều, Đoan vương tuy rằng không phải là người có năng lực nhất trong bốn vị hoàng tử, nhưng cũng tuyệt đối không phải là vị hoàng tử bất tài.

Hiện giờ chỉ có tổng cộng bốn vị hoàng tử, đại hoàng tử Ninh vương ở trên triều đình tuy rằng có chút năng lực, nhưng xuất thân lại không cao, mẹ đẻ chẳng qua chỉ là một tài nhân. Tam hoàng tử Thụy vương mẹ đẻ Thục phi là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, nên cũng là vị hoàng tử được yêu thương nhất, chỉ là vị hoàng tử này tuy có chút mưu lược, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn độc ác, khiến cho không ít người phải kiêng kỵ. Tứ hoàng tử Thành vương mẹ đẻ là một vị quý tần không lớn cũng chẳng nhỏ, không nhận được sự yêu thương của đế vương, Hoàng thượng cũng chỉ yêu quý vị tứ hoàng tử này ở mức tầm tầm mà thôi, còn về phần con người của Thành vương, thì thật sự rất bình thường.

Mọi việc trên triều đình La lão thái thái không hiểu rõ lắm, nhưng khả năng nhìn người của bà lại không tồi chút nào, vị Đoan vương này sợ rằng tiền đồ sẽ rộng mở vô hạn, La lão gia nhà bà tuy rằng không có suy nghĩ đứng về phe nào, nhưng tuyệt đối không có ý đố kỵ với Đoan vương. Có thể trở thành một Đoan vương như thế này, hoặc bản tính thật sự là như thế, hoặc thâm sâu khó lường.

Nhưng trong hoàng gia làm gì có ai để lộ tính cách thật sự ra ngoài? Bà đã sống nhiều năm như vậy rồi, gặp không ít người, nên lại càng hiểu rõ những người nào không thể đắc tội, những người nào cho dù có đắc tội, cũng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì to tát.

Đoan vương thuộc kiểu người thứ nhất, còn phủ Xương Đức công là kiểu người thứ hai.

Bà đã nhìn nhầm vị Đoan vương phi này rồi, trước đây chẳng qua là vì con gái gả đến Điền gia nên cũng quan tâm chăm sóc đôi chút, nay lại cảm thấy vị Đoan vương phi này không phải là cô gái đơn giản. Nghĩ tới đây, bà lại thấy có chút may mắn, bà không mong Đoan vương phi có lòng cảm kích với bà, nhưng vì sự quan tâm chăm sóc của ngày đó, sẽ khiến Đoan vương phi có hảo cảm với La gia và con gái mình, đó cũng là một chuyện tốt.

Chỉ thoáng chốc vậy thôi, mà suy nghĩ trong đầu La lão thái thái xoay vòng không ít, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười hiền hòa, khen ngợi:

“Có thể thấy ngày thường Đoan vương phi vẫn luôn nhớ thương tới các muội muội, mấy con bé nhà thân già này thỉnh thoảng còn cãi vã nhau, so với vương phi thì đúng là kém xa.”

“Lão thái thái khiêm tốn quá, ta đã được gặp mặt mấy vị ti muội của quý phủ rồi, đều là những người hiểu biết có lễ giáo cả, ngay cả mợ cũng thường xuyên khen ngợi các nàng ấy.”

Khúc Kinh Cur tiếp nhận ý tốt của La lão thái thái,

“Ngày thường gọi các muội ấy rảnh rồi thì hãy siêng đến vương phủ chơi, tính tình của mợ hiền lành hòa nhã đối xử với ta rất tốt, nhưng dưới gối lại không có mụn con gái nào, khiến trước đây ta có muốn nói chuyện tâm sự với mợ như những cô gái trẻ với nhau cũng không được, may mà sau này gặp được các ti muội của quý phủ mới khiến ta hoàn thành được ước nguyện vẫn ôm ấp bấy lâu, lão thái thái đừng luyến tiếc để các nàng ra ngoài đấy.”

La lão thái thái nghe thấy những lời của Đoan vương phi câu nào câu nấy đều nhắc tới con gái nhà mình đối xử rất tốt với nàng lúc trước, còn nhân tiện khen luôn cả mấy đứa cháu gái, ý cười trên mặt càng lúc càng rõ:

“Vương phi đừng khen ngợi bọn chúng như vậy, vương phi đã không chê bọn chúng thô lậu, thì sau này có cơ hội thân già này nhất định sẽ dẫn chúng tới vương phủ thăm hỏi.”

Mọi người ở đây cũng loáng thoáng nghe nói được phủ Tường Thanh hầu đã chăm sóc rất chu đáo cho Đoan vương phi trước lúc nàng còn chưa xuất giá, nay lại nghe Đoan vương phi nói những lời này, trong lòng coi như đã xác định được lời đồn. Nhìn dáng vẻ Đoan vương phi đúng là vô cùng thân thiết với gia đình người cậu, cũng không uống công hồi đầu Tường Thanh hầu một lòng quan tâm tới nàng.

Mọi người đều là đàn bà con gái, đương nhiên hiểu rõ những âm mưu ngấm ngầm chốn tường cao nhà sâu, xem ra Đoan vương phi cũng chẳng thân thiết gì lắm với phủ Xương Đức công. Nếu đã như vậy, thì sau này qua lại với phủ Xương Đức công cũng không nhất thiết phải quá để để tâm tới phủ Đoan vương.

Khúc Ước Tổ lắng nghe các vị phu nhân nói chuyện, trên mặt vẫn mang theo ý cười dịu dàng, tựa như không biết đến ẩn ý bên trong lời nói của mọi người, nhìn thấy từng món từng món ăn được bung lên, thân thiết sai một a hoàn đặc biệt đặt món *đậu phụ gao xào ớt (1)* tới trước mặt Khúc Khinh Cự:

“Muội muội nhớ đại tỷ thích nhất là món này, mấy ngày trước mẫu thân đã dặn dò người dưới phải làm món này thật ngon, đại tỷ nếm thử xem có thích không.”

Trên miếng đậu phụ trắng mềm, rắc những cọng hành lá xanh tươi non, những miếng ớt màu vàng nhạt, còn cả nước tương ớt đỏ đỏ, nhìn qua quả thật vô cùng tinh tế. Khúc Khinh Cự mỉm cười gật đầu với Khúc Ước Tổ:

“Cảm ơn muội muội.”

Cô em gái thứ ba này của nàng cũng là người không hề đơn giản chút nào.

“Xin vương phi thứ lỗi cho nô tỳ vô lễ, nhưng có mấy lời nô tỳ nhất định phải nói,”

Mộc Cận khụy gối, vừa cung kính cẩn trọng lại vừa có vẻ bất đắc dĩ,

“Mấy ngày trước người bệnh suốt hơn nửa tháng, mọi người trên dưới trong phủ đều rất lo lắng cho người, từ trước thái y đã dặn rằng không được dùng những món cay nóng nhiều dầu mỡ. Giờ khó khăn lắm mới khỏe lên được một chút, nên vương gia mới đồng ý để người ra ngoài... người đừng quên lời dặn dò của vương gia lúc này.”

La lão thái thái nghe thấy những lời này, vội vàng khuyên nhủ:

“Nha đầu này đúng là có lòng trung thành lo lắng cho chủ nhân, từ lâu đã nghe nói vương phi bị ốm nhẹ, vương phi tuy có lòng hiếu thảo, nhưng cũng phải chú ý tới thân thể nữa.”

“Được rồi, được rồi, nha đầu này hầu ta đã nhiều năm, giỏi nhất là nói làm nhảm, ta cũng sợ nàng ta luôn,”

Khúc Khinh Cự thở dài ra vẻ bất lực,

“Lúc trước lão thái thái gửi một ít thuốc bổ sang, ta vẫn còn chưa kịp cảm tạ người cho từ tể.”

“Lời nói mạo phạm rồi, thân già này cũng coi như được nhìn vương phi trưởng thành, chỉ cần thân thể của người khỏe mạnh là tốt rồi, đâu cần phải nói cảm tạ,”

La lão thái thái chỉ chỉ vào *món canh chim bồ câu non (2)*,

“Nếu vương phi dùng món canh chim bồ câu non này thì sẽ rất thích hợp, bảo nô tỳ múc một bát canh để người nếm thử đi.”

Thấy Mộc Cận tới múc canh, trên mặt Khúc Ước Tổ lộ ra một thoáng cười bối rối, những lời này không những ám chỉ chị cả có bệnh phủ Xương Đức công không màng quan tâm, mà còn bóng gió chê cười mẹ mình đối xử không tốt với chị cả, ngay cả La gia chẳng có can hệ gì lắm với chị cả cũng còn gửi thuốc bổ tới, mà mẹ của nàng ta lại không tỏ chút thái độ nào, những lời này truyền ra ngoài, cái danh hiền đức của mẹ nàng ta còn gì để nói nữa đây?

La lão thái thái nghe những lời vừa rồi, ý cười trên mặt không chút thay đổi, nhưng lại nhìn cô con dâu Lương thị của mình thêm vài lần nữa.

Lương thị ngồi ở bên này cũng nghe ra được ẩn ý trong những câu nói đó, bà ta không ngờ hiện giờ Khúc Khinh Cự lại sắc bén như vậy, nhưng lại không có cách nào biện bác được, đành cười lại:

“Vương phi bệnh, sao không bảo người đưa tin về phủ, để người làm mẹ như ta được chăm sóc hai ba ngày thôi cũng được.”

“Đâu dám để mẫu thân phải vất vả thế,”

Khúc Kinh Cự rửa tay xong, đang lau hết bọt nước trên mu bàn tay, nghe thấy lời của Lương thị, nhếch khoé môi lên nói,

“Tục ngữ nói, con gái đi lấy chồng như bát nước đã hắt đi, con gái sao còn có thể để mẫu thân và phụ thân phải lo lắng nữa. Kẻ hầu người hạ trong vương phủ không thiếu, chẳng qua chỉ là chút bệnh vặt thôi, sao lại không biết xấu hổ để cho tất cả mọi người đều biết chứ. Là do La lão thái thái, và cả mẹ nữa sau khi sai người tới gửi đồ tới cho ta, thấy ta bị bệnh, nên mọi người mới biết từ miệng của mẹ thôi.”

Nhưng lời này càng bí hiểm cũng lại càng khó nghe hơn, Đoan vương phi nhắc đến một chữ “dám” kia, đủ để người ta liên tưởng được trong hậu viện Lương thị đối xử với con gái của người khác thế nào.

Mỉm cười nhìn Lương thị bị mình chen ép đến mức không thể nói được câu nào, Khúc Kinh Cự bắt đầu dùng tiệc không nói nữa, nàng không sợ làm hỏng thanh danh của nhà mẹ đẻ, càng không sợ nhà chồng vì thanh danh nhà mẹ đẻ mà ghét bỏ nàng. Dù sao cũng là một cái mạng nhặt được, thoát mái sống được bao lâu thì sống đến đó. Nhưng nàng nhặt được mạng của người ta, thì chỉ ít nàng còn có thể thoát mái giúp người ta giải quyết mọi ân oán ngày xưa. Nếu có một ngày nào đó Đoan vương thật sự làm hoàng đế, hoặc là tranh đoạt hoàng vị thất bại, muốn cái mạng của nàng, nàng cũng không thấy nuối tiếc điều gì nữa. Có thể ngao mạn được lúc nào thì hãy ngao mạn đi, chẳng biết ngày nào sẽ mất mạng đâu.

Khúc Ước Tổ nhìn cử chỉ tao nhã của Khúc Kinh Cự, trong lòng có một loại cảm giác phức tạp rất khó nói. Tuy rằng mẹ cực kỳ không thích chị cả, nhưng trong thâm tâm nàng lại có chút đồng tình với chị ấy, cho nên cũng tặng trang sức đồ chơi mình không thích dùng cho chị cả. Nhưng hiện giờ người chị cả cần mình đồng tình, đã là vị vương phi đến ngay cả tổ mẫu cũng phải khách khí đối đãi rồi, mà ngày sau của bản thân nói không chừng cũng sẽ cúi đầu dưới chị ấy.

Nghĩ tới đây, hàng lông mày lá liễu của Khúc Ước Tổ khẽ cau lại, tại sao trong lòng lại thấy có một loại cảm giác nôn nao khó nói lên lời thế này?

Buổi tiệc kết thúc, người của Khúc gia dẫn mọi người đến mảnh sân rộng rãi bên ngoài nghe kịch. Trên sân khấu đã được dựng lên từ lâu, giữa nam và nữ được ngăn cách bằng một bức bình phong khá cao, tuy rằng ở chung một khoảng sân, nhưng chỉ có thể đối diện với sân khấu kịch.

Vở kịch đầu tiên là “Ma Cô bán thịt”, Khúc Kinh Cự ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lương thị đang bê một cái hộp gỗ đàn hương đi đến chỗ mình.

Lương thị muốn đích thân lên diễn kịch sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nỗi Giận Vì Hồng Nhan

“Đáng lẽ phải giao chiếc hộp này cho vương phi từ lâu rồi, chỉ là hồi đầu khi vương phi xuất giá, nhất thời bận rộn nên cũng quên mất,”

Lương thị đưa chiếc hộp cho Mộc Cận, thấy Khúc Kinh đã nhận chiếc hộp từ tay Mộc Cận rồi mới tiếp tục nói bằng giọng nghẹn ngào,

“Suốt mấy năm nay ta cứ giữ nó mãi, cuối cùng cũng đợi được đến ngày giao nó cho người.”

Nhìn màu sắc của chiếc hộp làm bằng gỗ tử đàn này xem ra cũng đã được nhiều năm, nhưng lúc cầm trên tay vẫn mang theo mùi đàn hương thoang thoảng, khóa cài mạ vàng được làm thành hình đám mây tròn, khóa ở phía trên đã được mở, Khúc Kinh Cự chỉ cần nhắc chiếc nắp ra, là có thể biết được bên trong đựng thứ gì.

Bàn tay vuốt ve nắp hộp thoảng khựng lại, ở một nơi sâu thẳm trong linh hồn nàng dường như cảm nhận được chấp niệm của thân thể này với chiếc hộp, nàng có thể cảm nhận được nỗi bất lực, sự oán hận của một cô bé không nơi nương tựa.

Từ từ mở ra, bên trong lót một lớp vải gấm loại tốt, phía trên đặt sợi dây chuyền mặt ngọc, miếng ngọc mỡ dê thượng hạng được mài thành hình hồ lô, trên mặt hồ lô khắc hình một *củ lạc* mờ mờ, còn có dòng chữ bách niên trường sinh. Trong lòng nàng chấn động, một vài mảnh ký ức vụn vặt tương tự như trong những bộ phim điện ảnh xuất hiện trong đầu. Khúc Kinh Cự của lúc đầu vẫn luôn muốn lấy lại miếng ngọc hồ lô từ tay của Lương thị, nhưng Lương thị thì cứ một mực gây khó dễ, giờ bà ta lại chủ động giao ra, còn ở trước mặt bao nhiêu người sắm vai người tốt, có lẽ bà ta cũng sợ mình sau này sẽ làm khó bà ta.

(Người TQ còn gọi củ lạc là củ trường sinh, khắc hình củ lạc trên miếng ngọc rồi đeo lên cổ con trẻ như gửi gắm tình thương của cha mẹ mong cho con cái mình luôn mạnh khỏe sống lâu, sinh được nhiều con cháu.)

(Bách niên trường sinh có nghĩa là sống lâu trăm tuổi.)

“Năm ấy ti ti đã bảo người chuẩn bị chu đáo miếng ngọc hồ lô này từ trước, chỉ là sau khi ti ti qua đời, rồi lại bận rộn mãi nên người của cửa hàng đá quý đã đưa đến chỗ ta,”

Lương thị nói đến đây hốc mắt đã đỏ hồng.

“Ti ti hồng nhan bạc mệnh, mọi nhớ thương lo lắng đặt cả lên một mình vương phi, những năm trước ta luôn sợ vương phi tuổi còn nhỏ sẽ đánh mất đồ của ti ti để lại cho, nên đã cất giữ nó thay người, giờ vương phi đã trưởng thành, miếng ngọc hồ lô này cũng nên để cho vương phi người bảo quản rồi.”

Bà ta quan sát Khúc Kinh Từ một lượt từ trên xuống dưới, có chút cảm khái,

“Giờ nhìn thấy đáng vẻ này của vương phi, linh hồn ti ti ở trên trời cao hẳn là sẽ rất vui.”

Duỗi tay lấy ra miếng ngọc hồ lô, cảm nhận được sự trơn bóng ôn nhuận, vì được chế tác rất khéo léo, nên cầm ở trên tay cũng không hề thấy nặng. Có thể lúc đầu suy nghĩ của Điền thị là muốn khi nào Khúc Kinh Từ được một trăm ngày, sẽ đeo miếng ngọc hồ lô này lên người nàng.

Đây là phong tục tặng quà cho những đứa trẻ được một trăm ngày tuổi trong gia đình quý tộc, khi trẻ được một trăm ngày, bậc trưởng bối sẽ đích thân đeo vật may mắn lên tay đứa trẻ với ngụ ý sống lâu trăm tuổi. Vật may mắn này đa phần được khắc các hình có ý nghĩa tốt lành như tường vân, củ lạc, còn in cả dòng chữ trường mệnh bách tuế, như vậy tức là đã khóa chặt tuổi thọ lại, thần tiên sẽ bảo vệ cho đứa trẻ được mạnh khỏe sống lâu.

Đáng thương cho tấm lòng từ mẫu trong thiên hạ, tuổi trẻ phơi phới của Điền thị không còn, bên ngoài đều đồn rằng bà bị tức quá lâm bệnh mà qua đời, nhưng người phụ nữ đến cuối cùng vẫn nhớ đặt làm ngọc hồ lô cho con mình, thật sự yếu đuối đến độ tức quá mà chết ư? Cái gì gọi là người làm mẹ tất sẽ cứng cỏi, Điền thị cũng không phải là người tính tình ủy mị yếu đuối, sao có thể bỏ đứa con gái vừa mới sinh ra chưa lâu vì tức giận mà qua đời được?

“Trước đây đã được nghe Cao ma ma nói, mẫu thân sinh con ra không lâu đã đặt làm một miếng ngọc hồ lô làm quà một trăm ngày. Chỉ đáng tiếc là mẫu thân người đã cho Cao ma ma về quê dưỡng già, nên miếng ngọc trong lời kể của ma ma vẫn chưa được nhìn thấy bao giờ, chẳng thể nghĩ được rằng mẫu thân vẫn luôn cất giữ nó cẩn thận cho con,”

siết chặt miếng ngọc hồ lô trong tay, rồi Khúc Kinh Từ liền đeo vào cổ trước mặt tất cả những phu nhân tiểu thư, hốc mắt ửng đỏ,

“Thân làm con gái đã khổ mẫu thân phải mang thai mười tháng, đến lúc chết mẫu thân vẫn còn thương nhớ đến con, nhưng con lại không thể báo đáp được chút nào, con đúng là quá bất hiếu.”

Lúc nàng còn sống cha mẹ bị tai nạn xe hơi qua đời, nhưng một phút trước khi chết vẫn luôn lo lắng cho nàng như thuở nào, giờ nhìn thấy miếng ngọc hồ lô này, chỉ cảm thấy trong lòng ghen ngào khó chịu, lại càng cảm nhận được con người trong phủ Xương Đức công này thật sự quá mức độc ác, khiến người ta muốn buồn nôn.

“Vương phi,”

Mộc Cận thấy vậy, nhìn Khúc Kinh Từ đầy lo lắng, nhưng nàng là phận nô tỳ, không thể tùy tiện mở lời an ủi khuyên giải.

“Con muốn báo hiếu mà mẹ không đợi được...”

Khúc Kinh Từ đứng bật dậy, nhìn thấy Lương thị cười khê, cảm xúc trên khuôn mặt tan đi từng chút từng chút một, dần dần sắc mặt trở nên bình thường

,

“Tâm lòng mẫu thân đối đãi với Kinh Từ, cả đời này Kinh Từ sẽ không quên, sau này Kinh Từ nhất định sẽ báo đáp lại tấm lòng từ ái của mẫu thân suốt mấy năm qua.”

Từ đầu đến giờ tâm trạng của Khúc lão thái thái luôn bất an, nay thấy Khúc Kinh Từ thẳng thắn nói những lời này ra như vậy, lập tức về ám áp trên mặt không thể tiếp tục duy trì thêm được nữa, đang muốn mở miệng nói vài câu xoa dịu, nhưng ngay cả mở miệng cũng không kịp nữa rồi.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của phụ thân, vốn dĩ nên ở lại thêm chút nữa, nhưng công việc trong phủ bận bịu, ta đành cáo từ vậy,”

Khúc Kinh Từ hơi khuyu gối với Khúc lão thái thái,

“Cháu gái xin cáo từ, các vị phu nhân sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

Mọi người thấy sắc mặt vương phi không vui, nên cũng không cố giữ lại nữa. Bà mẹ kế Lương thị làm ra cái chuyện khó coi như vậy, vương phi chịu đựng làm sao được. Đừng nói là Đoan vương phi, mà mọi cô con gái trên thế gian này gặp phải loại chuyện giống vậy, cũng đều không thể kim lòng.

Khúc lão thái thái cũng chẳng thể ngồi yên, đành đứng dậy đích thân tiễn Khúc Khinh Cự, Đoan vương phi nói chuyện mẹ đẻ mất sớm trong buổi tiệc mừng thọ phụ thân, không nghe hát kịch lại còn mất mũi đồ hoa bỏ đi, nếu như truyền đến tai người khác, trên dưới cả phủ Xương Đức công còn có chút thể diện nào nữa không?

Mọi người đều đứng cả dậy tiễn khách, chỉ tiễn đến ngoài sảnh thì Khúc Khinh Cự liền ngăn lại, sắc mặt nàng trắng bệch mang theo ý cười nói:

“Các vị phu nhân tới đây là khách không cần phải câu lệ lễ tiết đâu, sau này ta sẽ mời các vị phu nhân cùng nhau tụ tập một buổi.”

Mọi người đều đồng ý cả, Khúc lão thái thái vẫn muốn tiễn thêm một đoạn nữa, nhưng bị Khúc Khinh Cự cản lại, nàng cười nói:

“Tổ mẫu tuổi tác đã cao, làm thế nào có thể để người tiễn cháu gái mãi như thế được, vậy không phải là cháu gái bất hiếu sao?”

Nói xong, dặn dò Mộc Cận ở bên cạnh,

“Bảo người thông báo với vương gia một tiếng, ta đi về trước.”

Khúc lão thái thái không còn cách nào khác, đành dời mắt nhìn theo Khúc Khinh Cự bỏ đi, xoay người lại lạnh lùng liếc nhìn Lương thị một cái, phá lệ vịn vào tay đưa cháu gái dòng thứ Khúc Hồi Tuyết quay về sân diễn kịch. Người đời thường nói lấy vợ phải lấy người hiền lành, giờ Xương Đức công có người phụ nữ như Lương thị, sớm muộn gì cũng khuynh gia bại sản.

Khúc Khinh Cự vừa đi, thì có rất nhiều vị phu nhân tới tham gia tiệc mừng thọ vì nể mặt Đoan vương phủ đều nhất loạt đứng dậy cáo từ, chưa tới nửa canh giờ, các vị phu nhân phía tân khách đều đã về quá nửa.

Bên phía khách nam, Hạ Hành thân là vương gia, đương nhiên ngồi ở vị trí khách quý hàng đầu tiên, ngồi cùng ở phía sau là Khúc Vọng Chi, hẳn chẳng thấy thích thú gì việc cho người khác thể diện rõ ràng, nên không hề quan tâm đến đối phương, nhưng cho dù là vậy, cũng có không ít người khách khí lấy lòng trước mặt hắn.

Vở “Ma Cô báỉ thọ” còn chưa hát xong, thì Tiền Thường Tín liền chạy tới bên cạnh Đoan vương nói khẽ vài câu, Khúc Vọng Chi ngồi đằng sau Đoan vương loáng thoáng nghe được hai chữ “vương phi”.

“Cái gì?!”

Đầu mày Đoan vương khẽ cau lại, khuôn mặt vốn dĩ mang theo ý cười khách sáo lạnh hắt đi, dần chén trà trong tay xuống mặt bàn, chén trà bằng sứ Thanh Hoa phát ra tiếng kêu giòn tan.

Xương Đức công đang chú ý ở bên này liền nhảy dựng lên, không biết mình đã chọc giận Vương gia khi nào. Những người khác cũng giả vờ vô tình liếc nhìn về phía Đoan vương nhiều thêm chút nữa.

“Thái độ đối đãi với khách khứa của phủ Xương Đức công thật đúng là đã khiến cho bản vương được mở rộng tầm mắt,”

Đoan vương cười lạnh lùng đứng dậy,

“Tiền Thường Tín, đi thôi.”

“Vương gia, thế này...”

Xương Đức công lập tức hiểu ngay đại sự không ổn, vội vàng chạy tới gần xin lỗi, nhưng Hạ Hành cũng lười nhìn đến ông ta, chỉ lạnh lùng nói:

“Hôm nay bản vương cùng vương phi tới đây, từ lâu đã biết Xương Đức công và quý phu nhân tình cảm vợ chồng sâu đậm, nhưng vương phi của bản vương cũng là con gái vợ cả của công gia, quý phủ đối xử như vậy, chẳng phải đang coi thường trên dưới Đoan vương phủ của ta ư?!”

Nói xong, không đợi Xương Đức công kịp phản ứng, đã phất tay áo bỏ đi.

Các vị đại nhân lúc đầu là ngây người, một lúc lâu sau mới hiểu ra. Không ít người trong số bọn họ đều đã từng nghe nói đến chuyện năm xưa trong phủ Xương Đức công, nhưng mọi người đều là đàn ông, nên cũng chẳng dễ tâm lý đến những loại chuyện ấy. Chỉ là bọn họ không ngờ người trong phủ Xương Đức công lại ngu xuẩn đến mức độ này, bất kể trước đây trên dưới trong phủ đã khinh mạn cô con gái của Điền thị đã qua đời nhiều bao nhiêu, nhưng giờ người ta là Đoan vương phi, khinh thường nàng ta là khinh thường Đoan vương, đây chẳng phải là một cái tát sống sượng vào mặt Đoan vương hay sao?

Cho dù tính cách của Đoan vương có hiền hòa hơn nhiều so với Thụy vương, nhưng cũng không thể chịu được loại chuyện võ thẳng mặt thế này. Xem ra phủ Xương Đức công, đúng là càng lúc càng hồ đồ rồi. Lập tức mọi người đồng loạt đứng dậy cáo từ, cũng không quan tâm xem sắc mặt Xương Đức công khó coi đến mức nào. Ngay cả vương gia cũng tức giận bỏ đi rồi, đám người bọn họ còn ở lại đây làm gì nữa, lẽ nào muốn nói với vương gia rằng, vương gia ngài tức giận là việc của ngài, còn bọn ta là anh em tốt với Xương Đức công, nên sẽ ở lại đây uống trà xem hát với Xương Đức công chắc?

Xương Đức Công hồ đồ, nhưng đầu óc bọn họ thì vẫn còn bình thường lắm, vào những lúc thế này, nên âm thầm rời đi sớm một chút, chỉ đáng thương cho vợ chồng Đoan vương đặc biệt tới đây chúc thọ, lại bị những kẻ đầu óc ngu dốt chọc tức đến mức phải phát tay áo rồi khỏi buổi tiệc.

Buổi tiệc mừng thọ vốn đang náo nhiệt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo thê lương, Xương Đức công giận quá ném luôn chén trà trong tay xuống đất, nghe tiếng hát í ới trên sân khấu, lại càng cảm thấy mệt mỏi hơn, cúi kính nói:

“Còn hát cái gì nữa mà hát, dứt hết xuống đi!”.

“Phụ thân,”

Khúc Vọng Chi lo lắng đỡ lấy ông ta,

“Người đừng giận, cẩn thận thân thể.”

“Ta còn cần cái thân thể này làm gì nữa!”

Xương Đức công không nổi đẩy đứa con trai độc nhất ra, bực mình chỉ đành ném thêm một chén trà nữa,

“Con đi hỏi thử mẫu thân con xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Đoan vương nổi giận đến vậy?!”.

Khúc Vọng Chi liếc nhìn mấy tên đầy tớ đứng xung quanh, lúc này không tiện để phụ thân nhắc đến mẫu thân, bèn khuyên nhủ:

“Giờ có lẽ tổ mẫu đang ở hậu viện cùng mẫu thân, chi bằng chúng ta cùng tới đó hỏi thử xem.”

Lương Vinh tiễn khách khứa về xong đang đứng ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng khuyên:

“Sự việc còn chưa được làm rõ ràng, đừng dùng cái giận như vậy, đợi hỏi cho kỹ càng rồi nghĩ cách cũng không muộn.”

Xương Đức công miễn cưỡng nén cơn giận xuống, sắc mặt tái mét đi vào hậu viện.

Hạ Hành vừa lên xe, thì nhìn thấy hốc mắt vương phi nhà mình đỏ hoe, rõ ràng là do buồn thương quá, cơn giận vốn dĩ đã được nén xuống giờ lại bùng lên:

“Ai khiến vương phi phải chịu uất ức, nói cho bản vương, bản vương sẽ trút giận thay nàng.”

Khúc Kinh Cự ngẩng đầu lên nhìn hán, thấy lửa giận trong mắt hán không hề giả, bèn nói:

“Ai có thể khiến Đoan vương phi tức giận được chứ, chẳng qua là nhớ tới những chuyện xưa nên cảm thấy hơi buồn thôi.”

“Hôm nay ta tới đây cùng với nàng, vốn dĩ là muốn trở thành chỗ dựa cho nàng, nàng không cần phải e dè gì cả,”

nghĩ ngợi một lát, Hạ Hành lại nói thêm một câu,

“Không chỉ hôm nay, mà sau này ngoại trừ mấy người ở trong cung ra, nàng không cần phải có ý nhường nhịn ai hết.”

Nói xong mấy lời này, hán mới phát hiện ra trên cổ của Khúc Kinh Cự có thêm một miếng ngọc hồ lô rất tinh xảo, liền nhìn lâu thêm một chút.

“Vương gia không sợ sau này thiếp sẽ hành sự can rở, phá hỏng thanh danh của Đoan vương phủ à,”

Khúc Kinh Cự vuốt ve miếng ngọc hồ lô trước ngực, xúc cảm ôn nhuận khiến nàng khẽ mỉm cười.

“Lẽ nào vương phi lại là kiểu phụ nữ vô tri như thế,”

Hạ Hành chuyển tầm mắt đi nơi khác, phẩy tay cười,

“Huống hồ, nếu như là Khúc Kinh Cự nàng, có can rở cũng chẳng sao.”

Bốn mắt nhìn nhau, Khúc Kinh Cự chậm chậm di chuyển ánh mắt đi, lộ ra ý cười dịu dàng.

Những lời này, ai mà tin được?

=

Dạo này bận rộn không thể tám được với các nàng, mong mọi người thông cảm, đừng trách mình tội nghiệp

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kinh Phi Triệu Kiến

Chuyện xảy ra ở phủ Xương Đức công, cuối cùng đã lan truyền ra khắp giới quý tộc trong kinh thành, trên dưới kinh thành thứ không thiếu nhất chính là quan lại quyền quý, sự việc được truyền đi, khiến Xương Đức công quả thật không còn mặt mũi nào mà nghe những lời mĩa mai vô tình cố ý của người ta nữa, mỗi lần thượng triều xong chỉ hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phủ.

Lần trước lúc đi tới hậu viện hỏi Lương thị xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, kết quả vừa bước vào thì thấy Lương thị khóc lóc vô cùng thảm thiết, ông ta cũng biết bà mẹ kế này đối nhân xử thế không tốt, nhưng giờ con bé đó đã làm vương phi, Lương thị cũng chỉ có thể kính trọng, cho dù có tức giận cũng chỉ còn cách nhẫn nhịn mà thôi, đúng là đã khiến bà phải ảm ức.

Đều là phụ nữ trong phủ Xương Đức công cả, sao con bé thứ ba thân thiết hiểu chuyện như vậy, mà con bé cả lại khiến người ta nơm nớp đến thế, giờ nhà mẹ đẻ mất hết cả thể diện, thân con gái đã xuất giá như nó lẽ nào được lợi gì ư.

Lương Vinh đang đi ở trong sân, thì vừa hay nhìn thấy cô phụ mình đang nổi giận gập gáp bước tới, vội lui lại sau một bước hành lễ với Xương Đức công. Giờ Xương Đức công làm gì có tâm tình mà để ý tới hấn, nên chỉ gật gật đầu rồi sai bước, khiến Lương Vinh không nhận được nhìn theo ông ta thêm một lúc.

(Cô phụ là để chỉ chồng của em gái hoặc chị gái ruột của cha. Thời nay thì là dượng, hoặc chú, bác)

“Công tử, cô lão gia xảy ra chuyện gì vậy?” Tên hầu đi theo phía sau hấn lo lắng nói,

“Thấy sắc mặt hình như không được tốt lắm.”

Nhớ tới những tin đồn trong kinh thành suốt mấy ngày qua, Lương Vinh nhủ nhủ mảy. Vì nam nữ khác biệt, nên trên danh nghĩa Khúc Kinh Cự là biểu muội của hấn nhưng lại chẳng gặp nhau được mấy lần, trong trí nhớ mỗi lần gặp nàng, nàng đều thích cúi thấp đầu, cũng không hay nói nhiều, vậy sao sự việc lại ầm ĩ đến mức này được nhỉ. Dựa vào tính cách và thủ đoạn của bác gái hấn, sao lại không gây khó dễ được cho một cô gái trẻ như thế?

Giờ danh tiếng của phủ Xương Đức công không tốt, liên lụy đến con gái của Lương gia cũng bị người ta đồn đại rằng không thể lấy được, phá hỏng hết thanh danh của đám tỉ muội trong nhà, khiến lòng hấn thấy có chút bất an. Lần này người đắc tội không phải là người bình thường, mà là Nhị hoàng tử Đoan vương, muốn ép những tin đồn này xuống, cũng chẳng phải dễ.

Nhưng từ lâu hấn đã nghe nói mẹ của Thụy vương, Thụy phi có bất hòa với Kinh phi mẹ của Đoan vương, nếu như có thể đi chung một con đường với Thụy vương, thì sự việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Huống hồ hiện giờ tuổi tác của Hoàng thượng đã cao, còn mấy vị hoàng tử thì đều trưởng thành cả, người Hoàng thượng yêu thương nhất chính là Thụy vương, dạo gần đây thường nghe đồn rằng Hoàng thượng muốn lập Thụy vương làm thái tử, nếu việc đó là thật, thì đi chung đường với Thụy vương đúng là trăm lợi mà không có một hại.

Sau khi nghe chuyện cười trong phủ Xương Đức công do Hoàng Dương thăm dò được, trong lòng Khúc Kinh Cự thấy rất vui bữa trưa ăn nhiều thêm được nửa bát cơm nữa, buổi chiều lại thưởng cho một loạt đám hạ nhân ở chính viện.

Hành động lần này của vương phi, khiến mọi người ở trên dưới chính viện thấp thỏm bất an không biết đã xảy ra chuyện gì, theo lý mà nói chuyện này dù thế nào vương phi cũng nên tức giận mới đúng, sao lại xem như không có chuyện gì thế?

Có có vài người dò hỏi ở chỗ Hoàng Dương, nhưng đáng tiếc tên tiểu tử Hoàng Dương này tuổi tuy còn trẻ, nhưng đầu óc lại vô cùng thông minh, hỏi sao cũng không cạy ra được chữ nào.

Khúc Kinh Cự không quan tâm đến đám người dưới nghĩ sao, cũng sai người xua đám thị thiếp hai ngày tới thỉnh an về, còn nàng cẩn thận sắp xếp lại những ký ức trong đầu vị chủ nhân của cơ thể này, suy cho cùng những ký ức ấy không phải là của mình, trong tâm trí nàng đó như một đoạn phim ngắn, có thể thấy ấn tượng, nhưng lại không có cảm giác hòa mình vào trong đó.

Sau khi làm rõ tất cả mọi chuyện, Khúc Kinh Cự lúc rảnh rỗi chỉ lo đọc sách thưởng hoa ném thử những món điểm tâm, mãi cho đến khi ma ma

của cung Chung Cảnh tới.

Chủ nhân của cung Chung Cảnh là Kính phi mẹ đẻ của Đoan vương, mà vị ma ma này tới đây là để chuyển lời của Kính phi. Đại đế rằng nghe nói cô con dâu là nàng đã khỏi bệnh, người làm mẫu phi như bà rất nhớ mong nàng, bảo nàng ngày mai dẫn theo hai trác phi tới cung Chung Cảnh một chuyến.

Nói cho đến cùng thì chẳng qua là Kính phi thấy con dâu mình lâu rồi không tới thỉnh an bà, nên trong lòng thấy không thoải mái. Ở cái triều đại này, thân làm mẹ chồng mà ở trước mặt không có con dâu để phô trương hình thức, thì sao cứ thấy có lỗi với bản thân khi bị bắt nạt lúc còn là con dâu quá? Đương nhiên cũng có những bà mẹ chồng tiến bộ, chỉ là số bà hình như không được may mắn như thế, không gặp được loại chuyện tốt như vậy.

Mẫu phi đã muốn gặp mặt, thân làm con dâu như nàng đương nhiên phải tuân thủ theo mong muốn của bậc trưởng bối, sai hai nô tỳ đi thông báo chuyện này cho hai trác phi, xong Khúc Khinh Cự cũng xếp luôn chuyện này sang một bên.

Buổi tối sau khi Hạ Hành trở về chính viện, liền nhắc tới chuyện này với Khúc Khinh Cự.

“Ta nghe nói ngày mai mẫu phi muốn gặp nàng?”

Sau khi trải qua những giây phút mặn nồng nóng bỏng, cả hai nằm thoải mái trong chăn, dường như nhớ ra điều gì đó Hạ Hành mở miệng nói,

“Nàng bị bệnh suốt hơn một tháng nay, không thể nào vào cung thỉnh an được, đó không phải là lỗi của nàng. Ta đã sai Tiền Thường Tín chuẩn bị lễ vật đầy đủ rồi, tan triều ngày mai ta cũng sẽ đến chỗ mẫu phi, nên nàng không cần phải lo lắng về những việc khác nữa.”

Khúc Khinh Cự duỗi ngón tay ra cuốn lấy những sợi tóc của Hạ Hành, ừ một tiếng. Trong trí nhớ, trước giờ vị Kính phi này không vừa lòng lắm với người con dâu là nàng, chẳng qua là vì Hoàng thượng ban hôn, nên đành miễn cưỡng duy trì vẻ tình cảm trên mặt mà thôi. Nhưng cho dù là vậy, trong lời nói và hành động của bà, vẫn mang theo một chút coi thường.

Trong trí nhớ của vị chủ nhân cũ, nàng ta vô cùng nể sợ Kính phi, dường như mỗi lần vào cung đều thấp thỏm lo lắng, hiện giờ Đoan vương nói những này, lẽ nào là muốn trấn an lòng nàng? Bất kể là những lời này có mang bao nhiêu thật lòng, Khúc Khinh Cự vẫn tiếp nhận ý tốt của hân.

“Sao vậy, vẫn không vui à?”

Hạ Hành nghe ra vẻ không quan tâm trong lời nói của nàng, liền ôm chặt lấy người trong lòng, nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng mỉm cười nói, “Có bản vương bảo vệ nàng, mà nàng vẫn không vui ư?”

“Mẫu phi là mẹ đẻ của vương gia, nên sẽ không làm khó thiếp quá đâu,”

Khúc Khinh Cự ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hành, thờ dãi,

“Thiếp biết mẫu phi không vừa lòng lắm với gia đình mẹ đẻ của thiếp, chuyện này không thể trách mẫu phi được, nhưng thiếp cũng chẳng biết nào thể nào với mọi người trong nhà mẹ đẻ cả. Trước khi Hoàng thượng ban hôn, thiếp còn chẳng dám nghĩ đến chuyện có thể được gả vào nhà đế vương.”

Nàng duỗi tay ra ôm lấy cổ Đoan vương,

“May mà vương gia không vì phủ Xương Đức công mà ghét bỏ thiếp, ngược lại đâu đâu cũng che chở bảo vệ cho thiếp, thiếp đúng là một người phụ nữ may mắn.”

Đôi mắt Hạ Hành tránh khỏi ánh nhìn bốn mắt giao nhau của Khúc Khinh Cự, lại ôm chặt người vào trong lòng mình:

“Là vì vương phi nàng rất tốt, nên bản vương mới bằng lòng che chở cho nàng, gia tộc họ Khúc chẳng can hệ gì tới nàng hết, người ta lấy là nàng, chứ không phải Khúc gia, bọn họ bừa bãi ra sao ta chẳng quan tâm, chỉ cần bọn họ không bắt nạt nàng, thì coi như ta không nhìn thấy bọn họ.”

“Vương gia...”

Khúc Khinh Cự vui đầu vào hõm cổ Hạ Hành, trong lòng thầm nghĩ, lúc Hạ Hành nói, không dám nhìn vào mắt mình, xem ra là chột dạ. Trên dưới phủ Xương Đức công đúng là khiến người ta phải coi thường, nhưng họ Điện của Tường Thanh hầu lại không giống vậy, họ Điện tuy không nắm quyền khuyinh lược triều chính, nhưng trong kinh thành cũng được coi là một gia tộc lớn mạnh, mà gia tộc họ Điện lại đối xử tốt với nàng như vậy, thì Đoan vương sao có thể tính sót được điểm này chứ.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ sớm đi,”

Hạ Hành nhẹ nhàng vỗ lên lưng Khúc Khinh Cự, giống như đang dỗ trẻ con đi ngủ, cứ vỗ một cái rồi lại dừng. Vốn dĩ hân cũng chẳng có mấy yêu thích gì với Khúc thị, nên sau khi lấy qua cửa, vẫn luôn đối xử rất lạnh lùng, chỉ là nể mặt gia tộc của Khúc thị, nên luôn sai người cung phụng đầy đủ. Nhưng mấy ngày gần đây khi ở chung với nhau, lại phát hiện ra Khúc thị không phải là kiểu phụ nữ nhát nhẽo vô vị. Hân cũng không phải là

loại đàn ông vì yếu thiếp mà diệt thế, nên càng muốn ở cùng với vương phi nhiều hơn nữa, chăm chỉ bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, cho dù không làm được thành tình sâu như biển, thì cũng phải được tương kính như tân.

Khúc Khinh Cự không chỉ là một mỹ nhân, mọi lời nói mọi cử chỉ của nàng đều hấp dẫn một người đàn ông đầy bản lĩnh như hắn, nên càng ở chung với nàng hắn lại càng thấy hài lòng, trong lòng càng muốn đối xử với nàng tốt hơn chút nữa, giờ mở miệng nói ra những lời này tuy không phải hoàn toàn là thật, nhưng ít nhiều cũng thể hiện tâm ý của hắn.

Hai người cùng ôm nhau ngủ, rõ ràng tâm tư mỗi người một khác, nhưng tư thế lại vô cùng thân mật giống như một đôi uyên ương bình thường trên thế gian, khoe ra tư thế ngủ đẹp đẻ nhất.

Từ rất sớm ngày thứ hai đã có người hầu Khúc Khinh Cự rời giường, sau khi dùng xong bữa sáng liền thay một bộ váy dài thướt tha chấm đất bằng lụa Vân Cẩm với những hoa văn hình tròn màu đỏ tươi đẹp dễ sang trọng vô cùng, bộ tóc giả trên đầu được búi sang kiểu phi tiên, đồ trang sức trăm cái cũng đều chọn dùng những thứ tinh tế đẹp đẻ, trái ngược với cách ăn mặc trang điểm nhếch nhếch của ngày xưa, làm sao để được thuận mắt, sẽ đến đó bằng cách nào, thậm chí Kính phi có ghét hay không, nàng chỉ muốn nói một câu rằng, đã không thích một người, thì kể cả việc hít thở của người ấy thôi cũng là sai, đã không lấy lòng được người ta, thì hãy lấy lòng bản thân mình đi.

(Lụa Vân Cẩm hay còn được gọi là thổ cẩm Nam Kinh, là một trong những nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc, đã có 1580 năm lịch sử. Lụa Vân Cẩm màu sắc tươi sáng rực rỡ, hình dáng như đám mây trên bầu trời, nên được gọi là Vân Cẩm, Vân Cẩm khác với các loại lụa khác ở chỗ thường dùng vàng để trang trí, tinh tế thanh lịch và đường thêu rất mịn, vì thế chỉ sản xuất và phục vụ cho hoàng gia.)

Đi đôi giày thêu có mùi thơm dính trên châu, Khúc Khinh Cự đứng dậy, chiếc rèm rủ xuống trước trán khẽ lay động: “Đi thôi, hai vị trác phi đã chuẩn bị xong cả chưa?”.

“Hai vị trác phi đang chờ rồi ạ,” Ngọc Trâm bước tới đỡ lấy Khúc Khinh Cự,

“Xe ngựa đã sẵn sàng rồi, vương phi muốn đi ngay bây giờ chưa?”.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, từ đây đi nhanh tới cung Chung Cảnh cũng phải mất hơn nửa canh giờ, sai người đi thông báo cho hai vị trác phi đi.”

Chẳng qua chỉ là vào cùng thôi, Kính phi muốn gọi cả hai nàng trác phi, quả thật là đã giữ thể diện cho vị vương phi nàng rồi.

Phùng Tử Căng và Giang Vĩnh Như đã đứng chờ bên ngoài cửa chính viện từ rất lâu, nhìn thấy vương phi bước ra, cả hai người đầu tiên là sững người, rồi mới hành lễ chào hỏi với Khúc Khinh Cự.

Khúc Khinh Cự liếc nhìn hai người, Giang Vĩnh Như ăn mặc vô cùng quy củ, tuy không rực rỡ nhưng vẫn toát lên được thân phận của một trác phi, Phùng Tử Căng thì ăn vận đẹp hơn nhiều, váy bó ở eo đi kèm với áo khoác ngắn bên ngoài khiến nàng ta lộ ra vẻ trắng trẻo mỡ màng.

Hai nàng trác phi cũng có chút ngạc nhiên, mấy lần trước khi vương phi vào cung đều ăn mặc theo khuôn phép ngặt nghèo không có gì đặc sắc, hôm nay lại đột nhiên ăn vận đẹp đẻ như vậy, khiến hai người họ nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Những bông hoa tròn được thêu trên váy vô cùng sống động nhìn mà cứ như thật, chắc chắn là đường thêu thủ công của Thục tú, chỉ sợ rằng để thêu được những thứ ấy phải tốn không ít thời gian. Còn cả viên ngọc rủ xuống trước trán hình giọt nước được chế tác bằng đá hồng ngọc kia nữa kìa, chiếc vòng vàng cài trên mái tóc, viên hồng ngọc buông rủ xuống chính giữa trán, chỉ hơi cử động một chút thôi là đã khiến người khác cảm nhận được vẻ xinh đẹp không thốt nổi lên lời rồi.

Vương phi ăn mặc như vậy để vào cung, cũng không sợ Kính phi nương nương nói nàng ta quá xa hoa ư?

Mặc kệ hai nàng ta đang nghĩ gì, Khúc Khinh Cự liền dẫn vài nô tỳ đi tới phía trước.

Đội nàng lên chiếc xe ngựa đằng trước rồi, hai nàng trác phi cũng bước lên hai chiếc xe ngựa đằng sau, những nô tỳ hạng hai đi sau lúc ấy mới dám lộ ra chút kinh ngạc cảm thán, hôm nay nhìn vương phi đúng là rất đẹp, cũng khó trách dạo gần đây vương gia càng lúc càng thích đến chính viện.

Xe ngựa đến cửa sau cung Cảnh Chung, thì không thể đi tiếp nữa, Khúc Khinh Cự dẫm lên lưng của một tên thái giám bước xuống xe, nhìn thấy một con đường làm bằng đá xanh trải dài trước mắt, bên cạnh đó là một dãy tường đỏ khá cao, không nhìn được ngẩng đầu lên, chỉ thấy bầu trời xanh ngắt bao la không một gợn mây.

Phùng Tử Căng dẫm lên lưng thái giám bước xuống xe, thấy tên thái giám đang quỳ bên xe ngựa của Khúc Khinh Cự, khẽ hừ lạnh một tiếng. Mấy ngày trước vương phi dẫm lên lưng thái giám để xuống xe hơi bị trượt chân, nên không thích dùng thái giám làm bậc dẫm chân. Giờ vào cung, nàng ta không giống kiểu người sẽ tuân theo quy củ trong hoàng gia, nên cứ tưởng nàng ta thật sự to gan lắm cơ.

Giang Vĩnh Như hồ hững liếc nhìn Phùng Tử Căng một cái, rào chân bước đến đứng sau lưng Khúc Khinh Cự. Phùng Tử Căng bực mình lại hừ lạnh một tiếng, sau đó mới nổi gót đi theo nàng ta bước tới.

Chương 14: Đôi Thử Như Heo?

Hoàng cung của triều đình Đại Long được mở rộng xây dựng và sửa chữa lại dựa trên nền móng của tiền triều, hồi đầu người của Hạ gia sau khi lật đổ hôn quân của tiền triều, đã chinh đồn lại không ít những danh gia vọng tộc hoang dâm phóng đảng. Nên việc tu sửa hoàng cung, đã cố gắng hết sức đi theo con đường đơn giản phóng khoáng.

Khúc Kinh Cự đi theo vị cung nữ dẫn đường, không ngừng lướt qua những tòa nhà với kiến trúc rất tinh tế, bất kể là vị đế vương khai quốc hồi đầu đã tiết kiệm ra sao, thì trên dưới vương triều Đại Long hiện giờ tuy không xa xỉ đến mức thành phong trào, nhưng chí ít cũng là ăn ngon mặc đẹp, an cư lạc nghiệp.

“Đoan vương phi, mời đi bên này,”

Người dẫn đường là một cung nữ được trọng dụng lại có phẩm cấp bên cạnh Kính phi, lúc đến thái độ của vị cung nữ này cũng bình thường thôi, nhưng sau một thoáng liền thay đổi ngay, nhún thân mình xuống rất thấp. Từ một cung nữ nhỏ nhoi leo lên được vị trí này, điều quan trọng nhất chính là phải có cặp mắt tinh tường, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Đoan vương phi nàng ta đã hiểu ra, Đoan vương phi đã khác ngày xưa rồi.

Bất kể nương nương có thích Đoan vương phi hay không, thì phận làm cung nữ như nàng ta, cũng không có cái gan đi đắc tội với Đoan vương phi, nàng cung kính dẫn người đến cổng lớn của cung Chung Cảnh xong, sau đó lui sang đứng một bên, để Đĩnh ma ma hầu hạ bên cạnh nương nương dẫn người bước vào trong cổng.

Lụa Vân Cẩm thượng hạng nhẵn mịn lẳng lẽ quét qua mặt đất, nàng ta liếc nhìn tà váy đỏ lướt đi, ngẩng đầu lên sững sờ, chỉ thấy trong làn ánh sáng ngược chiều, bóng lưng đỏ rực bước từng bước từng bước vững vàng ổn trọng.

“Vương phi và hai vị trắc phi ngồi đợi một lát, nương nương sẽ ra ngay bây giờ thôi,”

Đĩnh ma ma vẫy tay bảo tiểu cung nữ dâng trà, rồi đích thân bưng tách trà đặt trước mặt Khúc Kinh Cự, cười khẽ nói:

“Lão nô chúc mừng vương phi đã khỏi bệnh.”

“Đĩnh ma ma khách khí rồi,”

Khúc Kinh Cự ngồi trên ghế, lịch sự đưa tay ra đón,

“Là nhờ phúc của mẫu phi và vương gia, mấy ngày qua không thể tới bên cạnh hầu hạ mẫu phi được, phận làm con dâu như ta thật là bất hiếu, nương nương đã không tức giận lại còn quan tâm đến, đúng là ta đã không phải rồi.”

Ánh mắt của Đĩnh ma ma rơi xuống chiếc vòng tay đỏ tươi như máu trên cổ tay trắng nõn nà, mỉm cười nhún người đáp:

“Nương nương biết thân thể của vương phi không khỏe, sẽ không tức giận vì chút chuyện nhỏ này đâu, thân thể vương phi có thể tốt lên, chính là điều nương nương mong chờ nhất.”

Khúc Kinh Cự mỉm cười, hơi cúi đầu xuống, vị Đĩnh ma ma này là tâm phúc bên cạnh Kính phi, bình thường luôn trung ra vẻ tươi cười, khiến người ta nhìn thấy liền có cảm giác hiền lành lương thiện. Ngay cả Khúc Kinh Cự chủ nhân cũ của cơ thể này cũng rất thích bà ta, chỉ là hiện giờ gặp mặt, nàng mới nhận thấy vị Đĩnh ma ma này không hề đơn giản.

Trong hậu cung chẳng có người phụ nữ nào đơn giản cả, Đĩnh ma ma ở bên cạnh Kính phi nhiều năm, lại được coi trọng nhất, dựa vào những điều đó thì không thể nào hiền lành được. Đường đường ở bên cạnh Kính phi, sao có thể là người đơn giản được.

“Đã để mẫu phi phải lo lắng rồi,” Khúc Kinh Cự thở dài, sắc mặt có hơi khổ sở,

“Mấy ngày trước bệnh nặng, vốn dĩ tưởng là... may mà.”

Đĩnh ma ma cũng nghe nói đến tin Đoan vương phi thiếu chút nữa là không xong, hồi đầu còn xuất cung thay nương nương ban thưởng cho không ít đồ đạc, cũng khó trách Đoan vương phi của hôm nay lại khác biệt hoàn toàn với ngày xưa như thế, xem ra là bị trận ốm bệnh đó dọa cho sợ rồi.

Con người ấy mà, chỉ cần đi một vòng quanh quỹ môn quan, thì sẽ hiểu được không ít chuyện. Nhìn dáng vẻ vương phi thể này, chỉ sợ là đã nghỉ

thông rất nhiều việc rồi. Chắc hẳn gần đây vương gia chỉ một mực yêu thương gần gũi với nàng ta, từ lâu đã có người người đồn đại rằng đạo này ngày nào vương gia cũng ở trong chính viện. Trông đáng về nàng ta bây giờ, quả đúng là có vốn liếng để thu hút đàn ông.

“Vương phi phúc trạch thâm hậu, đương nhiên gặp dữ hóa lành,”

Đinh ma ma mỉm cười tiếp lời, nghe thấy bên ngoài có tiếng động truyền tới, liền ngậm miệng lại bước ra cửa nghênh đón.

Khúc Kinh Cur quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vị phu nhân xinh đẹp trong bộ cung trang màu cam đang vịn vào tay thái giám không nhanh không chậm bước vào, nhìn đáng về vị phu nhân xinh đẹp này không quá ba mươi tuổi, mặc dù khuôn mặt cứng nhắc, cũng không giấu được dung nhan diễm lệ của bà.

Đây chính là Kính phi rồi, Khúc Kinh Cur đứng dậy đón:

“Con dâu tham kiến mẫu phi.”

Hai nàng trắc phi đi tới sau lưng nàng, cùng nhau hành lễ, chỉ là lúc chào tự xưng là “Nô”.

“Tất cả không cần phải khách sáo như vậy đâu, ngồi xuống đi,”

Bước chân Kính phi chậm lại, đánh giá Khúc Kinh Cur một lượt từ trên xuống dưới, rồi đi tới ngồi xuống ghế đầu, nhận lấy chén trà Đinh ma ma dâng lên uống một ngụm, sau khi nhìn thấy ba người đều đã ngồi xuống rồi, mới lại mở miệng nói:

“Bồn cung nghe nói thân thể Kinh Cur đã khỏe lên rồi, nên muốn gặp một lát. Giờ nhìn thấy rồi, cảm thấy sắc mặt khá hơn lúc trước nhiều lắm. Váy lụa Vân Cẩm dài thướt tha sang trọng cầu kỳ, người bình thường mặc không toát lên được vẻ đẹp của nó, nhưng con mặc vào thì không tồi đâu.”

“Con dâu tạ ơn mẫu phi khen ngợi,”

Ánh mắt Khúc Kinh Cur đầy vẻ ngưỡng mộ hiếu kính nhìn về phía Kính phi,

“Con dâu vốn dĩ không dám mặc như vậy, chỉ là nghĩ rằng màu sắc tươi tắn sẽ mang lại niềm vui và sự may mắn, con lại vừa bệnh nặng mới khỏi, tới thỉnh an mẫu phi vui vẻ một chút thì tốt hơn. May mà mẫu phi thích con mặc như vậy, nếu không con thật sự không biết nên làm thế nào mới phải.”

Khỏe miệng Phùng Từ Cầm ngồi ngay ngắn ở bên cạnh khẽ gật gật, nương nương đây là đang ám chỉ nàng ta ăn mặc xa hoa, rốt cuộc là Khúc Kinh Cur này thật sự ngốc hay đang giả ngốc vậy, còn tưởng nương nương thực sự đang khen nàng ta chắc?

Bàn tay đang bung tách trà lên của Kính phi hơi khựng lại, động tác lúc đặt tách trà xuống hình như có hơi nặng, sắc mặt của bà khi nhìn Khúc Kinh Cur vẫn như bình thường, thấy nụ cười tươi tắn của nàng, lại quay ra nói:

“Quần áo thế nào không quan trọng, quan trọng là ở tâm ý. Hôm qua bồn cung nghe nói con ồn ào giận dữ với phủ Xương Đức công, chuyện này lan truyền đồn đại đi khắp nơi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Có chuyện này sao?” Khúc Kinh Cur mở lớn hai mắt, không hiểu nói,

“Trong kinh thành đồn đại gì vậy ạ?”.

“Đinh ma ma, người kể cho vương phi nghe đi,”

Kính phi bung tách trà lên uống một ngụm, dần cảm giác nhộn nhạo trong lòng mình xuống,

“Thân làm vương phi, nhất định phải biết những chuyện xảy ra trong kinh thành, nếu không sao có thể làm vợ hiền của vương gia được.”

Khúc Kinh nghe vậy liền đứng dậy thỉnh tội:

“Là lỗi của con dâu, mấy ngày qua chỉ mãi lo quản lý hậu viện, nên đã quên để ý tới những chuyện bên ngoài phủ, xin mẫu phi trách phạt ạ.”

Kính phi thấy mình buốt hết cả chân răng, những lời này nói sao cũng thấy không đúng vị, triều đình Đại Long tuy rằng không cảm can trời buốt phụ nữ nghiêm ngặt như tiền triều, nhưng cũng vẫn tuân theo nguyên tắc đàn ông lo bên ngoài đàn bà quản bên trong, cái gì gọi là quên để ý tới những chuyện bên ngoài phủ? Lẽ nào bà thân là mẹ chồng lại bảo cô con dâu đi nhúng tay vào chuyện ở bên ngoài phủ à?

Loại cảm giác bất lực khi đối mặt với kiểu nước đổ lá khoai thế này, khiến Kính phi cuối cùng chỉ còn cách đẩy tách trà ra xa thêm chút nữa, dựa vào sự hiểu biết ngày xưa của bà với Khúc Kinh Cur, thì đứa con dâu này không dám trước thì nghe theo sau thì làm trái đâu, nên bà không mấy may nghi ngờ gì những lời nói của đối phương, chỉ là nghe những câu này khiến lòng dạ tắc nghẹn đến phát hải.

“Mấy ngày trước thân thể con không được khỏe, hai ngày nay bận rộn chỉnh đốn lại hậu viện cũng là đúng thôi,”

Kính phi cười cho Khúc Kinh Cur ngồi xuống, cũng ra hiệu không cần Đình ma mà phải kể chuyện cũ ra nữa,

“Cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao, thì sao mẫu phi lại trách phạt con chứ, huống hồ chuyện này cũng chẳng can hệ lắm đến con, vốn dĩ là phủ Xương Đức công làm việc chẳng ra sao, liên lụy đến đứa con dâu tốt như con.”

Trước mặt con dâu đã xuất giá lại nói nhà mẹ đẻ của nàng ta cư xử không phải, thế chẳng hóa ra là dấm thề lên mặt con dâu à? Đáng tiếc Khúc Kinh Cur không coi phủ Xương Đức công là người nhà của mình, nên những câu nói nửa vời của Kính, thì nàng thật sự coi như chẳng bận tâm.

“Mẫu phi đối xử với con dâu tốt như vậy, thật sự khiến con dâu không biết phải làm thế nào mới tốt,” Khúc Kinh Cur cảm động nhìn Kính phi,

“Mấy ngày nay con dâu có vài món đồ nho nhỏ, muốn để mẫu phi thưởng thức, hi vọng mẫu phi đừng chê.”

Cái loại tiết tấu sau khi vô cùng cảm động rồi đến tặng lễ vật thế này nghĩa là sao? Người không biết bản cung đang chế nhạo người à? Người có biết bản cung đang coi thường người không? Bản cung đang bắt nạt với người, người biết chứ?! Rốt cuộc thì người cảm động cái gì vậy?!

Kính phi hít vào một hơi, cười nói:

“Đến thì đã đến rồi, còn tặng quà làm gì nữa, chỉ cần các con đều yên ổn khỏe mạnh, thì mẫu phi đã mãn nguyện rồi.”

Phải bình tĩnh, bản cung là Kính phi, bản cung là Kính phi địa vị tôn quý.

Khúc Kinh Cur nhìn thấy nụ cười trên mặt Kính phi càng lúc càng dịu dàng, thì vẻ ngưỡng mộ hiếu kính trên mặt lại càng lúc càng rõ ràng hơn:

“Vương gia và con dâu ở bên ngoài cung, không thể ngày ngày hiếu thuận với mẫu phi được, chẳng qua là muốn những món đồ nho nhỏ này sẽ khiến mẫu phi cảm thấy vui vẻ hơn. Mẫu phi vui vẻ, là chuyện tốt đẹp nhất đối với vương gia và con.”

Phùng Tử Cầm nhìn màn tình cảm ấm áp trước mặt, trong lòng có chút thất vọng, nương nương không phải ghét cô con dâu Khúc Kinh Cur ư, sao cười càng lúc càng tươi thế? Còn cả đồng lễ vật đó nữa, có thể khiến nương nương thích vậy sao, đến mức nương nương vui vẻ thành ra thế kia? Trước đây những thứ Khúc Kinh Cur tặng cũng không hề tầm thường, sao không thấy nương nương lộ ra nụ cười nào.

Trên thế gian này việc đau đớn nhất có lẽ không phải là bị ai đó chỉ gạ mắng chửi, mà là bạn chỉ gạ mắng chửi nhưng người ta lại nghe không hiểu, còn tưởng rằng bạn đang khen người ta. Kính phi ở trong cung nhiều năm, đã quen nói những lời quanh co ngoắt ngoéo rồi, và những đối thủ của bà cũng thuộc nhóm cao thủ. Giờ đột nhiên gặp phải một đối thủ như heo thế này, bà mới hiểu ra, và lĩnh ngộ được loại cảm giác đâm vào bị bông.

Hay là, vẻ hiền lành như khúc gỗ của Khúc Kinh Cur ngày trước là giả, hôm nay con bé cố ý làm ra dáng vẻ như vậy để chọc giận bà? Kính phi khẽ neho đôi mắt phượng lại, không nhận được nghiêm túc đánh giá Khúc Kinh Cur.

Vừa nhìn, thì mới đột nhiên phát hiện ra, dáng vẻ của con dâu nhà mình dường như còn rất xinh đẹp, nụ cười cũng rất đáng yêu. Nhớ hồi đầu lúc Hoàng thượng ban hôn, khi phu nhân của Xương Đức công dẫn con bé vào cung tạ ơn là dáng vẻ hiền lành như đất, Kính phu không nhận được liền cau mày liếc nhìn đáng vẻ bây giờ của Khúc Kinh Cur nhiều thêm vài cái.

Cũng không biết Hoàng thượng đã nghe lời giục dấy của ả tiện nhân nào trong hậu cung, nhất định muốn chỉ hôn Khúc Kinh Cur cho con trai mình, lại còn nói bất tự của con bé này có phúc. Đợi đến khi gió trời thổi qua chiêng chỉ hôn xong, còn không biết ngược nói với bà, đã chỉ hôn cho Hành nhi một người vợ rất tốt. Thật không biết mất lịch đi đâu, mà nhìn mặt cá chết lại thành ra trân châu.

(Bất tự là để chỉ can, chi của năm sinh; can, chi của tháng sinh; can, chi của ngày sinh; can, chi của giờ sinh.)

Tự động vút luôn thủ phạm gây ra chuyện này này lên người đối thủ một mắt một còn Thục phi, Kính phi liền thu hết mọi suy nghĩ lại, nghiêng đầu quan sát Khúc Kinh Cur, ý định tiếp tục công kích đối phương trong lòng cũng giảm đi quá nửa, mấy cái chuyện đàn gảy tay trâu thế này có làm cũng chả có gì thú vị.

Giang Vĩnh Như vẫn một mực cúi đầu uống trà ngẩng đầu nhìn Kính phi, rồi ngược lên nhìn khuôn mặt tươi cười của vương phi, sau đó lại trầm mặc cúi đầu xuống.

Trong nháy mắt, cả căn phòng rơi vào bầu không khí yên lặng kỳ lạ. Nhưng vẻ yên lặng này chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, vì giọng nói của thái giám ở bên ngoài đã phá vỡ vẻ yên ắng đó.

“Đoan vương đến.”

Đám cung nữ thái giám hầu hạ trong phòng không hiểu sao đều nhất loạt thờ phào nhẹ nhõm, giống như một thứ gì đó rất đáng sợ đã biến mất, bọn họ lặng lẽ lặng lẽ khẽ di chuyển cái đầu đang cúi xuống ra phía cửa.

Hôm nay... đôi giày quan đế mềm bằng lụa Vân Cẩm thêu hoa văn tường vân Đoan vương đi thật là đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Những Người Phụ Nữ Trong Hậu Cung

Hạ Hành bước vào phòng liền mỉm cười hành lễ với Kính phi, đợi Kính phi cho đứng lên xong, bèn bước đến ngồi xuống bên cạnh Khúc Kinh Cự, uống một ngụm trà rồi mới nói:

“Mẫu thân đang nói chuyện gì với các nàng ấy vậy?”

Kính phi nhìn bộ quần áo thân vương làm bằng lụa Vân Cẩm viền vàng, vẻ mặt hiền hòa vui vẻ nói:

“Đám phụ nữ trong nhà chúng ta thì có thể nói chuyện gì nào, chẳng qua là chút chuyện phiếm thời, sao lại để khát nước quá như vậy, người trong phủ không hầu hạ con chu đáo à?”

“Việc trên triều tốn nhiều miệng lưỡi mà, không liên quan gì đến người trong phủ đâu ạ,”

biết mẫu phi có ý đẩy chuyện này lên người Khúc Kinh Cự, Hạ Hành cười nói:

“Mấy ngày này vì chút chuyện nhỏ mà triều đình ồn ào mãi không giải quyết được, ngay cả mấy huynh đệ chúng con cũng bị phụ hoàng hỏi không ít.”

Đề cập đến chuyện trên triều, Kính phi là người phụ nữ thông minh nên không tiếp tục hỏi về đề tài này nữa, chỉ nói:

“Dù có bận việc đi nữa cũng phải giữ gìn thân thể cẩn thận, giờ con đã thành thân rồi, không thể hành sự giống như trước kia được.”

Nói đến đây, bà liếc nhìn về phía Khúc Kinh Cự đang cúi đầu ngoan ngoãn,

“Vợ của con là người hiền lành hòa nhã, cũng giống như mẫu phi, đều hi vọng con có thể khiến cho vương phủ con cái nối dõi tiếp tục phồn vinh, đừng đợi các huynh đệ khác của con đều trẻ con đầy nhà, còn mình thì vẫn một lòng muốn sống những ngày tháng nhàn hạ.”

Duôi lông mày của Khúc Kinh Cự khẽ nhúc nhích, những lời này của Kính phi là đang chỉ trích nàng ghen tuông, không để Hạ Hành đi đến chỗ những người phụ nữ khác à? Chân của người đàn ông này mọc ở trên người, hẳn thích đi đâu thì cứ tự do mà đi. Mưa móc ân trách bình đẳng gì đó đúng là chuyện nực cười, nếu như thật sự có mưa móc công bằng, thì tại sao triều Đại Long lại có quy tắc cứ mười năm đầu tiên chồng nhất định phải đến phòng vợ cả?

Nàng tuy rằng chẳng có hảo cảm gì với Hạ Hành, nhưng cũng không muốn thành quả phụ trong khi chồng còn sống, càng không muốn chủ động dâng tặng đồ đặc mình thường xuyên sử dụng vào tay người phụ nữ khác, coi nàng là kẻ gốc hay thánh mẫu thế?

Hạ Hành cười khẽ, không tiếp lời câu chuyện của Kính phi, quay đầu lại ánh mắt quét qua Phùng Từ Cầm:

“Mẫu phi có thích những món lễ vật Kinh Cự tặng không ạ, nhi thần và con dâu người đã tìm kiếm trong suốt mấy ngày liền đấy.”

“Ta hiểu tấm lòng hiếu thuận của con mà,”

Kính phi thấy hẳn không muốn nói tiếp vấn đề đó, nên cũng đề lại những lời sau đó xuống, nói đến những chuyện trong cuộc sống hàng ngày, hỏi hết một lượt xem bình thường Hạ Hành ăn gì mặc gì.

Khúc Kinh Cự im lặng ngồi lắng nghe, không thể không thừa nhận, tuy Kính phi không phải là một bà mẹ chồng tốt, nhưng tuyệt đối là một người mẹ tốt, cũng rất biết nghe lời nói để ý sắc mặt, phạm là những chuyện Hạ Hành không muốn nói tiếp, bà sẽ chủ động thay đổi chủ đề, không hề giống những người phụ nữ khác khuyên nhủ không ngừng, cho đến khi đối phương nhận lời của mình thì mới thôi.

Đây là một người đàn bà thông minh, nếu không thì cũng không thể là vị phi tần duy nhất đối chọi được với Thục phi. Hiện giờ trong hậu cung tuy rằng có một vị hoàng hậu, nhưng bà hoàng hậu này không thông minh lại không có con cái, gia đình mẹ đẻ không có gì hiển hách, trong hậu cung cũng chẳng có thực quyền gì đáng kể chỉ là một cái khung trống nghiêm trang ngồi trên cao, quan sát vẻ náo nhiệt khi người ta tranh đấu.

Hạ Hành không đặc biệt có ý nói những câu khen ngợi Khúc Kinh Cự ở trước mặt Kính phi, chỉ là trong lời nói và hành động đều thêm vẻ quan

tâm hơn bình thường đối với bà, chọc cho ý cười trên khuôn mặt Kính phi từ đầu đến cuối không hề tắt.

Đến giờ cơm trưa, Kính phi giữ Hạ Hành ở lại dùng bữa, còn về phần Phùng Tử Căng và Giang Vịnh Như thì đứng một bên đợi hầu. Vì thân thể Khúc Kinh Cự vừa mới khỏi bệnh nên được mẹ chồng đặc cách “yêu thương” hơn, miễn cho việc hầu vớ kịch này của bà mẹ chồng, liền ngồi xuống cùng với Hạ Hành.

Thức ăn được dâng lên có đến tận mười mấy món, mỗi món đều được nấu rất tinh tế đẹp mắt, có thể thấy được tay nghề của đầu bếp bên trong cung Chung Cảnh, và cũng có thể nhìn ra địa vị của Kính phi trong cung.

“Lui xuống hầu hạ vương phi đi, bản vương không cần nàng hầu đâu,”

xua Phùng thị đang dọn bước đến gần, ánh mắt Hạ Hành bình thản gọi Minh Hòa, rồi chỉ vào món cháo cá nấu sữa (1),

“Mẫu phi rất thích ăn món này, bùng qua đó đi.”

Tuy rằng là món mình thích, nhưng thường xuyên ăn thì cũng chẳng còn là món gì hiếm lạ nữa. Chẳng qua là thái độ của Hạ Hành lại khiến Kính phi rất hưởng thụ, nên cũng liếc nhìn Khúc Kinh Cự nhiều thêm đôi chút, chỉ ít là từ sau khi con trai nhà mình thân thiết với con bé, thì càng quan tâm tới người mẹ là bà đây hơn, trước đây đâu có thấy thẳng thắn đó tí mĩ như vậy.

Dùng bữa xong, Khúc Kinh Cự phát hiện ra khẩu vị của mình và Kính phi vô cùng giống nhau, súc miệng rửa tay xong nàng liền yên lặng ngồi ở bên cạnh, tiếp tục xem bộ phim tình cảm ấm áp mẹ hiền con hiếu.

“Các con đã vào cung rồi, thì đến cung Khôi Nguyên thỉnh an hoàng hậu đi,”

Kính phi lười biếng xua tay,

“Mấy ngày này thân thể hoàng hậu không được khỏe, tuy chẳng thiếu thứ gì, nhưng lại có chút lạnh lẽo buồn tẻ.”

Nói xong, liền ngược mắt lên nhìn đến hai nàng trắc phi đang đứng ở một bên,

“Hai người các con ra ngoài cung đứng chờ trước, bản cung cũng mệt rồi, lui hết cả đi.”

Tuy bà có ý mượn hai nàng trắc phi để áp chế Khúc Kinh Cự, nhưng cũng không đến mức cho bọn họ vênh mặt đi thỉnh an hoàng hậu, Khúc Kinh Cự dù có là đứa con dâu bà không vừa mắt đến mức nào đi nữa, thì chung quy lại cũng là tiểu thư gia thế, phía sau còn có gia tộc Điền thị đặc lực chống lưng, chỉ những điều đó thôi đã đủ để khinh thường hai người kia rồi.

Phùng Tử Căng không cam lòng, hành lễ gọi là cho có, đợi đến khi ra khỏi cung Chung Cảnh cùng Giang Vịnh Như xong, khuôn mặt liền sầm xuống.

Giang Vịnh Như hiếng mắt nhìn nàng ta, cuối cùng chỉ nở nụ cười nhạt, cúi đầu lặng lẽ đi ra khỏi phạm vi trong cung. Sau khi lên xe ngựa, thấy Phùng Tử Căng vẫn đi chậm rề rề đằng sau, cười lạnh thấp giọng nói:

“Ngu xuẩn.”

Nô tỳ đi bên cạnh nàng ta nghe thấy câu này mà giống như chưa từng nghe thấy gì, chỉ rút cho nàng một chén trà:

“Chủ tử dùng chén trà nhạt này đi dạo một lát đi, vương gia và vương phi chắc là phải mất một lúc nữa mới trở lại đây.”

Giang Vịnh Như nhận lấy chén trà, thấy Phùng Tử Căng đi tới gần, sắc mặt từ từ trở về giống với lúc trước.

Khúc Kinh Cự đi phía sau Hạ Hành, chủ nhân cũ của cơ thể này không có nhiều ấn tượng về hoàng hậu, chỉ biết rằng nhà mẹ đẻ của hoàng hậu không hiển hách, cũng không được hoàng đế sủng ái, hoàng đế lập bà làm hoàng hậu, chẳng qua là vì thấy bà thành thật mà thôi.

Vì hoàng hậu không có con cái, nên hoàng thượng cũng không thường xuyên đến chỗ của bà, thành ra trên dưới trong cung Khôi Nguyên đều an phận thủ thường, ngược lại còn không đặc biệt bằng cung Triệu Tường của Thục phi.

Vừa vào đến cung Khôi Nguyên, Khúc Kinh Cự liền cảm thấy bên trong yên tĩnh quá mức, các cung nữ thái giám trong cung người nào người nấy đều ngoan ngoãn phục tùng, giống như được điều khiển.

Thái giám báo cáo chạy ra đón rất nhanh, trên mặt mang theo nụ cười dẫn hai người vào bên trong điện, Khúc Kinh Cự nhìn thấy vị hoàng hậu phục sức mộc mạc, tóc búi kiểu thủy vân (2). Hoàng hậu nhìn qua thì tầm hơn bốn mươi tuổi, nhưng trông già hơn Kính phi rất nhiều, trên cổ tay đeo một tràng hạt, khuôn mặt tuy mang theo ý cười, nhưng lại vương chút buồn chán, không biết là thật sự đang cười hay chỉ đang khách sáo.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Hạ Hành và Khúc Khinh Cự hành lễ theo đúng quy tắc, không vì hoàng hậu không đặc thể mà làm qua loa cho có lệ.

“Hai người các con không cần đa lễ, ngồi xuống cả đi,”

hoàng hậu ra hiệu cho hai người ngồi xuống, đợi sau khi cung nữ dâng trà lên xong, mới nói,

“Sao hôm nay Hành nhi lại tới đây thế này?”

“Nghe nói mẫu hậu bị bệnh, người đã dùng thuốc chưa?”

Giọng điệu của Hạ Hành đầy vẻ thân thiết nói:

“Hôm nay nhi thân lại tới chỗ mẫu phi dùng cơm, mới nghe nói đến chuyện này, xin mẫu hậu hãy bảo trọng đến phượng thể nhiều hơn nữa.”

“Chỉ là chút bệnh cũ thôi mà, ta đã uống thuốc rồi, Hành nhi không cần phải lo lắng.”

hoàng hậu cười lấy khăn tay nén tiếng ho bên miệng xuống, quay qua nhìn Khúc Khinh Cự,

“Con dâu thứ càng ngày càng xinh đẹp.”

“Mẫu hậu trên đầu con rồi,”

Khúc Khinh Cự thấy sắc mặt hoàng hậu xanh xao, thần thái trong mắt cũng rất kém, thầm thở dài trong bụng,

“Có thể là đã khỏi bệnh, nên tinh thần tốt hơn nhiều. Sau này nếu như mẫu hậu rảnh rồi, nên năng phơi nắng nhiều hơn, con dâu nghe thái y nói, nó rất có lợi cho thân thể.”

“Tâm lòng của con mẫu hậu sẽ nhớ,”

hoàng hậu gật gật đầu,

“Mấy ngày trước con dâu ba mới lấy về tháng rồi, lúc vào cung đã tặng không ít nhân sâm và nhung hươu, nhưng thân thể bản cung hư nhược không thể dùng được những thứ đó, năng phơi nắng thì tốt hơn.”

Con dâu thứ ba... không phải là vị chính phi mà tháng trước Hạ Uyên Thụy vương vừa lấy về đấy chứ? Khúc Khinh Cự không khỏi liếc nhìn hoàng hậu và Hạ Hành nhiều thêm chút nữa, trong lời nói của hai người này hơi hột bình thường, nhưng năng lại cứ cảm giác có chút gì đó không ổn. Hoàng hậu vô tình nói đến chuyện mấy ngày trước tam vương phi đến cung Khôi Nguyên, còn đặc biệt nói không dùng được những thứ đó, là muốn nói gì với Hạ Hành?

Quét ánh mắt về phía đám người hầu trong điện, chỉ có hai tên thái giám và hai nàng cung nữ, tất cả đều cúi đầu đứng im, xem ra là người thân tín của hoàng hậu.

Lắng nghe hai người đã nói về kinh Phật, Khúc Khinh Cự nhìn chăm chăm vào tràng hạt trên cổ tay hoàng hậu, phát hiện cổ tay của bà vô cùng gầy, bọc ngoài xương cổ tay là lớp da trắng nõn, lộ rõ vẻ hơi khô.

“Trong ‘kinh Lăng Nghiêm’ có nói, ‘Nhiếp tâm giữ Giới, do Giới sinh Định, và do Định phát Tuệ’,”

hoàng hậu ho một tiếng,

“Có thể nói, con người chỉ có cái tâm biết nhẫn, mới không chịu ảnh hưởng từ hoàn cảnh xung quanh chăng?”

Hạ Hành nở nụ cười ôn hòa, bung tách trà lên uống một ngụm:

“Kiến giải của mẫu hậu, nhi thần không bằng được.”

“Chẳng qua chỉ ăn nhiều hơn con mấy bát cơm thôi,”

ánh mắt của hoàng hậu lướt qua chỗ hai người, nhìn ra bên ngoài cửa,

“Trên thực tế thứ bản cung nhìn thấy, cũng chỉ là chốn hậu cung rộng lớn này mà thôi.”

Khúc Khinh Cự nhìn theo ánh mắt bà, bên ngoài không có ánh mặt trời, chỉ có ánh sáng xuyên từ cửa vào, nên trong điện cũng không phải quá sáng.

Một người đàn bà chẳng có gì, không thể lực không có sự sủng ái của hoàng đế, lại có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu, người đàn bà như thế, có thể

nhìn thấu những người đàn bà khác trong hậu cung, thì sao mà đơn giản được?

“Sắc trời không còn sớm nữa, vợ chồng hai con cũng nên về nhà đi,”

hoàng hậu duỗi tay ra vuốt ve cái hộp gấm đặt trên gối, bên trong đựng những món đồ nho nhỏ ngoài cung mà hai vợ chồng dâng tặng,

“Những thứ này đã nhiều năm rồi bản cung chưa từng được thấy, bản cung rất thích. Trương ma ma, lấy mấy súc vải Vân Cẩm trong kho của bản cung ra đây, để hai vợ chồng chúng mang về, mấy thứ ấy mặc trên người trẻ tuổi thì mới đẹp.”

Khúc Kinh Cur nghe vậy, vội đứng lên từ chối.

“Nhìn các con ăn mặc đẹp như vậy, bản cung cũng rất vui, không được từ chối nữa, cung Khôi Nguyên tuy rằng không giàu có bằng cung Triệu Tường, nhưng vẫn có thể tặng cho đám tiểu bối các con những thứ này.”

Đã nói đến nước này rồi, Khúc Kinh Cur cũng không từ chối nữa.

Hạ Hành thấy tinh thần hoàng hậu không tốt lắm, cũng không tiện ở lại lâu, liền đứng dậy cùng Khúc Kinh Cur hành lễ ra về. Trương ma ma đích thân tiễn hai người ra ngoài, sau khi thấy Tiền Thường Tín và Minh Hòa đợi hầu ở bên ngoài nhận số vải Vân Cẩm xong, mới hành lễ với hai người rồi nói:

“Vương gia, vương phi đi thông thả, lão nô không tiện tiễn xa hơn.”

“Trương ma ma đừng khách khí,”

Khúc Kinh Cur mỉm cười, lại đi theo sau lưng Hạ Hành giống như lúc đến chậm chậm bước ra khỏi cung.

Trương ma ma gọi bọn họ là vương gia, vương phi, nhưng không thêm phong hiệu vào trước, giống với nô tài trong cung Chung Cảnh. Không biết là đối với tất cả các vị vương gia khác đều vậy, hay là...

Ra đến ngoài cửa cung, Hạ Hành liền quay đầu lại, thấy Khúc Kinh Cur cúi mắt xuống lặng lẽ đi theo, bỗng nhiên mỉm cười, duỗi tay ra nói:

“Vương phi, lên xe nào.”

Khúc Kinh Cur ngẩng đầu lên, nhìn thấy xe ngựa của vương phủ chỉ cách tầm hơn mười bước chân, nàng nhìn bàn tay xòe trước mặt, lúc vừa duỗi tay ra, thì nghe thấy sau lưng có một loạt tiếng chân đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thủ Đoạn

Khúc Kinh Cur quay đầu lại nhìn, thì thấy một đôi nam nữ đang cầm tay nhau đi tới, trông qua thì thấy tuổi tác người đàn ông này tương đương với Hạ Hành, dáng vẻ cũng vô cùng tinh tế, tinh tế đến độ có thể dùng từ đẹp để miêu tả về hắn. Nhưng trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ kiêu ngạo chỉ thuộc về những người có địa vị cao quý, khiến người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy khó bề thân cận. Cô gái bên cạnh hắn chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo tuy không được coi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng trong lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ đoan trang, có thể nhận ra được xuất thân gia thế của nàng ta, được giáo dưỡng rất tốt.

Bốn người đứng cách nhau tầm ba bước chân thì dừng lại, Khúc Kinh Cur nhìn thấy người đàn ông đối diện chấp tay vái chào, ngoài miệng tuy cười nhưng trong lòng chắc gì đã vậy, nói:

“Hoàng đệ tham kiến Nhị hoàng huynh, Nhị hoàng tẩu.”

Cô gái bên cạnh hắn cúi mặt xuống, cũng nhún người theo.

Thu hồi lại ánh mắt, Khúc Kinh Cur hơi cúi đầu, thì ra đây chính là Hạ Uyên, vị Thụy vương được hoàng đế yêu thương nhất trong lời đồn, giữa hai huynh đệ xem ra thật sự rất khách sáo, không hề thân thiết chút nào.

“Tam đệ không cần phải đa lễ như vậy,”

Hạ Hành khẽ mỉm cười trả lễ, nhìn thấy đám tôi tớ và cung nữ không ít sau lưng hắn,

“Giữa hai huynh đệ chúng ta không nhất thiết phải khách khí thế.”

“Nhị hoàng huynh nói đùa rồi, lễ nghĩa không thể bỏ qua được,”

Hạ Uyên chấp tay sau lưng, ánh mắt hồ hững hờ nhìn Khúc Khinh Cự đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh,

“Nhị hoàng huynh và Nhị hoàng tẩu thật đúng là tình cảm vợ chồng sâu đậm”

Những lời chế nhạo Khúc gia không ít, vị hoàng huynh tốt này của hắn là vì thế lực của Điền gia, nên cũng phải chịu đựng nhiều.

“Để Tam đệ chê cười rồi,”

Hạ Hành tuy không thích thái độ của Hạ Uyên, nhưng trên mặt không có vẻ gì khác thường.

“Trời cũng không còn sớm nữa, chỉ bằng đệ đệ cùng về với ta đi.”

Khúc Khinh Cự im lặng đứng bên cạnh, sau khi nghe xong câu nói của Hạ Uyên, đầu mày khẽ cau lại, thân là đệ đệ tình cảm không thân thiết lắm với huynh trưởng, lại tùy tiện đàm luận chuyện này cùng huynh trưởng và chị dâu, tên Hạ Uyên này cũng hơi càn rỡ quá rồi đây.

“Xin hoàng huynh cứ đi trước,”

khóe môi Hạ Uyên miễn cưỡng cong lên tạo thành một nụ cười,

“Đệ đệ sẽ đi theo sau.”

“Vậy hoàng huynh ta đi trước vậy,”

Hạ Hành cũng không phí lời với hắn nữa, dẫn theo Khúc Khinh Cự xoay người đi thẳng, đến khi tới trước xe ngựa, sau khi duỗi tay ra dìu Khúc Khinh Cự lên ngựa xong, hắn mới lên theo.

“Xi, vị hoàng huynh của bản vương lại là người biết thương hương tiếc ngọc cơ đấy.”

Hạ Uyên nhìn theo chiếc xe ngựa đã đi xa, trên mặt lộ ra ý cười giễu cợt, mấy ngày trước vì hồng nhan mà lừa gạt ngút trời nổi cẩu ở phủ Xương Đức công, giờ ở trước cửa cung lại chăm sóc vương phi ti mỉ chu đáo, không biết là đang diễn kịch cho ai xem?

Thụy vương phi Tần Bạch Lộ trầm mặc đứng ở bên cạnh nghe vậy ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn theo chiếc xe ngựa đi xa dần, thấp giọng nói:

“Có lẽ là thật chẳng.”

“Vương phi ngoan của ta, chuyện trong gia đình hoàng tộc nàng còn không hiểu rõ sao?”

Hạ Uyên cười bước đi,

“Về thôi, đừng nhìn nữa.”

Khóe miệng Tần Bạch Lộ cong lên đi theo, thấy Hạ Uyên đã lên chiếc xe ngựa phía trước, liền vịn vào tay a hoàn lên chiếc xe ngựa phía sau.

Trong xe ngựa hơi rung, Khúc Khinh Cự dựa vào một chiếc gối mềm, đột nhiên mở miệng nói:

“Vị Thụy vương điện hạ này, hành sự đúng là rất tùy tiện không bị bó buộc theo quy tắc gì cả.”

Hạ Hành nghe thấy câu miêu tả ấy, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, những từ ấy dùng để miêu tả danh nhân ẩn sĩ thì sẽ là khen ngợi, nhưng để miêu tả về hoàng tử, thì không phải là những từ hay cho lắm, vương phi của mình, đúng là một người rất tuyệt,

“Cách dùng từ của vương phi rất đặc biệt.”

Trong lòng người đàn ông này chắc chắn là cũng không thích Thụy vương, vương phi của hắn thì đương nhiên phải cùng chung chiến hào với hắn rồi, nghe câu này của Hạ Hành, Khúc Khinh Cự mỉm cười ngồi thẳng dậy:

“Vương gia đang khen thiếp à?”

Hạ Hành cười nhìn nàng hồi lâu, mới mở miệng nói:

“Đương nhiên.”

Ý cười trên mặt Khúc Kinh Cự càng rõ ràng hơn, Hạ Hành có thể nói ra hai chữ ấy với nàng chứng tỏ hẳn có lòng tín nhiệm cơ bản với nàng, còn về phần lòng tín nhiệm đó ở mức độ nào, thì đó không phải là việc mà nàng quan tâm.

Hạ Hành cũng không tiếp tục nói về chuyện của Thụy vương nữa, mà dựa vào chiếc gối mềm đằng sau chợp mắt một lát.

Khúc Kinh Cự nhắm mắt suy nghĩ, Hạ Hành phức tạp hơn so với nàng tưởng tượng nhiều, người đàn ông như vậy quả đúng là người phát ngôn sản phẩm của hoàng gia, những sản phẩm người trong hoàng gia có cũng không trông thấy ít như hân.

Chuyện vào cung đã kết thúc như vậy đấy, vương phủ trải qua một tháng yên bình lặng lẽ, chỉ là thời tiết càng ngày càng lạnh, trên dưới trong phủ phải thay sang quần áo mùa đông, nhập thêm than củi, khiến Khúc Kinh Cự trông thấy các quản sự bận rộn đi đi lại lại suốt. Thân là vương phi, nàng không cần phải việc gì cũng đích thân làm, có rất nhiều việc nàng chỉ cần đưa ra quyết định, thì sẽ có đủ kẻ hầu người hạ tới chạy việc cho. Cũng giống như lúc còn sống tổng giám đốc công ty chẳng bao giờ đích thân quan tâm đến chuyện tiền lương của công nhân vệ sinh vậy, nếu như tất cả đều cần phải để mắt tới, thì nàng không cần phải làm vương phi nữa, trong phủ cũng chẳng cần phải nuôi đám người đó làm gì.

Phòng khách chìm trong bầu không khí im lặng, Khúc Kinh Cự tiện tay lật quyển sổ ghi chép chi tiêu hàng tháng, mấy tay đại quản sự của vương phủ quỳ trên nền đất, mấy tên đại quản sự này đều là những người đã ra vào trong cung trải qua không ít chuyện, nhưng giờ tên nào tên nấy về mặt kính sợ, quỳ gối trong trời đông lạnh giá mà trên mặt mồ hôi vẫn ra như tắm.

“Trúng gà một lượng bạc năm quả,”

mỉm cười gấp quyển sổ lại, nhìn tên quản sự phụ trách việc mua bán hoa quả rau dưa, Khúc Kinh Cự nhẹ nhàng ném quyển sổ xuống trước mặt hân,

“Ta nghe nói một gia đình bách tính bình thường của triều Đại Long, chi phí trong năm khoảng tầm hai mươi lăm lượng bạc. Thì ra dân chúng của triều Đại Long ta lại khó khăn như vậy, sinh hoạt phí một năm chỉ đủ để chúng ta ăn hơn một trăm quả trứng gà thôi sao?! Đã thế, người làm quản sự như người lại còn nói tiền bạc không đủ dùng, người nói thử xem, sao lại không có cách tiêu cho đủ?”.

Tên quản sự bị dọa cho sợ đến phát run, vốn dĩ cứ tưởng vương phi và đám a hoàn bên cạnh đều là những người ăn trắng mặc trơn, nhất định không thể biết được việc đội giá lên bên trong đó. Hơn nữa việc mua bán ở các vương phủ khác cũng không khác gì việc ông ta đang làm, nên lại càng khiến ông ta tự tin rằng sẽ không bao giờ bị lộ tẩy, ai ngờ vương phi mới lật có vài trang trong quyển sổ đã nổi cáu.

“Khỏi bầm vương phi, có những điều người không biết ạ, hai mươi lăm lượng là sinh hoạt phí trong một năm ở những vùng xa xôi thoi, còn giá cả của bất cứ mặt hàng nào trong kinh thành chúng ta cũng cao hơn gấp mấy lần so với những nơi khác, bọn nô tài thật sự không biết làm thế nào cả.”

Tên quản sự thật hết cách, đành nghiêng răng vu oan.

Khúc Kinh Cự cũng không thèm nhìn đến hân nữa, tiếp tục cầm một quyển sổ chi tiêu hàng tháng khác mở ra xem:

“Vải bông năm lượng một súc, lụa gấm bình thường hai mươi lượng một súc.....”

Nàng ném quyển sổ đó lên người tên phụ trách, ngay cả lời giải thích cũng không muốn nghe nữa, tiếp tục lật một quyển khác.

Chưa đến nửa canh giờ, tất cả những quyển sổ đều bị ném xuống đất, Khúc Kinh Cự bùng một chén trà lên uống một ngụm nói:

“Hoàng Dương, cho gọi những người ghi chép giá cả ở chợ mà người đã tìm về lên đây, nói với bọn họ, nếu như ghi chép tốt, bọn họ sẽ được làm quản sự mới.”

Mấy tên đó nghe xong, sắc mặt liền tái đi, bọn họ tưởng rằng vương phi chỉ dám nổi cáu với bọn họ một trận thôi, nào ngờ lại thay hết toàn bộ, lập tức mấy tên đó liền bắt đầu gào thét kêu oan, trong đó có một tên quản sự phụ trách việc mua bán vải vóc cậy mình được vương gia dẫn ra từ trong cung, thậm chí còn mở miệng nói:

“Vương phi, bọn nô tài cũng là những người hầu hạ vương gia nhiều năm nay, sao có thể làm những chuyện có lỗi với vương phủ được, người làm thế này, lẽ nào không phải đang nói vương gia không có mắt chọn người ư.”

Khúc Kinh Cự nghe thấy những lời này, khóe miệng đột nhiên nhếch lên cười, hung hăng đập luôn chén trà trong tay xuống ngay cạnh tên đó:

“Các ngươi là thứ gì, mà xúng để vương gia tới chọn lựa, đám nô tài trên dưới trong vương phủ gánh được những chữ đó chỉ có vài người hầu hạ thân tín bên cạnh như Tiền Thường Tín và Minh Hòa mà thôi. Vương gia không trách phạt các ngươi, các ngươi lại càng can rõ, những lời này truyền ra ngoài, há không phải nói vương phi ta còn không cao quý bằng vài tên nô tài các ngươi ư?!”.

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi tới trước cửa vừa khéo nghe được câu này, hai tên đưa mắt nhìn nhau, rồi dừng ngay bước chân lại đứng canh bên ngoài, dáng vẻ như hai vị hộ pháp cho vương phi.

Hoàng Dương dẫn vài tên thái giám tới, hành lễ với hai người trước, rồi mới bước vào trong phòng. Tiền Thường Tín và Minh Hòa phát hiện ra, mấy người ở trong phủ cũng đã biết trước đang lân la tới gần tầng bậc lõi kéo quan hệ, nếu vương phi chọn mấy người này thay cho những tên ban đầu, thì đúng là không còn gì thích hợp hơn.

Trong lòng cả hai đều giật mình ngạc nhiên, thấy đáng về ngày thường không thích xử lý chuyện ở hậu viện của vương phi, nhưng không ngờ lại hiểu được đám người trên dưới vương phủ đến thế. Nghĩ tới đây, cả hai người mới phát hiện, ngày xưa bọn đã hơi coi nhẹ vương phi rồi, tưởng rằng nàng chỉ có một hai thủ đoạn vặt vãnh để đối phó với vương gia thôi, chứ chưa từng nghĩ tới những chuyện này, không ra tay thì thôi, ra tay rồi thật kinh người.

“Gạo sản xuất trong năm nay một thạch là một lượng năm trăm đồng, trứng gà một quả hai đồng, lụa gấm bình thường năm lượng một súc.”

Theo lời đọc về giá cả từng món của mấy người đó, sắc mặt đám quân sự đang quý người nào người nấy trắng bệch, chỉ dựa vào một chút hơi thở mới không bị tê liệt.

(1 lượng bạc = 1 quan = 1000 đồng.)

“Xem ra phải rót cho các vị quân sự chút gì đó nóng nóng rồi,”

Khúc Khinh Cưng chén trà mới thay lên, thản nhiên nói:

“Người đâu, thường cho mỗi người trong các vị quân sự ở đây một bát canh ô mai ướp lạnh đi.”

Giờ đang là đông chí, trong một bát canh ô mai đã nhiều canh ít, mấy tên quân sự uống xong, hai hàm răng bắt đầu va vào nhau, tên quân sự vừa này cãi lại nhìn Khúc Khinh Cưng run run rẩy rẩy nói:

“Thủ đoạn của vương phi thật độc, thật sự nên để cho vương gia thấy được uy phong của người.”

Đây là đang nói cho nàng biết, làm việc quá đáng sẽ phải bị vương gia ghét bỏ ư?!

Khúc Khinh Cưng không giận còn bật cười, thổi hơi nóng trên tách trà, chậm rãi mở miệng nói:

“Người này chống đối lại bản vương phi, phạt đánh hai mươi gậy, người trả về đi Điện trung tỉnh, nói rằng quy củ học không xong. Đao vương phi không giữ được loại nô tài như vậy.”

Đã nói thủ đoạn của nàng độc, thì sao nàng có thể để có lỗi với hần ta được?

Lời vừa nói xong, đã có người tới lời tên quân sự đó xuống, những tên còn lại nhất thời quy củ hần lên, chỉ mong vương phi đừng đưa trả bọn hần về Điện trung tỉnh. Những tên nô tài được phân đi bị trả về lại Điện trung tỉnh, cho dù có không mất mạng một cách khó hiểu, thì cũng sống không bằng chết, bọn hần thà bị đánh mười mấy gậy, cũng không muốn trở lại đó.

Nhìn thấy bộ dạng căm như hến của mấy tên quân sự, Khúc Khinh Cưng đặt chén trà xuống:

“Các người đã biết sai chưa?”.

Mấy tên quân sự nghe ra giọng điệu của vương phi, có vẻ như sự việc vẫn còn có đường vặn hỏi, nhất thời tên nào tên nấy dập đầu nhận lỗi.

Nhẹ nhàng đặt chén trà xuống xong, Khúc Khinh Cưng lau khóe miệng nói:

“Các người đã thành khẩn nhận sai, ta cũng là người dễ mềm lòng, phạt các người mười gậy, và nửa năm tiền lương, còn chức vị. thì làm phó quân sự, còn mấy người kia làm quân sự, có ý kiến gì không?”

Nàng chỉ tay tay vào mấy người ghi chép lại giá cả vật phẩm.

Mấy tên quân sự không ngờ bọn họ không những không bị đưa trả về Điện trung tỉnh, mà còn giữ lại được chức phó quân sự, người nào người nấy cảm tạ ân đức, không ngừng nói vương phi nhân từ, muốn trung thành làm việc cho vương phi vạn vạn.

“Sau này các người đều phải làm việc cho tốt, ai thật sự làm việc, ai đục nước béo cò, trong lòng ta đều biết rất rõ, ngày sau nếu có người làm ra những chuyện như vậy, ta cũng không cần đến tính mạng của các người, cứ ngoan ngoãn mà quay về Điện trung tỉnh đi.”

Khúc Khinh Cưng thở dài một hơi, vịn vào tay Mộc Cận đứng dậy,

“Nên làm gì thì làm, nên phạt ai thì phạt, tất cả lui xuống hết đi.”

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đứng ở ngoài cửa nhìn đám người bước ra, mặt mũi tên nào tên ấy đều lộ vẻ may mắn, không khỏi thở dài thêm lần nữa, thủ đoạn của vương phi quả nhiên độc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lòng Dạ Đàn Bà Như Kim Đáy Bể

Trong phủ quần áo mới mùa đông đã được phát xuống, đám người hầu phát hiện ra rằng quần áo mùa đông năm nay dùng chất vải tuy rằng giống hệt với mọi năm, nhưng lại dày dặn hơn rất nhiều, mọi người còn có thêm một chiếc áo đơn nữa, ai ấy đều rất vui vẻ, thậm chí từ sau khi trong phủ có nữ chủ nhân thì đúng là khác thật, ngay cả chất lượng cuộc sống của đám người hầu thô lậu như bọn họ cũng được nâng cao.

Trong tay Tiểu Cam Tử là mấy món đồ chơi đám người dưới kiếu kính hân, khuôn mặt mang theo ý cười, nói với tên tiểu thái giám bên cạnh:

“Nhìn xem sắc mặt người nào người nấy trong phủ đều đang vui vẻ sung sướng kia, cứ như là đang ăn tết vậy.”

Trong lòng hân hỉ rõ, vương phủ nhìn rực rỡ sắc màu vậy, nhưng những tên nô tài tầng lớp thấp nhất chẳng qua cũng chỉ có thể được ăn no mà thôi, nếu so với những tên nô tài ở bên cạnh chủ tử, thì thật sự là một trời một vực, cũng không trách đám người đó được một chút lợi còn con cũng đã vô cùng hạnh phúc như vậy.

“Đó không chỉ là do sự nhân từ của vương phi, mà còn nhờ ca ca đây và hai vị tổng quản quản lý rất tốt nữa,”

tên tiểu thái giám cẩn thận đi bên cạnh hân cười lấy lòng nói,

“Mấy ngày trước mấy vị quản sự bị vương phi nghiêm trị một trận, ngay cả một chút lòng oán hận tức giận cũng không dám có, thành thật mà nói, trên dưới vương phủ hiện giờ có ai dám vô duyên vô cớ gây vò người dưới nữa chứ?”.

“Bọn chúng là cái thá gì chứ, vương phi phạt liền phạt, chính là muốn mạng của bọn chúng, cũng chỉ có thể trách số bọn chúng không may thôi,”

Tiểu Cam Tử nói đến đây, liếc mắt nhìn tên thái giám bên cạnh,

“Người cũng là thuộc hạ của ta, hãy nhớ kỹ hậu viện là do vương phi làm chủ, nếu như định kiểm soát gì, thì đừng có trách ca ca ta không bảo vệ người.”

“Ca ca yên tâm, yên tâm đi,”

tên tiểu thái giám được Tiểu Cam Tử nhắc nhở một câu, cảm động đến rơi lệ,

“Tiểu nhân nhất định sẽ nghe lời ca ca, tuyệt đối không làm những chuyện ngốc nghếch đâu.”

Tiểu Cam Tử vừa lòng gật gật đầu, tuy hân không được tin dùng nhiều bằng Tiền Thường Tín và Minh Hòa, nhưng cũng là người được vương gia quen dùng. Hiện giờ vương gia rõ ràng là muốn cất nhắc vương phi, vương phi lại là người khí thế mạnh mẽ, thủ đoạn sắc bén, ngay cả hân cũng không muốn nhớ lại mùi vị đó.

Cảnh báo gì chứ, tiền lễ hậu binh tất cả khỏi cần dùng, trước tiên cứ đánh cho một trận, dọa cho táng đờm, thì sau đó mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Đám người đó tưởng rằng vương phi sẽ vì ý kiến của vương gia mà chùn tay chùn chân, ngay cả hân cũng đã tưởng vậy, nên lúc ấy sau khi vụ ồn ào đó xảy ra, bèn tìm một cái cớ ra khỏi phủ để tránh phải khó xử. Ngờ đâu vương phi thẳng tay xử lý đám người đó, ngay cả vương gia cũng không báo lấy một tiếng. Đến tận tối hôm đó vương gia ở lại chính viện, sáng ngày thứ hai tinh thần sáng khoái thoải mái lên triều, là hân đã biết, chuyện này lại giúp Tiền Thường Tín và Minh Hòa nhặt được một món hời.

Tài nghệ không bằng được với người ta, chẳng trách trước mặt vương gia hai tên đó lại là những người có thể diện nhất, Tiểu Cam Tử thở dài, ngày sau bản thân hân vẫn cần phải thông minh hơn mới được, cho dù không vượt qua được hai tên Tiền Minh, thì chí ít cũng không được để người khác thay thế vị trí của mình.

Trong hoa viên vương phủ, Hoàng Dương tất tả chạy đi, đâm đầu vào một cô gái khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, tiếng gọi Hoàng Dương ca ca đầy tình cảm thốt ra từ trong miệng, khiến hân dừng bước trên đường.

Trong lòng Hoàng Dương không thích lắm, nhưng sắc mặt vẫn như bình thường hỏi:

“Vị ti tử đây, xin hỏi có chuyện gì không?”.

Tiểu nha đầu sao dám nhận một chữ ti ti này của hần, nếu là trước đây thì cũng không có vấn đề gì, nhưng giờ trong phủ có ai không biết hần là thái giám được tin dùng trước mặt vương phi chứ? Nàng ta vừa cười nói không dám, vừa đáp:

“Hoàng Dương ca ca, chủ tử nhà chúng tôi mấy ngày nay bị bệnh, gọi thầy thuốc cũng không thấy đỡ, xin ca ca nói vài câu tốt đẹp trước mặt vương phi, để vương phi gửi thiệp mời đến Thái y viện được không?”

Nói xong, liền nhét một túi tiền vào tay Hoàng Dương.

Hoàng Dương trông nàng ta rất lạ, nên cũng không nhận túi tiền, lật tay lại vạt chéo sau lưng, giọng điệu nghiêm đi đôi chút:

“Chủ tử nhà cô là vị nào?”

Tiểu nha hoàn thấy Hoàng Dương không nhận, trong lòng lo lắng nhưng cũng không còn cách nào khác, đành nói:

“Ca ca tốt bụng, tôi là người hầu hạ bên cạnh Vân Khuynh cô nương, tôi thay mặt chủ tử nhà mình cầu xin vương phi, tôi xin được cảm tạ trước.”

Nói xong, nhún người một cái thật sâu với Hoàng Dương.

“Đây là nha hoàn hầu hạ ở đâu vậy?!”

Tiểu nha đầu nghe thấy giọng nói ấy, bèn quay lại nhìn, thì thấy vương gia dẫn theo Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi tới, người vừa nói chính là Minh Hòa, nàng ta lập tức vui mừng, quỳ phịch một tiếng xuống:

“Nô tì là Ngọc Nhi, là tỳ nữ của Vân Khuynh cô nương, nô tỳ tham kiến vương gia.”

Hạ Hành chậm rãi bước tới gần, hơi cúi mặt xuống nhìn Ngọc Nhi quỳ dưới chân, sau đó nhìn sang Hoàng Dương:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hoàng Dương cúi người thưa:

“Vương gia, cô nương Ngọc Nhi đây nói Vân Khuynh cô nương bị bệnh, muốn bảo nô tài bẩm báo với vương phi, xin vương phi gửi thư tới Thái y viện, mời thái y tới xem bệnh cho Vân Khuynh cô nương.”

Hạ Hành nhíu mày, không mấy may do dự cất bước bỏ đi, Tiền Thường Tín vội vàng đi theo.

Minh Hòa ở lại nhìn Ngọc Nhi đầy khinh thường, cười mà như không cười:

“Vân Khuynh cô nương e là mắc bệnh hồ đồ rồi, phủ chúng ta trừ vương gia và vương phi ra, cũng chỉ có trắc phi và những thị thiếp đoan trang mới có thể mời thái y, không biết nàng ta là người thuộc diện nào để có thể mời được thái y?”

Lúc đầu khi được tặng vào trong phủ, không phải là mặt mày luôn thanh cao nói cái gì mà thà làm kẻ nghèo khổ, cũng không làm vợ lẽ giàu có đó sao? Một a kỹ nữ bị người ta đưa đến lại thật sự tưởng mình là tiểu thư gia thế, với thân phận đó có thể được giữ lại làm thông phòng cũng là vì hồi đầu muốn giữ thể diện cho vị đại nhân tặng quà mà thôi, cũng chẳng đáng làm nô tỳ trong phủ, mơ giấc mộng hảo huyền gì thể không biết? Hiện giờ mắc bệnh, thầy thuốc ngoài phủ cũng không xứng hầu hạ nàng ta, còn cần cả thái y nữa cơ à? Cái quái gì thế!

(Thông phòng là để chỉ những nàng hầu thân thiết bên cạnh được chủ nhân nạp làm thiếp.)

Minh Hòa cười chế nhạo, cất bước đi thẳng, Hoàng Dương nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Ngọc Nhi, mặt không đổi sắc nói:

“Cô quay về nói với chủ tử nhà các cô rằng, thầy thuốc này đã vô dụng, thì đổi sang thầy thuốc khác, nếu thiếu thứ gì đó, thì đi nói với Mộc Cận cô nương một tiếng, ta còn có việc, phải đi trước đây.”

Đến khi Hoàng Dương đi xa được gần mười bước, Ngọc Nhi mới phản ứng lại được, nàng ta ngăn người nhìn theo hướng vương gia bỏ đi, có chút hiểu được lúc đầu khi nàng được phân về Thúc U uyển hầu hạ, ánh mắt đồng tình của những người xung quanh là có ý gì. Thì ra vương gia căn bản không quan tâm gì tới chủ tử, chứ không phải chủ tử đã nói, trong lòng vương gia rất thích chủ tử đó sao, lẽ nào đều là do chủ tử tự mình nghĩ thế?

Nếu như thật sự thích chủ tử, sao vương gia lại không chút động lòng như vậy? Ngọc Nhi từ từ đứng dậy, chậm chậm quay về, Minh Hòa công công đã nói thẳng như vậy, cho dù chủ tử có bất mãn, thì nàng ta cũng đã làm hết sức rồi.

Hoàng Dương về tới hậu viện, liền bẩm báo chuyện này với Khúc Khinh Cự, kể tỉ mỉ từ đầu đến cuối một lượt.

“Vân Khuynh cô nương?”

Đối với người tên Vân Khuynh này, Khúc Kinh Cự chỉ nhớ bộ váy áo thuần một màu trắng và cả dáng vẻ thanh cao của nàng ta.

Đường đường là một vương gia vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình với một nàng hoa khôi, vì nàng hoa khôi cao khiết nên tình cảm lại càng thêm sâu đậm, cuối cùng chống lại tất cả các thế lực, rồi sống vui vẻ hạnh phúc cùng nàng ta, những câu chuyện như vậy là tình tiết hay có trong kịch bản.

Cô nàng ngốc nghếch ấy thật sự tưởng rằng Hạ hành là nhân vật trong những loại kịch bản ấy sao?

“Bảo người đưa một số thuốc men qua đó, gọi một thầy thuốc giỏi tới bắt mạch cho nàng ta.”

Khúc Kinh Cự cười nhạt,

“Cũng chỉ là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi thôi mà, ngày tháng sau này còn dài lắm, không đáng để nàng ta mất mạng như vậy.”

“Vương gia là người lương thiện, nhưng người đầu cần rộng lượng như thế, hà tất phải cảm khái cho người khác?”

Ngân Liễu đặt một chiếc ấm sủi bọc gấm vào tay nàng,

“Mặt mũi nàng ta lúc đầu, kiêu ngạo gì đâu.”

Khúc Kinh Cự cười cười, ủ kín ấm sủi trong hai bàn tay:

“A đầu ngốc nhà ngươi.”

Tâm kế của Ngân Liễu không bằng được với Mộc Cận, nhưng người có tính cách như vậy thỉnh thoảng cũng có chỗ diệu dụng, càng hiếm có hơn chính là lòng trung thành, nàng thật sự phải nghe những lời lẽ nhai này rồi.

“Trên dưới khắp phủ đều đang nhìn đây.”

Mộc Cận đứng ở một bên bắt lực liếc nhìn Ngân Liễu,

“Một người như vậy đối với vương phi mà nói vô thưởng vô phạt, nhưng trơ mắt đứng nhìn nàng ta mất mạng, trong mắt người khác sẽ thành người thế nào chứ.”

Khúc Kinh Cự không bận tâm đến cuộc nói chuyện của hai người, xua tay với Hoàng Dương:

“Chuyện này đích thân ngươi dặn dò người đi làm đi, cứ nói ta thương xót cho Vân Khuynh cô nương tài mạo xuất chúng, bảo người ta chăm sóc nàng ta cho chu đáo.”

Kiểu người như Vân Khuynh nàng không nhất thiết phải thích, nhưng không đến mức để nàng ta bệnh chết, nàng không phải là người có tâm lý vạn vẹo như vậy.

Hoàng Dương vâng lệnh lui ra, trong lòng cười lạnh, Vân Khuynh cô nương không phải là luôn tự nhận mình là người thanh cao sao, hiện giờ còn không phải vì vương phi thương xót nên mới có thể giữ được mạng sống à, có bản lĩnh thì đừng cầu cứu người khác, đó mới là thanh cao đích thực.

Trong Thúy U uyển, sắc mặt Vân Khuynh vàng vọt như ánh nến nằm trên giường, nghe Ngọc Nhi với khuôn mặt đầy vui sướng nói rằng vương phi nhân từ đã làm những việc này việc kia, hận ý trong mắt càng lúc càng sâu, dựa vào đâu mà nàng phải có được sự thông cảm của đám người phụ nữ kiêu ngạo ngồi trên cao đó mới giữ được mạng sống, dựa vào đâu mà người tài mạo song toàn như nàng lại không thể bằng được đám người tướng mạo bình thường như Giang Vịnh Như.

Uống số thuốc cay đắng, trong mắt nàng ta nhuộm đầy khát vọng mong được sống mãnh liệt, nàng không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được, nàng phải đứng ở trên cao, xem ai còn dám thông cảm với nàng? Còn dám coi thường nàng nữa?!

Khúc Kinh Cự nghe nói Vân Khuynh ở Thúy U uyển rất phối hợp với thầy thuốc, vô cùng thích thú gác chiếc bút trong tay xuống, nhìn con bướm nhẹ nhàng trên giấy, ngắm nghía hồi lâu mới nói:

“Tâm cao hơn trời, mệnh bạc hơn giấy.”

Mộc Cận đặt chiếc lư hương hình hoa mẫu đơn trên chi lên bàn, cười nói:

“Vương phi đã đoán ra được từ lâu rồi phải không?”

“Kiểu người đó, sẽ không chịu nghe những lời thương hại như thế đâu.”

Đặt bừa bức tranh sang một bên, Khúc Kinh Cự bắt đầu vẽ phác một bông hoa thược dược tuyệt đẹp,

“Đạo gần đây không phải Phùng Tử Căng đang rảnh rỗi quá sao, nếu không sao chuyện ở trong phủ lại truyền được đến chỗ Kính phi?”

“Sao vương phi lại chắc chắn là nàng ta?”

Mộc Cận hơi nghi ngờ nói,

“Nhìn thì thấy Kính phi cũng không quá coi trọng hai người bọn họ.”

“Kiểu người như Kính phi, muốn áp chế ta, người không được lòng bà, nhưng lại không muốn để các trác phi khác thật sự áp chế ta, cho nên bà ấy định sẽ tìm hiểu một số chuyện từ chỗ các trác phi về ta, nhưng lại không muốn để những trác phi đó đánh mất quy củ, vì thế hôm đó ở cung Chung Cảnh, bà ấy dễ dàng miễn cho ta phải hầu hạ, và để hai vị trác phi đứng từ đầu đến cuối,”

Khúc Khinh cư vậy bứt, rất nhanh đã vẽ ra một nhánh hoa đào,

“Giàng Vĩnh Như là người thông minh, cho nên chắc chắn không bao giờ làm ra những loại chuyện sẽ đắc tội với ta, nên người đáng nghi nhất chính là Phùng Tử Căng rồi.”

Ở thời đại này, thái độ mẹ chồng đối xử với con dâu có lẽ chính là thứ kỳ lạ nhất trên đời, rất nhiều lúc các bà rất thích bắt nạt con dâu của mình, nhưng lại không thể chịu được cảnh người khác làm mất mặt con dâu. Nếu không thì sao lại nói lòng dạ đàn bà như kim đáy biển chứ?

Mộc Cận nghe những lời này, cẩn thận suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy rất có lý, nhưng nhớ tới đến chuyện đôi lúc Kính phi cố ý làm khó vương phi, là Mộc Cận lại cảm thấy bà mẹ chồng như Kính phi đúng là không dễ hầu hạ.

Một đoá thủy tiên đơn giản nở bừng trên giấy, Khúc Khinh Cư không có tâm trạng vẽ vờ, liền để Kim Trán đứng ở bên cạnh cắt bức tranh đi, bật cười nhìn dáng vẻ trầm tư của Mộc Cận:

“Người không cần phải quá lo lắng cho ta đâu, con người Kính phi tuy rằng khó đối phó, nhưng cũng không phải không có cách đối phó.”

Đối phó với những người đầu óc quá sâu xa, thì khờ ngốc bẩm sinh chính là vũ khí hủy diệt, nàng không phải là người khờ ngốc bẩm sinh nhưng có thể giả ngốc. Phụ nữ trong cung thích dùng miệng làm dao đâm người khác, cứ giả vờ nghe không hiểu gì có thể chọc tức bà ấy. Dù có làm loạn thì cũng sao chứ, hiện giờ Kính phi cũng không dám thật sự làm gì nàng, thì nàng còn sợ cái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tắm Chung

Trong thư phòng, Hạ Hành gấp tờ mật thư trên tay lại, nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, bèn nói:

“Người đâu, thấp đèn đi tới chính viện.”

Minh Hòa đang đứng hầu trước cửa nghe vậy liền ra hiệu cho tiểu thái giám bên cạnh cầm một chiếc đèn lồng đỏ, còn mình thì đích thân cầm một chiếc đèn lồng có những dải trân châu rủ xuống, yên tĩnh đứng chờ một bên, đợi vương gia rời bước.

Thư phòng cách chính viện một vườn hoa, Hạ Hành đi tới gần ven vườn hoa, thì nhìn thấy một bóng người ẩn hiện thấp thoáng cạnh hòn giả sơn, bóng dáng màu trắng nhìn không rõ là ai, chỉ mơ hồ nghe thấy một giọng nữ đang ngâm một bài thơ.

“Lúc nhạn bay về, trăng sáng chiếu rọi khắp lầu tây.

Hoa rơi nước chảy vô tình.....”

(Câu trong bài thơ “Nhất tiễn mai” của Lý Thanh Chiếu.)

“Ai ở đó vậy?”

Hạ Hành không chút cảm xúc nhìn theo bóng người ấy, ánh nến lúc mờ lúc tỏ in một thoáng tia sáng lên con ngươi của hắn.

“Vương gia?!”

Giọng nói khựng lại một lúc, lộ ra đôi chút hoảng sợ thất thố, một cô gái mặc bộ váy áo sáng màu ồng tay áo rộng bó eo ánh mắt phiếm hồng quỳ trước mặt Hạ Hành, trên tóc của nàng ta cài một chiếc trâm bạch ngọc, bóng dáng mảnh khảnh quỳ trên nền đất, toát lên vẻ u sầu đáng thương.

Minh Hòa liếc nhìn khuôn mặt bình thản của vương gia, bèn mở miệng nói:

“Sao Vân Khuynh cô nương lại ở đây? Đêm đông gió lạnh, thân thể cô nương bị bệnh vừa mới khỏi, nên mặc nhiều vào một chút.”

Khóe miệng Hạ Hành khẽ nhếch lên, nhìn bộ quần áo có thể coi là không được dày dặn lắm trên người Vân Khuynh, rồi bước vòng qua người nàng ta đi thẳng, vốn dĩ cảm thấy có đôi chút thú vị, nhưng nhìn dáng vẻ u sầu đáng thương đó của nàng ta, thì đột nhiên lại thấy chẳng còn chút tư vị gì nữa, còn không hay bằng bộ dạng nàng ta giả vờ thanh cao hời đầu. Cô gái thanh cao chột trở nên nịnh bợ, khiến người ta thấy mất hứng.

Vân Khuynh thấy vương gia rời đi, cắn cắn môi gọi theo:

“Vương gia.”

Hạ Hành quay đầu nhìn cô gái vẫn đang quỳ trên đất, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Nàng còn nhớ hồi đầu khi bản vương muốn thu nhận nàng làm thông phòng, nàng đã nói gì không?”

(Thông phòng là để chỉ những nàng hầu thân thiết bên cạnh được chủ nhân nạp làm thiếp.)

“Nô tì nói, mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau.”

(Hai câu thơ trên trong bài “Bạch đầu ngâm” của Trác Văn Quân.)

Vân Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Hành, trong mắt đọng đầy tình nồng.

“Vậy giờ nàng lại đang làm gì đây?”

Hạ Hành thích thú đánh giá Vân Khuynh một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên cằm cổ trắng nõn của nàng ta.

“Nô tì thật sự ngưỡng mộ vương gia,”

những giọt lệ ngân ngấn lấp lánh trong hốc mắt Vân Khuynh,

“Nếu biết sẽ đi tới bước đường như ngày hôm nay, thì hồi đầu nô tì không nên ở lại vương phủ.”

“Ô hô,”

Hạ Hành nhướn nhướn mày, nói với Minh Hòa,

“Ngày mai nhớ phải nhắc bản vương, cắt nhắc người phụ nữ này lên làm thông phòng, bảo người đưa nàng ta trở về, trời tối rồi, đừng có dọa người khác sợ.”

Dứt lời, xoay người đi thẳng tới chính viện, không thèm nhìn tới Vân Khuynh vẫn đang quỳ trên đất.

Minh Hòa cười liếc nhìn Vân Khuynh,

“Nô tài nhớ rồi ạ.”

Nói xong, cũng đi theo.

Đội mọi người đều đã đi hết xong, Vân Khuynh mới đứng dậy, lau sạch lệ trên khóe mắt, nhìn chằm chằm theo hướng bỏ đi của vương gia, ánh mắt trở nên sáng ngời mà trước đây chưa từng có.

Hạ Hành bước vào chính viện, miễn cho đám hạ nhân đi thông báo, mà trực tiếp đi tới gian phòng của Khúc Khinh Cự. Vừa qua cửa, thì thấy Khúc Khinh Cự tay đang cầm sợi dây chuyền mặt ngọc hồ lô ngắm nhìn dưới ánh nến, ánh mắt ấy chứa đầy vẻ trầm tĩnh mà hẳn chưa bao giờ được nhìn thấy, thời gian phẳng phất như đang ngưng lại trong đôi mắt nàng.

Hắn biết miếng ngọc hồ lô đó là do Điền thị mẹ đẻ của vương phi để lại, mấy ngày này vương phi đều đeo nó trên người suốt, thấy nàng như vậy, tưởng nàng nhớ tới mẹ đẻ, bèn mở miệng nói:

“Vương phi, hôm nay sao vẫn chưa đi ngủ à?”

“Vương gia đến rồi ư?”

Khúc Khinh Cự đeo lại miếng ngọc vào cổ, đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Hành, nhìn thấy mấy cung nữ thái giám quen thuộc đứng hầu bên ngoài, bèn cười nói:

“Hôm nay muộn như vậy rồi, nên tướng vương gia không đến.”

“Đêm dài đằng đẵng, không có vương phi bên cạnh, bản vương không có lòng dạ nào đi ngủ,”

Hạ Hành bước tới kéo người ôm vào lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Khúc Khinh Cự,

“Người đâu, hầu hạ tắm rửa thay quần áo.”

Bên trong chiếc thùng tắm rất lớn hơi nóng bay nghi ngút, trên mặt nước còn rắc cả cánh hoa, Khúc Khinh Cự được Hạ Hành ôm đặt vào trong thùng, hai người khóa thân tương đối, thử nghiệm xem cảm giác da thịt thân mật trong bồn tắm thì sẽ như thế nào.

Bàn tay Hạ Hành lướt qua phần ngực trắng nõn của Khúc Khinh Cự, ngón trỏ móc lấy miếng ngọc hồ lô nhỏ xinh, trầm giọng cười nói:

“Dáng vẻ này của Khinh Cự, thật sự khiến người ta không chịu nổi,”

Nói xong, liền cúi người xuống ngậm lấy cánh môi căng mọng của nàng, hắn không thích hôn môi cùng phụ nữ, nhưng hành động thân thiết như vậy với vương phi, thì lại cảm thấy đôi phần tự vị.

Muộn thế ngồi trên đôi chân đang khoanh lại của Hạ Hành, Khúc Khinh Cự vươn tay ôm lấy hắn, dựa sát bầu ngực mềm mại vào lòng Hạ Hành, mái tóc dài đen bóng rồi tung buông lơ lửng tán trên mặt nước, càng tôn lên cánh hoa điểm lệ kia, đẹp không bút nào tả xiết.

Lòng bàn tay ấm áp lướt qua tấm lưng tròn mịn, nhẹ nhàng tiến xuống dưới, đốt cháy lên những ngọn lửa nóng bỏng.

Một màn hoan ái qua đi, hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, Hạ Hành tiện tay khoác tạm một cái áo, rồi cúi người bế Khúc Khinh Cự đang ngâm trong thùng nước đã bắt đầu hơi lạnh ra, thả người lên giường, đích thân lấy khăn lau tóc cho nàng.

Đàn ông sau khi được thỏa mãn, thường vô cùng dịu dàng, tính chất đặc biệt của điểm ấy được thể hiện rất tốt trên người Đoan vương Hạ Hành.

Khúc Khinh Cự lấy một chiếc áo lót cuốn người lại, để mặc cho Hạ Hành biểu hiện sự ân cần, nàng ngáp một cái nói:

“Sao hôm nay vương gia đến muộn vậy?”.

“Xử lý chút chuyện, nên bị muộn,”

Hạ Hành thấy tóc cũng lau được tương đối rồi, liền thay một chiếc khăn khác lau sơ qua cho mình, hai người ôm nhau ngồi vào trong chăn, trong khi đợi tóc khô, bắt đầu nói đến vài việc vặt vãnh.

“Ta nghe nói nàng đã có một màn trừng trị mấy tên quân sự làm ăn tắc trách?”

Hạ Hành đột nhiên mở miệng nói,

“Mấy tên này thật không ra thể thống gì nữa, nàng đối xử với bọn chúng cũng nhân từ quá rồi, loại người đó cứ trực tiếp phạt gậy đánh chết mới phải.”

“Mạng người sao lại không đáng giá như vậy được,”

Khúc Khinh Cự mỉm cười,

“Thiếp thấy hiện giờ bọn họ làm việc cũng thành thực lắm, mỗi lần vấp ngã là một lần bớt đại, sau này bọn họ có thể chăm chỉ làm việc, cũng là chuyện tốt của vương phủ.”

“Những tên nô tài phạm lỗi, nàng không cần phải mềm lòng,”

Hạ Hành biết rất rõ những chuyện Khúc Khinh Cự xử lý ở hậu viện, và chẳng thấy có gì là không ổn cả, có thể quản lý được hậu viện lại còn khiến người ta cảm tạ ân đức, đó chính là bản lĩnh, người Hạ Hành cần cũng chính là một vị vương phi như vậy.

“Đánh chết người cũng không phải điều tốt cho Đoan vương phủ của chúng ta,”

Khúc Khinh Cự hiểu dụng ý của Hạ Hành, bèn nói:

“Như vậy là được rồi.”

Hạ Hành nghe vậy cũng không tiếp tục chuyện này nữa, mà chuyển chủ đề về miếng ngọc hồ lô trên cổ Khúc Khinh Cự:

“Miếng ngọc hồ lô này là thứ đồ tinh xảo để thương gì vậy?”

Khúc Khinh Cự nghe thế liền vuốt ve miếng ngọc, nụ cười nhạt đi đôi phần:

“Đây là thứ mẫu thân thiếp lúc còn sống đã để lại, vẫn luôn bị kẻ mẫu giữ rịt lấy, hồi đầu nghĩ đủ mọi cách, cũng không thể đòi lại từ trong tay kẻ mẫu được, giờ thiếp thành Đoan vương phi rồi, bà ấy lại trông mong dâng tặng lại.”

Những lời này tăng bốc Hạ Hành lên, lại chọc cho Lương thị hai dao, Khúc Khinh Cự hoàn toàn chẳng có chút áp lực nào khi làm thế.

“Lòng dạ Lương thị thật là ác độc,”

sắc mặt Hạ Hành sầm xuống,

“Hiện giờ đã có ta bảo vệ nàng, xem bà ta còn dám can rở nữa không, trước đây may mà có cậu che chở cho nàng, nếu không sao ta có thể có được một người vợ hiền thực như thế này.”

Gọi Điền gia là cậu, gọi Xương Đức công là công gia, tuy nói hần là người của hoàng thất, có xưng hô ra sao thì cũng đều không sai, chỉ là mức độ đối đãi với hai bên không giống nhau quá rõ ràng.

“Cậu và mợ trước giờ vẫn luôn chăm sóc cho thiếp, nếu không khi gả vào vương phủ đâu thể có một trăm hai mươi gánh của hồi môn được, còn có khế bán ruộng đất nhà cửa tiệm buôn nữa, tất cả đều là của người mẹ đã khuất của thiếp để lại cho và cả ngày đó cậu mợ cũng tặng thêm rất nhiều đồ nữ trang nữa.”

Khúc Khinh Cự khẽ cười một tiếng,

“Thiếp không may mà lại thành may, chỉ ít vẫn còn có một người cậu hết lòng bảo vệ mình.”

“Cậu rất nhân hậu,”

Hạ Hành mỉm cười ôm nàng vào lòng,

“Giờ nàng là chủ nhân của vương phủ, ngày thường không có việc gì thì cũng có thể mời cậu mợ tới phủ, ta cũng muốn gặp hai vị biểu đệ.”

“Vương gia không chê gia đình nhà cậu, thì sau này có cơ hội thiếp sẽ bảo hai vị biểu đệ tới bái kiến chàng.”

Khúc Khinh Cự ngẩng đầu nhìn Đoan vương, nụ cười như hoa nở, dường như vô cùng vui vẻ khi thấy Hạ Hành thân thiết với gia đình nhà cậu mình.

“Huynh đệ nhà mình cả, sao lại nói bái kiến chứ,”

Hạ Hành rất vừa lòng đối với phủ Tường Thanh hầu, gia phong nghiêm cẩn, hành sự chừng mực, gia đình như vậy mới không làm mất phong thái gia thế, vì thế gọi Tường Thanh hầu bằng cậu, là vô cùng cam tâm tình nguyện.

Khúc Khinh Cự nghe vậy nụ cười không thay đổi nói:

“Bọn họ nào dám thật sự cùng xưng huynh gọi đệ với vương gia người chứ, vương gia không biết đấy thôi, hai vị đệ đệ này của thiếp cả ngày đọc sách đến mức đầu óc cũng có hủ luân rồi, miệng ngày ngày ra rằng *thiên địa quân thân sư*, muốn các đệ ấy không để ý tới địa vị của người, còn khó hơn bắt các đệ ấy đừng đọc sách nữa.”

(*Thiên địa quân thân sư* là đối tượng thờ tự trong dân gian Trung Quốc, bao gồm trời, đất, vua chúa, cha mẹ, thầy giáo.)

“Đó là mới gia đình hiểu biết lễ nghĩa,”

Hạ Hành nghe ra được thái độ thân thiết của Khúc Khinh Cự với Điền gia, liền vỗ lên lưng nàng,

“Sau này có qua lại gì đó với Điền gia, thì toàn bộ giao cho nàng làm chủ, đều là thân thích nhà mình cả, không cần phải quá câu nệ.”

Khúc Khinh Cự đương nhiên nhận lời, còn về phần sẽ làm thế nào, lại là việc của nàng. Dựa vào gia phong của Điền gia, tất nhiên là luôn trung thành với hoàng đế, suy nghĩ của Hạ Hành ra sao nàng không thấy có hứng thú, nhưng nàng lại không thật sự muốn cuốn Điền gia vào những chuyện kiểu như thế này.

Khúc Khinh Cự nàng không phải người hiền lành lương thiện gì, nhưng lại biết lấy đức trả đức, lấy oán báo oán, nàng vô duyên vô cớ chiếm dùng

cơ thể này, thì phải biết cảm ơn chứ.

Ngày thứ hai vừa tỉnh dậy, tiền Hạ Hành phải lên triều sáng xong. Khúc Kinh Cự lại ngủ thêm một giấc say nữa, rồi mới rời giường rửa mặt dùng bữa sáng, ăn sáng xong, thì nghe được một chuyện rất mới lạ.

“Người nói vương gia muốn thu nhận Vân Khuynh cô nương làm thông phòng?”

Nàng lau tay, nhìn Tiểu Cam Tử, cười mà như không cười nói,

“Đã như vậy rồi, thì thưởng cho Vân Khuynh một cặp vòng ngọc, cũng coi như ta chúc mừng nàng ta.”

“Vương phi thiện lương, chỉ là một thông phòng thôi, đâu đáng để được người ban thưởng.”

Tiểu Cam Tử cười nói,

“Chẳng qua là tối hôm qua Vân Khuynh ở trong vườn hoa bắm lấy vương gia, vương gia không có kiên nhẫn nói chuyện với nàng ta, nên mới tiện miệng bảo thu nhận nàng ta, cũng chỉ nói một câu vậy thôi, chứ không ban thưởng bất cứ thứ gì cả.”

“Bắm lấy vương gia?”

Khúc Kinh Cự nhướn mày cười nhạt, chẳng trách tối qua lại đến trễ như vậy, thì ra là bị mỹ nhân níu chân.

Tiểu Cam Tử thấy vương phi mỉm cười thân nhiên, thầm nghĩ vương phi không để tâm đến chuyện này, nên mới yên tâm:

“Còn không phải sao, người ra đời đã không tốt, cũng chỉ có mấy loại thủ đoạn đó thôi, nô tài nói sợ bản đến tai vương phi người.”

“Hiếm khi Tiểu Cam Tử công công có thể nói rõ ràng nguyên nhân hậu quả đến vậy,”

Khúc Kinh Cự cười nói,

“Mấy ngày nay trong phủ nhiều chuyện, bình thường người thay ta để ý chuyện mua bán, cũng để tránh mấy tên quân sự làm việc sơ suất.”

“Nô tài nhất định sẽ trông nom thật tốt,”

Trong bụng Tiểu Cam Tử rất mừng, chuyện mua bán là thứ béo bở, vương phi đã nói thế, thì không phải những quân sự phụ trách chuyện mua bán, sẽ đều phải cẩn thận tăng bốc hấn sao?

Quả nhiên, sau này lấy lòng vương phi chính là thượng sách, hấn không bằng được đám người Tiền Thường Tín và Minh Hòa, nhưng có thể xuất đầu lộ diện trước mặt vương phi, thì chẳng phải coi như hấn cũng có bản lĩnh đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chọn Lựa

Hạ Hành dù không phải là người được hoàng đế yêu thích nhất trong bốn vị vương gia, nhưng ngày thường những người gửi thiệp mời đến phủ Đoan vương cũng không ít, hôm nay có người hiếu kính lá trà, ngày mai có người hiếu kính nông vật tươi mới trong nông trang, ngày sau lại tặng những bức vẽ nổi tiếng.

Nhưng phàm là thiệp của cánh phụ nữ thì đều đưa đến tay Khúc Kinh Cự, có những người thì gặp mặt một lần, có những người thì úp thiệp xuống để người dưới tiếp đãi là đủ rồi.

Cái đó gọi là người giữ cổng cho phủ Tể tướng cũng như quan Tứ phẩm, không chỉ một vương phi nàng, mà ngay cả nhà mẹ đẻ của các thê thiếp cũng có không ít người đến phủ tăng bốc. Nên khi thấy người trong nhà Hàn Thanh Hà dâng thiệp hỏi thăm bước vào, Khúc Kinh Cự sau một thoáng do dự, bèn nói:

“Bảo người dưới tiếp đãi người này đi, nói với hấn ta, trong phủ có quy tắc, chỉ có ngày lễ Tết Trung thu hay mang thai sinh con trai, thì thị thiếp trong phủ mới có thể tiếp đón người nhà, ngày bình thường thì miễn đi.”

Đừng nói là vương phủ, mà ngay cả thân thích của thị thiếp trong những gia đình bình thường nếu không phải ngày lễ ngày tết thì cũng không thể đến thăm.

“Người nhà có phần không hiểu quy tắc quá rồi đấy, thân thích của vương phi người cũng không có quy tắc không có việc gì thì thường xuyên đến cửa như thế, vị di nương này còn đặc biệt hơn,”

Cái nhìn đầy khinh thường của Ngân Liễu liếc đến tấm thiếp không đáng để mắt tới kia, “Nô tì nhớ dáng vẻ ngang ngược của Hàn di nương lúc đầu, chẳng qua là dựa vào việc là người đầu tiên hầu hạ vương gia thôi.”

“Được rồi,”

Khúc Khinh Cự hờ hững nhìn Ngân Liễu, “Bảo người đưa những thứ người kia dâng lên đến chỗ của Hàn thiếp đi, nói với La thị, không phải ta không linh động, mà là trong phủ có quy tắc của trong phủ.”

Hiện giờ mấy vị vương gia đều đang trông ngóng cái vị trí ấy, những người không thân quen với vương phủ vẫn nên ít tới thì tốt hơn, nếu không xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ Đoàn vương sẽ siết cổ mình chết trước tiên. Bản thân chết một cách kiêu ngạo cũng tốt hơn một chút so với việc bị kẻ khác bóp chết.

Trong Tây viện, Hàn Thanh Hà nhìn những thứ trên bàn, chẳng qua chỉ là những món đồ chơi không có giá trị gì, cũng không biết người gác cổng thấy những thứ này sẽ chê cười nâng đến mức nào nữa, nàng ta miễn cưỡng nặn ra một thoáng ý cười, nói với Thục Quý đang đứng ngay trước mặt:

“Vắt và cho Thục Quý cô nương rồi, xin Thục Quý cô nương thay ta nói cảm ơn tới vương phi.”

“Di nương đừng khách khí, trước khi nô tì tới đây vương phi đã nói, có người thân thương yêu lo lắng là điều may mắn của phụ nữ. Chi là trong phủ có quy tắc, không thể để mọi người gặp mặt được, mong di nương rộng lượng.”

Thục Quý vốn dĩ là người của vương phủ, giờ là a đầu bên cạnh vương phi, người dưới trong phủ đều rất khách khí với nàng ta, nên đối mặt với sự khách khí với Hàn thị, sắc mặt nàng vẫn như bình thường, nhưng trong cử chỉ vẫn giữ nguyên bốn phận của kẻ dưới, luôn cúi đầu xuống biểu thị về tôn kính với Hàn thị.

“Vương phi đâu cần nói vậy, vốn là người nhà của ta quấy rầy mà, vương phi nhân từ mới giữ lại đồ của bọn họ, vương phi đại đức, tiện thiếp xin khắc ghi trong lòng.”

Hiện giờ Hàn Thanh Hà đã thành thực lên nhiều, trong lòng nàng ta hiểu rằng, những thứ này vốn dĩ không thể đưa đến trước mặt mình được, vương phi có thể mang chúng tới cho nàng ta, bất luận là chân tình hay giả ý, nàng ta không thể không thừa nhận, việc này phải cảm kích vương phi rồi.

Nhà mẹ đẻ nàng thân phận thấp kém, thứ đưa tới cũng chẳng phải quý giá gì, chỉ là mấy món đồ nhỏ nhỏ nàng vẫn thích trước khi bước vào phủ mà thôi, chỉ là từ ngày nàng theo vương gia đặt chân vào vương phủ đến nay, chưa từng nhận được thứ gì của nhà gửi tới, hôm nay xem lại, e là mỗi năm trong nhà đều gửi, chỉ là bọn người dưới chưa bao giờ đưa tới cho nàng mà thôi. Nhớ tới trước lúc vương phi vào phủ, người đặc biệt nhất chính là Phùng Tử Căng, trong lòng Hàn Thanh Hà thầm cười lạnh.

Nàng oán hận gia thế mẹ đẻ hèn kém, thậm chí cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng nhìn những thứ này, trong lòng nàng lại thấy cực kỳ phức tạp, tựa hồ như có thứ gì đó vừa chua xót lại vừa cay đắng, chặn ngang không thoát ra được.

Mùng hai tháng chạp, là một ngày may mắn, Khúc Khinh Cự ngồi trên ghế chủ tọa, phía dưới là bốn nàng Phùng, Giang, La, Hàn, lúc này ánh mắt của bốn người cũng không đặt lên người Khúc Khinh Cự, mà đang đánh giá cô gái mặc bộ y phục màu hồng nhạt đứng ở chính giữa phòng, Vân Khuynh.

Nghiêng người dựa vào chiếc *ghế quý phi* (1), Khúc Khinh Cự lấy tay đỡ đầu, uể oải uống một ngụm trà, nhìn năm người phụ nữ phía dưới, chậm rãi mở miệng:

“Vương gia đã muốn thu nhận muội làm thông phòng, bọn ta cũng không có ý kiến gì. Thông phòng không bằng được với di nương, không thể tổ chức tiệc rượu. Ta không đành lòng để muội lặng lẽ bước vào phòng vương gia, nên muội hãy hành lễ với bản vương phi và mấy vị đây, cũng là để đám người dưới biết, giờ muội không phải là khách quý của vương phủ nữa, mà là người của vương gia bọn ta.”

“Còn không phải ư, hồi đầu ta còn tưởng Vân Khuynh muội sẽ được vương gia thu nhận vào phòng, ai ngờ muội không chịu lại muốn làm khách trong phủ, nhưng cuối cùng thì việc muốn thành thì phải trải qua sóng gió, coi như đã được bước vào phủ chúng ta rồi,”

Phùng Tử Căng cười cười nhìn Vân Khuynh, “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó kia, non mềm đến nỗi bóp được ra nước mắt, chẳng trách vương gia lại thích như vậy.”

Trong phủ có ai mà không biết đầu đuôi câu chuyện đó chứ, trong giọng điệu của Phùng Tử Căng tràn đầy vẻ mỉa mai, rõ ràng là không mấy may

muốn giữ thể diện cho Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, cắn môi dưới nói:

“Phùng trắc phi chê cười rồi, Vân Khuynh xuất thân thấp hèn, chẳng qua được vương gia thương xót thôi, ngàn vạn lần không bị được với sự yêu thích của vương gia giành cho vương phi và các vị đây.”

“Xem ra Vân Khuynh cô nương vẫn chưa hiểu được quy tắc của vương phủ rồi,”

Phùng Tử Căng cười lạnh, “Trước mặt chủ tử trong phủ, thông phòng phải tự xưng là nô tì, ngay cả việc tay đặt ở đâu, chân đứng thế nào cũng có quy tắc cả đấy, nếu như muội không hiểu, thì đại khái có thể bảo ma ma trong phủ dạy cho.”

“Nô tì nhớ rồi.” Vân Khuynh chần chừ khụy gối xuống, đầu cúi xuống càng thấp hơn.

Nhưng Khúc Kinh Cur ngồi ở phía trên lại nhìn thấy khóe môi nhợt nhạt của nàng ta, cùng bàn tay siết chặt giấu trong ống tay áo. Cảnh này giống với cảnh thầy giáo và học sinh trên bục giảng hồi còn ở kiếp trước, học sinh cho rằng hành động nhỏ bé này của mình được làm rất kín đáo, nhưng lại không biết rằng thầy giáo đã nhìn thấy rõ ràng tất cả.

Phùng trắc phi thấy đáng về đó của Vân Khuynh, cười nhạo một tiếng nhằm chán, cũng không mở miệng nói tiếp nữa.

Đám người Giang Vịnh Như ở trước mặt Khúc Kinh Cur, vốn dĩ không nhiều lời, giờ lại càng không thể tiếp lời cho câu chuyện này, đành cúi đầu uống trà.

“Đã vậy rồi, thì bắt đầu bái lạy đi.” Khúc Kinh Cur hơi ngồi thẳng người dậy đôi chút, cười nhìn Vân Khuynh đang đứng phía dưới.

Thông phòng có thể hành đại lễ ba quý chín lạy, đó chính là sự nhân từ của vợ cả và vinh dự của thông phòng, nhưng loại chuyện này đặt lên người Vân Khuynh, thì lại là sỉ nhục chứ không phải là vinh dự.

Hành lễ này thế thiếp cũng có thể kính trà, một thông phòng như nàng ta lại phải ba quý chín lạy thì thể diện để vào đâu? Nhưng cho dù là thế, nàng ta cũng chỉ có thể chịu đựng nhục nhã quý xuống, từ từ bái lạy, một khấu đầu, một khấu đầu nữa rồi lại thêm một cái nữa, sau khi đứng lên làm lại ba lần, mới run rẩy mở miệng nói:

“Nô tì tham kiến vương phi.”

“Ừ,” Khúc Kinh Cur gật gù đầu, lấy từ trên chiếc khay bạc của Kim Trần một chiếc mâm bằng vàng ròng đầu tròn đưa cho nàng ta,

“Sau này hãy cẩn thận hầu hạ cho vương gia.”

Vân Khuynh quý xuống nâng hai tay lên nhận chiếc mâm vàng, lại dập đầu một cái nữa với Khúc Kinh Cur, rồi mới đứng lên đi tới trước mặt Phùng Tử Căng quý xuống, hành lễ một quý ba khấu đầu:

“Nô tì tham kiến Phùng trắc phi.”

“Ta không phú quý bằng vương phi, từ lâu đã nghe nói muội chê vàng tầm thường, bạc chướng mắt, muội lại đa tài đa nghệ, nên quyền ‘Phồn hoa ký’ này cho muội lật xem chơi.”

Phùng Tử Căng đưa cuốn sách cho Vân Khuynh, đoạn cười nói, “Thiết nghĩ muội sẽ thích cuốn sách này.”

“Phồn hoa ký” là một câu chuyện hát nói, viết về một vị công tử giàu có bị một nàng kỹ nữ âm mưu tính kế, suýt chút nữa thì mất đi vị tiểu thư ngàn vàng mình rất mực thương yêu, cuối cùng công tử giàu có và vị tiểu thư ngàn vàng kia thành hôn, còn nàng kỹ nữ vì làm nhiều việc ác, bị tống vào đại lao chịu đại hình.

Khúc Kinh Cur nhìn cuốn sách bị Vân Khuynh cầm đến quần cả lại, cúi đầu lặng lẽ uống một ngụm trà, mãi cho đến khi Vân Khuynh khụy gối hành lễ với hai nàng thị thiếp xong, nàng mới chậm rãi mở miệng nói:

“Hiện giờ trong phủ có ba thông phòng, Bán Hạ từng là người ở bên cạnh ta, Bạch Chi và Vân Khuynh đều là được đưa từ ngoài phủ vào, chỗ của ta quy tắc không nhiều, không cần các muội phải tới chính viện hầu hạ, sau này nếu như vương gia không gọi các muội hầu hạ, thì cứ ngoạn ngoạn ở trong tiểu viện nghỉ ngơi, không cần phải lo lắng đến những chuyện khác.”

Nghe thấy những lời này, trong lòng bốn người đang ngồi ở đây đều mừng thầm, trên dưới trong phủ có ai mà không biết, bình thường vương gia đặc biệt không thích nha hoàn hầu hạ, mà những người hầu bên cạnh thì tuổi tác đều đã lớn cả, chỉ còn hai người là vẫn còn chỉ ra được trong phủ. Nay ba thông phòng không thể ngày ngày xuất hiện trước mặt vương gia, thì còn có thể giờ được thủ đoạn gì nữa đây.

“Vương phi thiện lương, như vậy là thương xót cho các muội ấy rồi, nếu như là những quý phu khác, mấy việc như bưng bê vén rèm cũng đâu thiếu để mà làm?”

Giang Vĩnh Như cười nói tiếp, “Vân Khuynh cô nương còn không cảm ơn vương phi đi?”.

Vân Khuynh lại quỳ xuống lần nữa: “Nô tì cảm tạ vương phi.”

Khúc Kinh Cự nhìn nàng ta, xua xua tay, “Đứng dậy đi, quỳ tới quỳ lui ta nhìn mà mệt đến phát sợ rồi, nếu như các muội không còn việc gì nữa, thì lui xuống cả đi.”

Nàng lười xem mấy vở kịch hay này lắm.

Dùng cơm trưa xong, Khúc Kinh Cự thấy mặt trời lấp ló chui vào trong những tầng mây, bèn dẫn người tới hoa viên, bắt đầu đi bộ cho dễ tiêu hóa tiện thể phơi nắng.

Hoa viên trong vương phủ trước này chưa bao giờ có cảnh cây cối khô héo, cho dù là đến tháng chạp, nhưng sắc xanh trong vườn vẫn tràn trề như xưa, thậm chí còn có không ít bông hoa đang nở rộ, nhìn những bông hoa nở trái mùa, thiết nghĩ là đám người dưới đã nghĩ đủ mọi cách để ép cho hoa nở.

“Cút đi, các người là cái thá gì, dựa vào đâu mà đòi khám người ta!”.

“Bán Hạ cô nương, theo ta thấy, cô nương nên giao món đồ đó ra đây, nếu không để người ta biết chỗ chúng ta có kẻ trộm thì không hay đâu.”

Đi qua một giàn hoa tươi tốt, là một nơi vô cùng âm u hẻo lánh, Khúc Kinh Cự nhìn thấy một cô gái trẻ mặc một chiếc áo hai lớp thêu hoa đang bị mấy vị ma ma vây quanh, tóc tai rối bù, dường như vừa tranh chấp động tay động chân.

“Có người mới là trộm, ta là người của vương gia, các người dựa vào đâu đòi khám người ta? Huống hồ, đồ vật không thấy đâu, tại sao không nghi ngờ người khác, lại cứ nhất định phải là ta?”.

“Hô, Bán Hạ cô nương thật sự tưởng mình thành chủ tử rồi ư?”

Một vị ma ma hơi béo cười khẩy nói: “Chỉ là một thông phòng, là một nô tài, mà tưởng mình thật sự là người ngồi trên rồi chắc? Cũng không nhìn vào gương mà xem lại mình đi. Thứ bị mất để ở trong phòng, chỉ có mình cô nương đi qua, ngoài cô nương lấy ra, thì còn có thể là ai nữa?”.

“Phì!”

Bán Hạ nhỏ toẹt một phát, “Cả đám các người chẳng qua là thấy hiện giờ vương phi được sủng ái, nên mới chạy tới làm khó dễ ta, muốn lấy lòng trước mặt vương phi. Các người cũng không nhìn thử xem vương phi có coi trọng các người không, đám cầu nô tài, lại cứ tưởng mình là bồ khoái của nha môn, giả vờ đứng đắn cái gì chứ! Đợi sau này vương phi thất sủng, không chừng lại muốn chạy đi lấy lòng kẻ khác!”.

Mộc Cận đi bên cạnh Khúc Kinh Cự nghe thấy những lời chối tai này, lạnh lùng nói:

“Hôm nay ở đây diễn vở kịch gì vậy, vườn hoa đang yên đang lành, cãi nhau như thế còn ra thể thống gì nữa hả?”.

Mấy người quay đầu lại nhìn, sợ đến tái mặt, nhất thời đều quỳ sụp xuống, chỉ có mình cô gái tên Bán Hạ đó là vẫn đứng nguyên.

Khúc Kinh Cự mặt không chút cảm xúc đánh giá Bán Hạ, nhướn mày nói: “Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”.

Con đường tự mình đã chọn, cho dù có quỳ cũng phải đi cho hết. Vân Khuynh đã thế, Bán Hạ cũng vậy. Lúc đầu Bán Hạ làm ra những chuyện phản chủ này, thì đã nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay rồi. Nàng là vương phi được sủng ái, cho dù không tính toán với nàng ta, thì cũng sẽ có người vì muốn lấy lòng vương phi nàng, mà đi gây khó dễ với một thông phòng vốn chẳng được coi là chủ tử như Bán Hạ.

Có những lựa chọn không thể quay đầu lại, Khúc Kinh Cự nhìn Bán Hạ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không biết hiện giờ nàng ta có thấy hối hận không?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Độc Nhất Vô Nhị

Đây là lần đầu tiên Khúc Kinh Cự nghiêm túc đánh giá cô gái tên Bán Hạ này, ngoại trừ đáng về có đôi chút nhếch nhác ra, thì dung mạo cũng không tồi chút nào, đôi mắt to, hàng mày cong, lúc nói chuyện khoe miệng dường như lấp ló hai chiếc lúm đồng tiền nho nhỏ, thoạt nhìn qua thì là đáng về ngây thơ dễ thương, nếu không phải vừa nãy tận tai nghe thấy những lời vô cùng hung hãn của nàng ta, thì Khúc Kinh Cự cũng thật sự không dám tin nàng ta có thể thốt ra những câu như vậy.

“Trong vườn hoa người tới kẻ đi, các người cái cộ ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Mộc Cận lạnh lùng nhìn mấy người đang quỳ dưới đất, lại nhìn sang Bán Hạ, “Bán Hạ cô nương cũng khí thế quá nhỉ, sao cả vương gia và vương phi cũng là đề tài thảo luận của cô nương thế?”.

Lúc Bán Hạ nhìn thấy Khúc Kinh Cự, trong lòng đã có chút sợ hãi, nhưng thấy đáng về bề trên của Mộc Cận, nhớ tới hồi đầu cả hai người cũng là người hầu, Mộc Cận chỉ là dựa vào sự tin sùng của vương phi nên mới đắc ý như vậy, nhất thời trong lòng lại nảy sinh ra cảm giác bất mãn, chẳng qua chỉ là một nô tỳ bên cạnh vương phi, dựa vào đâu mà trưng ra cái đáng về giáo huấn người khác như vậy?

“Không phải là muội muội khí thế quá, mà là Mộc Cận tí tí càng lúc càng thể hiện được uy phong.”

Bán Hạ vén mấy sợi tóc xổ tung ra ở hai bên má lên, “Chẳng trách đám cầu nô tài tên nào tên nấy đều chạy tới lấy lòng, đúng là một người đắc đạo gà chó thẳng thiên.”

Nghe những lời này, Khúc Kinh Cự nhướn mày, vịn vào tay Kim Trần ngồi xuống cạnh chiếc bàn đá, nàng cũng không muốn cãi nhau với một thông phòng.

“Cái miệng này của Bán Hạ cô nương càng lúc càng sắc, nhưng quy củ thì càng không nể mặt người khác rồi,”

Mộc Cận không hề tức giận, cười nhạt: “Thông phòng Bán Hạ, không tuân theo quy củ trong phủ, thân làm kẻ dưới nhưng lại xúc phạm bề trên, và miệng ba mươi cái.”

Mộc Cận nói dứt lời, một vị ma ma vốn dĩ đang quỳ dưới đất vội vàng đứng lên, nịnh nọt nói:

“Mộc Cận cô nương xin hãy lui lại vài bước, đừng để những thứ bẩn thỉu này dây vào người. “Nói xong, xoay người giáng cho Bán Hạ một cái bạt tai.

“Vương phi, tâm tư của người độc ác lắm, ta.....”

Một nha hoàn khác nhanh chóng bò từ dưới đất dậy, lấy ra một chiếc khăn tay nhét vào miệng ta nàng, túm lấy mái tóc rồi tung lên, lộ hoàn toàn khuôn mặt của Bán Hạ ra, để ma ma đánh được thuận tay hơn.

Khúc Kinh Cự nheo mắt nhìn những đường vân trên chiếc bàn đá, lắng nghe những tiếng bôm bốp vang lên bên tai, lấy khăn lụa lau lau tay, rồi mới chậm rãi mở miệng nói:

“Người chỉ là một thông phòng nhỏ bé, lại dám can rờ như vậy, không biết ai đã cho người cái gan đó thế?”

Nàng ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt ghê gớm của Bán Hạ,

“Hay là vì sự khoan dung ngày xưa của ta đã khiến người quên mất bản phận của mình, không giữ quy củ đến mức để người tùy ý nói chuyện của chủ tử? Tuy rằng người không phải xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng tốt xấu gì cũng là con gái nhà hiền lành tử tế, sao lại ản nói không biết suy nghĩ như vậy, thực thấy xấu hổ thay cho cha mẹ người!”.

Bán Hạ bị chặn miệng, nghe Khúc Kinh Cự nhắc đến người nhà của mình, hu hu vài tiếng, ngoan ngoãn hẳn đi.

“Không cần phải đánh nữa, khuôn mặt xinh đẹp như vậy đừng có lãng phí,”

Khúc Kinh Cự thu hồi lại ánh mắt, tiếng bạt tai cũng dừng lại, “Thông phòng Bán Hạ mạo phạm bề trên, phạt đến phòng giặt quần áo làm người hầu.”

Nói đến đây, nàng liếc nhìn Bán Hạ, “Người cũng không cần phải đi tìm vương gia, ta sẽ đích thân nói lại chuyện này với vương gia.”

Mộc Cận nhìn vương phi, nói quay ra nói với mấy nha hoàn và ma ma trước mặt,

“Các người đi giúp Bán Hạ cô nương thu dọn đồ đạc, đưa nàng ấy đến chỗ ở của người hầu phòng giặt quần áo, đừng khiến Bán Hạ cô nương bị mệt.”

“Mộc Cận cô nương yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc Bán Hạ cô nương tử tế,” vị ma ma vừa bạt tai Bán Hạ cười đồng ý, sau khi dẫn người hành lễ với Khúc Kinh Cự xong, bèn kéo Bán Hạ vẫn đang bị nhét khăn vào miệng lui xuống.

Đội những người đó đi hết rồi, Kim Trần mới lo lắng mở miệng nói:

“Vương phi, con người Bán Hạ này đúng là đáng ghét, tại sao không đuổi nàng ta ra khỏi phủ, hà tất phải giữ lại chường mắt.”

Khúc Khinh Cự vịn vào người nàng đứng dậy: “Phòng giặt quần áo là nơi nào chứ? Mỹ nhân là những người cần được nuông chiều, những nơi kiểu như vậy thì mỹ nhân dù có đẹp hơn nữa cũng sẽ bị mài mòn trở thành thôn nữ, nếu vương gia gặp lại nàng ta liệu có thể nảy sinh được chút tâm tư phong tình nào đây? Người phụ nữ để có thể tỏa sáng trước mặt đàn ông thì phải càng thay đổi càng xinh đẹp hơn, chứ không phải là càng thay đổi càng xấu đi.”

Vì thế nên trên thế giới này mới có nhiều người đàn ông ghét bỏ vợ cả sủng ái tiểu thiếp, phụ nữ chăm bẵm dạy dỗ con cái quán xuyến việc nhà, trên phụng dưỡng cha mẹ lớn tuổi, giữa quản lý tiểu thiếp, dưới nuôi con mình hoặc con của người khác, đợi đến khi già rồi, tiều tụy rồi, cuối cùng cánh đàn ông còn chê bai họ không hiểu phong tình.

Nàng không làm được những chuyện hiền thê như vậy đâu, lấy lòng đàn ông như thế, thì chi bằng lấy lòng bản thân mình còn hơn.

“Đạo lý này lẽ nào không phải sao, sau này vương gia gặp lại cô nàng đó, sẽ chỉ thấy nảy sinh sự chán ghét thôi, đâu còn nhớ đến sự tốt đẹp của nàng ta ngày xưa nữa.”

Ngân Liễu thấp giọng oán hận nói, “Bội tin vứt bỏ chủ nhân, như thế cũng coi như lợi cho nàng ta quá rồi!”.

Mộc Cận liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai nghe thấy lời Ngân Liễu, mới nói:

“Vương phi, chỗ râm mát này ngồi lâu không có lợi cho thân thể, chi bằng chúng ta đổi đi tới chỗ khác?”.

Khúc Khinh Cự gật gù đầu,

“Kim Trần người đi hỏi thử xem vương gia hiện giờ có bận không, nếu như không bận, ta sẽ đến thăm vương gia một lát.”

Kim Trần gật gù đầu, vội vàng sai bước đi trước.

Ở một nơi khác trong vườn hoa, Giang Vịnh Như nhìn mấy người đang ra sức kéo Bán Hạ ra khỏi vườn hoa cười mà như không cười, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, mới thấp giọng phun ra hai chữ:

“Đồ ngu.”

Nhà hoàn bên cạnh nàng cười nói:

“Chủ tử thật đúng là liệu sự như thần, Bán Hạ này quả nhiên chẳng ngang ngược được mấy ngày.”

Giang Vịnh Như liếc nhìn nàng ta:

“Từ giây phút nàng ta phản bội lại chủ nhân của mình, thì đã định chắc chắn sẽ có ngày hôm nay rồi. Trong những phủ khác không phải là không có những nô tài giống như vậy, nhưng không có ai nóng vội như nàng ta cả, vương phi vào phủ còn chưa được hơn một tháng, nàng ta đã sốt sắng bò lên giường. Rơi vào kết cục này, cũng coi như đó là sự nhàn từ của vương phi. Ngải Lục, người phải nhớ cho kỹ, sau này gặp loại người như vậy, phải tránh xa ra, những kẻ bội tin phản bội lại chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được kết cục tốt đẹp đâu.”

Ngải Lục cúi mặt xuống, kính cẩn nói:

“Chủ tử yên tâm, nô tì nhớ rồi.”

Giang Vịnh Như nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng ta, hài lòng gật gù đầu, mỉm cười nhìn vương phi đi về hướng thư phòng của vương gia.

Vương phi Khúc Khinh Cự, là người phụ nữ thông minh lý trí, cả đời nàng ta không muốn trở thành đối thủ của một người phụ nữ như vậy. Dù sao đời này vị trí trắc phi của nàng cũng là đỉnh cao nhất rồi, cứ thuận theo người như thế là tốt nhất, chỉ ít những ngày sau của nàng cũng sẽ không thể thâm như Phùng thị kiều ngạo.

“Bộ mấy quản lý muối ở Giang Nam càng lúc càng hỗn loạn,”

Hạ Hành đan hai tay lại đặt lên bàn báo cáo, nói với tên thủ hạ đang đứng đối diện phía dưới thư án, “Những chuyện này phải người đi xem xét trước, ở đó có người của lão Đại và lão Tam, hai người bọn họ sai người tranh giành đến đâu rơi máu chảy, thì bản vương cũng không muốn làm người ác ảnh hưởng tới hứng thú của bọn họ.”

Người đứng dưới chính là một môn khách của Hạ Hành, tên là Vương Xương Danh, diện mạo tuy không xuất chúng, nhưng lại rất biết cách nghe ngóng tin tức, đầu óc cũng rất nhanh nhạy thông minh, cho nên trước mặt Hạ Hành cũng có thể là coi là người quen mặt.

“Vương gia, thuộc hạ còn nghe được một tin ở Giang Nam, người của Thụy vương gia đang cho dưới đó vay tiền,”

Vương Xương Danh cau mày nói, “Nhưng tất cả đều lấy danh nghĩa người khác cho vay, thuộc hạ nhất thời chưa tìm ra được chứng cứ chắc chắn.”

“Ăn mặc và các khoản chi dùng của lão Tam đều là những thứ tốt nhất, đương nhiên tiêu nhiều tiền,” Ngón trỏ Hạ Hành gõ gõ lên mặt bàn, trầm ngâm nói,

“Việc này chúng ta không rảnh mà để tâm đến, bình thường đệ ấy chỉ tiêu Hoàng thượng tận mắt nhìn thấy, Hoàng thượng không nói gì, thì thân làm anh như bản vương sao có thể quan lý thay được. Sau này tìm cơ hội truyền tin này đến tai Ninh vương đi, tục ngữ nói rồi huynh trưởng như cha, chuyện này giao cho lão Đại xử lý thì không còn gì thích hợp hơn.”

“Vâng, vương gia anh minh,” Vương Xương Danh tuân lệnh,

“Ninh vương điện hạ uy phong hiển hách, nhất định sẽ dạy bảo Thụy vương điện hạ chu đáo.”

Hạ Hành nghe thấy câu này khóe miệng khẽ nhếch lên, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Minh Hòa bung một chiếc khay bước vào, bèn thu lại ý cười trên mặt nói:

“Có chuyện gì?”

“Vương gia, vương phi đang ở bên ngoài, nói rằng nếu người không bận gì, thì vương phi có chuyện muốn trao đổi với người.”

Minh Hòa nhìn Vương Xương Danh đang đứng ở bên cạnh, giơ cao chiếc khay trong tay lên chút nữa, “Vương phi còn nói, nếu như người đang bận, thì dùng bát canh chim bồ câu non này trước rồi hãy làm việc tiếp.”

Sắc mặt Hạ Hành hòa hoãn đi nhiều, ra hiệu cho Minh Hòa đặt chiếc khay xuống, quay qua nói với Vương Xương Danh:

“Người lui xuống trước đi.”

Vương Xương Danh khom người lui xuống, lúc ra khỏi cửa vui đầu xuống cực thấp, nên chỉ nhìn thấy tà váy thêu hoa văn tường vân ở trước cổng không xa, lấp ló lộ ra bên ngoài gấu váy là đôi hài lụa Vân Cẩm trăn châu, hần người thấy mùi hoa cỏ thơm nhàn nhạt trên người đối phương, nên càng cúi đầu thấp hơn nữa, hành lễ xong liền vội vàng vui đầu thối lui.

Không nhìn đến người mặc áo xanh vừa rời đi, Khúc Khinh Cự thấy Minh Hòa bước ra dẫn nàng vào trong, vịn vào tay Mộc Cận bước vào thư phòng, thì trông thấy Hạ Hành đang dùng canh trước thư án, bèn mỉm cười bước tới nói:

“Nghe nói món canh này rất bổ não, ngày thường vương gia bận rộn chính vụ, thỉnh thoảng dùng một chút sẽ rất tốt cho cơ thể.”

Múc vài thìa lớn ăn sạch bát canh, Hạ Hành đón chiếc khăn Minh Hòa dâng lên lau miệng xong, mới nhắc người đi đến trước mặt Khúc Khinh Cự, duỗi tay ra vuốt ve chiếc trâm cài bên tóc mai của nàng đầy thân mật:

“Ngày bình thường hết bổ này lại đến bổ kia, qua hai năm nữa, thì bản vương sẽ thành béo phì mất.”

Khúc Khinh Cự ngửa người ra sau, đánh giá người trước mặt một lượt:

“Vương gia muốn trở nên béo phì thì rất khó, nhưng nếu trở nên béo thật thì cũng tốt,”

Hàng mày của nàng nhướng lên, nhất thời quấy rầy vô hạn, “Sau khi vương gia béo rồi, thì có lẽ sẽ bớt đi vài mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ. Lễ nào vương gia chưa từng nghe câu, thích một người chính là dùng đủ mọi loại thức ăn ngon nuôi cho người đó béo mập, như vậy sẽ không có ai tới tranh giành nữa à.”

“Thì ra Khinh Cự của ta lại có suy nghĩ hiểm ác như vậy,”

Hạ Hành khẽ bật cười, vui đầu xuống cần cổ Khinh Cự nhẹ nhàng hít một hơi, “Nhưng ta lại thích câu nói này, ít nhất trong lòng Khinh Cự có thương nhớ ta.”

Khúc Khinh Cự duỗi tay kéo dây lưng có đính ngọc ở eo Hạ Hành, áp đầu vào hõm cổ Hạ Hành, thấp giọng cười bên tai hần nói:

“Chỉ là không biết trong lòng vương gia có thiếp không nữa?”

Kéo người ôm vào lòng, Hạ Hành xoay mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, để Khúc Khinh Cự ngồi lên chân mình, bàn tay hần nhẹ nhàng trượt từ sau lưng Khúc Khinh Cự xuống tới eo nàng, mỉm cười hôn lên bên má ấm áp mềm mại một cái:

“Lòng ta Khinh Cự vẫn chưa nhìn ra sao?”

Khúc Kinh Cự chớp chớp mắt, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng vòng lên lồng ngực Hạ Hành:

“Mắt thiếp không lợi hại thế đâu, cách một lớp da mà có thể nhìn được trái tim của vương gia, thì chi bằng vương gia để thiếp nghe thử đi.”

Nàng cúi đầu cọ cọ trước ngực Hạ Hành, trong lòng cười lạnh, muốn chơi đùa lãng mạn, nghĩ chị đây là cô bé nữ sinh ngây thơ ngốc nghếch chắc?

Đám người Minh Hòa và Mộc Cận thấy hai vị chủ tử lời nói cử chỉ thân thiết, lặng lẽ lui ra khỏi phòng, sau khi đóng cửa lại cẩn thận vẫn còn nghe thấy loảng thoảng tiếng cười nói bên trong.

Hai người trao đổi ánh mắt với nhau, cực kỳ ấn ý lại lùi tiếp sang bên cạnh.

Hai người Khúc, Hạ ở trong phòng chỉ bằng cứ như đám người hầu bên ngoài đang nghĩ, tiến hành mấy cái vận động không hài hòa gì đó, cả hai sau khi trải qua một màn huyền ảo, mới đề được dục vọng đang dâng cao xuống.

Hạ Hành ôm lấy eo Khúc Kinh Cự, để nàng có thể ngồi thoải mái trên chân mình:

“Nàng nói năm nay lễ vật dâng tặng phụ hoàng nặng thêm hai phần nữa, ngược lại cũng có lý, suy cho cùng hiện giờ ta cũng là người đã lập gia đình, trước đây tặng thế nào cũng không quan trọng, nhưng sau này chỉ e là nàng sẽ phải hao tổn tâm tư đấy.”

“Thiếp cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, vương gia chàng không có ý kiến gì, thì để thiếp bảo người dưới làm, sắp đến cuối năm rồi, chuẩn bị sớm một chút thì vẫn tốt hơn,”

Khúc Kinh Cự cười dựa vào lòng Hạ Hành, “Vương gia tín nhiệm thiếp như vậy, là vận may của thiếp.”

“Vợ chồng vốn là dĩ là một, Kinh Cự hà tất phải nói những lời như thế.”

Hạ Hành nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Hậu viện giao cho nàng, ta tín nhiệm đến không còn gì tín nhiệm hơn.”

Khúc Kinh Cự cười cười, “Vậy thì được, nếu như thiếp có trách phạt ai, vương gia đừng có đau lòng đấy.”

“Những người đó chẳng qua là thị thiếp không thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mọi người, phạt ai thì cứ phạt, hà tất phải đau lòng chứ.”

Hạ Hành không để ý lắm, xoay qua nói, “Tên chữ của Kinh Cự lấy từ bài ‘Lạc thần phú’, Tiễn viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi kinh cự đúng không?”

Khúc Kinh Cự cười đáp:

“Thiếp tưởng chuyện Xương Đức Công dùng ‘Lạc thần phú’ đặt tên cho con gái, đã nổi tiếng khắp cả kinh thành rồi chứ.”

Đây cũng chẳng phải chuyện gì về vang, một người đàn ông lấy nội dung trong một bức thư tình ra đặt tên cho con, đặt trong bối cảnh tiểu thuyết thì sẽ là lãng mạn, đặt trong gia thế quý tộc, thì sẽ là nực cười.

Hạ Hành hiểu hết những ẩn ý trong câu nói của nàng, dịu dàng nói:

“Kinh Cự đừng nghĩ quá nhiều, trong mắt ta, tên của nàng là độc nhất vô nhị, con người đương nhiên lại càng thiên hạ vô song.”

Khúc Kinh Cự nghe thấy câu này, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hành, nháy mắt nét mặt tươi tắn như hoa nở.

Đương nhiên là độc nhất vô nhị rồi, những gia thế quý tộc của cả cái triều đình Đại Long này, có ai còn lấy cái tên không có trình độ như vậy nữa chứ? Nàng thầm nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Quyển Rũ Khôn Kham

Lúc Khúc Kinh Cự ra khỏi thư phòng, đã là chuyện của nửa canh giờ sau, nàng đỡ đỡ chiếc trâm có hơi bị lệch, đứng ở trước cửa neho mắt nhìn vàng thái dương đang lặn về phía Tây, mỉm cười quay đầu, chỉ thấy bóng dáng thẳng tắp của Hạ Hành đứng trước thư án.

Người trong chỗ tối kẻ ngoài chỗ sáng, luôn luôn cảm thấy đối phương cực kỳ chói mắt, lúc Hạ Hành ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy nụ cười ấy, mắt như hoa lên, cảm xúc đột nhiên nảy sinh ra đôi phần kinh ngạc vì mỹ sắc, dường như hắn đã hiểu ra tại sao một nụ cười của mỹ nhân lại quyền rũ khôn kham đến thế.

“Vương phi,” Ngọc Trâm bước đến, khoác lên người Khúc Kinh Cự một chiếc áo choàng mỏng, cúi người vừa buộc dây áo vừa nói,

“Trời lạnh rồi, vương phi nên quý trọng thân thể mới được.”

Hỏi nàng cảm lên, để Ngọc Trâm buộc dây được thuận tay hơn, Khúc Kinh Cự cười bảo: “Mấy a đầu các người, thật sự coi ta là người sứ dễ vỡ vậy sao?”

“Mấy ngày trước vương phi bị bệnh, dọa bọn nô tì phải lo lắng một trận, giờ cuối cùng cũng bình phục, không cần thận hơn mà được ư.”

Ngọc Trâm buộc dây áo lại chắc chắn xong, mỉm cười hơi hơi nhún gối đi bên cạnh Khúc Kinh Cự, đỡ lấy tay nàng.

Khúc Kinh Cự cười lắc đầu, nhắc chân bước xuống bậc thềm đá, “Ta nhớ ra mình vẫn còn chiếc túi mới thêu được một nửa, quay về thôi.”

Minh Hòa thấy vương phi và vài nô tỳ định đi, bèn cúi người dẫn theo những hạ nhân khác nói: “Vương phi đi thông thả.”

Khúc Kinh Cự dừng bước quay lại gật gật đầu với hắn, rồi mới tiếp tục đi.

Chỉ một động tác rất nhỏ vậy thôi, nhưng lại khiến Minh Hòa gần gũi với vương phi không ít, thân phận của vương phi là gì nào, lúc rời đi còn có thể gật đầu với hắn, thì coi như là một sự cất nhắc rất lớn rồi. Hắn quay đầu liếc nhìn bên trong thư phòng, đi tới trước cửa nói:

“Vương gia, hôm nay điện Trung Tinh đưa thịt cừu non đến, chủ tử có muốn nếm thử không.”

“Bảo người chuẩn bị đầy đủ các loại thịt và rau quả đưa đến chính viện, bản vương sẽ ăn lẩu với vương phi.” Hạ Hành đi ra đến cửa, nhìn Minh Hòa rồi nói,

“Hôm kia có phải quan viên ở quận Đông biểu thịt băm ngậm, thịt hươu không, bảo người dưới chuẩn bị cẩn thận vào, mấy ngày trước vương phi cũng nhắc đến chuyện muốn ăn lẩu, thời tiết hôm nay, vừa hay là thời điểm thích hợp.”

“Nô tài sẽ dọn đồ xuống dưới.”

Minh Hòa khom người lui xuống, ra khỏi tiểu viện liền sai bước đi nhanh, nhân tiện bảo người thông báo một tiếng chuyện này cho bên chính viện biết, tránh để vương phi trở tay không kịp.

Mùa đông ngồi trong phòng ăn lẩu quả thực là chuyện rất hạnh phúc, đặc biệt hơn là những nguyên liệu này toàn bộ đều rất tươi mới, hoàn toàn không cần phải lo lắng những thứ này có tẩm hóa chất, hoặc bị mất đi hương vị do khâu xử lý đông lạnh.

Gắp một cây nấm đại chính cống thả vào bát, chấm kèm với đĩa gia vị hạng nhất được pha chế rất cẩn thận, nuốt một miếng xuống, thơm ngon cay nồng mỹ vị, thoải mái không nói nên lời.

Khúc Kinh Cự không thích thịt cừu, nhưng lần này thịt cừu được xử lý rất tốt, nàng chỉ nếm được vị mềm mịn béo ngậy của thịt, hoàn toàn không thấy mùi tanh hôi, thịt gà núi tươi ngon thơm lừng, tôm ăn rất đã miệng, còn cả những món thịt như thịt nai, thịt hươu rất hiếm khi được ăn lúc còn ở kiếp trước nữa chứ, Khúc Kinh Cự nhất thời không kìm được, ăn không ít.

Nhìn từng chiếc từng chiếc đĩa đựng nguyên liệu dần biến mất Hạ Hành thấy hơi bị sốc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng một người phụ nữ có thể ăn được nhiều như vậy, hắn tự hào đã từng gặp không ít những người phụ nữ, nhưng kiểu phụ nữ cầm đũa tinh tế chuẩn xác, cổ tay hữu lực, xuống tay tốc độ như Khúc Kinh Cự, thì thật sự là chưa thấy bao giờ.

Nuốt một miếng nấm hương cuối cùng rồi, Khúc Kinh Cự mới gác đũa, súc miệng sau đó vừa rửa tay vừa nói:

“Lâu rồi không được ăn thoải mái như vậy, thiếp đã dọa vương gia sợ rồi phải không?”

Lúc ấy Hạ Hành đang lau tay, nghe vậy liền nói:

“Nhìn thấy khẩu vị của vương phi tốt như vậy, bản vương thấy rất yên tâm, nàng đã thích ăn lẩu thế, thì sau này bảo nhà bếp làm thường xuyên hơn.”

“Đối với thiếp mà nói, những món như lẩu này, ăn thường xuyên sẽ không cảm thấy mỹ vị nữa, nhưng nếu lâu rồi không được ăn, thì ngửi mùi sẽ thấy ưa nước miếng. Những ngày trước thân thể vẫn chưa khỏi, không dám dùng những thứ này, giờ cuối cùng niềm mong mỏi được thành hiện

thực rồi.”

Nhận lấy chiếc khăn Ngọc Trâm dâng lên lau tay, Khúc Kinh Cự đứng dậy, nói với Hạ Hành: “Vương gia có muốn đi dạo cùng với thiếp không?”

“Dùng nhiều thứ như vậy, đúng là nên đi dạo một lát thật,” Hạ Hành cũng đứng dậy theo, duỗi tay ra với Khúc Kinh Cự,

“Kinh Cự đi với ta nào.”

Khúc Kinh Cự cười đưa tay cho đối phương, đôi với bàn tay ấm áp vừa đủ độ bao lên bàn tay mình, nàng bỗng cảm thấy rung động, biến bàn tay của hai người trở thành tư thế mười ngón tay đan xen vào nhau, cười nói với Hạ Hành:

“Có người nói, mười ngón tay đan vào nhau, sẽ sống đến khi bạc đầu.”

Hạ Hành mỉm cười dịu dàng, nắm bàn tay Khúc Kinh Cự thật chặt, hai người sánh đôi đi ra khỏi chính viện, theo phía sau là cả một đám người hầu rì rầm ồn ào.

Khúc Kinh Cự có hơi tiếc nuối nhìn bầu trời đêm đen kịt trước mắt: “Vẫn cứ là trời đêm mùa hè đẹp nhất, cho dù không nhìn thấy ánh trăng, những cũng có thể thấy được rất nhiều sao.”

Không phải coi người ta là thiếu nữ ngây thơ ngốc nghếch à, vậy thì để chị đây chơi với chú theo phong cách văn học nghệ thuật nhé, nói chuyện sao bàn chuyện trăng, tán ngẫu chuyện thơ từ ca phú.

“Hôm nay là ngày thứ hai năm mới âm lịch, nên đương nhiên không nhìn thấy trăng rồi, nhưng ánh trăng mùa đông cũng rất đẹp,”

Hạ Hành cũng ngẩng đầu lên theo động tác của Khúc Kinh Cự, sau đó thấy Khúc Kinh Cự đáp: “Chỉ là đêm đông lạnh, mọi người đều không để ý đến nó.”

Duỗi mắt Khúc Kinh Cự khẽ động, lúc nhìn sang bên Hạ Hành lại là khuôn mặt tươi tắn:

“Hầu hết mọi người đều thích những thứ màu sắc sặc sỡ tươi tắn, như trăng sao lúc hạ sang thu về, như hoa lúc ngày xuân, còn cả sắc mai đủ màu mùa đông nữa. Thiếp cũng giống như mọi người thôi, có thói quen thích những gì mọi người đều thích.”

Hạ Hành nhìn nụ cười bên khóe miệng Khúc Kinh Cự, tâm trạng hơi rung động, lập tức di rời ánh mắt của mình đi, mới phát hiện ra cổ họng có hơi ngứa, hần dất nàng chậm chậm đi về phía trước, trên con đường lát đá xanh, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang đi.

“Thế gian nhiều tục nhân, ta cũng không phải ngoại lệ.” Hần nghiêng đầu cười với Khúc Kinh Cự, nụ cười dịu dàng tao nhã, đẹp không tả xiết.

Có người nói, đàn ông và phụ nữ tay trong tay cùng đi với nhau, nếu người đàn ông luôn sai bước đi trước, thì chứng tỏ rằng người đang đó căn bản không biết thế nào là yêu. Khúc Kinh Cự nhìn người đàn ông vẫn luôn sánh vai đi ngang với mình, trong lòng thầm nghĩ, cho dù người đàn ông này có luôn luôn quan tâm đến bước chân của phụ nữ, thì cũng không có nghĩa là hắn yêu người phụ nữ đó, cũng có thể người đàn ông này là đại diện của tình thánh, hiểu thấu mọi tâm tư của phụ nữ.

Hai người đi dạo trong phủ được non nửa canh giờ, đang lúc chuẩn bị quay về, thì nửa đường lại gặp Phùng Tử Cầm khoác áo choàng nhạ màu đi tới.

Phùng Tử Cầm thấy hai người đan tay vào nhau, mỉm mỉm môi, hành lễ nói:

“Thiếp tham kiến vương gia, vương phi.”

“Muộn thế này rồi, nàng không ở trong phòng nghỉ ngơi, ra đây làm gì?”

Hạ Hành nói xong, xoay người duỗi tay lấy chiếc áo choàng trong tay Mộc Cận, khoác lên cho Khúc Kinh Cự.

Khúc Kinh Cự mượn cơ hội này liếc nhìn đánh giá Phùng Tử Cầm, trong tay đối phương xách theo một chiếc đèn thường dùng trong cung vẽ hình Hằng Nga trốn lên cung trăng, phía sau còn mang theo hai nha hoàn bé, hai nha hoàn bé này đang cầm hai chiếc giỏ nhỏ nhỏ.

“Bẩm vương gia, đêm đông dài, buổi tối thiếp hay ngủ muộn, nên muốn đi dạo trong vườn một lát,” Phùng Tử Cầm cúi mặt xuống,

“Không nghĩ rằng lại có thể gặp vương gia và vương phi.”

Những ngón tay được cắt tỉa sạch sẽ tròn trịa tron bóng rất nhanh đã buộc xong dây áo choàng, Hạ Hành nhìn đến hai nha hoàn bé, thấy trong giỏ là thuyền giấy và nến, bèn mở miệng lãnh đạm nói,

“Trời đông lạnh lẽo, thì nên an ổn ở lại trong tiểu viện, sắp sang năm mới rồi, ốm thì không hay đâu.”

“Thiếp tạ ơn sự quan tâm của vương gia,” Phùng Tử Căng mỉm cười,

“Chỉ là nhớ lại ngày trước cùng vương gia thả thuyền giấy, nên buổi tối không ngủ được, muốn ra hồ sen thả mấy chiếc chơi thôi, thiếp mặc quần áo dày lắm, cũng chỉ đi một lát rồi sẽ về.”

Đây là nghe ngóng được nàng và Hạ Hành đi dạo trong vườn, nên cố ý mang theo đạo cụ tới gọi lại quá khứ xa xưa với Hạ Hành sao? Khúc Khinh Cự nghech môi cười,

“Mấy chiếc thuyền này gấp rất đẹp, chỉ là đêm nay ngâm nước cả đêm, sáng mai nhìn sẽ rất xấu. Theo thiếp thấy, chi bằng vương gia bảo người làm cho Phùng trắc phi một con thuyền vàng, có chơi thế nào cũng không bao giờ hỏng được.”

“Chẳng qua chi mấy món đồ chơi thôi, vậy mà nàng nghĩ đến là nghiêm túc,”

Hạ Hành liếc nhìn đám hạ nhân xách đèn lồng dùng trong cung phía sau lưng, nhiều người cảm đèn như vậy, Phùng thị còn có thể trùng hợp gặp mặt, đúng thật là không dễ dàng gì. Hắn thích trêu đùa phụ nữ, nhưng không muốn nhìn thấy phụ nữ cảm những thứ trong quá khứ ra để mời gọi yêu thương sùng ái, Phùng Tử Căng này càng lúc càng chẳng thể hiểu nổi.

“Tiêu hóa cũng tạm được rồi, quay về thôi, lát nữa sẽ có sương đấy,” Hạ Hành lại lần nữa nắm chặt tay Khúc Khinh Cự, liếc mắt thấy Phùng Tử Căng lui sang một bên, liền dẫn người rời đi không chút do dự.

Phùng Tử Căng không dám tin nhìn theo bóng lưng của Hạ Hành và Khúc Khinh Cự, nàng ta không tin vương gia cứ đi như vậy, lẽ nào những gì bản thân làm không đủ để gọi lại hồi ức trong quá khứ của hắn ư?

Đúng lúc đó, nàng ta nhìn thấy Khúc Khinh Cự quay đầu lại nhìn, một thoáng nụ cười trong trẻo nhàn nhạt hiện trên khuôn mặt ấy, khiến nàng ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, một cảm giác lạnh lẽo không hiểu nổi dâng lên sau lưng.

Sự khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ chính ở đó, đàn ông luôn rất giỏi quên đi sự tốt đẹp về người phụ nữ, còn người phụ nữ lại rất giỏi nhớ những điều tốt đẹp của người đàn ông. Vậy nên lúc phụ nữ đối xử với đàn ông, đừng nên tốt mãi, quá tốt sẽ khiến hắn ta tưởng rằng đó là lẽ đương nhiên, cũng quên mất cái giá mà người phụ nữ phải trả. Muốn người đàn ông lúc nào cũng nhớ đến mình, điều đầu tiên chính là người phụ nữ phải nhớ tới bản thân mình mọi lúc, ngay đến cả bản thân mình mà còn đánh mất, thì há có thể trông chờ vào người khác nhớ tới được hay sao?

Mấy ngày sau, Khúc Khinh Cự nhận được một món quà, là một cây đèn *bát bảo* lưu ly, cây đèn này chỉ cần ban đêm thắp lên, thì có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh như trăng như sao chiếu sáng khắp xung quanh phòng, đẹp đến vô cùng.

(Bát bảo: theo quan niệm của đạo Phật, bát bảo hay còn gọi là bát cát tường (tám vật quý, tám vật may mắn) khi được kết hợp với nhau sẽ có tác dụng rất tốt. Bát bảo bao gồm: pháp luân (bánh xe), vỏ ốc (pháp loa), tán (chiếc dù), lông trắng, hoa sen, bảo bình, cá vàng, nút thắt may mắn.)

Nghe thấy tiếng than kinh ngạc của đám hạ nhân khắp bốn phía, Khúc Khinh Cự cười nhạt treo chiếc đèn bát bảo lưu ly này lên giá đèn nạm vàng khảm trân châu, niềm vui trên khuôn mặt cũng vừa đủ.

Nhắm mắt lại, Khúc Khinh Cự chỉ tay về một chỗ nói: “Đặt cây đèn ở đây đi.”

Đám hạ nhân dè dặt cẩn thận đặt cây đèn xuống, vẻ cảm thán kinh ngạc trong mắt vẫn chưa biến mất.

“Vương phi, chỗ này tuy đẹp, nhưng bình thường luôn có người ra vào, nếu đụng vào rơi vỡ thì không hay đâu.” Mộc Cận do dự nói,

“Chi bằng cất vào trong kho, khi nào vương phi muốn ngắm, thì bọn nô tỳ sẽ lại mang ra là được mà.”

“Đèn không phải mang ra để dùng sao?” Khúc Khinh Cự cười nhìn những đốm sáng lung linh khắp xung quanh,

“Ta rất thích chiếc đèn này, không đặt ở nơi có thể ngày ngày nhìn thấy thì đáng tiếc biết bao.”

“Nô tì hiểu rồi,” Mộc Cận không nhiều lời nữa, dịu dàng ngoan ngoãn đứng sau lưng Khúc Khinh Cự, thái độ kính cẩn nhưng không hề khiến cho người ta cảm thấy đó là nịnh nọt.

Chuyện vương gia tặng vương phi một chiếc đèn bát bảo lưu ly trân quý, rất nhanh đã lan truyền trên dưới khắp cả phủ, những người hầu đã từng nhìn thấy chiếc đèn nhắc đến nó, giống như là đang nhắc đến mình, mặt mày rất hưng phấn, say sưa thích thú vô cùng.

Phùng Tử Căng ném không ít đồ đạc trong phòng mình, hận không thể xông đến chính viện, đập vỡ chiếc đèn kia, à tiện nhân Khúc Khinh Cự này, không phải chỉ là một cái đèn nát thôi sao, có đến mức để cho kẻ dưới lan truyền khắp trong phủ đều biết thế không, làm như người ta thèm lắm vậy.

Lại đập thêm một chiếc bình sứ nữa, Phùng Tử Căng tức giận thờ hờn hờn nhìn a hoàn ở ngoài cửa, lạnh lùng nói:

“Có chuyện gì?”

A hoàn bé rụt người lại, dè dặt cẩn thận nói:

“Chủ tử, vương phi mời người đến chính viện.”

Sắc mặt Phùng Tử Căng sầm xuống, sau đó vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên má:

“Bảo người vào hầu hạ đi.”

Nàng phải đi nhìn thử xem, ả tiện nhân kia lại muốn giở thủ đoạn gì!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tự Tìm Đường Chết

Cửa lớn của chính viện và cửa lớn của vương phủ cùng nằm trên một đường, điều này cũng thể hiện rõ người có thể ở trong chính viện, chắc chắn là chủ nhân của vương phủ. Những trắc thất thông phòng khác, tất cả chia nhau ở trong tiểu viện ở hai bên *nguyệt môn* nằm ở giữa lớp cửa thứ hai và cửa thứ ba, những thị vệ người hầu và các vú già đều ở bên ngoài lớp cửa thứ hai.

(Nguyệt môn là một cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa, đây là dạng một bức tường trong khu vườn hoặc trong nhà có một lối đi hình tròn dành cho người đi bộ, phía trên bức tường này có lợp ngói.)

Quy tắc của vương phủ rất nghiêm ngặt, người nào có thể hoạt động ở đâu, đều phân ra rất rõ ràng rành mạch. Trong số những người hầu, có thể bước qua cánh cửa thứ hai để hầu hạ, là đã có thể diện hơn hẳn so với những người hầu bình thường khác rồi, những hạ nhân này đều được gọi là người hầu trong nội viện, cho dù chỉ làm công việc quét dọn thôi, thì cũng đã có không ít kẻ tranh nhau đến sát đầu mề trán để giành lấy.

Nên có thể thấy được rằng bên trong vương phủ, Khúc Kinh Cur ở trong chính viện lại nắm đại quyền quản lý chủ trì hậu viện, trong lòng của đám hạ nhân, đó là sự tồn tại không ai dám trái nghịch.

“Vương phi, Giang trắc phi, La di nương, Hàn di nương tới rồi ạ,” Ngọc Trâm bước vào cửa nói.

Khúc Kinh Cur đang ngồi trên ghế quý phi trải thảm lông, nửa dựa vào lưng ghế, trong tay còn đang cầm một chiếc lò sưởi tay khảm trân châu, nghe thấy những lời của Ngọc Trâm, đuôi lông mày khẽ nhướng lên:

“Bên ngoài phòng lạnh, bảo bọn họ vào trong này đi.”

Ngọc Trâm hơi nhún mình, không nói lời nào lui ra ngoài.

Một lát sau, ba mỹ nhân mỗi người một vẻ bước vào trong phòng, đợi đến khi ba người ngoan ngoãn hành lễ với Khúc Kinh Cur xong, Khúc Kinh Cur mới cho cả ba ngồi xuống, uể oải mở miệng nói:

“Vừa rồi ta bảo người sắp xếp lại kho riêng, phát hiện ra có một số vải rất tốt, nên gọi mọi người tới để chọn, mang về may y phục mới.”

Nói xong, nghiêng đầu liếc nhìn Mộc Cận.

Mộc Cận bèn ra hiệu cho các nha hoàn đứng đằng sau bê vải ra, số vải này quả thực không tồi chút nào, tuy rằng không bằng được lụa Vân cẩm gấm Tứ Xuyên, nhưng cũng có thể coi là sang trọng đắt tiền.

Trong số ba người đang ngồi đây thân phận của Giang Vĩnh Như là cao nhất, nàng ta nhìn những súc vải xếp đống trên bàn, liền đứng dậy nói:

“Vương phi, sao có thể chứ, trong phủ đã phân phát vải cho bọn thiếp từ lâu rồi, sao còn cầm của người được nữa?”

“Nhiều thứ như vậy ta cũng không mặc được hết, cứ để lâu màu phai sẽ rất xấu,”

Khúc Khinh Cur liếc nhìn những súc vải, đây đều là những thứ lúc đầu phủ Xương Đức công vì muốn giữ thể diện nên đã cho thêm vài gánh làm của hồi môn, nhìn số lượng thì rất nhiều, nhưng giá mười súc vải này cũng không bằng một súc gấm Tứ Xuyên,

“Mọi người mặc lên người, tốt xấu cũng có thể vui lòng đẹp mắt, nếu như cứ cất ở dưới đáy rương, không phải sẽ rất lãng phí sao?”

Giang Vĩnh Như nghe vậy, mỉm cười nhún mình với Khúc Khinh Cur, “Thiếp cảm tạ ý tốt của vương.”

Nói xong, xoay người chỉ vào hai súc vải gấm màu xanh đen, “Thiếp chọn hai súc vải này.”

Khúc Khinh Cur nhìn hai súc vải, cười nhạt nói:

“Hai súc vải đó không tồi đâu, Mộc Cận, đưa luôn hai súc vải màu xanh ngọc cho Giang trắc phi đi, Giang trắc phi da dẻ trắng trẻo, màu xanh ngọc này nâng ấy mặc lên là ý vị nhất.”

Giang Vĩnh Như nghe thế chỉ nói vương phi chê cười rồi, nhưng cũng không hề từ chối, hai nàng thị thiếp khác cũng tự chọn cho mình một súc vải, Khúc Khinh Cur lại cho bọn họ chọn thêm một súc nữa, chỉ thoáng chốc cả căn phòng trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Ba người cố ý tăng bốc vương phi, lời hay ý đẹp không ngừng tuôn ra câu nào câu nấy đều rất hàm súc, khiến người ta không cảm thấy các nàng đang nhỉnh bợ, mà ngược lại còn cảm nhận được sự tôn kính của các nàng.

“Vốn dĩ muốn may một chiếc áo tà ngắn bó eo, chỉ là màu sắc lại không phù hợp, súc gấm màu hồng cánh sen vương phi cho, đã hoàn thành niềm mong ước của thiếp rồi,”

khuôn mặt Hàn Thanh Hà mang theo vẻ vui mừng vuốt ve súc vải gấm màu cánh sen, “Màu này may túi thơm cũng cực kỳ thích hợp.”

“Nghe những lời đó kia, phải nói là giống như nàng ấy là tốt nhất,” Giang Vĩnh Như cười khẽ, xoay qua nhìn Khúc Khinh Cur đang ngồi ở trên ghế đầu, “Có thể thấy vương phi đã yêu chiều khiến bọn họ không còn chút tinh thần nào nữa rồi.”

“Giang trắc phi nói vậy là chê cười bọn thiếp rồi, thiếp thấy vừa nãy lúc chọn vải, khuôn mặt người cũng vui vẻ lắm mà,”

Hàn Thanh Hà giận đến bật cười, “Giờ lại chê cười thiếp.”

“Đang tự hỏi xem có chuyện gì mà náo nhiệt vậy, thì ra là mọi người đang chọn đồ.”

Phùng Tử Căng từ ngoài cửa đã nghe thấy đám phụ nữ lấy lòng Khúc Khinh Cur, đến khi vào tới cửa, thì thấy mấy nô tì đứng sau lưng các thị thiếp đang cầm mấy súc vải gấm, trên bàn vẫn còn để khá nhiều, bèn nhún mình với Khúc Khinh Cur,

“Thiếp tới muộn, không biết có còn thứ gì tốt thừa lại không?”

Khúc Khinh Cur đặt chiếc lò sưởi tay sang một bên, nhận lấy chén trà của Mộc Cận dâng lên uống một ngụm, cười mà như không cười nhìn Phùng Tử Căng:

“Ta còn tưởng Phùng trắc phi không tới, thích thứ gì thì tự mình chọn đi.”

Phùng Tử Căng liếc nhìn qua loa đồng vải gấm,

“Thiếp thích súc vải này, không biết vương phi có nỡ cho những thứ mình thích không.”

Mọi người đưa mắt nhìn, thì phát hiện ra thứ Phùng Tử Căng ám chỉ là một súc gấm màu đỏ thạch lựu, nên nhất thời sắc mặt người nào người nấy đều rất khác thường, đỏ thạch lựu tuy không phải là màu đỏ thắm, nhưng cũng là màu đỏ rất tươi tắn, chỉ là Phùng thị là trắc thất không thể mặc màu đỏ, hành động này là đang khiêu khích vương phi sao?

Ý cười trên khuôn mặt Khúc Khinh Cur lại càng ôn hòa hơn: “Ta cảm thấy dựa vào phong thái của Phùng trắc phi, thì màu xanh nhạt này lại càng hợp hơn, nhưng muội đã thích, thì cứ cầm về đi, gấm đỏ ở chỗ ta còn nhiều lắm, nhìn mà đau cả mắt.”

Nói xong, liền bảo Mộc Cận, “Mộc Cận, đưa hết số vải còn lại đến tiểu viện của Phùng trắc phi.”

“Xin vương phi yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ bảo người cận thân được tới,” Mộc Cận nhún mình, chỉ huy mọi người thu dọn tất cả những thứ có ở trên bàn lại, đưa đến chỗ tiểu viện của Phùng trắc phi.

Khóe miệng Giang Vĩnh Như thấp thoáng ý cười, cúi đầu uống chén trà *Bích đàm phiêu tuyết* thượng hạng, những ngón tay mảnh mai vì nghe thấy những lời sau của vương phi mà hơi cong lên, sau đó đặt chén trà xuống, nhếch môi thử nói với Phùng Tử Căng: “Muội muội thật là thiếu kiên nhẫn quá, tuy rằng muội thích màu hồng thạch lựu này, nhưng ta thấy nó không hợp với muội.”

(Bích đàm phiêu tuyết là một loại trà hoa ở vùng núi Nga My của Tứ Xuyên, thời gian hái hoa là vào lúc chiều có nắng, những nụ hoa vừa chớm nở trắng tinh khôi như tuyết, búp trà xanh muốt tựa ngọc bích, trà được tranh thủ pha khi hoa vẫn còn tươi và thơm.)

Hàn Thanh Hà nghe thấy Giang Vịnh Như thể hiện rõ ràng lập trường của mình, bèn liếc mắt nhìn Giang Vịnh Như, lập tức nói:

“Thiếp thấy, Phùng trắc phi cũng không hợp với màu đỏ thạch lựu này chút nào.”

Một trắc thất lại còn muốn mặc màu đỏ, nằm mơ giữa ban ngày à? Coi vương gia là kẻ ngốc không hiểu quy tắc sao?

Sắc mặt Phùng Từ Căng cực kỳ khó coi, vốn dĩ khi Giang Vịnh Như mở miệng, nàng ta đã thấy trong lòng không vui rồi, giờ lại thấy một ả thị thiếp như Hàn Thanh Hà cũng dám nói nàng ta như vậy, lập tức nạt ngang: “Một thị thiếp như ngươi, lấy tư cách gì để mở miệng ở đây?”

“Phùng trắc phi nặng lời rồi, bọn thiếp có thể mở miệng ở đây hay không là phải do vương phi nói mới được, không phải người nói là xong.”

Hàn Thanh Hà cười giễu nói tiếp, “Lẽ nào Phùng trắc phi tưởng mình có thể làm chủ của vương phi à?”

“Im miệng, ngươi nói lung tung cái gì vậy?”

Gia thế của Phùng trắc phi không hề tầm thường, căn bản không thiếu gì mấy súc vải gấm này, bị Khúc Kinh Cự khinh mạn như vậy đã cảm thấy rất khó chịu, giờ thấy Hàn Thanh Hà một thị thiếp sinh ra trong cảnh sa cơ thất thế mà cũng dám chế giễu mình, lập tức nổi cáu:

“Chuyện của ta ngươi cũng có thể lên tiếng nói được chắc?”

Dưới cơn nóng giận, Phùng Từ Căng đã quên mất tính tình Khúc Kinh Cự đã không còn như hồi đầu nữa, hành động lần này của nàng ta, coi như không kính người trên, bất tuân lễ nghi.

Hàn Thanh Hà nghe ra những lời mỉa mai về xuất thân của mình trong lời nói của Phùng Từ Căng, trong lòng giận lắm, nhưng ngoài mặt lại càng khiêm tốn hơn, nụ cười lại càng dịu dàng:

“Xin Phùng trắc phi chớ nên tức giận, thiếp chẳng qua chỉ nói thẳng nói thật mà thôi.”

“Ngươi!”

Phùng Từ Căng giận dữ bước lên một bước, cũng không biết làm sao mà dẫm phải tà váy, trong tiếng la hét chói tai, liền ngã nhào xuống sàn. Khoảnh khắc khi nàng ta ngã xuống, hình như nghe thấy tiếng giòn tan của vật gì đó vỡ nát, còn chưa kịp nhìn rõ xem đã va phải vật gì, chỉ nghe thấy một loạt tiếng hít vào, sau đó cả căn phòng chìm trong im lặng.

Nàng ta vất vả vịn vào tay nha hoàn đứng lên, thì nhìn thấy chiếc đèn lưu ly rơi trên sàn, những viên dạ minh châu vốn được khảm bên trên giờ lăn sang một bên, nhưng viên chân trâu đá quý ở các góc cũng rơi rụng tán loạn khắp nơi, về phần chiếc đèn ngọc bích có rơi nứt hay không, thì không biết.

“Trời ơi, đây là chiếc đèn bát bảo lưu ly vương gia đặc biệt tìm thợ thủ công làm cho vương phi đấy!”

Hàn Thanh Hà khẽ kêu lên, lập tức bưng kín miệng, khuôn mặt hoảng loạn.

Giờ phút này coi như Phùng Từ Căng có không có não hơn nữa, cũng biết đại sự không ổn, cả người rét lạnh, phịch một tiếng quỳ sụp xuống,

“Vương phi, thiếp không phải cố ý đâu, xin vương phi minh xét.”

Mọi người cẩn thận đánh giá sắc mặt vương phi, phát hiện thần sắc của nàng rất kinh hãi, dường như chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nhất thời trong lòng mọi người cũng bắt đầu thấp thỏm không yên. Người trong phủ đều biết vương phi rất thích chiếc đèn này, ngay cả vương gia cũng rất vui, giờ chiếc đèn hỏng rồi, không biết vương phi sẽ tức giận đến mức nào. Vương phi không vui, thì đương nhiên vương gia cũng sẽ nổi giận.

“Vương phi.”

Lòng bàn tay Phùng Từ Căng bắt đầu toát mồ hôi, nàng nghĩ mà không hiểu, bản thân sao lại dễ dàng kích động như thế, sao lại ngã đến chỗ để đèn?

“Quay về cả đi,”

Khúc Kinh Cự đứng dậy, một mắt liếc nhìn Phùng Từ Căng,

“Ta sớm biết muội đâu đâu cũng đều bất mãn với ta, trước đây chỉ nghĩ là tính tình muội kiêu ngạo nhưng tâm không xấu, chứ chưa bao giờ nghĩ muội lại ôm những suy nghĩ kiểu này.”

Đúng vậy, làm gì có chuyện gì khéo thế, không va phải những thứ khác, lại va hẳn vào vật yêu thích của vương gia tặng cho vương phi? Chẳng qua là ghen tị mà thôi, một trác phi nhỏ nhoi kiêu ngạo khắp nơi thì cũng đánh, nhưng lại không đặt vương phi vào mắt, thì hành vi này đã quá mức bừa bãi rồi, không phải ý vào việc vương phi chưa từng trách phạt nàng ta đây chứ?

Mọi người trong phủ nhìn thấy vương phi sững sờ quay vào phòng trong, nhất thời đều ngẩn người, hồi lâu sau mới cẩn thận thu dọn lại chiếc đèn bát bảo lưu ly, phát hiện chiếc đèn đã hỏng hết cả.

“Thứ tính xảo đẹp đẽ vậy mà, đáng tiếc,” Giang Vịnh Như thở dài một tiếng.

“Chúng ta quay về trước đi, e là lúc này tâm tình vương phi không tốt, chúng ta đừng làm phiền đến người.”

Nói xong, dẫn theo hai nàng thị thiếp bỏ đi.

Phùng Tử Căng đứng ngây ra như phỗng, đầu óc choáng váng vịn vào tay nha hoàn quay về tiểu viện của mình, nỗi hoảng loạn trong lòng càng lúc càng lớn, không biết nên làm thế nào mới ổn, tất cả mọi người đều nhìn thấy nàng ta va phải chiếc đèn, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.

Ở một tiểu viện khác, Giang Vịnh Như nghe nói Phùng Tử Căng đã quay về tiểu viện của mình, lập tức cười lạnh nói:

“Quả đúng là đồ ngu!”

Nếu là kẻ có não, thì giờ nên ngoan ngoãn quỳ ở chính viện xin chịu phạt, như vậy chí ít cũng có thể khiến vương gia sau khi biết được chuyện này rồi sẽ bớt tức giận hơn. Giờ nàng ta lại quay về rúc vào trong tiểu viện của mình, không phải sẽ càng chọc cho vương gia nổi giận hơn sao?

Hàn Thanh Hà ngồi đối diện với nàng ta nghe vậy cười bảo:

“Ngày trước nàng ta ý mình là người có xuất thân cao nhất trong hậu viện, lại được vương gia sủng ái đôi phần, nên ở chỗ nào cũng quen thói gây khó dễ khắt khe với người khác, ngay cả ti có thân phận tương đương với mình nàng ta cũng không để vào mắt, không có não không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.”

“Hôm nay muội đối với nàng ta cũng không khách khí chút nào,”

Giang Vịnh Như liếc nhìn Hàn Thanh Hà, “Hàn thị thiếp khí thế như vậy, xem ra ngày xưa ta đã nhìn nhầm muội rồi.”

“Giang trác phi thông minh nhạy bén, có khi nào thì nhìn nhầm chứ?” Hàn Thanh Hà cười khê đứng dậy nhún mình với Giang Vịnh Như,

“Thiếp chẳng qua chỉ là thức thời mà thôi, vẫn còn phải học hỏi trác phi người nhiều, thiếp nên cảm tạ người mới đúng.”

Giang Vịnh Như nhếch nhếch khóe miệng, không mặn không nhạt nói:

“Hàn thiếp không cần phải khách sáo như vậy ta chẳng qua chỉ muốn sống những ngày an ổn mà thôi, muội và ta căn bản là mối quan hệ nước sông nước giếng, nên tránh mấy thứ màn khách sáo đó đi.”

Hàn Thanh Hà cười giễu một tiếng, lại nhún người, “Nếu đã vậy, thiếp xin được cáo từ.”

“Không tiễn,” Giang Vịnh Như khê gạt đầu, nhìn bóng dáng Hàn Thanh Hà mất hút sau cánh cửa.

Hồi lâu xong, Ngải Lục mới mở miệng nói: “Chủ tử, Hàn thiếp đây là đang có ý gì?”

“Nàng ta đang thể hiện lòng trung thành với vương phi và đánh giá tâm tư của ta.”

Giang Vịnh Như cười nhạo một tiếng, “Cứ đợi đi, ngày mai sẽ có kịch hay của Phùng trác phi để xem rồi.”

“Trời muốn diệt ai, thì sẽ khiến kẻ đó trở nên ngông cuồng.”

Giang Vịnh Như đứng dậy, “Nàng ta ngông cuồng quá lâu rồi, nên quên mất thân phận của bản thân, bị vương phi xử lý cũng không có gì oan.”

Ngải Lục muốn hỏi rõ ràng là Phùng trác phi khiêu khích khắp nơi, nên mới gây ra tai họa như thế, thì vương phi sẽ làm thế nào để xử lý Phùng trác phi. Nhưng thấy chủ tử không định lên tiếng nói tiếp nữa, bèn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Chương 23: Cầu Xin

Phùng trắc phi kêu ngạo chuyên quyền, làm vỡ chiếc đèn bát bảo lưu ly vương gia tặng cho vương phi, chỉ trong một đêm đã lan truyền trên dưới khắp vương phủ, một số người ngấm ngầm oán hận Phùng trắc phi trong bụng thầm vỗ tay khen hay, chờ nàng ta phen này xong đời.

Ai ngờ đến ngày thứ hai, trong chính viện chẳng thấy có một động tĩnh gì, thậm chí chỗ vương phi cũng không truyền ra ngoài bất kỳ một câu trách cứ nào, mấy người hầu bị Phùng Từ Căng chen ép xi nhục có chút thất vọng, lẽ nào chuyện này cứ cho qua như thế sao?

Lại qua thêm hai ngày nữa, tin đồn trong phủ đã bắt đầu từ từ lắng xuống, chính vào lúc này người của Phùng gia tới. Phụ thân của Phùng trắc phi là Công bộ thị lang Tam phẩm, phẩm cấp này chẳng phải là quan lớn gì trong kinh thành, hưởng hồ cũng chỉ nhậm chức ở Công bộ, không phải là các bộ quan trọng như Hộ bộ, Lễ bộ.

Thiếp của người Phùng gia còn chưa được chuyển tới chính viện, thì đã bị người của vương gia chặn ngay lại, chỉ nói rằng hiện giờ trong phủ không tiếp đãi khách khứa, giờ người của Phùng gia đừng nói là bái kiến vương gia vương phi, mà ngay cả đồ đạc này nọ chưa kịp để lại, thì đã bị đuổi ra ngoài.

Lúc này trong phủ lại náo nhiệt hẳn lên, vương gia không giữ thể diện cho người của Phùng gia, liệu có phải là thể diện đang cực kỳ không hài lòng với Phùng trắc phi không? Bên này còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, thì Phùng trắc phi đã bị chuyển đến căn nhà nhỏ hơn ở góc phía Tây của vương phủ, toàn bộ chi phí bị cắt giảm đi chỉ còn một nửa, tuy rằng vẫn được gọi là trắc phi, nhưng khoản tiền nong chả khác gì các thị thiếp, sau đó liền có tin đồn rằng, vương gia muốn ép Phùng trắc phi làm thị thiếp.

Cái tên trắc phi này, chẳng qua là gọi lên cho dễ nghe vậy thôi, nói khó nghe hơn thì cũng chỉ là di nương có xuất thân tốt hơn chút xíu, người phụ nữ của vương gia trừ vương phi có thể được ghi tên vào gia phả của hoàng thất ra, những người khác đều không có phần. Hôm nay vương gia có thể bảo hạ nhân gọi người là trắc phi, thì ngày mai cũng có thể bảo hạ nhân gọi người khác là trắc phi, trắc thất có tôn quý thể nào đi nữa, cũng không bằng được nửa bàn tay của chính phòng.

Trong chính viện, Khúc Khinh Cự thấy Hạ Hành tự tay nhắc một chiếc hộp lên, nàng nhìn Hạ Hành bằng ánh mắt nghi ngờ:

“Vương gia chiếc hộp này đựng thứ gì thế, thần bí như vậy không phải là định làm cho thiếp vui đấy chứ?”

Hạ Hành chỉ chỉ ra phía cửa, nói với đám người hầu:

“Các ngươi đóng chặt tất cả các cửa lại đi, làm sao để căn phòng tôi tối một chút.”

Nguyên nhân là vì thời tiết mùa đông, nên căn phòng tối hơn khá nhiều so với các mùa khác trong năm, cửa sổ và cửa ra vào vừa đóng lại, trong phòng nhất thời liền tối hẳn đi, khiến mọi người có đôi chút không thích ứng kịp.

“Mở ra xem thử đi,” Hạ Hành khẽ cười nhìn Khúc Khinh Cự, tỏ ý bảo nàng mở chiếc hộp ra.

Khúc Khinh Cự nhướng mày cười cười với Hạ Hành, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve nắp hộp một lúc, rồi mở cái hộp ra trước ánh mắt chờ mong của Hạ Hành, trong khoảng khắc chiếc hộp được mở ra, một luồng ánh sáng ấm áp êm dịu liền tỏa ra, cả căn phòng lập tức trở nên tươi sáng hẳn lên.

Ngón tay thoáng khựng lại, đôi mắt Khúc Khinh Cự hơi mở lớn lên, trong hộp là một chiếc đèn được làm bằng bạch ngọc, đế đèn được khắc thành hình chim loan xanh đang xòe cánh, miệng con chim còn ngậm một bông hoa sen, nhụy sen và đôi cánh của con chim loan xanh đều tỏa ra làn ánh sáng dịu dịu.

Khúc Khinh Cự nhìn chiếc đèn với vẻ không thể tin được, bên trong nhụy hoa đặt một thứ gì đó to bằng nắm tay trẻ sơ sinh hình như là dạ minh châu? Trên đôi cánh của con chim cũng khảm nạm những viên châu tằm bằng ngón tay cái, cũng là dạ minh châu thì phải? Còn đế đèn rõ ràng là được khắc mài từ cả một khối ngọc hoàn chỉnh mà thành, phải là một khối ngọc to cỡ nào mới có thể làm ra được thứ như vậy? Đóa hoa sen này không hề nhỏ, tổng trọng lượng dường như còn nặng quá cả đế đèn, nhưng sao vẫn giữ được sự cân bằng với phần đế vậy?

Rõ ràng ánh sáng từ viên dạ minh châu rất êm dịu, nhưng Khúc Khinh Cự lại nhìn thấy luồng ánh sáng chói chang như được dát vàng từ cây đèn. Trí tuệ của người dân cổ đại là vô cùng, chỉ trong nháy mắt người thiên cận nào đó đến từ thời hiện đại thực sự phải quỳ gối trước nền văn minh vĩ đại ấy.

Chiếc đèn lưu ly trước kia tuy rằng được gia công rất tinh tế tỉ mỉ, nhưng với một Khúc Khinh Cự đã nhìn quen đủ loại chế phẩm làm từ lưu ly ở thời hiện đại rồi, thì nó cũng chưa đến mức đẹp ngất ngây, hôm nay chiếc đèn dạ minh châu này lên sàn, thì Khúc Khinh Cự chỉ có nước quỳ lạy mà thôi.

Trông thấy dáng vẻ kinh ngạc của Khúc Khinh Cự, Hạ Hành cười nói:

“Chiếc đèn này là của phụ hoàng ban thưởng khi ta chuyển ra khỏi cung xây phủ đệ riêng hai năm trước, nghe nói là do một nghệ nhân chế tác được một trăm năm rồi. Tuy rằng không được đẹp để điểm xuyết trăng sao tươi sáng rực rỡ. Nhưng ta thấy chiếc đèn ngọc này được khắc cũng không tồi, để lại cho nàng dùng lúc ngủ rất thích hợp.”

Đám hạ nhân trong phòng đã bị dọa cho ngây người từ lâu, dạ mình châu là thứ quý giá bất phàm, chiếc đèn này càng có giá trị liên thành hơn, vương gia thật sự rất coi trọng vương phi.

“Trong những câu chuyện thần thoại có nói, chim loan xanh là con chim báo tin vui bên cạnh Vương mẫu nương nương, lại nói chim loan xanh tình thâm, chỉ vì người yêu mà tìm kiếm suốt cả một đời,”

khuôn mặt của Khúc Kinh Cự dưới làn ánh sáng toát lên vẻ hiền hòa vô cùng, đôi mắt dường như cũng nhiễm luồng ánh sáng rực rỡ của dạ mình châu,

“Có thể gặp được vương gia người, đúng là may mắn lớn của cuộc đời thiếp.”

Hạ Hành hơi cúi đầu, không nhìn vào đôi mắt mang theo ánh sáng lấp lánh đó, nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Chẳng qua là thứ đồ bình thường thôi mà, chỉ cần Kinh Cự thích, thì đó chính là công đức lớn nhất của nó.”

Vuốt ve đôi cánh của con chim loan xanh, ngón tay của Khúc Kinh Cự dừng lại trên viên dạ mình châu khảm trên đôi cánh,

“Ý tốt của vương gia, lòng thiếp xin nhận, chỉ là thứ quý giá như vậy.....”

“Thứ có quý giá hơn nữa, cũng không bằng được địa vị của Kinh Cự trong lòng ta,”

Hạ Hành duỗi tay ra nắm lấy tay nàng,

“Nàng không cần phải suy nghĩ quá nhiều làm gì, chỉ cần thích là được rồi.”

Đặt chiếc đèn chim loan xanh ngâm hoa sen trở lại trong hộp, căn phòng trở nên tối hẳn đi, Hạ Hành thấy Khúc Kinh Cự dường như đang ngượng người nhìn mình, bàn tay dùng sức nắm chặt thêm chút nữa.

Đám người hầu mở hết các cửa ra, căn phòng liền sáng trở lại, Hạ Hành liền buông bàn tay của Khúc Kinh Cự ra,

“Lúc trước trong cung có ý chỉ, lát nữa ta phải nhập cung, buổi tối có thể về muộn, nàng không cần đợi ta cứ ngủ trước đi.”

“Được,”

Khúc Kinh Cự cười gật gật đầu, nhắc người đặt chiếc hộp sang một bên,

“Đã như vậy, thì nên chuẩn bị trước đi, tránh để đến muộn khiến phụ hoàng không vui.”

Hạ Hành gật đầu, lại nắm chặt tay Khúc Kinh Cự, rồi mới dẫn người rời khỏi chính viện.

Khúc Kinh Cự nhìn thấy bóng lưng hắn biến mất sau cánh cửa, quay về ngồi trên ghế quý phi về mặt bình thần,

“Mộc Cận, đặt chiếc đèn này vào trong phòng ngủ của ta, nhớ đặt cẩn thận một chút nhé, tránh để đụng vào rơi vỡ.”

Bất kể tâm ý của Hạ Hành ra sao, thì nàng rất thích chiếc đèn này, nên phải đặt ở nơi có thể sướng bụng vui mắt.

Căn phòng của phụ nữ đứng đầu vương phủ, không phải ai cũng có thể bước vào, Mộc Cận gật gật đầu, cẩn thận nâng chiếc hộp vào phòng trong, chỉ sợ vỡ.

Lát sau, Khúc Kinh Cự uống xong chén trà nóng còn chưa được bao lâu, thì thấy Hoàng Dương tất tả bước vào,

“Vương phi, Phùng trắc phi đang quỳ ở bên ngoài cửa viện tạ tội với người.”

Khúc Kinh Cự nhướng mày:

“Nàng ta tới xin tạ tội?”

Trầm ngâm một lúc rồi nói, “Vương gia rồi phủ chưa?”

“Vừa nãy đã rồi phủ rồi ạ,” Hoàng Dương nghĩ một lát,

“Phùng trắc phi mặc y phục rất đơn giản, nói rằng thành tâm ăn năn hối hận, xin vương phi tha thứ cho nàng ta.”

“Kịch hay lên sân rồi, nhưng chính chủ lại không có ở trong phủ,” Khúc Kinh Cur cười khẩy một tiếng, đứng dậy nói,

“Ta lại muốn xem thử xem, nàng ta sẽ thành tâm ăn năn hối cải như thế nào.”

Khoác thêm một chiếc áo choàng bằng da cáo, Khúc Kinh Cur dẫn theo một đám người lớn nhỏ đi tới cửa viện, thì thấy Phùng Từ Căng trên người mặc một bộ y phục màu xanh dẫn theo một a hoàn quỳ trước cửa, có lẽ là vì y phục thực sự không đủ dày, nên sắc mặt có hơi tái, lúc nhìn thấy nàng bước ra, trên khuôn mặt nhợt nhạt có thêm vài phần hối hận, đập đầu một cái thật mạnh,

“Thiếp ngu dốt phạm phải lỗi lớn, xin vương phi tha tội.”

“Phùng trắc phi đang làm gì đây thế này?” Khúc Kinh Cur đi tới bậc thềm đá trước cửa rồi dừng lại, bình thần nhìn dáng vẻ của Phùng Từ Căng,

“Ta chưa từng làm gì với Phùng trắc phi, trắc phi hành động thế này là có dụng ý gì.”

“Vương phi, xin vương phi tha tội, trước đây là do thiếp vô lễ, là thiếp không biết chừng mực,” Phùng Từ Căng lại đập đầu bình bịch thêm mấy cái nữa, quỳ trước mặt Khúc Kinh Cur,

“Xin vương phi hãy thuyết phục vương gia, đừng biếm thiếp, cầu xin vương phi nói vài lời tốt đẹp thay cho thiếp.”

Khúc Kinh Cur lúc này mới nhìn thấy, chỉ mới qua có mấy ngày, mà Phùng Từ Căng vênh váo đã tiêu tụy đi không ít, trong mắt còn mang theo tơ máu, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ xinh tươi kiêu ngạo của những ngày trước nữa. Con người này trước kia kiêu hãnh ngồi trên cao, nào đã từng nghĩ đến chuyện sẽ có ngày như thế này?

Nhưng, Hạ Hành lại không biếm trắc phi thành di nương, đó có thể coi là nói cho toàn bộ trên dưới trong phủ biết, trong vương phủ này, ngoài trừ vị vương gia là hấn ra, thì chỉ có nàng thân làm vương phi là chủ nhân vương phủ chẳng?

Từ lâu đã biết Hạ Hành là người lý trí lại thông minh, chỉ là hấn có thể giải quyết chuyện này một cách nhanh gọn, nhưng vẫn cố ý để Phùng Từ Căng hiểu ra, không phải là đã nghĩ đến có khả năng sẽ xuất hiện màn này đây chứ?

Người đàn ông này muốn để nàng được trút giận, nhân tiện để cho người trong kinh thành biết, Đao vương hấn kính trọng vợ cả đến mức nào, phẩm chất đao chính ra sao à? Lấy đao làm phong hiệu cho con người này, nhìn từ bên ngoài, đúng thật là không còn gì thích hợp hơn.

Cúi mặt nhìn người đang không ngừng đập đầu với mình, Khúc Kinh Cur từ từ mở miệng hỏi:

“Phùng thị, ngươi cảm thấy ta là ai?”

Phùng Từ Căng sững người, động tác đập đầu liền khựng lại, ngẩng đầu lên ngầy ra nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước giờ mình chẳng bao giờ thèm để trong mắt.

“Ta là nữ chủ nhân của Đao vương phủ, là vợ cả của vương gia,” Khúc Kinh Cur cúi người duỗi tay nâng cằm của Phùng Từ Căng lên,

“Nhưng tại sao ngươi lại toàn quên mất sự thật đó nhỉ?”

Phùng Từ Căng đột nhiên mở lớn hai mắt, nhớ lại Khúc Kinh Cur cũng đã từng nâng cằm nàng ta lên vũ nhục như thế, khi ấy nàng cảm thấy rất phần nề, cảm thấy rất nhục nhã. Nhưng cho đến lúc này, lại cảm thấy cả người từ trên xuống dưới đều là sự ón lạnh bao trùm, người phụ nữ trước mặt không phải là một con thỏ trắng vô hại, mà là hồ ly tinh chuyên quyến rũ người khác, là rắn rết cực độc.

Hài lòng nhìn thấy Phùng Từ Căng toàn thân run lẩy bẩy, Khúc Kinh Cur cười khê, từ từ đứng dậy, chậm rãi rút khăn tay ra, lau cẩn thận từng ngón từng ngón một,

“Ta nhớ hồi đầu khi bị bệnh, loáng thoáng nghe thấy ngươi ở bên ngoài nói rằng, nên chết lại không chết đi thật đúng là kẻ phiền phức.”

Phùng Từ Căng lại càng run rẩy ghê hơn, ngay cả hàm răng cũng bắt đầu đánh vào nhau.

“Ta không phải là người như ngươi nghĩ, thì sao có thể gánh được những lời cầu xin này đây?”

Ý cười trên khóe miệng Khúc Kinh Cur dịu dàng như có thể bóp được ra nước, cao giọng nói:

“Phùng trắc phi đang làm gì đây thế này, ở trên đất lạnh lắm mau đứng dậy đi, bất kể là có chuyện gì vương gia tự sẽ giải quyết, muội như vậy ta thấy khó xử lắm.”

“Tiện.....”

Nỗi sợ hãi của Phùng Tử Căng đã lên đến đỉnh điểm, biến thành phẫn nộ, nhưng còn chưa kịp mở miệng mắng chửi, thì đã bị Ngân Liễu bịt miệng lại.

“Đúng rồi, ta quên mất, gia tộc Phùng thị cũng là gia tộc rất có thể diện, thiết nghĩ quy tắc gia giáo rất nghiêm ngặt, không biết tính cách cả các chị em họ của muội có nhanh nhẹn giống như muội không thế?”

Phùng Tử Căng nhát thời sững sờ, lập tức mất hết sức lực quỳ phệt xuống đất, nàng ngậy đại nhìn nụ cười thoáng qua của Khúc Kinh Cự, thấp giọng thì thầm nói:

“Người đang đe dọa ta?”

Khúc Kinh Cự nghe thấy những lời này liền lấy khăn tay che nụ cười khúc khích nơi khóe miệng nói:

“Phùng trác phi đừng đùa vậy chứ, thứ quan trọng nhất với đám phụ nữ suốt ngày trong nhà như chúng ta chẳng qua là danh tiếng mà thôi, những chuyện bên ngoài không tiện để tâm nhiều, thứ không được để mất chính là mặt mũi.”

Phùng Tử Căng há miệng, muốn nói nhưng không thể thốt lên lời, nàng ta không hiểu, rõ ràng nàng ta là trác phi được sủng ái nhất, sao lại rơi vào bước đường như ngày hôm nay?

Vương gia không phải không thích vương phi ư, sao lại trở nên như thế này?

Cười nhạt ánh mắt tiển Phùng Tử Căng được người ta diu rồi đi, ý cười bên khóe miệng Khúc Kinh Cự dần dần tan đi, lạnh lùng dõi theo bóng lưng của nàng ta, tuyệt không có một chút âm áp nào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chị Em Dâu

Khúc Kinh Cự lật tấm thiệp mời vẽ hoa thoang thoang mang theo mùi thơm, nhìn Mộc Cận với vẻ rất thích thú:

“Người nói xem trời đông lạnh giá thế này, Thụy vương phi mời người ta tới tham gia bữa tiệc ngắm mai để làm gì, không biết là thật sự có nhã hứng hay là định giày vò người ta nữa?” Tàn gia là môn đệ thư hương, tác phong của Thụy vương phi Tàn Bạch Lộ cũng hợp với cái danh tiếng văn nhã này lắm.

“Sương trắng hoa lụi hoa không tàn, lá xanh héo mòn trong gió lạnh. Nỗi cảnh tang thương chẳng ai thấu, ngắm nghĩa xung quanh dạo một vòng.” Khúc Kinh Cự mỉm cười thả tấm thiệp xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, thở ra một làn hơi nóng, “Đó chính là cái gọi là Bạch lộ trắng xóa mệnh mờ, thu phân lúa vàng chắc mẩy, không biết rằng sau khi sương trắng rồi, thì mùa màng có thật sự thu hoạch bội thu không?”

(Nguyên văn “Bạch lộ điêu hoa hoa bất tàn, lương phong xuy hiệp hiệp sơ kiên. Vô nhân giải ái tiêu điều cảnh, canh nhiều suy tòng nhất tấp khan”, đây là hai câu thơ trong bài “Suy hà” (nghĩa là sen tàn) của Bạch Cư Di.)

(Bạch lộ là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là nắng nhạt.)

Mộc Cận mỉm cười thu dọn tấm thiệp sang một bên, đáp:

“Nô tì nghe nói, trước và sau Bạch lộ có sương thì mới có một vụ thu hoạch tốt, chỉ có Bạch lộ mà không có sương giăng, thì không tốt để thu hoạch đâu.”

“Vẫn là Mộc Cận của chúng ta hiểu biết nhiều,” Khúc Kinh Cự đứng dậy, “Đây là lần đầu tiên tam đệ muội gả vào hoàng gia mời tiệc, ta thân là

chị dâu, có sao cũng không thể vắng mặt được, bảo người chuẩn bị thư trả lời, nói rằng ta nhất định đúng giờ sẽ đến làm phiền.”

(Đệ muội là dùng để chỉ vợ của em trai.)

Ngân Liễu cầm theo một cành mai đỏ bước vào, nghe thấy câu này của Khúc Kinh Cur, vừa cầm mai vào bình, vừa nói:

“Vừa khéo tới hôm qua tuyết bắt đầu rơi, tuy nói giờ đang là lúc thích hợp để thưởng mai, nhưng chung quy lại vẫn hơi lạnh.”

Khúc Kinh Cur ngấm nhìn cành mai đỏ, cười khúc khích nói:

“Tục nhân tục nhân, ngày mai đến phủ của Thụy vương, không dẫn người theo.”

Ngân Liễu mở miệng định nói, thì thấy Ngọc Trâm đi tới, phía sau còn có Kim Trần, trên mặt hai người còn mang theo ý cười, có vẻ như vừa gặp được chuyện gì rất vui.

“Vương phi,” hai người nhún mình, Ngọc Trâm đi phía trước mở miệng nhẹ nhàng nói:

“Vương phi, vừa nãy góc phía Tây truyền đến một tin, rằng vương gia đã biếm Phùng thị làm di nương. Người của gia tộc Phùng thị lại vừa mới tới, bị vương gia giáo huấn đi về rồi.”

Nghe được tin này, Khúc Kinh Cur liền có cảm giác quả nhiên là như vậy, nàng thả ấm nước nóng trong tay xuống, quay qua cầm lấy chén trà nóng bên cạnh, “Phùng thị có nào loạn âm ỉ không?”.

Ngọc Trâm nhăn nhăn khóe miệng, sau đó nói:

“Nô tì nghe nói từ sáng đã nào loạn rồi, chỉ là không ai để tâm đến, lại đập vỡ rất nhiều đồ đạc, đến trưa mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được, từ sáng hôm nay cho đến tận lúc này vẫn chưa dùng bữa.”

Phùng thị này thật là đến chết cũng không bỏ được tà tâm, lần trước tới cầu xin vương phi, mới ngoan ngoãn được hai ngày, hôm nay nghe thấy vương gia biếm nàng ta, tự dưng bùng bùng lên cơn.

“Bảo người trong thiện phòng không được phép bê trễ việc ăn uống hàng ngày ở Tây Tiêu viên,” Khúc Kinh Cur uống một ngụm trà lớn, cười đáp:

“Bất luận là Phùng thị ăn hay không, những gì cần phải có thì một chút cũng không được thiếu, còn về việc nàng ta thích đập phá đồ đạc, thì cứ để nàng ta đập phá, vương phủ của chúng ta tuy không có thói quen xa xỉ, nhưng dâng lên mấy món đồ sành sứ thì vẫn có thể được, đừng có cần.” Ở trong khu vườn nhỏ ở góc phía Tây vương phủ, cũng không biết thành cái dạng gì.

Nghe xong những lời của vương phi, Mộc Cận đứng ở một bên nói:

“Vương phi yên tâm đi, nô tỳ đã bảo Hoàng Dương chuyển những lời của người đi rồi, chỉ là tiếc cho tấm lòng nhân từ của vương phi, Phùng thiếp vẫn ương ngạnh như vậy, thật sự khiến lòng da người ta thấy lạnh lẽo.”

“Bỏ đi, nàng ta cũng tiểu thư nhà quan được nuông chiều từ bé, kiêu ngạo quen rồi,” Khúc Kinh Cur đặt chén trà xuống, “Chỉ là một nàng thiếp nhỏ nhoi, không cần phải tính toán với nàng ấy.”

Ngân Liễu nghe thấy lời này, ngẩng đầu lên nhìn, thấy vương phi và Mộc Cận cười giống hệt nhau, nụ cười này hình như có chút mùi vị gian trá khó nói thành lời, nhưng những lời đó cũng lại rất có lý, nhưng sao nụ cười của vương phi và Mộc Cận lại kỳ quái đến thế chứ?

“Phùng thị vẫn còn nào loạn?” Hạ Hành quay về đến phủ, nghe Tiểu Cam Từ bẩm báo xong, cau mày nói, “Nàng ta nào loạn những gì?”.

Tiểu Cam Từ nghe hỏi, sắc mặt lúng túng cúi đầu xuống, “Phùng thiếp từ sáng đến tận bây giờ vẫn chưa uống một giọt nước nào, xin được gặp vương gia, nhưng bị người canh giữ trong vườn cản lại, nên có oán hận mấy câu.”

“Oán hận ai?” Bước chân Hạ Hành khựng lại, đuôi mày hơi nhíu, “Oán hận bản vương, hay vương phi?”.

Thân hình Tiểu Cam Từ cúi xuống càng thấp hơn, giọng nói cũng trở nên bé đi:

“Tình cảm của Phùng thiếp đối với vương gia vô cùng sâu đậm, sao có thể nói những lời oán hận với vương gia được.”

“Vậy nghĩa là oán hận vương phi rồi?” Hạ Hành cười lạnh, “Chỉ mới cung chiều nàng ta hai ngày thôi, mà đã thật sự quên bản thân mình là ai. Tiền Thường Tín, người đích thân tới Tây Tiêu viên chuyển lời cho Phùng thị, hôm nay người của Phùng gia cũng đã tới phủ rồi, nếu nàng ta bất mãn tiếp tục nào loạn, thì thu dọn đồ đạc quay về Phùng gia đi, nơi này của bản vương không chứa được loại thị thiếp còn tôn quý hơn cả vương phi như vậy.”

Trước khi Tiền Thường Tín nhận lệnh rời đi, còn liếc nhìn Tiểu Cam Tử thêm một cái, những lời của tên tiểu tử này bên ngoài thì nói rằng tình cảm của Phùng thị đối với vương gia vô cùng sâu đậm, nhưng ý tứ bên trong lại là bất mãn với vương phi, xem ra là đứng về phe vương phi rồi, cũng là một tên có đầu óc đấy, chẳng trách nhỏ hơn mình đến mấy tuổi mà đã có thể trèo lên được vị trí này.

Câu trả lời của nô tài, cũng có sự khác biệt, nội dung thì giống nhau, nhưng cách thức nói ra lại khác nhau, nên ý vị cũng khác nhau, Phùng thị này, cả đời này chỉ có thể ở trong Tây Tiêu viên lạnh lẽo quanh quẩn kia thôi.

Tiền Thường Tín đến Tây Tiêu viên, thì thấy chuối trồng trong vườn ngổn ngang, Đông một đống Tây một đụn bầy bừa lộn xộn, trong góc tường còn mọc một đám cỏ dại, cảnh trí trong khu vườn này không được đẹp như tên của nó.

Nhìn đống com canh gạo thịt bị ném vương vãi đầy ở cửa phòng, Tiền Thường Tín cau mày, tên tiểu thái giám đi phía sau hắn vội vàng bước lên trước đá văng mấy mảnh sứ vỡ ra, “Tiền gia gia cẩn thận, đừng để đâm vào chân.”

Tiền Thường Tín lặng lẽ đi vào trong, nhìn thấy những mảnh sứ vỡ la liệt khắp trong nhà, lại liếc nhìn đến Phùng Tử Cầm đang cầm một chiếc bình sứ thon dài định ném xuống sàn, bèn cao giọng nói:

“Phùng chủ tử đang làm gì đây thế này?”

Phùng Tử Cầm thấy người tới là Tiền Thường Tín thân cận bên cạnh vương gia, lập tức hai mắt sáng lên, bỏ chiếc bình sứ xuống nói:

“Tiền công công, là vương gia bảo công công tới gặp ta?”

Tiền Thường Tín cười giễu một tiếng, chọn một chỗ có thể đặt chân đứng vững: “Lẽ nào lại không phải vương gia bảo nô tài tới?”

Nói xong, thấy vẻ mặt Phùng thiếp lộ ra vẻ vui mừng, mới tiếp tục mở miệng chậm rãi nói, “Vương gia đã nói, nếu như người tiếp tục náo loạn thế này, thì bảo người nhà tới đưa về, hôm nay người của Phùng gia vừa mới tới phủ chúng ta một chuyến, thấy bọn họ quan tâm đến đáng vẻ của người như vậy, đón người về nhất định sẽ rất vui.”

Về vui mừng trên mặt của Phùng Tử Cầm lập tức như thủy triều rút xuống, nàng ta ngẩng đầu nhìn Tiền Thường Tín rời đi ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, chẳng còn chút sức lực ngồi phệt luôn xuống chiếc ghế gỗ đã hơi cũ, hồi lâu sau hốc mắt mới đỏ hồng lên, lệ tuôn rơi, nàng ta biết mình xong rồi, cả cuộc đời này của nàng ta thế là xong rồi.

“Chủ tử,” nha hoàn thân cận bên cạnh nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Phùng Tử Cầm, không nhận được khuyên nhủ, “Người đừng quá thương tâm, đợi vương gia người giận rồi, thì nhất định sẽ lại đối xử tốt với người.”

Phùng Tử Cầm nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, đôi mắt đỏ ửng nhìn nha hoàn của mình, “Bích Đào, người không cần phải an ủi ta, vương gia không bao giờ gặp ta nữa đâu.” Nói đến đây, nàng ta đột nhiên bật cười thê thảm, “Sao ta lại quên mất rằng, ta chỉ là một nàng thiếp, sao lại cứ tưởng rằng trác phi chỉ thua vương phi có một chữ thôi chứ?”

Nhớ tới hồi đầu có ý bảo người sắp xếp những món ăn tương khắc cho Khúc Khinh Cự, để Khúc Khinh Cự từ từ mắc bệnh không dậy nổi, nàng ta thì thầm:

“Bảo ứng, tất cả đều là bảo ứng.”

Bích Đào nghe thấy những lời thì thầm của chủ tử, sắc mặt cũng tái đi theo, người trong phủ đều nói rằng vì Bán Hạ trèo lên giường của vương gia nên vương phi mới sinh bệnh, nhưng nàng ta biết rằng, vương phi căn bản không phải tức quá sinh bệnh, mà là ăn phải những món tương khắc, khiến cơ thể càng lúc càng yếu, cuối cùng nằm bệt trên giường bệnh.

Nhưng lại không ngờ rằng sau này vương phi đột nhiên phấn chấn trở lại, còn phạt gậy đám người ở phòng bếp, sau này còn tự mình chọn thực đơn. Có lẽ lúc vương phi hồi phục lại tinh thần, thì đã định trước sẽ có ngày hôm nay rồi.

Nhìn quang Tây Tiêu viên đỏ nát, Bích Đào vừa vắt khăn lau mặt cho chủ tử, vừa cười khỏ, có lẽ thật sự là bảo ứng, hoặc có chăng là ý trời.

Vì tuyết rơi suốt một ngày hai đêm, nên trong kinh thành tuy đã có người quét dọn đường phố, nhưng vẫn tích thành một lớp tuyết, mọi người đội những bông hoa tuyết bay lất phất mưu sinh làm việc trên phố, xa xa nhìn thấy một chiếc ngựa bằng gỗ mun với bốn con tuần mã lông vàng chuông rú từ từ đi tới, mỗi khi con ngựa bước đi, thì cỗ xe lại phát ra tiếng chuông. Phía trước và sau xe ngựa đều có thị vệ tùy tùng thái giám hộ vệ, người trên phố nhìn thấy màn diễu hành ấy thì lập tức hiểu ra ngay, lại là một vị nào đó trong hoàng tộc xuất hành. Nghe nói hôm nay tam vương phi tổ chức một bữa tiệc thưởng mai, có lẽ là những người này đi ngắm mai rồi.

“Cỗ xe ngựa này nhìn có vẻ không hoa lệ bằng chiếc xe trước,” một người qua đường thấp giọng nói, “Không biết là gia đình nhà ai.”

“Im miệng đi đừng có để lời cái dốt của mình ra, cỗ xe trước chẳng qua là có hai con tuần mã, cỗ xe vừa rồi là bốn con tuần mã, nếu không phải là tầm quận vương trở lên, thì ai dám dùng xe ngựa bốn con tuần mã?”

Người bên cạnh nghe vậy bèn giải thích, “Vị này e là vương phi nương nương, nhìn cỗ xe được làm từ gỗ mun và gỗ đàn hương,” ông ta nói đến

đây, thò tay ra chỉ chỉ về phía hoàng cung, “Chỉ có Hoàng thượng và con cái của Hoàng thượng mới có thể dùng xe ngựa làm bằng gỗ đàn hương thôi.”

Người vừa nói lúc trước sắc mặt lập tức trắng bệch, chỉ sợ những lời vừa rồi truyền đến tai những người tôn quý kia, khiến hắn ta gặp phải xui xẻo.

Khúc Khinh Cự không ngờ rằng xe ngựa mình ngồi cũng biến thành đề tài nói chuyện của kẻ khác, lúc nàng ngồi xe ngựa trên đường đến phủ Thụy vương, thì vừa hay gặp được phái đoàn xe ngựa của Ninh vương phi, vợ của anh cả, nên nhường Ninh vương phi vào trong phủ trước xong, nàng mới ngồi kiệu bước vào cửa thứ hai.

Đi qua cổng phủ, cỗ kiệu liền dừng lại, đến khi nàng vịn vào tay Mộc Cận bước ra khỏi cửa kiệu, thì đã thấy có vài cô gái ăn mặc xinh đẹp đang đứng ở phía bên trong cửa phủ, nàng quét ánh mắt qua nhìn một lượt, nhún mình với Ninh phi:

“Tham kiến đại hoàng tẩu.”

“Nhị đệ muội không cần đa lễ,” Ninh vương phi duỗi tay ra đỡ Khúc Khinh Cự trên mặt là ý cười dịu dàng hòa nhã.

Khúc Khinh Cự cười với Ninh phi, quay lại nhìn Thụy vương phi đang đứng sau cách Ninh vương phi mấy bước chân, hai người trước sau nhún mình, cũng coi như là chào hỏi.

Lúc này có không ít người tới hành lễ với Khúc Khinh Cự, sau một màn ồn ào, ba chị em dâu mới nắm tay nhau đi trước nhất cười cười nói nói, cảnh tượng thân thiết này ngay cả chị em ruột thịt cũng chỉ được đến thế mà thôi.

“Hôm nay nhị hoàng tẩu đến muộn, đợi lát nữa phải phạt rượu.” Tàn Bạch Lộ nắm lấy tay Khúc Khinh Cự, giọng nói nhẹ nhàng tinh tế, “Tì không được từ chối đâu đấy.”

Ninh vương phi biết Khúc Khinh Cự và mình gần như là đến cùng một lúc, chỉ là nhường cho mình vào trước, nên mở miệng nói:

“Tam đệ muội có điều không biết rồi, nhị tẩu của muội vừa nãy đến cùng lúc với ta đấy, chỉ là ta vào trước một bước thôi, muội không thể phạt muội ấy vì việc này được.”

Hai người chân trước chân sau đến, Tàn Bạch Lộ sao lại không biết. Nhưng hiện giờ biết hai người không phải hẹn nhau cùng đến, nên nàng ta cũng không nhắc đến việc này nữa, mà quay qua cười nói chuyện hoa mai trong vườn mai.

Khúc Khinh Cự lắng nghe mỉm cười tùm tùm, giả vờ không để ý liếc nhìn Ninh vương phi một cái. Nghe nói Ninh vương phi Vệ Thanh Nga vô cùng hiền đức, quản lý Ninh vương phủ gọn gàng đâu ra đấy, thê thiếp trong phủ rất hòa thuận. Hôm nay nhìn thấy người thật, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy, nàng không thể không thờ dài một tiếng, không hổ là con dâu của hoàng thất!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Phụ Nữ

Rừng mai trong phủ Thụy vương chưa hẳn đã là rừng mai đẹp nhất kinh thành, nhưng lại là rừng mai nổi tiếng nhất kinh thành, là vì những cây mai này do đích thân Hoàng thượng ban tặng. Hồi đầu khi Thụy vương xuất cung xây phủ riêng có nói thích hoa mai, hoàng đế bèn truyền thánh chỉ, chọn lựa mai cẩn thận xong liền bảo người của Công bộ trồng xuống cẩn thận.

Cho nên, toàn bộ kinh thành không ai dám nói hoa mai trong phủ Thụy vương không đẹp, bất kể là vùng ngoại ô có một ngọn núi trồng toàn hoa mai, không ít văn nhân nhà khách đã tới nơi đó vẽ tranh ngâm thơ, nhưng cũng không một ai dám nói rừng mai ngoại ô này là rừng mai đẹp nhất kinh thành.

Kích thước của phủ Thụy vương không khác biệt nhiều lắm với vương phủ của Hạ Hành, kết cấu và cách thức cũng tương tự nhau, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn về phong cách tinh tế tỉ mỉ, nếu để Khúc Khinh Cự dùng một từ thích hợp để hình dung, thì chính là xa hoa.

Cây cầu quanh co uyển chuyển, non bộ cây cối hoa cỏ, không chỗ nào là không toát lên vẻ phú quý, khiến Khúc Khinh Cự không thể không cảm khái, Hạ Hành thật sự là một thằng nhóc rất biết tiết kiệm. Nhưng Thụy vương phủ cũng không hào nhoáng quá mức, giống như thể sợ có người biết được chủ tử nhà bọn họ là người được Hoàng thượng sủng ái nhất.

Có người nói quan sát căn phòng mà người đó sống thì có thể nhìn ra được phẩm cách của họ, đương nhiên những câu nói kiểu như vậy chỉ có thể

dùng trên người những kẻ có tiền. Nếu như nói phong cách của Thụy vương phủ là xa hoa, thì phủ Hạ Hành ở chính là xa hoa trầm lắng có nội hàm. Từ điểm này có thể nhìn ra được tính cách khác nhau giữa hai anh em.

Xuyên qua một cổng vòm hình mặt trăng, tuyết vương đầy trên con đường nhỏ đá xanh đã được người hầu quét dọn sạch sẽ, để tuyết trên mặt đường không ảnh hưởng tới những người đang thưởng hoa, Khúc Kinh Cự thả tầm mắt nhìn quanh, rừng hoa không lớn không nhỏ hiện lên giữa trời tuyết bay phấp phới, quả thực mang theo vẻ mỹ lệ không nói lên lời. Nàng chớp chớp mắt, cười nói với Tần Bạch Lộ: “Đệ muội thật là may mắn, bản thân có hẳn một vườn mai to đẹp thế này để ngắm.”

“Đâu có,” Tần Bạch Lộ quay lại mỉm cười, “*Đệ tức* nghe nói hồ sen trong phủ của nhị tẩu cũng đẹp đẽ vô cùng, đợi đến khi hè sang sẽ là khung cảnh tuyệt vời nhất cho xem.”

(Đệ tức nghĩa là em dâu.)

“Nếu thật sự như lời muội muội nói, thì mùa hè sang năm, ta nhất định sẽ mời mọi người đến thưởng sen,” Chiếc áo choàng của Khúc Kinh Cự màu thạch lưu điểm lệ, đường viền thêu bằng lông cáo bạc, sắc bạc hòa cùng sắc đỏ càng tôn lên khuôn mặt trắng nõn yêu kiều của nàng, “Đáng tiếc lúc ta bước chân vào phủ là đã sang thu, nên không biết trong phủ lại có mỹ cảnh như vậy.”

Trừ vương phi Vệ Thanh Nga lúc ấy mới cười nói: “Một cô gái chưa xuất giá như muội, đâu thể biết được những chuyện ấy. Giờ nói những lời này, là có thể thấy nhị thúc đối đãi với đệ muội rất tốt, nếu không lấy đâu ra những ngày tháng nhàn nhã, đến nỗi ngay cả những thứ tốt đẹp trong phủ cũng không để tâm đến?”

Khúc Kinh Cự nghe thấy những lời này, trong lòng liền hiểu Vệ Thanh Nga đang chế nhạo Tần Bạch Lộ mới lấy chồng nhưng đã biết quá nhiều, lại thắm chế cười nàng không biết cách quan tâm đến chuyện nhà, chỉ là lời nói rất hay, khiến người ta không bói móc được nửa điều không phải. Nên nàng chỉ mỉm cười, giọng điệu mang theo vẻ bội phục nói: “Tẩu tẩu xin đừng chế nhạo đệ muội như vậy, đại tẩu hiền đức lại có thể quản lý mọi việc trong phủ gọn gàng đâu ra đấy, đáng tiếc cho cái đầu gỗ như muội chỉ quản việc trong phủ thôi, cũng đã bận đến luôn tay luôn chân rồi. May mà vương gia nhà bọn muội khoan dung độ lượng không trách phạt, nếu không muội chẳng còn mặt mũi nào đi gặp ai.”

“Những lời này của nhị tẩu có chút không đúng rồi,” Tần Bạch Lộ cười tiếp lời, “Nhị tẩu vẫn còn giỏi hơn muội, hôm qua vương qua nhà bọn muội còn cười muội nhầm lẫn lộn xộn đủ thứ kia. Theo muội thấy, chúng ta đều nên học hỏi ở đại tẩu nhiều hơn nữa mới được.”

Vệ Thanh Nga bị cái màn khoe khoang tình cảm nồng nàn ấy đâm cho nhói tim gan, nhưng nụ cười trên mặt lại càng dịu dàng: “Có gì đâu, từ từ rồi sẽ học được hết thôi.” Hiện giờ đang là tân hôn nên đương nhiên là ngọt ngào gần bó, sau này người mới nhiều thêm, xem các người còn mở miệng ra khép miệng vào gọi vương gia nhà bọn muội nữa không. “Lúc ta mới gả chồng, cũng từng bị chế cười, các muội nói vậy, làm ta lại nhớ đến trước kia.”

Ba người lại nhìn nhau mỉm cười, rồi đi tới Lâm Mai các ở chính giữa rừng mai.

Đằng sau là các bậc thềm phụ do Hoàng thượng ban đều mỉm cười đi theo, chỉ là người nào người nấy trong lòng căng lên như dây cung, xem ra cả ba vị vương phi chẳng ai là vị chủ nhân dễ bị qua mặt cả. Đặc biệt là La thị ở trong đám người đó, thân là mợ của Khúc Kinh Cự, bà thực sự rất lo đứa cháu gái này không cẩn thận sẽ rơi vào cái bẫy lời nói của hai vị vương phi.

Lâm Mai các là một căn lầu nhỏ hai tầng, chuyên dùng để thưởng mai ngày đông. Cánh phụ nữ ngồi trên lầu ngắm mai, tránh được nỗi khổ gió lạnh tuyết rơi, lại có thể ăn hoa quả uống trà, đặc biệt là cảm giác được thưởng thức phong cảnh ở trên cao thật không tồi chút nào.

Khúc Kinh Cự cởi áo choàng, lộ ra mái tóc đen mượt giấu bên trong. Mộc Cận hầu nàng thay chiếc áo choàng bằng da cáo màu bạc. Đợi Vệ Thanh Nga ngồi xong, Tần Bạch Lộ dẫn mọi người đến bên bàn ngồi xuống, vì bốn góc trong phòng đặt rất nhiều những chậu than, nên cho dù có mở cửa sổ, để gió lùa vào nàng cũng không cảm thấy lạnh.

Vừa mới bung tách trà nóng lên, Khúc Kinh Cự đã nghe thấy Vệ Thanh Nga nói, “Đây là trà Long Tĩnh thượng hạng đúng không?” Nàng nghe vậy liền ngẩng lên nhìn, vừa hay nhìn thấy đối phương đang khẽ uống một hớp trà

“Quả nhiên là không giấu được đại tẩu,” Tần Bạch Lộ cười đáp, “Đây là ngự cống trà Long Tĩnh của Hồ Nam do Hoàng thượng ban, ngày thường muội không dám uống, hôm nay mang loại trà này ra mời mọi người, thì đúng là không còn gì thích hợp hơn.”

“Trà của Thụy vương phi, khiến đám người tục nhân như thần uống rồi mà dư vị còn đến mãi sau,” Bảo Vinh hầu phu nhân lúc này mở miệng nói, “Đám phụ nữ chúng thần cũng coi như là nhờ phúc của vương phi, mới được nếm nhất phẩm mỹ vị thế này.”

Mọi người đều biết Bảo Vinh hầu rất thân thiết với phủ Thụy vương, giờ nhìn dáng vẻ lấy lòng của Bảo Vinh hầu phu nhân, khiến người ta thấy ghê cả răng. Những người có thể đến đây thưởng mai thân phận đều không hề thấp, đại đa số những lời nói ra đều rất cẩn thận, nói trắng ra giống như Bảo Vinh hầu phu nhân, cũng chẳng có được mấy người.

“Bảo Vinh hầu phu nhân nặng lời rồi,” Tần Bạch Lộ chẳng thích thú gì cái vẻ thiết tha lấy lòng của Bảo Vinh hầu phu nhân, nhưng nghĩ tới việc Bảo Vinh hầu là người của vương gia, nên trên mặt vẫn mang theo đôi chút ý cười như cũ nhìn tất cả mọi người nói, “Các vị có thể uống một cách thoải mái, thì chính là công đức lớn nhất của nó.”

Ngự cống trà Long Tinh một năm chỉ sản xuất không quá mười cân, Thụy vương phủ có thể mang ra đãi khách, có thể thấy Hoàng thượng ban cho dày nặng đến mức nào. Đây cũng chính là điều mà Tần Bạch Lộ muốn cho tất cả mọi người ở đây biết, bằng không trà gì không được, lại cứ phải dùng trà Long Tinh ngự cống?

Là muốn để mọi người thấy hoàng đế coi trọng Hạ Uyên nhất, rồi xoay qua ủng hộ Hạ Uyên ngồi lên vương vị chăng? Khúc Kinh Cự thối thối mấy lá trà trên cốc trà, trên mặt lộ ra ý cười. Những người ngồi ở đây có ai là kẻ ngốc chứ, nếu là vì chút lá trà mà dễ dàng đứng về phe nhau như thế, thì chỉ sợ chẳng thể ngồi được ở chỗ này.

“Tam đệ muội thật là hào phóng,” Vệ Thanh Nga lại cúi đầu uống một ngụm trà, “Ngay cả lá trà do phụ hoàng ban cho, cũng có thể không tiếc mang ra cho mọi người chúng ta uống, đại tẩu phải nói một tiếng cảm ơn trước với muội rồi.”

“Đại tẩu nói những lời gì khách khí quá vậy, đều là người một nhà cả, đâu cần phân biệt đôi bên như thế,” Nói đến đây, ánh mắt của nàng ta đột nhiên đặt lên người La thị, phu nhân của Tường Thanh hầu, “Nói đến đây, Tường Thanh hầu phu nhân đây là người bên nhà mẹ của nhị tẩu.”

Khúc Kinh Cự nghe thấy câu chuyện quay vòng lại lên người mình, liền thả tách trà xuống cười nhìn mợ, sau khi nàng đến đây đã nhìn thấy La thị rồi, nhưng không tiện trò chuyện, giờ Tần Bạch Lộ dẫn dắt câu chuyện, thì nàng đương nhiên là sẽ tiếp lời, “Tam đệ muội nói không sai, đó là mợ của ta, từ nhỏ ta nhận được sự chăm sóc tận tình của mợ, nếu như sớm biết hôm nay mợ sẽ tới, thì chỉ sợ từ sáng sớm đã đến quấy rầy muội rồi.”

“Có thể thấy người trong lòng nhị tẩu muốn gặp nhất không phải là đệ tức, mà là Tường Thanh hầu phu nhân,” Tần Bạch Lộ che miệng cười, sau đó lại cười như không cười nói, “Xem ra muội không bằng được Tường Thanh hầu phu nhân rồi.”

“Ta và muội là người một nhà, sau này sẽ thường xuyên qua lại, chẳng có gì là hiếm lạ cả, nhưng mợ là thân thích của ta, đâu thể thường xuyên thân cận được như muội và ta,” Giọng điệu của Khúc Kinh Cự rất thân thiết, “Đệ muội không phải đang ghen với ta, mà là đang cười chê ta đây.”

“Không dám cười chê tẩu tẩu đâu,” Tần Bạch Lộ không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ nói những lời như vậy, cười đồng ý, “Tẩu tẩu thân thiết với mợ, sao có thể khiến người ta chê cười được.”

La thị thấy hai người cười đùa xong, mới dịu dàng nói: “Đã để Thụy vương phi chê cười rồi, thiết nghĩ là do thần phụ và Đoan vương phi lâu ngày chưa gặp nhau, vương phi trách người làm mợ như thần phụ, nên mới có ý nói vậy đây.”

Khúc Kinh Cự mỉm cười đứng dậy xin lỗi: “Mợ đừng nói thế, nếu để các biểu huynh biểu đệ biết được cháu giận đối người, sau này nhất định sẽ không để cháu bước chân vào phủ đâu.”

La thị cười nửa từ chối nửa nhận cái lễ này, lại nhún người trả lễ, cười nói vài câu xong mới yên lặng ngồi xuống, không bởi vì thân phận của Khúc Kinh Cự mà quên đi lễ tiết của bản thân.

Mọi người có mặt ở đây đều nhìn thấy rõ vẻ thân thiết của hai người, tất cả đều nói người làm mợ thường lạnh nhạt với cháu gái, nhìn gia đình nhà người ta, không phải là rất tình cảm sao?

Khúc Kinh Cự biết La thị lo lắng mình bị Tần Bạch Lộ làm khó dễ, nên mới mở miệng ra mặt. Nhưng nàng không muốn kéo Điền gia vào những cuộc tranh giành phiền phức này, nên cố ý đặt Điền gia lên vị trí bề trên nghiêm túc, mà không phải là những người bình thường dựa vào vương phủ.

Mọi người dần dần nhìn ra được chút ý vị trong đó, trong lòng liền cảm khái, Điền gia này quả nhiên vẫn là một tảng đá cứng, ngoại trừ sự trung thành với Hoàng thượng, thì không nghiêng về phe ai. Cho dù là cháu ngoại đã gả đến vương phủ, cũng không thấy thái độ của bọn họ có chút thay đổi nào. Không có tình xa lánh, cũng chẳng giả vờ nịnh nọt, phong cách này quả thực đúng là gia phong của Điền gia.

Nên có đôi lúc càng tự nhiên ngược lại càng không khiến người ta phải nghĩ nhiều, ngay cả Vệ Thanh Nga và Tần Bạch Lộ cũng nhìn ra được Điền gia không có ý định đứng về phe Hạ Hành. Không khỏi có chút đồng tình với Khúc Kinh Cự, có nhà mẹ đẻ không đoái hoài gì thì cũng coi như xong, nhưng ngay cả nhà cậu cũng không vì nàng ta mà thay đổi thái độ, không biết những tháng ngày sau này ở trong Đoan vương phủ sẽ sống như thế nào đây.

“Tuyệt vời nhiều rồi,” Vệ Thanh Nga quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy những bông hoa mai kiêu ngạo nở trong tuyết lạnh, “Trong thế giới trắng xóa mênh mông này, vẫn còn có mai đỏ rực rỡ bất mất, nhìn đẹp quá.”

“Đương nhiên rồi, sắc đỏ là nổi nhất, các màu sắc khác dù có đẹp đến đâu, giữa cảnh trời gió to tuyết nhiều, cũng chẳng thể nhìn ra được,” Tần Bạch Lộ nói, “Các vị phu nhân cảm thấy thế nào?”

Khúc Kinh Cự tiếp tục uống trà đầy thích thú, nhưng lời này bên ngoài thì là đang thương mai, nhưng bên trong không phải đang nói vợ cả mới là đường lớn, còn những thê thiếp khác thì đều không thể xuất đầu lộ diện sao?

Mọi người có mặt ở đây có ai không phải là vợ cả chứ, nên đương nhiên nhất loạt cho là phải, đều khen ngợi hết lời sắc mai đỏ. Vài vị tiểu thư đi theo mẹ chẳng quan tâm xem có hiểu hay không, đều lắng nghe rồi mỉm cười hi hi, giống như thể Tần Bạch Lộ đang khen hoa mai thật.

Lại ngắm mai thêm một lúc lâu nữa, nhìn thấy tuyết rơi nhiều, mọi người liền về thẳng Lâm Mai các dùng bữa trưa, dùng xong, lại uống trà nói

chuyện phiếm, Khúc Khinh Cự vừa cảm thấy những buổi tụ tập này rất vô vị, vừa phải ứng phó với lời nói sắc nhọn của hai người Vệ, Tần, nên đã nốc không ít trà vào bụng.

Vệ Thanh Nga thấy tuyết rơi càng lúc càng nhiều bèn đứng dậy cáo từ, Khúc Khinh Cự cùng những người khác thấy thế, cũng cùng cáo từ theo. Nhưng Tần Bạch Lộ lại khuyên ở lại, nói rằng tuyết rơi quá dày, sợ xe ngựa đi lại trên đường không tiện, đợi kiểu của các phủ tới đón người rồi tất cả hẵng đi.

Mọi người đành phải đồng ý, lại ngồi xuống nói về mấy chuyện trang điểm váy áo, rồi quay qua khen ngợi lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Những Con Người Khác Nhau Thì Đi Những Con Đường Khác Nhau

Nói đến chuyện váy áo trang điểm, đám phụ nữ sẽ có không ít chủ đề để nói, phần của cửa hàng nào là tốt nhất, trâm cài của cửa tiệm nào làm tinh xảo nhất, tay nghề thêu ở đâu là đẹp nhất, tóm lại chủ đề là vô tận.

Phong cách ăn mặc của ba vị vương phi đang ngồi cũng không giống nhau, Ninh vương phi đoan trang trầm ổn, trên người mặc bộ váy vàng nhạt thêu hoa, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu trắng tinh tẻ, tóc vấn theo *kiểu nguyên bảo (1)*, phối cùng một bộ trang sức đầy đủ làm bằng đá quý, trông vừa đoan trang lại tôn quý. Trên người Thụy vương phi không mặc áo choàng, nhưng lại mặc một chiếc áo khoác lông chồn, xinh đẹp mà tao nhã, còn mang thêm vẻ khí chất của người có học thức.

Dung mạo của Khúc Khinh Cự là đẹp nhất trong số ba người, nàng ăn mặc không trang trọng như Ninh vương phi, cũng chẳng khuôn mẫu như Thụy vương phi, mà ngược lại có chút kinh diễm, các vị phu nhân có mặt ở đây đều nghĩ thầm, chẳng trách Đoan vương gia lại vì nàng ta mà nổi giận với phủ Xương Đức công, kiểu thê mới cưới có tư sắc như vậy, có mấy kẻ làm đàn ông mà không sùng ái thêm vài phần chứ.

“Hình thêu bướm đậu trên hoa mẫu đơn ở đuôi váy của nhị đệ muội đẹp quá.” Vệ Thanh Nga quét tầm mắt về phía tà váy lộ ra phía dưới áo choàng của Khúc Khinh Cự nói, “Thoạt nhìn, thì trông cứ thật ấy.”

“Tâu tâu quá khen rồi, mấy con bé theo hầu bên cạnh, bình thường rảnh rỗi, nên làm tới làm lui mấy thứ này,” Khúc Khinh Cự nhướn nhướn mày, “Muội không thường dùng mấy thứ vải thêu ấy, nên dứt khoát để mặc cho các nàng ấy lo liệu, bất kể ra sao có thể mặc ra ngoài cửa là đủ rồi.”

“Mọi người chúng ta đang ngồi đây có vị nào là không có người may vá thêu thùa bên cạnh chứ, những lời này của nhị tẩu khiếm tốn quá rồi, muội thấy chiếc váy này rất đẹp.” Trong lời nói của Tần Bạch Lộ tuy rằng khen Khúc Khinh Cự, nhưng trong lòng lại cảm thấy vị nhị tẩu này có đôi phần nông cạn, váy áo có chú trọng mấy đi nữa, mà không có tài năng thơ ca, thì có khác gì tục nhân đâu?

Các vị phu nhân khác đang có mặt ở đây đều tán dương lần lượt cả ba người, trong miệng toàn là cao quý xinh đẹp phóng khoáng đoan trang, nhân tiện giảm giá trị bản thân xuống làm nền. Đối với các nàng mà nói, thường mai không phải là chuyện quan trọng nhất, chuyện quan trọng là ba vị chủ nhân này được vui vẻ, thì coi như các nàng đã hoàn thành được buổi tiệc thưởng mai này rồi.

Vệ Thanh Nga là người lớn tuổi nhất trong ba người, nên tư thái đoan trang trầm ổn nhất, lúc nói chuyện với Khúc Khinh Cự, và Tần Bạch Lộ, cũng mang theo chút ý vị yêu thương, nàng đợi cho đám phụ nữ tân bốc được kha khá rồi mới nói: “Mọi người đừng khen hai người các muội ấy nữa, để các muội ấy đỡ phải ngượng.”

Đám phụ nữ vội vàng vừa cười vừa nói rằng đó đều là ăn ngay nói thật, không phải là khen ngợi thổi phồng.

Khúc Khinh Cự liếc nhìn những người phụ nữ trong phòng, trên mặt tất cả bọn họ đều treo lên nụ cười tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn được nữa, phảng phất như thể càng lúc càng vui vậy. Lúc này nàng bất giác cảm thấy rất mệt mỏi vì những con người kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lúc bọn họ quay về phủ tự nhiên sẽ có người tân bốc, liền cảm khái, may mà nàng không biến thành một người phụ nữ bình thường, nếu không cuộc sống trong bối cảnh thời đại thế này sẽ càng khó khăn hơn.

“Nhị tẩu, muội nghe nói mấy ngày nay phu nhân của Xương Đức công bị bệnh, ngay cả lần thưởng mai này cũng không thể đi được, không biết hiện giờ thế nào rồi?” Tần Bạch Lộ nhìn Khúc Khinh Cự với nụ cười cử động mãi nơi khóe mắt, đột nhiên nói, “Mà ngay cả tam tiểu thư của phủ công gia vì chăm sóc cho mẹ, nên cũng bị bệnh rồi thì phải?”

Đuôi mắt Khúc Khinh Cự khẽ động, ý cười nơi khóe mắt vẫn không hề giảm “Vậy sao?”.

“Nhị tẩu thật sự không biết ư?” Tần Bạch Lộ cười mà như không cười, giọng nói mang theo vẻ ngạc nhiên, “Xem ra muội đã hỏi sai người rồi.”

Đặt tách trà trong tay xuống, Khúc Kinh Cự đẩy nó sang bên cạnh, “Đệ muội quả thật là mắt tinh tai thính, nhị tẩu cảm ơn muội đã nói cho biết.” Nói xong liền đứng dậy, “Nhìn tuyết thế này chẳng biết đến bao giờ mới ngừng, thịnh tình của đệ muội vốn không nên từ chối, nhưng trong phủ còn nhiều việc, nhị tẩu xin đi trước.” Nói đoạn, cũng không thèm để tâm đến biểu cảm của Tần Bạch Lộ, hơi nhún người với Vệ Thanh Nga, rồi xoay người vịn vào tay Mộc Cận bước ra ngoài.

Mọi người có mặt ở đây đều ngây người mất một lúc, sau đó mới đứng dậy tiễn, ai ngờ lúc đó Đoan vương phi đã ra đến tận cửa rồi.

Tần Bạch Lộ không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ bỏ đi thẳng thừng thế, nhìn theo bóng người vừa nãy vẫn còn cười tím tím, sắc mặt nói thay đổi là thay đổi liền. Chỉ ít bị người ta làm cho không vui thì khuôn mặt phải cứng đờ, ngăn ra một lúc trước khi miễn cưỡng đè nén cơn giận xuống chứ.

Vệ Thanh Nga mỉm cười đứng dậy, cũng không mấy may do dự nói lời cáo từ, hiển nhiên không muốn giữ lại thể diện cho Tần Bạch Lộ, mối quan hệ giữa Ninh vương và Hạ Hành tuy rằng không thân thiết lắm, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với Hạ Uyên, thế thì sao nàng ta phải đặc biệt giữ thể diện cho Tần Bạch Lộ mà đi đắc tội với Khúc Kinh Cự?

Hai vị vương phi đã rời đi, lại lần lượt có thêm quá nửa các vị phu nhân xin phép cáo từ, mấy người ở lại chẳng qua là nhóm gia quyến quan viên thuộc phe Hạ Uyên mà thôi.

“Vương phi, vị Đoan vương phi này vừa nãy cũng thẳng thắn quá.” A hoàn thân thiết dịu Vệ Thanh Nga nói, “Nô tì thấy khuôn mặt Thụy vương phi cũng biến sắc.”

“Biến sắc mới tốt, bộ dạng tài nữ muội ấy khoe ra, chẳng có gì hay ho khiến người ta phát ghét,” Vệ Thanh Nga bước ra khỏi lầu các, mĩa mai nói, “Ở trong kinh thành này ai mà không biết kẻ phu nhân của Xương Đức công đối đãi chẳng ra sao với Đoan vương phi chứ, những câu nói gần nói xa lúc vừa nãy của Tần Bạch Lộ là ám chỉ Khúc Kinh Cự bất hiếu, muội ta đang cố ý muốn ghê tởm Khúc Kinh Cự ấy mà.”

“Đã vậy rồi, nhưng Đoan vương phi bỏ đi như vậy, há không phải sẽ khiến người ta nói nàng ta bất hiếu ư?” A hoàn quét mắt nhìn khắp xung quanh, thấy không có ai tới, rồi mới nói tiếp, “Thật không ngờ tính cách của Đoan vương phi lại như vậy.”

“Trong lòng ai mà chẳng có điều không thoải mái,” khuôn mặt Vệ Thanh Nga không chút biểu cảm dầm lên đông tuyết, “Từ lâu khắp cả kinh thành này đều biết kẻ phu nhân của Xương Đức công là một người mẹ chẳng ra gì, Khúc Kinh Cự dám trưng ra cái bộ mặt ấy, tức là đã không sợ người khác nói. Huống hồ trong kinh thành, sẽ có ai vì kẻ phu nhân của Xương Đức công mà nói ra nói vào một vị vương phi? Người của hoàng gia, đứng đương nhiên là đúng, nhưng sai thì cũng vẫn là đúng, không thấy Đoan vương phi người ta vô cùng tôn kính với phu nhân của Tường Thanh hầu đấy sao?”

Đọc được mấy quyển sách rách mà tưởng mình kiến thức kinh người lắm à? Vệ Thanh Nga cười lạnh, theo nàng ta thấy Tần Bạch Lộ đọc sách đọc đến ngu người rồi, những lời này là những lời mà một đệ muội như nàng ta nói với chị dâu sao? Chẳng trách Khúc Kinh Cự cười nhạo Tần Bạch Lộ mắt tinh tai thính, hôm nay nàng ta gây rắc rối như vậy, thì ngày mai có thể truyền ra rằng phủ Thụy vương nắm rõ tin tức trong kinh thành như lòng bàn tay.

Nhà ai mà không có những chuyện không muốn để người khác thấy? Ngày sau các quan viên trong kinh thành, nói không chừng sẽ kiêng kị phủ Thụy vương thêm đôi ba phần, nàng ta lại được vui vẻ xem kịch hay rồi. Nhưng, Khúc Kinh Cự này quả thực to gan, chuyện phát tay áo bỏ đi thế này, thật sự không phải ai cũng có quyết đoán để làm được như thế đâu.

Lúc này cổ kiệu của Khúc Kinh Cự, đang từ từ đi về phía cửa lớn. Khúc Kinh Cự ngồi ở trong kiệu, không hề tức giận như trong tưởng tượng của những người khác. Dựa vào tôn chỉ người không muốn ta vui vẻ, thì ta càng phải khiến người xấu hổ, nàng dám bỏ đi thì cũng chẳng sợ gây thù với Tần Bạch Lộ, huống hồ cho dù nàng ta có không chọc giận, thì mối quan hệ sau này của hai người cũng chẳng thể tốt đẹp lên.

Cổ kiệu lắc la lắc lư đột nhiên dừng lại, Khúc Kinh Cự nghe thấy bên ngoài có tiếng hạ nhân bẩm kiến, nàng hơi hơi nâng tấm rèm bên cạnh lên, nhìn thấy một người khoác áo choàng màu trắng, hắt dẫn theo một tên thái giám đứng cách kiệu tầm hơn năm bước chân.

Người này chính là Thụy vương Hạ Uyên. Khúc Kinh Cự lập tức buông tay thả tấm rèm xuống, ngồi dựa vào thành kiệu trầm mặc không nói gì.

Hạ Uyên liếc nhìn tấm rèm trên kiệu thoáng động dậy, bèn hơi khom người vái chào nói: “Tham kiến nhị tẩu.”

“Tam thúc khách khí rồi.” Khúc Kinh Cự không có hứng thú với kiểu đàn ông xinh đẹp như con gái, hồ hững đáp lại một câu, “Hôm nay đa tạ quý phủ đã tiếp đãi, chỉ là sắc trời không còn sớm nữa, xin cáo từ trước.”

“Nhị tẩu cáo từ,” Hạ Uyên chấp tay sau lưng, sau khi nhìn theo cổ kiệu lắc la lắc lư rời đi xong, thì thấy một tên tiểu thái giám hốt hải chạy tới.

“Vương gia, vừa nãy người gác cổng vào báo, nói rằng kiệu của Đoan vương gia dừng ở cửa phủ, nhưng không biết tại sao lại không vào.”

Nghiêng đầu liếc nhìn chiếc kiệu đã đi xa, Hạ Uyên cười giễu một tiếng: “Huynh trưởng tốt của bốn vương đã không muốn vào phủ, thì bốn vương cũng không tiện quấy rầy.” Đích thân tới đón, Hạ Hành đóng vai tình thánh giả vờ si mê đấy à?

Dứt lời, hần lại nhìn thấy thêm vài cổ kiệu nữa từ rừng mai đi ra, xoay người đi sang một bên, tránh khỏi mấy cổ kiệu của đám phụ nữ. Hạ Uyên biết hôm nay Tần Bạch Lộ mở tiệc mời cánh nữ quyền, hần cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ là có chút coi thường sở thích tuyết roi nặng hạt còn muốn thưởng mai của vương phi nhà mình. Chẳng trách người ta nói nữ tử học ít mới là có đức, phụ nữ đọc sách nhiều, chính là già mồm át lễ phải, hoa mai thì lúc nào không ngắm được?

La thị ngồi ở bên trong kiệu, nghĩ tới chuyện vừa xảy ra trong buổi tiệc, lảng máng cảm thấy cháu gái nhà mình không giống với trước kia, tuy vẫn ít lời như ngày xưa, chỉ là khí thế quanh người đã tang lên khá nhiều. Xem ra Đao vương gia thật sự đối xử với con bé rất tốt, nếu không cháu gái cũng sẽ không có can đảm làm mất lòng Thụy vương phi như vậy.

Cổ kiệu dừng ở bên trong cửa lớn, La thị xuống kiệu, thì phát hiện mấy vị phu nhân đều đang đứng ở bên ngoài, có vẻ như đang chờ đợi thứ gì đó.

“Đây là sao vậy?” Bà đi tới tới chỗ một vị phu nhân mà ngày thường có mối quan hệ rất tốt, nhẹ nhàng hỏi: “Sao mọi người lại không đi nữa thế?”

“Kiệu của Đao vương gia đang ở bên ngoài,” Vị phu nhân đó hất hất cằm, ra hiệu bảo bà nhìn ra phía cửa lớn, sau đó cười nói, “Tôi thấy Đao vương thật sự rất yêu thương cô cháu gái của bà đấy.”

La thị nghe vậy bèn nhìn ra phía cửa, vừa hay thấy cháu gái nhà mình vịn vào tay Đao vương bước lên kiệu, áo choàng đo đo kéo dài trên lớp tuyết trắng phau phau, đẹp không bút nào tả xiết.

Thấy Đao vương đỡ cháu gái của mình vào kiệu ngồi xong xuôi sau đó mới vào ngồi theo, La thị bèn thu ánh mắt lại, nhìn lướt qua ánh nhìn đánh giá của các vị phu nhân xung quanh, ý cười trên mặt không khác gì lúc bình thường.

Vệ Thanh Nga vịn vào tay thị nữ đứng ở phía sau cửa, nhìn theo chiếc kiệu của Đao vương phủ được khiêng lên đi một đoạn khá xa, vẻ mặt có đôi chút hoảng hốt. Nàng ta lao tâm khổ tứ vì phủ Ninh vương, nhưng cũng chưa từng thấy vương gia đối xử với mình như vậy bao giờ. Khúc Khinh Cự ngoại trừ gương mặt có hơi nổi bật ra, thì có điểm nào hơn nàng ta chứ? Lễ nào mọi việc nàng ta làm, cũng không bằng được khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của Khúc Khinh Cự ư?

Chỉ nói đến chiếc áo choàng Khúc Khinh Cự để mặc nó dài quét lên đám tuyết trên nền đất kia thôi, là loại lụa Vân Cẩm thượng hạng bên trong được thêu bằng sợi tơ tằm, dính nước vào là sẽ bị nhẵn ngay, chiếc áo choàng như thế, phải mất mấy trăm lượng vàng. Giờ quét tẩm áo ấy trên nền tuyết thế kia, đương nhiên là không thể mặc được nữa.

Vương phủ đương nhiên không thiếu thốn gì số vàng bạc ấy, nhưng nàng ta quản lý mọi việc trong phủ đã quen rồi, các khoản chi dùng đều có định mức cả, bản thân nàng ta cũng không quen với việc xa hoa. Thân làm vợ cả, hà tất phải học theo đám thị thiếp cả ngày tiêu tốn tâm tư vào đồng váy áo phấn son ấy chứ?

“Vương phi?” A hoàn bên cạnh thấy nàng ta cứ đứng im bất động, liền liếc nhìn bằng ánh mắt lo lắng.

“Đi thôi,” Vệ Thanh Nga mỉm cười, sao phải so sánh bản thân mình với Khúc Khinh Cự làm gì. Đợi đến lúc Hạ Hành chán ghét nàng ta, thì màn trang điểm phấn son xinh đẹp của nàng ta hiện giờ sẽ trở thành xa hoa vô độ, hành vi của nàng ta sẽ biến thành sự tùy tiện và sự giả vờ kịch cỡm. Còn bản thân mình không cần thiết phải xa hoa nhất thời, bởi vì bất kể là cho đến bao giờ, nàng ta cũng vẫn sẽ là vị Ninh vương phi trang trọng hiền đức nhất.

Đây cũng là con đường mà những cô con dâu của hoàng gia nên đi.

1.Tóc vấn kiểu nguyên bảo:

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Lừa Đảo

Bởi vì trời có tuyết rơi, nên cho dù phu kiệu đã đi rất cẩn thận, nhưng Khúc Khinh Cự vẫn cảm thấy cổ kiệu dưới người có hơi lắc. Muốn vươn tay ra vén rèm kiệu nhìn thử bên ngoài, nhưng nàng nghĩ bên cạnh vẫn còn Hạ Hành, nên chỉ cười nói: “Sao vương gia lại tới đây.”

“Buổi sáng xử lý chút việc, vừa hay tiện đường qua đây, nhớ ra nàng đang ở trong phủ của tam đệ, nên đơn giản là đợi nàng cùng về thôi,” Hạ Hành duỗi tay vén rèm nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi rất lớn, trên đường đã chẳng còn mấy người qua lại, “Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, sau này thời tiết như vậy nàng đừng có ra ngoài.”

“Ai muốn đi đi lại lại trong cái thời tiết này làm gì,” Khúc Kinh Cự cười liếc nhìn hắn, “Chẳng qua là vì lần đầu tiên tam đệ muội gửi thiệp mời, không nên làm mất mặt muội ấy, nên mới đi một chuyến thôi.”

Hạ Hành thấy trong biểu cảm của nàng có chút không vui, lập tức bật cười, vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng: “Trong buổi tiệc có chuyện gì không vui à?” Tần thị vương phi của Hạ Uyển, hẳn là xuất thân từ môn đệ thư hương chứ nhỉ?

Nói ra liệu có khiến hắn không vui không? Khúc Kinh Cự lật tay đập khẽ vào tay hắn: “Đừng nhắc đến nữa, đệ muội ngoan của chúng ta, chê cười thiệp đối xử không đủ hiếu thuận với kẻ mẫu.”

Bị Khúc Kinh Cự đập một cái bất ngờ, Hạ Hành liếc liếc nhìn mu bàn tay vừa bị đánh của mình, cảm giác bên trong có hơi ngứa, nhúc nhích ngón tay, nường mảy nói: “Em đâu nói những lời như vậy, nường không cần phải để tâm. Lương thị mà cũng xứng với sự hiếu thuận của nường à, bà ta thân là kẻ mẫu mà không biết từ ái, lại còn muốn người khác hiếu thuận với bà ta, không tự đi mà soi gương đi.” Hắn không thích cả nhà phủ Xương Đức công, lại càng không có hảo cảm với Lương thị. Hiện giờ Khúc Kinh Cự là vợ cả của mình, là vương phi của triều đình này, một phu nhân công gia nhỏ nhoi như bà ta, lẽ nào còn muốn ra oai trước mặt vương phi sao?

Phủ Xương Đức công thờ ơ với Khúc Kinh Cự, nghĩa là coi thường hắn. Lẽ nào đường đường một vị vương gia như hắn lại có thể bị cái gia đình đó coi thường nữa sao, chuyện quái quỷ gì thế!

Cảm nhận được cảm xúc của đối phương, ý cười của Khúc Kinh Cự trở nên càng đẹp hơn: “Vương gia không cần phải tức giận đâu, chàng thương ta, ta hiểu mà.”

Nghe Khúc Kinh xưng “ta” trước mặt mình, Hạ Hành không hề thấy có cảm giác không tôn trọng, ngược lại còn cảm thấy Khúc Kinh Cự càng lúc càng thân thiết với mình hơn. Hắn ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh như những vì sao của đối phương, cùng vẻ cảm động trên khuôn mặt.

Trái tim khẽ rung động, hắn đột nhiên cảm thấy, viễn cảnh vợ chồng có vẻ như cũng rất hay, cô gái này là vợ cả của mình, là người phụ nữ sẽ đi tiếp cùng mình, nếu thật sự cứ tương kính như tân, thì chán lắm.

“Đó chính là thương nường ư?” Nụ cười của Hạ Hành dịu dàng hẳn đi, “Ta biết nường không yêu mến gì phủ Xương Đức công, sau này nường không cần phải để tâm đến người trong phủ đó nữa, mọi việc đã có ta.”

Khúc Kinh Cự nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó dưới sự hoảng hốt của Hạ Hành, dụi đầu vào trong lòng hắn: “Vương gia, chàng như vậy sẽ chiều hư ta đấy.”

“Nữ nhân của bản vương, chỉ cần đối xử đối với ta là được, đối xử với người khác xấu được chút nào thì cứ xấu chút ấy đi.” Khóe miệng Hạ Hành khẽ nhếch lên, cánh tay bắt giắc vờn ra cẩn thận giữ chặt lấy eo nàng, tránh để Khúc Kinh Cự bất cẩn bị ngã.

Ngà người trên ngực Hạ Hành, Khúc Kinh Cự nghĩ, may mà nường đã từng gặp không ít những gã đàn ông biết cách dỗ dành phụ nữ, nếu không dựa vào thủ đoạn này của Hạ Hành, thì đã nhảy vào hố từ lâu rồi. Nhìn hành động ấy, lời nói ấy mà xem, đại biểu của phái thâm tình kiên định đây.

Đúng vào lúc đó, chiếc kiệu đột nhiên lắc một cái rất mạnh, Hạ Hành vội vàng vờn hai tay ra bảo vệ Khúc Kinh Cự, thân hình ngã ra sau, tránh khỏi rèm kiệu, vị trí dễ bị kẻ khác tấn công, sau đó mới lật tay ấn nường dựa nằm lên đầu gối mình, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bản vương gia, phía trước có người chặn đường.” Bên ngoài rèm, Tiền Thuồng Tín nhìn thấy màn kịch lưu manh đuổi nữ nhân diễn ra ngay trước mắt, liền khom lưng nói, “Bên ngoài có mấy người đang đuổi theo một cô gái.” Giọng điệu của hắn tuy rằng thoải mái, nhưng vị trí đứng lại chặn vừa đúng trước miệng kiệu, nhưng thị vệ khác cũng đặt sẵn tay lên chuôi đao.

Khúc Kinh Cự nghe vậy vặn vẹo thân mình, nhưng lại bị Hạ Hành duỗi hai ngón tay ra cốc nhẹ lên đầu.

Thấy Khúc Kinh Cự trừng to mắt lên lườm mình, Hạ Hành cười cười với nường rồi mới nhìn ra phía rèm nói: “Dọn đường đi.”

Mấy gã đàn ông bắt người thấy khí thế ấy, thì chân đã rút lui sang một bên từ lâu, chỉ hận mấy huynh đệ bọn hắn số xui, thời tiết tuyết rơi nặng hạt thế này cũng có thể gặp phải quý nhân ngồi đại kiệu tám người khiêng.

Nghe thấy quý nhân mở miệng, mấy tên ấy càng ngoan ngoãn quỳ ở lề đường, chỉ sợ quý nhân vì sự đụng chạm của bọn chúng là tìm bọn chúng gây khó dễ.

Cô gái chạy phía trước thấy tình hình ấy, hai mắt sáng lên, phịch một tiếng quỳ xuống cách cổ kiệu tầm hơn hai trượng, “Đại nhân, xin đại nhân cứu dân nữ. Đám người xấu này muốn bắt dân nữ cho một viên ngoại làm tiểu thiếp, xin đại nhân cứu dân nữ.”

Cái loại chuyện tòi tẽ cường bắt dân nữ cũng có thể gặp được thế này ư? Khúc Kinh Cự dứt khoát đổi một tư thế dễ chịu hơn dựa vào đùi Hạ Hành, cười khẽ nói: “Giữa cảnh trời đất tuyết rơi phủ trắng xóa thế này, có một cô gái bất lực đáng thương xin giúp đỡ, vương gia có muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Hạ Hành thấy nụ cười quá đổi nghịch ngợm của nường, liền duỗi ngón trỏ mon man khoe môi nường nói: “Mỹ sắc đã ở trong lòng rồi, còn có mỹ nhân

ở đâu nữa?”.

Hà miêng cắn ngón tay trở của hân, Khúc Kinh Cự dùng răng mài mài một lúc mới hừ một tiếng nói: “Ai mà biết được đáng về mong manh đáng thương của tiểu mỹ nhân ấy, có rung động được ai đó không?”.

Cực kỳ hưởng thụ đáng về nhỏ nhắn yêu kiều của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành cười khê sáng lạng, “Đám chua thật đúng là chẳng bao giờ có biên giới, một dân nữ ở đâu ở đâu, thậm chí có đến vương phủ làm tỷ nữ ta cũng không cần, lẽ nào còn có thể được hầu hạ sao?”.

Tiền Thường Tín lặng lẽ đứng ở bên ngoài quay đầu đi hướng khác, giả vờ như mình không nghe thấy động tĩnh bên trong kiệu. Hân liếc nhìn cô gái đang quý kia, đáng về tầm mười sáu mười bảy tuổi, mái tóc dài do chạy nên có hơi rối, nhưng kết hợp cùng khuôn mặt nhỏ xinh trắng trẻo, trông cũng thật sự mong manh đáng thương lắm, chiếc váy bằng vải bông cùng đai lưng màu xanh lam mặc trên người trông không được dày dặn, nhìn qua cũng khá đẹp. Nhưng khi ánh mắt hân quét đến bàn tay nửa giấu trong ống tay áo, sắc mặt liền sầm xuống: “Lui ra đi, vương gia phải đi tiếp, không được hỗn xược.” Nói xong, ra hiệu bằng mắt với hai thị vệ bên cạnh, hai tên thị vệ lập tức đi tới, kéo cô gái ném sang một bên.

Cũng chẳng thèm nhìn đến cô gái bị kéo toàn thân dính đầy tuyết, Tiền Thường Tín vung tay áo: “Khởi kiệu.”

Cái chiêu cũ rích như này mà cũng dùng không biết ngược, quần áo mặc tuy bình thường, nhưng lại được may khá tinh tế, và cả những ngón tay thanh mảnh trắng trẻo như những cây hành kia nữa, có cô nương nhà bình dân nào không làm đôi ba thứ việc nhà chứ, vậy mà vẫn dưỡng được bàn tay mềm mại thế kia ư? Coi Tiền gia gia hân là thằng mù chắc?

Đội khi cỗ kiệu lên đường đi được một đoạn khá xa xong, Hạ Hành mới để Khúc Kinh Cự ngồi thẳng người dậy, hân cười mà như không cười nói: “Cũng không biết là món quà của vị nào tặng cho ta, phải cái cách tặng có hơi xấu.”

Nghe ra ẩn ý trong lời nói của Hạ Hành, Khúc Kinh Cự hỏi lại: “Sao có thể khẳng định được đó là món quà người khác tặng, mà không phải là tự cô gái đó tặng chính bản thân mình?”.

“Chuẩn bị quá mức đầy đủ, trên đời này làm gì có chuyện gì vừa khéo đến thế. Nếu là người bình thường, thì đã tránh sang một bên từ lâu rồi, đâu có đứng cách kiệu gần như vậy.” Nụ cười của Hạ Hành có chút lạnh lẽo.

“Người này cũng coi thường vương gia quá.” Trong lòng Khúc Kinh Cự thầm hiểu trên thế gian này làm gì có nhiều tình tiết kinh điển anh hùng cứu mỹ nhân đến thế, cũng chẳng phải là tiểu thuyết phim truyền hình. Bảo sao Hạ Hành đã có đề phòng, hân không phải kẻ háo sắc, đột nhiên có một người xông ra, đương nhiên cẩn thận vẫn hơn rồi.

“Ồ?” Nhìn thấy bộ dáng khinh bỉ của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành lại cười cười, quay đầu vén rèm lên, nhìn thấy tuyết bay lất phất bên ngoài, đột nhiên cảm thấy, những bông tuyết phiêu diêu này, cũng có chút hương vị.

Hai người quay về vương phủ, dùng bữa xong rồi đi ngủ sớm. Còn về đoạn nhạc nền kia, Khúc Kinh Cự cũng lười để tâm, mà Hạ Hành cũng chẳng nhắc đến nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, tuyết đã ngừng rơi, nhưng lớp tuyết tích tụ dày vẫn chưa tan hết, so với lúc tuyết rơi còn lạnh hơn. Hạ Hành đứng trong đại điện, nghe quan viên trên triều đường tranh cãi nhau về chuyện khoa cử đầu xuân sang năm, trên mặt không có một chút cảm xúc.

Đám người dưới trướng Hạ Kỳ và Hạ Uyên đều muốn tiến cử người bên cạnh mình làm chủ khảo, nhất thời nước bọt văng tung tóe, thao thao bất tuyệt nói có sách sách có chứng, có thể thấy được mồm mép lưu loát của đám văn nhân này.

Khánh Đức đế ngồi ở vị trí đầu tiên bị màn tranh cãi của đám người dưới làm cho đau cả đầu, nhìn thấy Hạ Hành mãi vẫn không lên tiếng, bèn nói: “Đoan vương, con cảm thấy nên làm thế nào?”.

Được hoàng đế gọi tên, Hạ Hành liền bước lên trước một bước, cung tay nói: “Bẩm phụ hoàng, những lời các vị đại nhân nói đều có lý cả, nhưng nhi thần cảm thấy có hai người có thể gánh vác được trọng trách này.”

“Cứ nói đi đừng ngại.” Khánh Đức đế nhìn lướt qua con trai trưởng và con trai thứ ba, rồi mới lại đặt tầm mắt lên người Hạ Hành.

“Theo nhi thần thấy, hai người là Bình bộ Thượng thư La đại nhân và Lục Đại học sĩ là có thể đảm đương được trọng trách này, năm đó tên của hai vị đại nhân đều được xếp hạng nhất giáp, tính tình lại công bằng chính trực, trầm ổn độ lượng, nếu như hai vị đại nhân có thể đảm nhiệm chức khảo quan, thì không còn gì thích hợp hơn.” Hạ Hành sẽ không bao giờ ngốc nghếch đi tranh giành vị trí khảo quan vào lúc này, hiện giờ phụ hoàng đã già, trong lòng có chút cố kỵ với đám con trai trẻ tuổi như bọn hân, chỉ bằng hân đề cử hai vị lão thần của phụ hoàng, tránh khỏi rắc rối.

Hạ Kỳ và Hạ Uyên nghe thấy những lời ấy, đều liếc mắt đánh giá Hạ Hành, ý của lão nhị là sao?

Sắc mặt Khánh Đức đế hòa hoãn đi nhiều, dường như đã nghe được đáp án mình mong muốn, ngón tay của ông ta gõ gõ lên tay vịn của ghế rồng: “Chuyện này sau này bàn tiếp, bãi triều.”

Trong lòng mọi người đều hiểu Hoàng thượng đã có quyết định của mình rồi, liền đồng loạt hô vạn tuế quý xuống tiền, đội Hoàng thượng rồi đi xong, mọi người mới từ từ đứng dậy, ai đi với đồng bạn của người ấy.

“Ý tưởng của nhị ca rất hay,” Hạ Uyên đã hiểu ra dụng ý của Hạ Hành, cười mà như không cười đi bên cạnh hắn, sóng vai cùng đi, “Nhưng đệ đệ nghe nói con gái của La đại nhân là vợ của nhị tẩu, tình cảm của nhị tẩu và người vợ này rất thân thiết gần gũi, không biết có chuyện này không?”

Bước chân của Hạ Hành khựng lại, cười với Hạ Uyên: “Huynh không biết từ lúc nào mà đệ đệ lại có hứng thú với những chuyện thường ngày vụn vặt trong gia đình thế đâu, chuyện trong nhà của cánh phụ nữ, thì cứ để tự cánh phụ nữ để tâm là được, huynh không quản mấy chuyện này.”

Nghe thấy ý châm chọc nói gần nói xa của Hạ Hành, sắc mặt Hạ Uyên có chút khó coi, trước giờ hắn luôn coi thường trò giả vờ giả vịt mặt cười nhưng lòng không cười của Hạ Hành, liền nhếch mép nói: “Những lời của nhị ca sai rồi, vợ chồng vốn dĩ nên đồng lòng, quan tâm tới nhau mới là phải đạo, hà tất phải phân biệt nam nữ thế.”

“Huynh đương nhiên biết đạo lý này,” nụ cười của Hạ Hành càng lúc càng dịu dàng, “Nhưng sợ là đệ đệ không biết.”

Hạ Uyên cười nhạo một tiếng, quay đầu lại thì thấy lão đại đang đi tới chỗ bọn họ, nhất thời sắc mặt liền sầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Phúc Tinh

“Nhị đệ, tam đệ, cùng đi đi.” Hạ Kỳ cười đi tới trước mặt hai người, “Nghe nói gần đây trong kinh thành mới mở một tửu lâu, chi bằng huynh đệ chúng ta cùng tới đó ngồi một lát.”

Hạ Uyên cười lạnh, “Đại ca khách khí quá, đệ đệ còn có chuyện, đi trước đây.” Nói xong, về mặt lạnh lùng phát tay áo đi thẳng, hoàn toàn không giữ chút thể diện nào cho Hạ Kỳ.

Cảnh này cũng không phải chỉ xảy ra có một lần, Hạ Kỳ sắc mặt không chút thay đổi nhìn theo bóng lưng của hắn, không chút để tâm quay sang nhìn Hạ Uyên, “Đệ ấy không đi, thì đệ đi với đại ca vậy.”

Hạ Hành cười đồng ý, sóng vai đi cùng Hạ Kỳ với thái độ rất tự nhiên, giữa hai người toàn toàn không có chút lửa nhen nhóm tranh chấp nào. Trong lòng hắn hiểu rằng, con người Hạ Kỳ này điệu bộ tuy ngay thẳng, nhưng lại chứa đại trí giả khờ. Cái danh tiếng ngang ngược hách dịch của Hạ Uyên, có một nửa công lao phải tính lên đầu hắn.

Nhưng đáng tiếc xuất thân của mẫu thân lão Đại lại quá thấp, đây là trở ngại lớn nhất trên con đường tranh đoạt vương vị của hắn. Nhưng nghe nói gần đây Hoàng thượng sẽ ban thưởng lớn cho hậu cung, không biết địa vị của mẹ đệ có được nâng lên không. Theo lý mà nói có một hoàng tử như lão Đại, thì việc địa vị được nâng lên chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng tiếc là mẫu phi của lão Tam vẫn luôn ở giữa gây khó dễ, khiến mẹ đệ của đại hoàng tử vẫn chỉ mang cái danh tài nhân.

Hai người cùng đi tới tửu lâu, sau khi ăn một bữa cơm liền ai về nhà nấy, mùi vị của rượu và thức ăn Hạ Hành không thấm ra được, nhưng ý tứ của lão Đại muốn liên hợp với hắn đối phó với lão Tam thì lại bóng gió lộ ra.

Quay về vương phủ, Hạ Hành phát hiện ra đám hạ nhân trong phủ dường như người nào người nấy đều vui vẻ ra mặt, không nhìn được bèn hỏi Minh Hòa đang bước tới nghênh đón mình hỏi phủ: “Lẽ nào trong phủ có chuyện gì vui sao?”

“Bẩm vương gia, vương phi thường cho bọn tiểu nhân, nên có vui sướng cũng là chuyện thường tình thôi ạ, vương phi thường cho đám nô tài như bọn tiểu nhân hai lượng bạc,” Minh Hòa quỳ xuống nói, “Bọn nô tài vui quá nên quên mất xưng quanh, xin vương gia tha tội.”

“Đứng lên đi, vương phi thường cho các người, vui vẻ là chuyện đương nhiên,” Hạ Hành khoát khoát tay, “Hiện giờ vương phi đang làm gì?”

“Vừa nãy nô tài tới chính viện dập đầu tạ ơn, có lẽ giờ vương phi vẫn đang ở chính viện đấy ạ, còn những việc khác nô tài không biết,” Minh Hòa cúi người lui sang một bên, tỏ ý mình không có ý thăm thính tin tức ở chính viện.

“Ừ,” Hạ Hành gật gù đầu, nhắc chân lên, “Đi tới chính viện xem thử.”

Vào đến chính viện, Hạ Hành miễn cho đám hạ nhân đi thông báo, trực tiếp đi thẳng vào phòng chính, vừa bước qua cửa, đã nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

“Vương phi, chiếc túi này không phải rất đẹp ư, sao người lại cứ cất đi?”

“Bỏ đi, ta biết a đầu người đang an ủi ta, món đồ này sao dám tặng cho ai được chứ.”

“Nhưng.....”

“Cái gì không dám tặng cho ai?” Hạ Hành đi vào, thì thấy Khúc Khinh Cự giấu món đồ đó ra phía sau người, bèn mỉm cười đi tới sau lưng nàng, lấy món đồ đó ra xem, thì ra là một chiếc túi thêu màu lam đậm, một mặt thêu hoa văn tường vân đơn giản, mặt kia thêu một chữ phúc rất to, tay nghề thêu quả thực không thể so với những món đồ ngày thường hẳn dùng.

“Đây là tặng cho ta nhĩ?” Hạ Hành lại nhìn ngắm chiếc túi, cũng không trả lại cho Khúc Khinh Cự, thấy dáng vẻ xấu hổ của đối phương bèn nói, “Ta thấy rất đẹp.”

Khúc Khinh Cự ho khụ một tiếng: “Giữ chứ, chỉ thêu chơi thôi, không nói sẽ cho chàng.”

“Vậy giờ ta lấy nó,” Hạ Hành rút chiếc túi trên người xuống, tự tay thay chiếc túi kia lên, cười nói: “Màu sắc rất đẹp.”

Khúc Khinh Cự liếc nhìn chiếc túi, rồi lập tức đi chuyển ánh mắt: “Vương gia đã thích, thì cứ lấy mà dùng đi vậy.” Nói xong, lại chuyển chủ đề, “Tối nay vương gia dùng bữa ở bên này chứ?”

Hạ Hành gật gù đầu, “Bữa lẩu lần trước rất ngon, chỉ bằng tối nay lại ăn tiếp đi.”

Khúc Khinh Cự vừa khéo đang muốn ăn lẩu đương nhiên vui vẻ đồng ý, lập tức cảm thấy mình bị giày vò một trận như vậy cũng đâu có lỗi, chỉ ít hiện giờ cũng có thể được ăn uống thỏa thích, còn có thể thỉnh thoảng kiêu ngạo một phen. Lại liếc mắt nhìn chiếc túi thêu màu lam đậm, khoe mỗi nàng nhếch nhếch lên.

Những ngày cuối năm ngày một tới gần, khiến mọi người trong triều cũng bận rộn theo, nhưng chuyện khoa cử đã quyết định xong xuôi. Chủ khảo là Hồng nguyên các *Đại học sĩ* Lục Cảnh Hồng, người này chính là một trong hai người mà Hạ Hành đã tiến cử, phó khảo là người của phe Hạ Uyên.

(Đại học sĩ là một chức quan cao cấp thời quân chủ. Khởi nguồn là do Minh Thái Tổ phế bỏ chế độ tể tướng (năm 1380) và sau đó 2 năm lập ra Điện các Đại học sĩ (gồm Hoa cái điện Đại học sĩ, Vũ anh điện Đại học sĩ, Văn uyển các Đại học sĩ, Đông các Đại học sĩ, sau lập thêm Văn hoa điện Đại học sĩ), ban đầu chỉ là cố vấn không thực quyền bên cạnh hoàng đế, phụ giúp thái tử, hàm quan là chánh ngũ phẩm. Đến thời Minh Thành Tổ thì các chức danh này là một bộ phận của nội các và theo dòng phát triển của chức danh này thì dần dà nó trở thành có thực quyền ngang ngửa như tể tướng.)

Sau khi thánh chỉ ban ra, Hạ Hành không may có chút ngạc nhiên nào, tuy phụ hoàng nghi kỵ mấy người con trai, nhưng cuối cùng vẫn thiên vị Hạ Uyên, nếu không hà tất phải giữ lại vị trí phó khảo đó?

Đáng tiếc phụ hoàng của hắn lại không biết rằng, cung chiều quá lại hóa hại, khẩu vị của Hạ Uyên bị ông ta nuôi càng lúc lớn, rồi thế nào cũng có ngày gây ra chuyện.

Ngày hai mươi sáu tháng Chạp, trong cung lại một lần nữa ban ý chỉ, không ít vị phi tần được thăng cấp, mẹ đẻ của Ninh vương Diêu thị được thăng làm quý tần, phong hiệu là Ôn. Mẹ của Hạ Uyên và Hạ Hành người nào người nấy cũng được tăng một cấp, từ phi tần phong thành quý phi.

Trong lúc mọi người trong kinh thành còn chưa kịp chuẩn bị xong xuôi lễ vật để chúc mừng, thì lại có một chỉ ý ban hôn nữa được tung ra, cháu gái cả dòng chính của La Thượng thư được ban hôn với Thành vương Hạ Minh, đợi đến đầu xuân sang năm sẽ thành hôn.

Lần lượt từng đạo thánh chỉ ban ra, khiến cho đầu óc mọi người xây xẩm choáng váng, chỉ là quà mừng phải đem tặng đi khá nhiều đây. Sau đó người nào người nấy đều ngóng cổ trông ngóng, đợi sang năm sau kinh thành sẽ náo nhiệt đến mức độ nào.

Khúc Khinh Cự sắp xếp quà mừng đến La gia và phủ Thành vương, còn cả lễ nghĩa với các vị phi tần vừa được tấn phong trong cung, bưng một chén trà nóng để Thục Quý bóp vai cho nàng, trong đầu lại đang nghĩ tới chuyện của La gia và Thành vương.

La gia là nhà mẹ đẻ của mợ, tuy không được coi là hiền hách, nhưng cũng có chút thanh thế trong kinh thành, cô nương của La gia gả đến hoàng gia cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là gả cho Thành vương kia, thì thật sự không biết có tốt hay không nữa.

Nếu nói hiện giờ ba vị vương gia còn có hy vọng tranh đoạt ngôi báu, thì vị Hạ Minh này chính là anh chàng đứng ngoài rìa hiền lành xem náo nhiệt, trừ phi cả ba người kia chết sạch, còn không chuyện hoàng vị không phải chuyện của hắn. Khả năng của hắn cũng giống như cái tên rất bình thường, cũng không biết Khánh Đức để có bao nhiêu không thích đứa con trai này, ba người con hiện giờ một toát lên kỳ lân điềm lành, một phong phạm đẹp tựa ngọc, một lại sâu sắc uyên bác, người này xuất sắc hơn người kia.

Nhưng đến vị Thành vương đây, thì đúng là đang hay phụt một cái đứt dây cung, trình độ đặt tụt dốc xuống góc 90°, một cái tên gọi cho người ta cảm giác rất tầm thường. Tuy mang ý nghĩa là ánh sáng, nhưng nhìn lại chẳng có tí cao sang hào sảng nào. Lễ nào không nhìn thấy *bạn tiểu Minh* trong cuốn sách số học tiền kiếp có biết bao nhiêu vất vả, không ngừng xả nước mức nước, không ngừng đi từ điểm A đến điểm B, không ngừng ngồi xe đi phát táo, không ngừng đi đến nhà bà nhà chú đó ư.

(Bạn tiểu Minh là một nhân vật minh họa trong các cuốn sách giáo khoa ngôn ngữ, toán học của bậc tiểu học Trung Quốc trong những năm hậu 70, hậu 80, hậu 90, đến hậu 2000, kéo dài tới 30 – 40 năm, tiểu Minh, tiểu Hồng, và tiểu Cương được gọi là tam giác vàng bất khả chiến bại. Câu trên có ý rằng dù là tên là Minh (nghĩa là sáng, rạng rỡ) nhưng Hạ Minh lại không có nhiều tài năng, giống như cậu nhóc tiểu Minh trong sách toán suốt ngày phải hỏi làm thế nào để tính được đoạn đường dài bao nhiêu, đáp án của bài toán này thế nào, ...)

Nghĩ tới đây, Khúc Khinh Cư lắc lắc đầu, nói với Mộc Cận: “Lễ dâng lên phủ Thành vương dày thêm nửa phần nữa đi.” Cái tên này, cũng đáng để người ta đồng tình một lần.

Mộc Cận sau khi vâng lệnh bèn hỏi: “Vương phi, vừa nãy người trong điện Trung tỉnh đưa tiền và đồ dùng hàng năm tới, nô tì đã đếm kỹ rồi không có sai sót gì cả, có cần nhập vào kho luôn không?”

Những thứ của điện Trung Tỉnh đưa tới tuy rằng không hiếm lạ, nhưng ít nhiều gì cũng là đồ của hoàng gia, đây là vấn đề thể diện. Khúc Khinh Cư gật gật đầu, nhớ tới mấy ngày trước phải vào cung dập đầu thỉnh an, liền cảm thấy đầu gối đau nhói. Không nói tới những mối quan hệ và tâm tư của đám phụ nữ trong cung phức tạp đến thế nào, chỉ nói đến hai người chị em dâu rắc rối kia, cũng khiến người ta thấy phiền lòng rồi.

Cuối năm, La gia xem như cũng thuộc phái nhộn nhịp náo nhiệt. Người tới phủ tặng quà nối đuôi nhau không dứt, cho dù Thành vương mà con gái của La gia lấy không được Hoàng thượng coi trọng, nhưng người ta chung quy lại vẫn là vương gia, mọi người trong kinh thành đều phải nể nang đôi phần.

La lão thái thái lật xem từng xấp từng xấp danh sách quà mừng, nói với người con dâu ngồi ở ghế dưới: “Ôi, con bé Ngọc gả đến vị trí này, thật sự là.....”

Cô con dâu của La gia hốc mắt đỏ hoe nói: “Hoàng ân của hoàng thượng bao la, đây đúng là niềm may mắn của La gia chúng ta,” nói tới đây, lại có chút nghẹn ngào, nếu như có thể chọn lựa, bà thà để con gái gả đến một gia đình quan viên bình thường, chứ không muốn bước chân qua cửa hoàng gia chịu tội chịu vạ chút nào, nhưng bà nghe nói tính tình của Thành vương đôn hậu, đợi đến khi Ngọc nhi gả tới đó rồi, thiết nghĩ cũng sẽ không quá thiệt thòi.

“Ngày ấy cũng một thân một mình tới đó,” La lão thái thái đặt tờ danh sách quà mừng xuống, “Đoan vương phi không dễ dàng như Thành vương phi, vậy mà con bé của Khúc gia chẳng phải vẫn sống yên ổn đó sao, Đoan vương đối xử với nó rất tốt. Ngày trước La gia chúng ta đối đãi với Đoan vương phi cũng không tệ, đợi Ngọc nhi gả qua đó rồi, thì coi như là chăm sóc lẫn nhau.”

“Nhưng Đoan vương và Thành vương.....” những lời lo lắng của con dâu nhà họ La chưa kịp nói xong, thì đã bị La lão thái thái cắt ngang.

“Phụ nữ qua lại với nhau là chuyện của phụ nữ,” La lão thái thái ý vị thâm sâu nói, “Những chuyện khác là của đàn ông, La gia chúng ta chỉ tận trung với Hoàng thượng thôi.”

Con dâu nhà họ La hiểu ra gật đầu, đang định mở miệng, thì nghe thấy người dưới tới báo, nói rằng phủ Đoan vương đưa quà mừng tới.

Đội số quà mừng được đưa vào xong xuôi, La lão thái thái cầm tờ danh sách quà lên gật đầu nói: “Đúng là Đoan vương phi đối xử với La gia chúng ta không tệ, quà mừng năm của năm nay cho chúng ta nhiều hơn hẳn này.” Nói xong, đưa tờ danh sách cho cô con dâu.

Cô con dâu nhà họ La nhận tờ đơn, thầm nghĩ đúng là có chút may mắn, may mắn lúc đầu La gia có ơn với Đoan vương phi, Đoan vương phi cũng là người biết lấy ân báo ân, sau này vào hoàng gia rồi, con bé Ngọc nhi cũng coi như có người chăm sóc, nếu như Đoan vương phi ngồi lên ngôi vị.....

Bà vội vàng lắc đầu, đề cái suy nghĩ đó xuống.

Trong phủ Thụy vương, Hạ Uyên đập vỡ mấy món đồ sứ liền, trên khuôn mặt đẹp trai anh tuấn cũng toát lên vẻ âm trầm: “Phụ hoàng sao lại hồ đồ quá vậy, tứ hôn người của La gia cho lão Tứ, thế chẳng phải đẩy La gia và lão Tứ về phe lão Nhị sao?!”

Thái giám hầu hạ nghe thấy những lời này, bị dọa cho sợ phát run, vội vàng quỳ sụp xuống đất, mảnh sứ vỡ cắm vào đầu gối, cũng không dám nhúc nhảy.

“Vương gia, vương phi nói muốn gặp người.” Một a đầu đứng ở trước run lấy bầy nói, không dám ngẩng đầu lên nhìn Hạ Uyên.

“Không gặp!” Lại đập thêm một món đồ sứ nữa, Hạ Uyên ngồi xuống chiếc ghế bạch đàn có điêu khắc hoa văn, vẻ mặt sầm sì hồi lâu mới nói: “Người đâu! Chuẩn bị xe vào cung!” Chết tiệt, sớm biết sẽ thành ra như vậy, thì hồi đầu không nên xúi giục mẫu phi khuyên phụ hoàng ban người của Khúc gia cho lão Nhị, để giờ lại thành có lợi cho hắn!

Hạ Hành thân là kẻ được lợi trong mắt Hạ Uyên, nhưng thực ra hắn không hề vui sướng như Hạ Uyên tưởng tượng, vì hắn hiểu cách hành sự của La gia, còn về phần lão Tứ sẽ chọn lựa ra sao, thì phải xem sau này đã.

Bụng chén trà Long Tỉnh lên, hơi nhắm mắt ngửa người dựa vào lưng ghế, nghĩ đến Hạ Uyên và phản ứng có thể xảy ra của Hạ Kỳ, Hạ Hành nhường nhường lông mày, bất kể có nói thế nào, thì chuyện này cũng rất có lợi cho hắn.

Nhưng, nếu lúc đó chuyện Hạ Uyên vay tiền truyền đến chỗ lão Đại, chỉ cần hai người bọn họ móc nối với nhau, thì không cần quan tâm đến hôn sự của lão Tứ nữa. Vì suy cho cùng, trong mắt bọn họ, Lão Tứ cũng không phải là một nước cờ quan trọng.

“Vương gia, vương phi bảo người đưa canh gà tới.” Giọng nói của Minh Hòa vang lên bên ngoài cửa.

Nhìn thấy bát canh gà trước mặt, đột nhiên Hạ Hành nhớ đến Khúc Kinh Cự, trong thánh chỉ của phụ hoàng có nói nàng phúc trạch dày rộng, đúng là nói không sai chút nào, vị vương phi này thật sự có thể coi là phúc tinh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bi Kịch Của Vân Khuynh

Hai mươi tám tháng Chạp, triều đường treo bút, thỉnh thoảng trong cung sẽ có phong thưởng đến các phủ, những người được thưởng cơ bản đều là những quan viên thế gia có máu mặt trong kinh thành. Vì thế có được Hoàng thượng ban thưởng không, cũng đại diện cho việc người đó có nhận được sự coi trọng của Hoàng thượng hay không. Những viên quan nhỏ nuôi mộng trào cao cũng dõi theo chăm chăm, xem nhà nào có thể lấy lòng, nhà nào có thể xin một cơ hội được.

Khúc Kinh Cự đang cùng Hạ Hành quỳ trong chính điện của vương phủ, nhận đồ ban thưởng của hoàng đế, chẳng qua cũng chỉ là câu đối xuân do hoàng đế chính tay viết, chữ phúc cùng với hai chậu quất vàng, quất vàng mang theo ý may mắn, cũng có thể coi là điềm lành.

Tiền thái giám truyền chỉ đi xong, hai người quay lại phòng chính, mở câu đối ra xem, chữ vàng giấy đỏ, bên trên còn vẽ một bông hoa. Dựa vào mắt thẩm mỹ của kẻ ngoại đạo như Khúc Kinh Cự, thì chữ viết tay thật sự rất đẹp, nhưng nhìn từ đầu bút lông, thì phong cách chữ của Khánh Đức để nhu hòa mà lại quá đổi mạnh mẽ, có thể thấy được tâm tính của con người này.

Tiền tay vật một quả quất vàng to cỡ ngón tay cái, Khúc Kinh Cự tách ra làm đôi cho vào miệng mình, nửa còn lại dứt cho Hạ Hành, gật gù đầu nói: “Chữ đẹp, mà quất cũng ngọt.”

Hạ Hành nhìn động tác như nước chảy mây trôi của nàng, cười cẩn thận đặt câu đối xuân xuống: “Tiền Thường Tín, người và Minh Hòa đích thân đi dán câu đối này lên đi.”

“Vâng,” Tiền Thường Tín cẩn thận cầm lấy chiếc hộp đựng câu đối xuân, cùng Minh Hòa lui ra ngoài.

Khúc Kinh Cự nhìn đôi chữ phúc hoi, “Vây đôi chữ phúc này dán ở đâu?”

“Đương nhiên là dán ở phòng của chúng ta rồi, đợi lát nữa ta sẽ dán ở đây này,” Hạ Hành chỉ chỉ vào cánh cửa lớn của căn phòng chính, thấy Khúc Kinh Cự lại đang ăn quất, bèn nói: “Trời lạnh, thì nên ít ăn những thứ mát đó thôi.”

Khúc Kinh Cự vòng tay lại, nhét quả quất trong tay vào miệng hắn: “Vương gia tự mình dán chữ phúc, vậy thì để ta nhìn xem có bị lệch không.” Nói xong, cầm lấy chữ phúc, bắt đầu dạn dò hạ nhân lấy các thứ để dính chữ.

Hạ Hành thấy tâm trạng của nàng rất vui, nên cũng để mặc nàng, dưới sự bảo vệ của mấy tên thái giám, dấn lên ghế dán chữ phúc.

“Lệch rồi, sang bên phải một chút.”

Dịch sang phải.

“Quá rồi, lại sang bên trái một tẹo đi.”

Dịch sang trái.

Khúc Kinh Cự nhìn thành quả của Hạ Hành với ánh mắt xét nét, miễn cưỡng gật đầu nói: “Tạm tạm rồi đấy cứ để thế đi.”

Mấy tên thái giám vừa nghe thấy câu ấy, vội vàng ba chân bốn cẳng bảo vệ cho vương gia xuống ghế, sau đó kéo ghế đứng lui sang một bên, không gây cản trở đến thú vui nho nhỏ giữa vương gia với vương phi nữa.

Hạ Hành lui ra sau vài bước, gật gù đầu với vẻ rất hài lòng, sau đó duỗi tay ra cốc lên trán Khúc Kinh Cự: “Ta thấy nàng đang chỉ huy linh tinh thì

có.”

Khúc Kinh Cự bước thui lùi một bước, cười nói: “Tay nghề của bản thân vương gia không tốt, sao lại trách ta?”.

Cách đó không xa, Giang Vĩnh Như dẫn theo ba nàng thị thiếp đứng nguyên tại chỗ, thấy vương gia và vương phi tươi cười vui vẻ, nhất thời không biết có nên đi qua có không. Vốn dĩ là vì hôm nay vương phi thưởng cho bọn họ mấy chiếc trâm và khuyên tai, nàng ta dẫn mọi người tới hành lễ tạ ơn. Chỉ là nhìn thấy cảnh tượng ấy, sao nàng có thể không có mất sán đến đó được.

Tâm trạng của ba người còn lại rất phức tạp, nhưng trên mặt không dám để lộ mấy may chút cảm xúc nào, chỉ nhìn Giang Vĩnh Như, chờ phản ứng của nàng ta.

“Bỏ đi, mai lại tới, giờ vương gia và vương phi đang bận,” Giang Vĩnh Như thu lại ánh mắt, đang định quay người bỏ đi, ai ngờ lại đụng phải Ngân Liễu đang xách hộp cơm đến.

“Chào Giang trác phi và các vị di nương,” Ngân Liễu hành lễ.

“Ngân Liễu cô nương không cần khách khí,” Giang Vĩnh Như cười cười, “Vốn định đến hành lễ với vương phi, không ngờ vương gia và vương phi đang bận, chúng ta cũng không tiện quấy rầy, nên muốn đi trước.”

Ngân Liễu chưa kịp mở miệng nói, thì thấy Ngọc Trâm vội vàng đi tới, hành lễ với bốn người, “Giang trác phi và các vị di nương, vương gia và vương phi mời các vị qua đó.” Thì ra Khúc Kinh Cự đã nhìn thấy cảnh tượng các nàng nói chuyện, nên bảo người qua gọi các nàng qua.

Bên trong chính phòng, Hạ Hành và Khúc Kinh Cự ngồi ở ghế đầu, bốn nàng thị thiếp im lặng ngoan ngoãn ngồi ở phía dưới.

Khúc Kinh Cự nhìn Phùng Tử Căng, chưa đến nửa tháng, mà trông nàng ta tiêu tụy đi nhiều quá, ngồi ở đó hệt như một bức tượng điêu khắc, chẳng thấy có chút sức sống nào. Nàng bưng tách trà lên uống một ngụm, mở miệng nói: “Không biết mọi người tới đây có việc gì?”.

“Hôm nay tí muội bọn thiếp nhận được đồ ban thưởng của vương phi người, trong lòng rất cảm kích, nên muốn tới hành lễ,” Giang Vĩnh Như trả lời, “Làm phiền vương phi rồi, xin vương phi thứ tội.”

“Mọi người khách khí rồi,” Khúc Kinh Cự đặt chén trà xuống, “Hoa thơm phải đi với bình đẹp, những cây trâm và vòng này phải gặp mỹ nhân mới tỏa sáng rực rỡ được, ta chỉ không muốn lãng phí đồ tốt thôi, không đáng để mọi người phải vất vả công chạy tới đâu.”

Giang Vĩnh Như cười đáp: “Tuy vương phi nói vậy, nhưng chúng thiếp vẫn cảm kích vô cùng, nếu không có vương phi, thì sao chúng thiếp có những món đồ tốt này được.” Nói xong, vuốt ve chiếc trâm cài bên mai, hiển nhiên là một trong số những cây trâm Khúc Kinh Cự tặng.

Hạ Hành chú ý đến động tác của nàng ta, mở miệng nói: “Tâm ý của vương phi, các nàng chỉ cần khẩu tạ là được rồi.” Nói xong, quay sang cười nói với Khúc Kinh Cự, “Chẳng trách mấy hôm trước lại bảo người đi đánh trâm cài và vòng, thì ra là vì chuyện này.”

Khúc Kinh Cự cũng chẳng phải đang cố ý giả vờ diễn vai hiền lương thực đức trước mặt Hạ Hành, chẳng qua là vì năm mới đến, muốn để bản thân được sướng bụng vui mắt đôi chút mà thôi, dù sao cũng chẳng phải tiêu tiền của mình, sao phải tiết kiệm làm gì?

Vương gia đã mở lời, Giang Vĩnh Như sao còn nói tiếp được nữa, đành phải im lặng ngồi một bên, bưng tách trà lên giết thời gian.

Đúng lúc ấy, Hoàng Dương bước vào, sau khi hành lễ xong bèn thưa: “Vương gia, vương phi, Vân Khuynh cô nương xin gặp ạ.”

Hạ Hành khẽ nhui mày, hiển nhiên là có đôi phần chán ghét: “Một thông phòng như nàng ta, thì có gì việc gì cần gặp mặt vương phi?” Những lời này nói ra không mấy may có chút khách khí nào, khiến Hoàng Dương là người chuyển lời cũng thoáng khựng lại.

“Bẩm vương gia, Vân Khuynh cô nương nói muốn cảm tạ sự quan tâm của vương phi suốt thời gian qua, muốn hành lễ với vương phi.” Hoàng Dương thành thực đáp.

“Bảo nàng ta dập đầu trước cửa là được rồi,” Hạ Hành mở miệng nói, “Nói với nàng ta, ngày thường vương phi rất bận, không có việc gì thì bảo nàng ta hãy cứ ở trong phòng mình đi.” Hắn đã chán ngấy cái điệu bộ đó của Vân Khuynh rồi, đầu tiên là chơi trò thanh cao, sau đó giả vờ đáng thương, hiện giờ lại định chơi trò gì đây?

Kiểu phụ nữ như vậy, không quan tâm không để ý tới, cuối cùng sẽ tìm đủ mọi lý do, dùng tất cả các cách để xuất hiện, Hạ Hành uống một ngụm từ chén trà trong tay nói: “Bỏ đi, hai ngày nữa bảo người đưa nàng ta đến thôn trang bên ngoài, bản vương chán chả muốn nhìn thấy nàng ta nữa rồi.”

Mấy nàng thị thiếp khác lúc này đều vui đầu xuống, chỉ sợ vương gia thấy bọn họ không thuận mắt, cũng bắt bọn họ đến thôn trang. Những người trong phủ bị đưa tới thôn, phần lớn không có cơ hội để trở về.

Các nàng không biết Vân Khuynh đã làm gì khiến vương gia tức giận chán ghét đến vậy, nhưng trong lòng lại rất rõ, vương phi là người nhất định không được động vào, trước đã có Vân Khuynh làm bài học, sau lại có Phùng Tử Căng là tấm gương, các nàng quả thực không dám có ý nghĩ

khác.

“Vương gia, một cô gái trẻ trung như Vân Khuynh, đưa đến thôn trang như vậy, thì đáng tiếc quá,” Khúc Kinh Cự tiếc hận nói, “Cô nương ấy xinh đẹp tươi tắn biết bao.”

Hạ Hành thấy khuôn mặt đầy vẻ nuối tiếc của nàng, bắt lực đáp, “Chỉ là một cô gái thôi, vậy mà nàng còn đau lòng hơn cả ta. Đã như vậy, thì gả nàng ta cho một người trong thôn, cũng để nàng ta không phải cực khổ không người nương tựa.

Khúc Kinh Cự biết cái gọi là thông phòng, đó chẳng qua chỉ là món đồ chơi của đám đàn ông mà thôi, đôi tay gả cho đám đầy tớ hạ nhân là chuyện hết sức bình thường, huống hồ là vương gia còn chưa từng động vào Vân Khuynh, nên chẳng có cái gọi là ham muốn độc chiếm. Chỉ là hoa khôi một đời, tình thông cảm kỳ thi họa như vậy, mà lại bị gả cho một kẻ nhà quê, thì đúng là quá đáng tiếc.

Nếu Vân Khuynh là một người thanh cao thực sự, chi e là quay đầu đi đã treo cổ tử tự rồi. Nếu không phải, thì gán ở với người trong thôn trang ấy sống qua ngày, có lẽ so với việc sau này có thể bị mất mạng thì sẽ tốt hơn.

Những nàng thiếp khác nghe thấy chỉ với mấy lời của vương phi, mà đã khiến vương gia gả Vân Khuynh cho một kẻ thô tục, trong lòng đều phát run. Đặc biệt là Phùng Tử Căng, ngay cả lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Nếu chỉ là bị đưa đến thôn trang, thì không chừng một ngày nào đó khi vương gia tới đó sẽ lại coi trọng, tốt xấu gì cũng còn có cách quay trở về. Nhưng nếu bị gả cho người khác, thì chỉ còn cách sống với kẻ thô tục đó đến hết đời, đối với những cô gái quen với cuộc sống sung sướng như các nàng mà nói, còn gì đáng sợ hơn thế.

Sau khi Vân Khuynh nghe được tin tức như sét đánh giữa trời quang, cầu xin Hạ Hành cơ hồ như sắp phát điên, nhưng lại bị thái giám ấn xuống. Tối đó chỉ được mang theo một bọc hành lý, rồi bị người ta bắt đưa lên một cỗ xe lừa, đi suốt đêm đến thôn trang vùng ngoại ô, gả cho một tiểu quân sự của thôn trang đó.

Một cô gái bị đưa đi, đối với mọi người trên dưới trong phủ, thực sự là chuyện quá bình thường, chỉ có duy nhất công dụng là làm tư liệu buồn chuyện, cũng chỉ là Vân Khuynh cô nương này từng thanh cao bao nhiêu, được vương gia coi trọng đến mức nào, coi thường đám hạ nhân ra sao.

“Phi nhỏ, bị đưa đi là đáng đời.” Một tên tiểu thái giám từng chịu đòn phạt của Vân Khuynh nhỏ một bãi nước bọt, nhớ đến lỗi tai của mình đã lâu rồi không sử dụng được, tên tiểu thái giám chỉ hận Vân Khuynh không chết luôn đi mới hay.

Những người khác nhìn hân bằng ánh mắt đồng tình, ai bảo số tên tiểu tử này lại kém thế, lúc quét dọn phòng ốc lau chùi cây đàn cổ cho Vân Khuynh, đã làm đứt một sợi dây đàn, sau đó bị phạt mười mấy cái vạ. Đến giờ lỗi tai cũng không thể sử dụng được, còn chủ tử nào muốn dùng hân nữa? Sau này muốn leo cao cũng khó vô cùng.

Ngày đầu xuân năm mới, Khúc Kinh Cự rời giường rất sớm, thay một bộ áo bào bó eo tay rộng hình chim loan rất nặng rất dày, trên đầu còn mang theo một cây trâm rủ vàng đuôi phượng, sau một hồi vắn vò, nhìn thấy mình tỏa sáng rực rỡ khắp bốn phía, liền lộ ra đôi phần hài lòng. Dõi chân đế Mộc Cẩn đi giúp mình đôi hải thoa sợi vàng hình hoa tường vân, đứng lên nhìn ra phía sau, thì thấy Hạ Hành đã đứng ở trước cửa rồi.

Thấy phục sức từ trên xuống dưới Hạ Hành tràn đầy vẻ quý phái, có duy nhất một thứ hơi lạc điệu, chính là chiếc túi thêu màu xanh lam đậm, Khúc Kinh Cự bước đến nhìn mình cười nói, “Vương gia đặc biệt đến để đợi ta ư?”

Hạ Hành nắm chặt lấy tay nàng, “Hôm nay Kinh Cự khiến ta thấy vô cùng kinh ngạc.” Khúc Kinh Cự rất ít khi ăn vận trang điểm như vậy, nhưng hôm nay lên khung, thật sự khiến Hạ Hành nhìn không thể rời mắt.

Hơi hơi nhắc cảm lên, chiếc trâm rủ trước trán khẽ rung đưa, lộ ra đóa hoa đào Khúc Kinh Cự vẽ giữa hai hàng mày: “Thân là Đoan vương phi, đương nhiên không thể để người khác coi thường được.”

Hạ Hành nhếch khóe miệng lên, cong lưng cầm tay nàng, cúi người ghé sát vào tai nàng thì thầm: “Vương phi của ta, tất nhiên là tốt đẹp hơn những người phụ nữ khác rồi.”

Khúc Kinh Cự nháy nháy mắt cười với hân, trong lòng nghĩ thầm, những lời này hân nhất định không dám nói với Kính quý phi. Nếu không, Kính quý phi chắc chắn sẽ quật chết hân.

Nghĩ đến bà mẹ chồng đã trở thành quý phi trong cung, Khúc Kinh Cự đột nhiên cảm thấy đôi phần hưng phấn.

Dáng vẻ Kính quý phi ghen lời nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh, thực sự khiến người ta thấy rất thích. Nghĩ đến đây, Khúc Kinh Cự lộ ra nụ cười đầy chờ mong.

Cúi đầu xuống nhìn thấy nụ cười ngượng ngùng trên mặt Khúc Kinh Cự, sắc mặt Hạ Hành lại càng dịu dàng.

Chương 30: Bất Công Trước Mắt

Tuy rằng cung yến ở buổi tối cử hành, nhưng là Khúc Kinh Cur cùng Hạ Hành cần cấp hoàng đế hoàng hậu dập đầu, cho nên mới phải sáng sớm tựu đứng lên.

Đế hậu cảm tình tuy rằng không tốt, nhưng là hôm nay hai người tốt xấu vẫn là ngồi ở cùng nơi. Khúc Kinh Cur cùng Hạ Hành tới rồi hoàng đế ở lại Thiên Khai cung, đãi thái giám truyền bọn họ đi vào, liền gặp được đã muốn ngồi ở ghế trên Hạ Kỳ cùng Vệ Thanh Nga hai vợ chồng.

Hạ Hành tiến lên vài bước, mang theo Khúc Kinh Cur ở Đế hậu trước mặt quỳ xuống, "Nhi thần mang theo Vương phi cấp phụ hoàng mẫu hậu chúc tết." Nói xong, hai tay dâng đàn hộp gỗ, "Chúc phụ hoàng phúc lộc thọ ba sao thường bạn, phúc trạch tế thiên hạ."

Khánh đức đế tiếp nhận đàn hộp gỗ, gấp bên trong phúc lộc thọ ba sao pho tượng, trên mặt cười nói, "Hành nhân cùng người gia người vợ tất cả đứng lên." Lớn tuổi, đã nghĩ nhiều phúc nhiều thọ, này lộc cũng có địa vị ý tứ, nhưng thật ra ứng với khánh đức đế tâm tư, cho nên tươi cười cũng cùng tri hoãn vài phần, "Hai người các người ngồi xuống đi." Nói xong, phân phó thái giám cấp hai người bàn ghế dựa.

Đây là Khúc Kinh Cur lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế, nàng thừa dịp ngồi xuống động tác này, đánh giá liếc mắt một cái đối phương. Hoàng đế diện mạo so với các con bình thường, thân thể có chút mập ra, giữa lông mày đã muốn lộ ra mỗi một cùng lão thái, khó trách hấn các con đều có khác tâm tư.

"Đại ca tới thật sớm," Hạ Hành sau khi ngồi xuống, đối Hạ Kỳ một cái chấp tay, cười nói, "Đệ đệ gặp qua ca ca."

"Nhị đệ tới cũng rất sớm," Hạ Kỳ sang sang cười, lập tức nhìn về phía hoàng đế, gấp hoàng đế còn tại xem lão Nhị tặng gì đó, nhân tiện nói, "Phụ hoàng, năm nay quốc khổ tràn đầy, nhi thần nghe được từ lâu trà lâu thuyết thư nhân giải tán phụ hoàng nhân đức, không biết phụ hoàng có từng nghe nói."

Khánh đức đế vừa nghe lời này, liền khép lại trong tay hộp gỗ để qua một bên, ngược lại nhìn về phía Hạ Kỳ, "Ngài đứa nhỏ này ngày thường liền yêu hướng từ lâu hầu phòng chạy, cả ngày nghe chuyện này để làm gì."

"Thịnh phụ hoàng thứ tội, nhi thần lời này liền phải mạo phạm ngài một phần. Nhi thần cảm thấy được, dân chúng đại đô bốn phần thành thật, bọn họ nói ngài nhân đức, tự nhiên là phát ra từ thiệt tình, nhi thần nghe thấy được cũng trộm cao hứng đâu." Hạ Kỳ ngạnh cổ, một bộ không nên biện giải bộ dáng, "Nhi thần làm không được phụ hoàng như vậy không nặng hư danh, dù sao bọn họ khoa ngài, nhi thần liền nhịn không được cao hứng."

Nghra này cái rầm lấy được thật là có tiêu chuẩn, Khúc Kinh Cur yên lặng nghĩ muốn, này Trữ vương nhìn như nói chuyện ngay thẳng, nhưng này ngay thẳng trong lời nói nói được cũng quá dễ nghe, tiểu hoàng đế này cao hứng đặc, tiếng cười đều cao vài đề-xi-ben.

"Đại ca người cũng thật là, biết rất rõ ràng phụ hoàng không thích nghe này đó, cố tình còn nói," Hạ Hành cười nói, "Không chỉ có năm nay, dĩ vãng cũng có không ít dân chúng nói phụ hoàng nhân hậu tài đức sáng suốt, ta không dám cùng phụ hoàng nói, đều chính mình vụng trộm vui mừng vui lên cùng được."

Hạ Kỳ nghe nói như thế, trong lòng thầm mắng, này lão Nhị rất mẹ nó hội nói tiếp. Chiêu hấn vừa nói như vậy, đem phụ hoàng nâng đặc rất cao cũng không sao, còn ám chỉ hấn năm nay mới phát hiện việc này, đây không phải hăm hại hấn sao?

Quả nhiên đang nghe Hạ Hành trong lời nói sau, khánh đức đế cười đến càng vui vẻ hơn, ha ha vài tiếng sau, ngược lại đối hoàng hậu nói: "Người nói này một đám đứa nhỏ, đáng vẻ không giống như cái Vương gia, làm cho này sao điểm việc nhỏ liền vui thành như vậy, không làm cho người ta nhìn chê cười."

Hoàng hậu lộ ra khéo ý cười, mang theo chút vì hai người tổn thương bởi bất công ngữ khí: "Hoàng Thượng, hai vị tánh tình trẻ con tinh khiết hiếu, nghe được người khác khoa phụ thân của bọn hấn, tự nhiên trong lòng cao hứng. Ngài sao có thể đem bọn họ một mảnh hiếu tâm, nói thành tiểu hài tử tâm tính, thiếp cần phải thay hai người con trai hăm một kêu oan."

Khúc Kinh Cur trộm mắt nhìn bên người Hạ Hành, người này năng ngôn thiện biện (ăn nói khéo léo) tâm tính ôn trọng, nam nhân như vậy đặt na đều là thành công nhân sĩ, cho nên xưng đế có thể tính không nhỏ. Nghĩ ngày sau người này đăng cơ sau chính mình có thể vận mệnh, Khúc Kinh Cur cảm thấy được, hay là đang hấn vì đăng cơ tiền, hảo hảo hưởng thụ một phen đi.

Mặc dù lớn long hướng nam nữ đại phòng không bằng trong lịch sử minh thanh thời kì nghiêm trọng, nhưng là Khúc Kinh Cur nhưng thật ra thực thức thời vẫn cúi đầu không có nhìn loạn. Cho dù ngẫu nhiên nâng cái ánh mắt, cũng là hướng hoàng hậu cùng Vệ Thanh Nga phương hướng nhìn xem. Ngay tại nàng mỡ thứ lơ đãng ngừng đầu, phát hiện Vệ Thanh Nga đã ở đánh giá chính mình, hơn nữa đối phương trong lúc biểu lộ, còn ngầm có ý đối với chính mình nào đó trào phúng cùng đồng tình.

Đôi này biểu tình cảm thấy có chút mờ mịt Khúc Kinh Cự sừng sốt một chút, vừa mới lúc này trong truyền thuyết Hạ Minh tiểu cùng học tiến vào, mới cảm thấy được ngồi ở chỗ này có điểm ý nghĩa, tốt xấu có thể nhìn xem này bị cha hãm hại đưa nhỏ đến tốt cùng bộ đáng gì nữa.

Rất nhanh liếc mắt mặc màu lam cảm bảo Hạ Minh, bộ dạng không kịp Hạ Kỳ cương nghị, không kịp Hạ Hành ôn nhuận, không kịp Hạ Uyên tuấn mỹ, nhìn quả thật bình thường chút, nhưng là xem như cái tuần tử tiểu hóa. Nhìn thấy hân thành thật hành lễ, thành thật ngồi xuống, Khúc Kinh Cự có chút cảm khái, thật tốt oa, đáng tiếc gặp cái hồ cha của hân.

Mắt thấy lão Tứ đều đến đây, chính mình thương yêu nhất lão Tam còn chưa tới, khánh đức để trên mặt cười lại càng đến viết phai nhạt, mà huynh đệ ba người nhưng lại hẹn ước dường như, cũng không tái đầu hoàng đế vui vẻ, các phần năng trầm mặc cao thâm.

Lại ngồi nữa nén hương thời gian, ở khánh đức để trên mặt cười nửa điểm cũng không thặng, Hạ Uyên cuối cùng đã tới. Khúc Kinh Cự nhìn thấy hân nói ba xạo đem khánh đức để hồng đắc mặt mày hớn hớn, rốt cục hiểu được như thế nào giao trái tim thiên đến kéo kẹt trong ổ.

Mắt thấy khánh đức để vui rạo rực đem Hạ Uyên tặng phật châu mang trên tay, Hạ Hành sắc mặt bình tĩnh nâng chung trà lên nhấp một miếng, Hạ Kỳ chính là bủn rủn, Hạ Minh như cũ trầm mặc ngồi. Ba người biểu tình đủ để chứng minh đôi loại sự tình này tập mãi thành thói quen, ngay cả nửa điểm ghen tị tâm tư cũng không có.

Khúc Kinh Cự vì hoàng đế cảm thấy bị ai, có lẽ hân còn không biết, mặt khác ba đứa con đã muốn đối với hân không có nửa phần cảm tình. Bởi vì nếu có chút cảm tình trong lời nói, bọn họ thấy như vậy một màn tự cũng không như vậy bình tĩnh. Nghĩ lại, kỳ thật càng thêm bị ai chính là ba vị hoàng tử, trên quán như vậy một cái cha, không biết ngã nhiều năm mốc, đối với bọn họ không nhiều ít quan ái thì thôi, còn con đau một cái đứa nhỏ, đem bọn họ đương không tồn tại.

Không tọa trong chốc lát, tam huynh đệ đã bị hoàng đế lấy đi cấp đều tự mẫu thân thỉnh an vì từ đuổi đi, chỉ có Hạ Uyên còn ở lại bên trong bồi tọa, đây là so với liền càng thêm tiên minh, khó trách Hạ Uyên hội can rõ xưng như vậy.

Khúc Kinh Cự cùng Vệ Thanh Nga sóng vai đi tới, hai người tự phần thưởng mai sau yển vẫn chưa từng gặp qua, lúc này hai người trên mặt đều lộ vẻ thân cận ý cười.

"Nhị đệ muội gần đây được, nghe nói mấy ngày trước đây quý phủ không hề có hiểu biết nhân bị xứng đến thôn trang lên rồi?" Vệ Thanh Nga cười nhạt nói, "Ta cũng vậy nghe Tam đệ muội vừa nói, không biết là thật hay giả."

"Một cái không hiểu chuyện nha đầu mà thôi, sớm định ra cát bước nàng liền mặc kệ, ta luyện tiết nàng tuổi còn trẻ liền cô linh linh, liền khuyên vài câu Vương gia, có thể xứng cả nhân cũng tốt," Khúc Kinh Cự không lắm để ý cười nói, "Những chuyện nhỏ nhặt này cũng không biết Tam đệ muội từ chỗ nào nghe qua."

"Nhị đệ muội thiện tâm, này đó hạnh kiểm xấu hạ nhân trực tiếp phát mại đó là, làm gì vì các nàng phí nhiều như vậy tâm tư," Vệ Thanh Nga kéo kéo khoe miệng, "Về phần Tam đệ muội từ đâu hiểu rõ, ta liền không biết."

"Sự có thể khá đối nhân ngôn, nghĩ đến Tam đệ muội cũng là một mảnh quan tâm ý." Khúc Kinh Cự cười vuốt ve khuyên tai, lộ ra ngọt ý cười, "Về phần sung quân người này là Vương gia ý tứ, ta là như thế nào đều tốt."

Vệ Thanh Nga thoáng chốc cảm thấy được này ý cười vô cùng chói mắt, vừa mới gặp nhà mình Vương gia cùng Đoan vương chấp tay cáo từ, liền ngữ lộ tiếc hận nói: "Xem ra phải ở chỗ này cùng đệ muội tách ra đi rồi, chúng ta tiệc tối khi tái kiến."

"Chị dâu đi thông thả," Khúc Kinh Cự cười dài phúc thân cung kính, đãi Vệ Thanh Nga cùng Hạ Kỳ sóng vai đi trước sau, mới đi đến Hạ Hành bên người. Đầu là hỗn Vương phi cửa này ngành sản xuất, ai không biết nói nói ế nhân a?

Hạ Hành biết Khúc Kinh Cự mới vừa rồi ở cùng đại tẩu nói chuyện với nhau, nhưng là làm nam nhân, hân đối với nữ nhân chủ đề không có hứng thú, cũng không còn cần thận nghe. Lúc này gặp Khúc Kinh Cự trên mặt mang cười, cũng không nhiều hỏi, chính là thả chậm cước bộ, phối hợp với Khúc Kinh Cự bước đi đi trước.

Tới rồi kính quý phi chung cảnh cung, còn không có vào nhà, Khúc Kinh Cự trước hết nghe được một cái nữ tử tiếng cười duyên. Cung nữ không dám như vậy cười, phi tần sẽ không như vậy cười, xem ra chỉ có thể là kính quý phi người quen.

Đãi vào phòng sau, Khúc Kinh Cự quả nhiên nhìn thấy một cái nữ tử đang đứng ở kính phi phía sau, biến thay kính quý phi nắm bắt kiên, vừa nói nói đầu kính quý phi vui vẻ. Sau đó nàng liền nhìn đến nữ tử ánh mắt châu mừng hành bên này bay tới.

Kính quý phi nhìn thấy Hạ Hành, trên mặt ý cười càng thêm rõ ràng, đãi hai người đi lễ nạp thái sau, liền làm cho hai người ngồi xuống, hỏi chút Hạ Hành một ít trên sinh hoạt vấn đề sau, mới ngược lại đối Khúc Kinh Cự nói: "Con dâu, nha đầu kia người có thể không biết, nàng là Bôn cung nhà mẹ đẻ đường huynh nữ nhân. Nhiệm Sương, đến cấp người ca ca tẩu từ chào."

"Nhiệm Sương gặp qua ca ca, gặp qua chị dâu," Vì Nhiệm Sương bước liền tục nhẹ nhàng, mang theo ngượng ngùng ý cười ở trước mặt hai người phúc phúc thân, liền đỏ mặt thối lui đến một bên, nhưng là kia đôi mắt nhỏ thần nhưng vẫn là trộm đặt ở Hạ Hành trên người.

"Nguyên lai là chúng ta Vương gia muội muội, đúng là không biết người hôm nay sẽ ở này, cũng không còn chuẩn bị tốt cái gì lễ gặp mặt," nói

xong, gờ xuống trên cổ tay chim trả vòng tay, đứng dậy đi đến Vi Nhiễm Sương trước mặt, chấp nâng tay nâng tự mình đội sau mới nói, "Đây là ta mẫu thân năm đó để lại cho ta vòng tay, tuy rằng Bất Danh quý, nhưng thắng ở tí lệ hảo, còn hy vọng muội muội đừng ghét bỏ."

Khúc Kinh Cự biết kính quý phi họ Vi, này phụ thân tăng nhâm hoàng đế vẫn là thái tử khi thái phó, hiện giờ Vi đại nhân dẫn cái thái bảo hư danh đầu, cũng không thực quyền. Vi đại nhân có một đệ đệ, nhâm phần đất bên ngoài một cái ngũ phẩm tri châu, nhiều năm như vậy cũng không thấy có cái gì kiến thụ. Hiện tại kính quý phi nói Vi Nhiễm Sương là nàng đường huynh nữ nhân, đơn giản là muốn cho Vi Nhiễm Sương trên mặt đẹp chút, kỳ thật không phải là cái ngũ phẩm quan địa phương cháu gái sao? Nếu này Vi Nhiễm Sương dám thật sự ngênh ngang kêu nàng chị dâu, nàng kia liền mừng rỡ đáp ứng.

"Nhiễm Sương sao dám phải chị dâu gì đó, " Vi Nhiễm Sương muốn đem thù trả lấy xuống, lại bị Khúc Kinh Cự một phen ngăn lại, "Ngươi là Vương gia muội muội, đó là muội muội của ta, vậy ngươi ta trong lúc đó sao có thể khách khí như vậy." Nói xong, liền nghi hoặc nhìn kính quý phi nói, "Mẫu phi, muội muội ngày xưa không ở kinh thành đi, bằng không như vậy một cái xinh đẹp muội muội, ta có thể nào chưa thấy qua?"

Kính quý phi mắt nhìn Khúc Kinh Cự án lấy chất nữ động tác, cười yếu ớt nói: "Phụ thân nàng tại ngoại địa nhậm chức, gần nhất tài hoa quay về trong kinh."

"Thì ra là thế, " Khúc Kinh Cự mỉm cười lôi kéo Vi Nhiễm Sương ngồi xuống, "Muội muội hiện giờ trở về kinh, ngày sau ta liền hơn cái cùng nhau náo nhiệt tý muội ạ."

Kính quý phi gặp Khúc Kinh Cự nhiệt tình bộ dáng, cảm thấy được ngực có chút đau, nàng này con dâu chẳng lẽ không có nghĩ qua, chính mình có ý đem người mang đến nơi này dụng ý sao?

Của nàng đường huynh hiện giờ triệu hồi kinh thành cũng chỉ là cái nhỏ nhỏ lục phẩm quan, cho dù nàng có ý dẫn, Nhiễm Sương có thể đến gia thế không tới người ta, cũng đừng không dậy nổi cái eo. Vì thế nàng nghĩ làm cho đứa con gặp được nha đầu kia một mặt, nếu là có thể nhìn trúng cũng tốt, ít nhất ngày sau không thể bạc đãi nàng. Nếu không thể nhìn trúng, coi như là làm cho huynh muội giữa lẫn nhau nhận thức hạ xuống, huống chi nàng cũng không phải nghĩ như vậy làm cho chất nữ làm con mình thiệt.

Gặp đứa con con mắt cũng không còn xem chất nữ liếc mắt một cái, kính quý phi biết việc này là không diễn, ngược lại hướng Khúc Kinh Cự nhìn lại, thiếu chút nữa không đành chỉ thay đổi sắc mặt.

Nàng kia phó lời kéo Vi nha đầu thủ luyện tiếc buông ra bộ dáng, là có ý gì? !

"Muội muội làn da thật tốt, sờ đứng lên thật là thoải mái, " Khúc Kinh Cự về mặt cực kỳ hâm mộ, "Có thể thấy được muội muội chỗ ở so với kinh thành phải nuôi nhân." Nói xong, thật đúng là cười sờ sờ kia trắng nõn tay nhỏ bé.

Kính quý phi cả người cũng không tốt, nàng này con dâu đầu óc đi đâu, sẽ không có cảm giác nguy cơ sao không, chẳng lẽ không biết đề phòng điểm khác nữ nhân sao? Làm trò chính mình tự虐 mặt nói nữ nhân khác làn da hảo, là muốn khiến cho tự虐 mặt thật là tốt kỳ sao? !

Không biết vì cái gì, nhìn thấy Khúc Kinh Cự kia vui vẻ tươi cười, kính quý phi không hiểu dâng lên một cổ vô lực nôn nóng cảm.

Nàng quay đầu lại hướng đứa con nhìn lại, chỉ thấy con mình trên mặt ý cười thương thức trà, hoàn toàn không có phản ứng bộ dáng, đành phải mở miệng nói: "Hành nhân, mấy ngày nữa ngươi Nhị thúc sẽ đến bái phỏng ngươi, ngươi tìm thời gian gặp một lần hân."

Hạ Hành biết mẫu phi ý tứ, lược qua gật gật đầu, nói: "Nhi thần hiểu được." Nói xong, đem bên người một cái đĩa kim kết hướng Khúc Kinh Cự ngồi đích phương hướng đẩy.

Kính quý phi nhìn đến hân động tác này, cũng không có mở miệng nói cái gì, chính là ánh mắt nhìn về phía Khúc Kinh Cự, cảm thấy được tâm tình càng thêm nôn nóng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nhà Của Người Ta

Ăn trưa, Khúc Kinh Cự cùng Hạ Hành vây quanh kính quý phi một tả một hữu ngồi, các cung nữ đang cầm đồ vật này nọ nối đuôi nhau mà vào, hầu hạ ba người trở lại đường ngay sát thủ.

Kính quý phi mặc dù có ý cất nhắc Vi Nhiễm Sương, nhưng là Vi Nhiễm Sương thân phận, thì không cách nào cùng ba người ngồi chung, Khúc

Kính Cự mắt nhìn đứng ở kính quý phi phía sau Vi Nhiễm Sương, vị này phần đất bên ngoài quay về kính Vi muội muội tướng mạo rất không tồi, có như vậy điểm thanh tú động lòng người hương vị, biết vắng lời đứng ở kính quý phi phía sau bộ dáng cũng rất đòi hỏi. Chính là này cổ đại biểu ca biểu muội thật sự là có nhiều lắm có thể đã xảy ra. Khúc Kính Cự thấy nàng trộm tiêu Hạ Hành bộ dáng, đoán được nàng có lẽ có điểm xuân tâm này mầm ý tứ.

Tiếp nhận cung nữ truyền đạt bố lụa lau khô thủ, Khúc Kính Cự tầm mắt đảo qua Hạ Hành, đối phương nhưng thật ra một bộ đối Vi Nhiễm Sương không có hứng thú bộ dáng, nàng cười cười, nhìn thấy từng đạo đồ ăn đã bung lên.

Hàng hóa sau khi dùng xong, Vi Nhiễm Sương cùng kính quý phi trở về nội thất nghỉ ngơi, Khúc Kính Cự cùng Hạ Hành liền tới rồi sương phòng. Trong sương phòng đồ dùng dùng một chút đều đủ, Khúc Kính Cự thậm chí còn chứng kiến trên vách tường còn treo móc một bộ thất nữ bát quái tự, nhìn như là vài tuổi tiểu hài tử vẽ xấu.

Hạ Hành gặp Khúc Kính Cự nhìn phớt, liền vội ho một tiếng nói: "Đây là ta tuổi nhỏ cùng mẫu phi cùng ở khi phòng, sáu tuổi sau mới tới điện thờ phụ, mười tuổi sau mới đem đến chính mình ở trong cung."

Khúc Kính Cự mắt nhìn kia tự phía dưới niên kỉ hào, khánh đức mười bảy năm, khi đó Hạ Hành chỉ có năm tuổi. Nàng thu hồi tầm mắt cười nói: "Vương gia thiên tư hơn người."

"Như vậy một bộ tự Kính Cự có thể nhìn ra thiên tư hơn người, có thể thấy được người nhân giới hơn người," Hạ Hành cười trên giường ngồi xuống, "Đến trên giường nghỉ ngơi một hồi, khuya hôm nay phải đã khuya mới có thể hồi phủ đâu."

Khúc Kính Cự làm cho người ta hầu hạ tá sai hoàn cùng đẹp để quý giá ngoại bào, người ngoài toàn bộ rời khỏi phòng ở sau, lưu loát hướng trên giường ngồi xuống, liếc xéo hắn nói: "Ta nếu là nhân giới không tốt, làm sao có thể coi trọng Vương gia."

Đối loại này ngôn luận nhìn không được cười ra tiếng, Hạ Hành nhưng lại không thể không thừa nhận lời này hắn nghe được thật cao hứng, cuối cùng cũng chỉ là đem người hướng trên giường một 撂, "Người gả cho ta chính là phụ hoàng tứ hôn, không phải người nhìn trúng ta?"

Khúc Kính Cự đem chân hướng phía sau khẽ quăn, lầu bầu nói: "Sau lại coi trọng tổng được rồi đi."

Hạ Hành nhìn thấy kia thanh đầu đều vui vào chân nhân, khoe miệng bất đắc dĩ hướng lên trên giờ giờ lên, ánh mắt cũng không tự giác nhu hòa.

Kính quý phi giấc ngủ trưa thời gian không hề dài, bất quá gần nửa cái canh giờ liền đã tỉnh lại, nàng từ trên giường ngồi dậy, mắt nhìn im lặng ngồi ở một bên Vi Nhiễm Sương, làm cho cung nữ hầu hạ nàng đổi lại tiệc tối khi phải mặc quần áo cùng sai hoàn.

Gặp Vi Nhiễm Sương muốn lên tiền thay chính mình oản phát, kính quý phi cản lại nàng, nhìn thấy trong kính như cũ lưu trữ vài phần tư sắc chính mình, kính quý phi thần nhiên mở miệng: "Nhiễm Sương, người có biết khả Bồn cung cho người tiến cung khi vì sao?"

Vi Nhiễm Sương vẫn chưa cùng kính quý phi ở chung quá nhiều thiếu thời gian, lúc này nghe được kính quý phi hỏi như vậy, khẩn trương hạ xuống, khôn ngoan có chút ngượng ngùng đáp: "Chết nữ không biết."

Theo một đám trang sức trong hộp lấy ra một chi ru-bi hoa đào sai đưa cho cung nữ, kính quý phi sắc mặt bình thản nói: "Nói vậy người tiến cung tiền, mẹ của người đã muốn theo như người nói không ít. Nhưng là có mấy lời Bồn cung không thể không nói cho người hiểu được, Đoan vương đã là đã lớn, Bồn cung không làm được hắn chủ, cũng không muốn ép buộc làm hắn chủ, người lúc này tâm tư liền nghỉ ngơi đi."

Vi Nhiễm Sương sắc mặt trắng nhợt, nắm chặt ngón tay sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: "Cô, ta cầu được không nhiều lắm, chỉ là muốn ở lại biểu ca bên người mà thôi." Nói xong lời này, trên mặt liền rặng mây đỏ đầy trời.

Nghe xong lời này, kính quý phi cười cười, không biết là trào phúng còn là dừng, nàng khiêu mi nghiêng đầu nhìn về phía đứng ở bên cạnh cô gái: "Người mới gặp hành nhân như vậy một hồi, liền muốn cùng hắn cả đời?" Tuổi trẻ nữ tử luôn dễ dàng chịu nam nhân địa vị, dung mạo cùng cử chỉ ảnh hưởng, cũng không trông nom nam nhân bản tính như thế nào, gia đình như thế nào, sách tóm tắt đặc là chân ái một đầu đâm đi vào, về phần kết quả như thế nào, các nàng là chưa bao giờ suy nghĩ.

Vi Nhiễm Sương mặt càng đỏ hơn, trộm mai phục đầu, nhưng không có phản bác kính quý phi những lời này.

"Vậy người cảm thấy được Đoan vương phi như thế nào?" Kính quý phi nhắc tới chính hắn một con dâu, đuôi lông mày lại nhảy lên.

"Đoan vương phi điểm quan quần phượng, dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn," Vi Nhiễm Sương cắn môi dưới, bài trừ như vậy vài câu, "Ta không nghĩ cùng Vương phi so sánh với, cũng không dám có kia tâm tư đi so với."

"Người cũng không sánh bằng nàng," kính quý phi thân thủ miêu hảo chính mình lông mi, lần thứ hai nhìn về phía Vi Nhiễm Sương khi nói được không lưu tình chút nào, "Ta không nghĩ người làm một cái thiếp thị, người nếu là nguyện ý, ta định làm cho người ta nói với người người tốt gia." Nàng chỗ người vợ tuy rằng không bằng của nàng ý, nhưng nàng không phải không thừa nhận, chính mình chết nữ cùng Khúc Kính Cự thật sự là không có so với.

Dung mạo, gia thế, khí độ, dáng vẻ thậm chí là đòi nam nhân niềm vui tính chất đặc biệt, Vi Nhiễm Sương đều kém Khúc Kính Cự quá xa, làm

thiếp không có giống nhau có thể so sánh qua được chính thể, lấy cái gì tranh nam nhân sủng ái?

Vi Nhiễm Sương sắc mặt càng bạch, lại cắn răng không buông khẩu.

Kính quý phi xem nàng cái dạng này, nhú nhú mày, liền không hề mở miệng, nói được khó nghe chút, cũng không phải nàng thân huynh đệ nữ nhân, nếu đối phương không nghe khuyên bảo, nàng cũng lười nhiều lắm nói.

Ra nội thất, kính quý phi khách khí sánh không người, nhân tiện nói: "Bọn họ còn không có năng đâu?"

Đĩnh má má biết nương nương nói được là ai, liền đáp: "Nói vậy Vương gia cùng Vương phi hôm nay tức giận đến sớm chút, có chút buồn ngủ, lúc này còn chưa năng đâu. Nếu không nô tỳ lúc này đi gọi bọn họ."

"Thôi, khiến cho bọn họ ngủ đi, đêm nay không biết vừa muốn gây sức ép tới khi nào, " kính quý phi khoát tay áo, uống ngụm trà làm cho mình tỉnh thần một ít, "Thực quý phi nữ nhân kia đêm nay chỉ sợ vừa muốn cùng Bồn cung không qua được, người làm cho đêm nay bởi Bồn cung thâm yểm mọi người cẩn thận chút."

Đĩnh má má vội đáp ứng, nhà mình nương nương cùng thực quý phi đấu không ít năm, mấy năm nay đã sớm cho nhau xem không thuận mắt, may mắn Vương gia không chịu thua kém, bằng không lấy Hoàng Thượng thiên sủng thực quý phi tính tình, nương nương không chuẩn sẽ ăn thực quý phi một.

Hai người đang nói, liền gặp được Hạ Hành cùng Khúc Kinh Cự cùng nhau đi đến.

Kính quý phi dừng lại câu chuyện, gặp con dâu vẽ mặt kinh diễm bộ dáng nhìn mình, đồn cảm giác thập phần hưởng thụ mở miệng nói: "Các người mới vừa lên, dùng chút trà tỉnh tỉnh thần, đợi lát nữa lại dùng chút điểm tâm."

Loại này trên yến tiệc, từ trước đến nay là ăn không đủ no, Khúc Kinh Cự trong lòng cũng rõ ràng. Đợi nàng ngồi xuống uống hai hớp trà sau, liền mở miệng nói: "Mẫu phi vậy thật xinh đẹp."

Bởi vì đối phương khách lệ quá mức trắng ra cùng không xoay ngang, kính quý phi đang cầm chén trà nói: "Này vậy là còn quần áo vấn nhân cố ý làm, phé đi không ít thời gian, tự nhiên khó coi không đến đi đâu." Nhà người ta con dâu nói chuyện bảy loạn tám quái, khoa nhân cũng nói có sách, mách có chứng, như thế nào đến nàng này, cứ như vậy khô cần một câu? Ngay cả khoe ra sức mạnh đều thiếu một nửa, kính quý phi tỏ vẻ năng tuyệt không cao hứng.

Vi Nhiễm Sương thấy thế, tiến lên thay kính quý phi thay đổi một chén trà nóng, cười nói: "Cô này trên váy tiên hạc nhìn cùng trong tiên cảnh đường như, không biết thù nương như thế nào thù, làm cho người ta nhìn đời đời mù con người."

Nhìn một cái người ta, nhìn một cái! Kính quý phi liếc mắt Khúc Kinh Cự, đang cầm kia tân đổi chén trà, cười cười nói: "Bồn cung phải các nàng làm gì đó, tự nhiên muốn làm tốt, bằng không lưu trữ có ích lợi gì."

"Cô vị tôn nhân quý, các nàng nào dám chậm đãi ngài, " Vi Nhiễm Sương nói xong, đối Khúc Kinh Cự nói, "Chỉ dấu trên người váy thợ khéo cũng rất khó đắc, nói vậy cũng phé đi không ít thời gian đi."

Khúc Kinh Cự cười tủm tỉm nhìn thấy Vi Nhiễm Sương, "Chúng ta hoàng gia nhân, loại khi này luôn phải chú ý chút." Nàng vị này hảo biểu muội quả nhiên không phải nhất kích vô hại tiểu bạch thỏ.

Vi Nhiễm Sương tươi cười âm thầm rồi một ít: "Đúng vậy, giống chúng ta những người này, hay dùng không hơn này đó."

"Kia cũng là là, " Khúc Kinh Cự gật gật đầu, "Giống như người vậy cô nương, tùy tiện mặc cái gì đều được, không cần nhiều lắm chú ý."

Trên mặt âm thầm cứng đờ, Vi Nhiễm Sương cảm thấy được đối phương kia đương nhiên ngữ khí, làm cho mình trong lòng chấn động khó chịu, sau một lúc lâu mới thốt ra cười nói: "Chỉ dấu thân phận quý trọng, tự nhiên muốn nhiều chú ý chút."

"Đây cũng là không có cách nào khác chuyện, cũng không thể để cho ta nhóm gia Vương gia không có thể diện không phải, " Khúc Kinh Cự bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, ngược lại nhìn về phía Hạ Hành, "Đúng không, Vương gia."

Hạ Hành gật gật đầu, cũng không nhìn Vi Nhiễm Sương liền cười nói: "Người nói đối với."

Có bản lĩnh nam nhân, từ trước đến nay không ngại chính mình mặc nhiều quý tiêu bao nhiêu. Ghét bỏ nữ nhân xa xỉ nam nhân từ trước đến nay chỉ biết có lưỡng chủng, một loại là không tiền đồ, một loại là thay lòng đổi dạ. Hạ Hành có hay không nội tâm Kinh Cự không biết, nhưng Hạ Hành rất có năng lực nàng nên cũng biết.

Nhìn thấy hai người lẫn nhau động, Vi Nhiễm Sương trên mặt âm thầm trở nên chân thật không ít, chính là nàng lại không pháp nói khác, đành phải cười lớn nói: "Ca ca cùng chị dâu cảm tình thật tốt."

Hạ Hành chậm rãi tiếp nhận lời này: "Ta cùng với người chị dâu là vợ chồng, cảm tình đương nhiên tốt."

Vì Nhiễm Sương nếu không mở miệng.

Kính quý phi thân nhiên nhìn thấy này cảnh tượng, đem chén trà trong tay để qua một bên, ý bảo Đình má má cho mình đổi một ly, mới mở miệng nói: "Tại trù phòng điểm tâm cũng nên tốt lắm, Bồn cung làm cho người ta trình lên đến đây đi. Con dâu, để cho trên yến tiệc không thể dùng nhiều lắm từu thuy." Vạn nhất ở yến hội trên nửa đường đi đi ngoài, chẳng phải là muốn ném mặt của nàng.

Khúc Khinh Cur nghe vậy gật gật đầu: "Con dâu nhớ kỹ, cảm ơn mẫu phi nhắc nhở." Nói xong, bỏ xuống một cái mẫu phi người thật tốt cảm kích ánh mắt.

Kính quý phi kéo kéo khoe miệng, cảm giác mình không bao giờ ... nữa nghĩ muốn nói với nàng nói.

Ở sắc trời tối xuống sau, kính quý phi rốt cục mở miệng nói: "Hành nhân, người trước đến phía trước đi, Bồn cung mang con dâu về phía sau điện."

Hạ Hành đứng dậy hành một cái lễ sau, cho Khúc Khinh Cur một cái yên tâm ánh mắt, mới ra chung cảnh cung môn.

"Đi thôi, con dâu." Kính quý phi nâng đỡ thái dương bước dao động, đứng lên nói, "Để cho ngoan ngoãn đi theo Bồn cung, không cần tùy ý nói chuyện." Cảm giác, cảm thấy không nhiều lắm dặn vài câu, sẽ không yên tâm dường như.

Khúc Khinh Cur tiến lên đỡ lấy tay nàng, cười nói: "Con dâu nhớ kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Yến Tiệc

Đại long hướng quốc yến luôn luôn ở chiều dương trong điện cử hành, cho nên cả chiều dương điện rất lớn, mà ngay cả vật trang trí đều khí thế rộng rãi, mang theo hoàng thất uy nghiêm cùng kính sợ.

Cả đại điện phía trên nhất bày biện hé ra long phượng trình tường tơ vàng cây lim bàn, phía dưới tả hữu các bày biện một loạt bàn bát tiên. Khúc Khinh Cur đi vào đại điện vừa thấy, phát hiện bên trái ngồi tất cả đều là nam nhân, bên phải đều là nữ quyến. Hữu dưới tay bàn thứ nhất thượng đã muốn ngồi vài người, Khúc Khinh Cur nhìn kỹ xem, Vệ Thanh Nga cùng Tần Bạch Lộ đều tự cùng với một cái mỹ phụ nhân ngồi, nói vậy này hai mỹ phụ nhân đó là thực quý phi cùng ôn quý tần, bên cạnh ngồi áo tơ trắng mỹ phụ hân là Thành vương mẹ đẻ an quý tần.

Kính quý phi mang theo ý cười đến gần, từ Khúc Khinh Cur giúp đỡ ở thực quý phi bên cạnh trên vị trí ngồi xuống, nàng chỉ chỉ bên người vị trí, "Con dâu, người cũng ngồi đi."

Khúc Khinh Cur cười cười, quỳ gối đối mặt khác mấy người nói: "Gặp qua thực quý phi, an quý tần, ôn quý tần." An quý tần là Thành vương mẹ đẻ, nhìn là cái rất hoà thuận nữ nhân, cùng hàng xóm tòa ôn quý tần nhưng thật ra thực tương tự, nhưng là Khúc Khinh Cur lại phát hiện, an quý tần ngay cả mặt mày đều thực nhu hòa, cùng ôn quý tần trên mặt hoà thuận bất đồng.

"Lão Nhi người vợ không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi, " thực quý phi cười cười, "Người tự vào cửa sau đó không lâu liền bị bệnh, Bồn cung thật chưa từng hảo hảo tiêu quá người. Hôm nay nhìn lên mới hiểu được, như vậy dấu hiệu con dâu, khó trách tỷ tỷ cả ngày cất giấu người, không cho người đi ra đâu."

Kính quý phi nghe nói như thế, đuôi lông mày nhảy lên, tựa tiểu phi tiểu nói: "Bồn cung này con dâu ngày bình thường không thương xuất môn, Bồn cung cũng là không có biện pháp. Nàng tính tình chất phác, không bằng người lão Tam nhà đích lan lợi, muội muội cũng, nhưng đừng chê cười." Chính mình có một mọi chuyện yêu vô giúp vui con dâu, còn dám nói nhà nàng con dâu, cái gì biểu diễn.

Nghĩ muốn châm ngòi nàng cùng con dâu trong lúc đó bà tức quan hệ, không dễ dàng như vậy!

Thực quý phi trên mặt ý cười khó coi vài phần, liếc mắt bên cạnh mình Tần Bạch Lộ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tỷ tỷ nói đùa, các nàng đều là thế gia ra tới, ai mà không hiền đức mẫn tuệ."

"Điều này cũng đúng, " kính quý phi tùy ý cung nữ thay chính mình mẫn dâng trà, ngược lại tiếp tục nói, "Lão Tam người vợ xuất thân thư hương môn đệ, nghĩ đến cũng là khó gặp tài nữ ."

"Không dám nhận tài nữ hai chữ, " Tần Bạch Lộ đứng dậy khẽ chào, "Kính quý phi nương nương cất nhắc con dâu ."

Kính quý phi liếc mắt trên người nàng kia bạch thăm thăm váy, lại nhìn nhìn nhà mình con dâu kia phiền phức màu đỏ loan điều đai lưng váy dài

váy, tuy nói lảng phí chút, này lỗi nặng năm vẫn là màu đỏ nhìn vui mừng chút.

An quý tần trăm mặc nhìn thấy một màn này, có một ngum không một ngum uống trà, tả hữu con dâu của nàng còn không có vào cửa, nàng cũng không như hai vị này tôn quý, thật sự không có gì hay tranh . Bất quá này lão Nhị nhà đích người vợ, quả thật quá mức đầu hiệu chút, lúc trước cô nương này còn chưa xuất giá , nàng trong cung còn gặp qua nàng, nhìn tựa hồ không có như vậy đầu hiệu.

"Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm!"

Vốn đang ở cho nhau phi đao từ hai vị quý phi nương nương đồng thời ngừng miệng, dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn đứng lên, sau đó chậm rãi quý xuống, làm cho một bên Khúc Khinh Cự xem thế là đủ rồi, nhìn nghiệp vụ thuần thực đặc, quả thực phân phút tiến vào bất đồng trạng thái.

Theo kính quý phi quý xuống, nghe thái giám hăm lĩnh dập đầu một cái sau, Khúc Khinh Cự mới giúp đỡ kính quý phi đứng lên, nương động tác này, nàng phát hiện kính quý phi nhìn thấy đế vương không hề cảm xúc dao động hai mắt.

Nhìn không được mắt nhìn kia đứng ở địa vị cao nam nhân, già nua nam nhân mặc mình hoàng long bào, có chút mập mạp đáng người làm cho từng tuần tú hần trở nên bình thường. Nhưng chỉ có như vậy một người nam nhân, làm cho trong hậu cung nữ nhân muôn vàn tính kế, hao phí các nàng tất cả tuổi thanh xuân.

"Ngày tết ngày, chư ái khanh không cần đa lễ, ban thưởng ghé ngồi." Khánh đức đế khoát tay chặn lại, ngồi xuống. Mắt thấy người phía dưới quý gối chính mình dưới chân, ba hô vạn tuế sau mới dám ngồi xuống, trên mặt hần ý cười càng thêm rõ ràng. Vỗ vỗ chường, mấy mặc nghề thường vũ quần áo nữ tử được rồi tiến vào, nhảy lên vui mừng vũ đạo.

Rượu và thức ăn như nước chảy đã bùng lên, Khúc Khinh Cự nhìn thấy một ít cái khay cái khay tinh xảo thức ăn, khoe miệng giật giật, bất quá nhìn kính quý phi ngồi ngay ngắn như thái sơn bộ dáng, cuối cùng là một không có mở miệng nói chuyện.

Khó trách kính quý phi làm cho bọn họ dùng điểm tâm mới đến, những thức ăn này nhìn xinh đẹp, chính là nhìn nhưng không có nhiều ít nhiệt khí, đại mùa đông ai thích ăn này?

Hoi hoi nghiêng đầu nhìn thấy trong điện vũ đạo cô gái, khe cong thắt lưng giương một tay lên đều là phong tình, bất quá xem xét nhân lại các mặt mỉm cười, khoe miệng cười giống như ẩn tốt lắm đường như, nửa điểm không nhiều lắm nửa điểm không ít.

Khẽ múa tít, lại tới nữa mấy mặc đồ hóa trang nam nữ, y y nha nha hát cái gì cát tường như ý, Khúc Khinh Cự không có hứng thú, làm cho Một Cận thay nàng gấp một khối điểm tâm ăn giết thời gian.

"Lão Đại nhà đích, như thế nào hôm nay không thấy nhà người trọng nhân đến?" Thực quý phi nhìn thấy ngồi ngay ngắn Vệ Thanh Nga, ngữ mang đáng tiếc, "Trong cung đưa nhỏ ít, nhìn luôn quanh quệ chút."

"Quay về quý phi nương nương, trọng nhân hai ngày này bị chút hàn, con dâu lo lắng hần tiến cung đem bệnh lây bệnh cấp quý nhân nhóm, liền đem hần ở lại trong phủ." Hạ trọng là Vệ Thanh Nga đưa nhỏ, ngày bình thường thật cẩn thận che chở, nghe được thực quý phi nhắc tới đưa nhỏ, trong lòng căng thẳng, trên mặt lại - lộ ra dịu dàng ý cười, ngữ khí kính cẩn nói: "Đội hần tốt lắm, con dâu dẫn hần mau tới cấp cho nương nương chào."

"Thì ra là thế, " thực quý phi nghe vậy gật gật đầu, phản phó người bên cạnh đi lấy thuốc bổ cấp Vệ Thanh Nga sau, mới cười nói, "Đứa nhỏ này luôn phải cẩn thận chút, đã nhiều ngày thời tiết lãnh, người làm mẫu thân , cũng muốn tốn nhiều chút tâm tư." Đây thái độ, nghiêm nhiên một bộ chủ mẫu bộ dáng.

Ngồi ở Vệ Thanh Nga bên cạnh ôn quý tần đúng là một câu cũng không có nói, trên mặt vẫn lộ vẻ nhu hòa ý cười.

Vệ Thanh Nga ứng với thanh là, nghiêng đầu lại tự mình cấp ôn quý tần gấp cái ngàn tầng cao, "Mẫu phi, ném thử, chút này điểm tâm."

"Ngọt mà không腻, rất là không tồi, " ôn quý tần trên mặt ý cười càng phát ra ôn nhu, cắn hai cái ngàn tầng cao sau, "Người không cần vẫn chiếu cố ta, mình cũng tiến vài thứ."

"Mẫu thân có thể xử dụng hảo, đó là con dâu phúc khí, " Vệ Thanh Nga để đưa xuống, cười cấp ôn quý tần rót một chén hoa mai rượu, "Rượu này không say nhân, trang bị ngàn tầng cao vừa lúc."

"Lão Đại nhà đích cũng thật hiền lành, " thực quý phi trên mặt cười thỉn vài phần, mắt nhìn bên cạnh bùng chén rượu Tàn Bạch Lộ, cảm thấy được trong lòng có chút không thuận, ngược lại nhìn về phía kính quý phi nói, "Tỷ tỷ, người nói có phải hay không?"

Kính quý phi liếc mắt thực quý phi, cười nói: "Đây mấy con dâu, đều là hiếu thuận thật là tốt đứa nhỏ, muội muội cũng, nhưng đừng hăm mộ ôn quý tần, đã quên nhà mình thật là tốt con dâu ." Trong lòng mình không thuận, còn muốn kéo nàng xuống nước, đương nàng không đầu óc sao?

Tàn Bạch Lộ biết bà bà là mất hứng, liền thả tay xuống ly chén rượu, ngược lại tự mình cấp thực quý phi làm một khối thịt cua đến nàng trong bát.

Thực quý phi lược qua dùng một ngum, liền thân nhiên nói, "Đây vào đông của so với không được mùa thu lý non mềm, lớn như vậy con cua, cũng

bắt quá nhìn đẹp thôi."

Tần Bạch Lộ nắm bắt chiếc đĩa kiết nhanh, cuối cùng cũng chỉ buồn cười cười nói: "Mẫu phi lời nói hữu lý, không bằng ném thử, chút này tao áp lười, con dâu thường hoàn hảo."

"Không cần, " thực quý phi cười nói, "Chính người hảo hảo dùng đi, Bồn cung không quá mức ăn uống."

"Bồn cung nhìn cũng không phải sai, " kính quý phi nhìn về phía Khúc Khinh Cự, "Con dâu, làm ra cấp Bồn cung ném thử, chút."

Khúc Khinh Cự gặp đôi phương càng muốn khoe khoang hình dạng của mình, đành phải cười ôm lấy tay áo cấp kính quý phi chọn lấy hai cái, còn tri kỷ bấm cái lưỡi bộ món sườn.

"Người này thực thành đứa nhỏ, đừng chỉ cô lấy ta, " kính quý phi ăn xong áp lười, cười làm cho phía sau cung nữ cấp Khúc Khinh Cự bôi thêm một chén nữa súp, "Chúng ta nữ tử uống nhiều ăn canh, ưu đãi khá."

Khúc Khinh Cự cười tùm tùm bụng lên bát, vô cùng thân thiết mở miệng: "Cảm ơn mẫu phi." Sau đó vui đùa thành thành thật thật uống lên .

Thực quý phi nhìn này bức mẫu tử tức hiếu trường hợp, mắt lệ hừ lạnh một tiếng, nhưng là trong lòng đích khí nhân là càng thêm không thuận .

Kính quý phi tâm tình rất tốt lấy tay lựa chùi miệng sừng, ngu xuẩn nữ nhân mới làm trò những người khác cho mình con dâu nan kham đâu.

Có chuyện gì quay về bản thân trong phòng nào, tốt xấu con dâu cũng là đường đường Vương phi, cái chỗ này ngồi đầy tông phụ cáo mệnh, con dâu không có mặt, đương bà bà chẳng lẽ lại có thể phong cảnh , bắt quá là làm cho đứa con cũng đi theo không mặt mũi, còn khiến người khác chế giễu mà thôi.

Nam tân tịch bên này, bên phải một bàn ngồi đó là Hạ gia Tứ huynh đệ cùng với tôn thất vài vị lão Vương gia, bắt quá vài vị lão Vương gia đều thực thức thời, đãi bốn người thập phần khách khí.

Hạ Hành ngồi ở Hạ Uyên cùng Hạ Kỳ trong lúc đó, trên mặt ý cười cùng đang ngồi mọi người nói chuyện, đoạn đặc là phong độ bỗng bênh, đáng về đường đường

"Tứ đệ chuyện tốt gần, hôm nay tổng nên cùng huynh đệ mấy uống nhiều hai chén, " Hạ Kỳ bụng chén rượu lên, đối với Hạ Minh nói, "!"

Hạ Minh trên mặt đã muốn nhiễm lên men say, chính là đại ca yêu cầu hần nhưng không cách nào cự tuyệt, đành phải về mặt đau khổ bụng chén rượu lên: "Cảm ơn đại ca, đệ đệ trước làm vì kính."

Hạ Uyên trắng nõn đích ngón tay vuốt ve chén duyên, nhìn thấy lão Đại một bộ hào sảng bộ dáng cấp cả bản nhân kính hoàn rượu, chọn đuôi lông mày gõ gõ chén rượu, "Đại ca tửu lượng giỏi."

"Ha ha, đại ca khác không được, rượu này lượng vẫn còn không có trở ngại, " Hạ Kỳ thân thủ vỗ vỗ Hạ Uyên kiên, chắn đặc Hạ Uyên trong chén rượu đều đổ đi ra, "Giống người như vậy thanh tú uống rượu không thể được."

Nhìn thấy bị đổ tửu thủy mu bàn tay, Hạ Uyên ghét bỏ đặt chén rượu xuống, lấy ra khăn tay sát rửa tay sau lưng, mới cười lạnh nói: "Đệ đệ không bằng đại ca thường đi tửu lâu trà tứ bốn tẩu, tửu lượng tự nhiên không kịp đại ca hào sảng"

Tựa hồ không có nghe được trong lời nói ý trào phúng loại, Hạ Kỳ cười nói: "Nam nhân sẽ không uống rượu không thể được, Nhị đệ người nói có phải hay không này để ý nhân?"

"Này sẽ uống rượu không nhất định là nam nhân, nam nhân cũng không nhất định tất cả đều thích uống rượu, " Hạ Hành cười bụng chén rượu lên đối với Hạ Kỳ, "Ngẫu nhiên độc chúc hai chén rượu là nhanh sự, khả nếu là hảo tửu như mạng đã có thể xin miễn thứ cho kẻ bất tài . Đệ đệ không bằng đại ca tửu lượng giỏi, này chén kính đại ca." Nói xong, cũng không để ý Hạ Kỳ phản ứng, ngửa đầu uống cạn.

Hạ Uyên mắt lạnh nhìn, khinh thường cười nhạo một tiếng, tiếp nhận thái giám tân thay chén rượu.

"Nhị đệ lời này cũng có đạo lý, " Hạ Kỳ cười đến như cũ ngay thẳng, đi theo uống xong một chén rượu, bắt quá thật không tiếp tục tái mời rượu, thành thật ngồi ở trên vị trí sử dụng yến .

Hạ Hành cúi đầu, cười khế quơ quơ trong tay khoảng không chén rượu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ngày Mồng 1 Ở Vương Phủ

Đãi triệt hạ rượu và thức ăn sau, đó là các nước phụ thuộc tiến lên tiến cống, Khúc Kinh Cur nhìn thấy này đó thành thành thật thật sứ thần, cùng với bốn phía mọi người đương nhiên thái độ, đột nhiên hiểu được như thế nào cường quyền đó là chân lý.

Theo thái giám đem sứ thần đưa lên tới ra lần lượt từng cái một niệm đi ra, tiến cống nhiều người trên mặt tốt sắc, tiến cống ít người đầy mặt dãi cùng khổ chi cùng, hận không thể đối với khánh đức để đập đầu tỏ vẻ địa chủ gia không lương thực dư bất đắc dĩ tâm tình.

Đãi này đó sứ thần lui ra, lại là hơn nửa canh giờ quá khứ, Khúc Kinh Cur bưng trà chén nhỏ, đối đại long hướng có mới đích nhận thức, đó là một cường đại vương triều, thậm chí là mặt khác tiểu quốc trong mắt hành hương nơi. Nếu như vậy, đại long hướng gần vài thập niên ngoại chiến có thể rất nhỏ, khó trách khánh đức để chính là như vậy cùng nhuyển tính tình.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rất nặng tiếng trống vang lên, Khúc Kinh Cur liền nhìn đến hoàng đế cùng hoàng hậu ra đại điện, ở ngoài điện bạch ngọc trên bệ đá quý xuống. Đi theo mọi người xuất môn nàng hơi sững sờ, đi theo kính quý phi quý xuống, nghe khánh đức để chống lại thiên niệm đảo văn, tựa hồ là ở cầu xin năm sau mưa thuận gió hoà, dân chúng cuộc sống giàu có.

Đãi lửa khói ở Khúc Kinh Cur trên đỉnh đầu sau khi nổ tung, nàng mới giật mình tỉnh lại, lúc này vừa mới để vương cầu nguyện xong, nàng giúp đỡ kính quý phi đứng lên, thối lui đến một bên. Sau đó vang lên bên tai ca cơ ngâm xướng, còn có một chút truyện cười thanh truyện vào trong tai, nàng ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy đủ mọi màu sắc pháo hoa nổ tung, nhìn không được trừng mắt nhìn, ánh mắt tựa hồ chưa xốt đặc có chút khó chịu.

Kính quý phi kinh ngạc nhìn thấy pháo hoa sau một lúc lâu, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đã muốn hồi cung, lúc này thiên không còn sớm, các người cũng trở về đi." Nói xong, giúp đỡ cung nữ thủ, "Bổn cung cũng mệt nhọc."

"Mẫu phi, con dâu tặng người trở về." Khúc Kinh Cur đỡ lấy kính quý phi thủ, thấy nàng giữa lông mày có chút mệt mỏi, liền lấy Mộc Cận cho nàng chuẩn bị áo choàng cấp kính quý phi phủ thêm.

"Không cần," kính quý phi mắt nhìn Khúc Kinh Cur trên người màu đỏ váy dài, nhẹ tay khinh đáp áo choàng thắt ở phía trước kết thượng, "Ban đêm lạnh, người cùng hành nhân sớm đi hồi phủ, nơi này cách chung cảnh cung không xa, Bổn cung tọa bước liền trở về đó là." Nói xong, khoát tay áo, liền không hề phản ứng Khúc Kinh Cur, lập tức giúp đỡ cung nữ thủ đi rồi.

Khúc Kinh Cur tại nguyên chỗ đứng trong chốc lát, mới giúp đỡ Mộc Cận hạ cao cao cầm thạch thêm đá, thật dài làn váy xẹt qua thêm đá, giống như là một đạo nước chảy nhẹ nhàng xẹt qua.

Dưới thêm đá, Hạ gia Tứ huynh đệ lẫn nhau cách vài bước khoảng cách đứng, Hạ Uyên sắc mặt lạnh như băng, phía sau của hắn còn đi theo mặt không chút thay đổi Tần Bạch Lộ, giữa hai người cảm tình vốn là không sâu dày, kết quả hai người gặp mặt sau, Tần Bạch Lộ còn về mặt ủy khuất bộ dáng, càng làm cho Hạ Uyên lật ra sắc mặt, hai người liền cho nhau cương nghiêm mặt cách một tay khoảng cách đứng.

Tần Bạch Lộ trong lòng hận bà bà không cho mình thể diện, lại oán Hạ Uyên đãi nàng không đủ ôn nhu. Vốn mình đã bị ủy khuất, còn muốn tiểu Hạ Uyên sắc mặt, này trong lòng đích khí càng thêm không thuận, cũng không để ý người khác thấy thế nào, con trầm mặt rầu rĩ đứng.

Nhìn nàng này bộ hình dáng, Hạ Uyên không kiên nhẫn dời tầm mắt, ngẩng đầu liền nhìn đến một cái màu đỏ thân ảnh theo bạch ngọc trên bậc xuống dưới, bạch cùng hồng ở khói lửa lóe ra trung, có vẻ có chút nói không nên lời đẹp đẻ. Hắn lấy lại bình tĩnh, người ngoài đến gần, mới phát hiện đúng là Hạ Hành Vương phi. Thấy rõ là huynh đệ nữ nhân, hắn thì không nhiều lắm xem, thân nhiên dời tầm mắt, không nói được một lời xoay người bước đi, hiển nhiên không có phải cùng các huynh đệ cáo từ ý tứ.

Hạ Minh muốn mở miệng nói tiếng đi thông thả, nhưng là thấy đại ca cùng Nhị ca phảng phất giống như không phát hiện này màn dường như, do dự một chút, vẫn là đem cúi đầu.

"Thủ có chút lạnh," Hạ Hành đi đến dưới thêm đá, ở Khúc Kinh Cur đạp hạ cuối cùng một bậc bạch ngọc giai, dặt tay nàng, đem mình trên người áo choàng lấy xuống, đem Khúc Kinh Cur che phủ nghiêm nghiêm thực thực, mới đứng Hạ Kỳ cùng Hạ Minh thờ dài nói: "Đại ca Tứ đệ, ta đi trước một bước."

"Nhị đệ xin cứ tự nhiên," Hạ Kỳ liếc mắt bị quán đặc nghiêm nghiêm thực thực Nhị đệ muội, cười khoát tay áo: "Thiên không còn sớm, Nhị đệ cùng Nhị đệ muội sớm đi quay về đi." Khó trách lão Nhị hộ giống như cái trồng mắt dường như, trên người còn treo móc cái không được tốt lắm hà bao. Hắn mang theo chút giễu cợt ánh mắt nhìn thấy Hạ Hành, này Nhị đệ muội quả thật có vài phần tư sắc.

Hạ Minh nhưng thật ra thành thành thật thật liếc mắt một cái cũng không loạn nghiêng mắt nhìn, hắn cung kính thờ dài nói: "Nhị ca đi thông thả." Làm bộ muốn đưa.

Hồ ly mao quét ở chớp mũi có chút dương, Khúc Kinh Cur thân thủ vén lên, vừa hay nhìn thấy Hạ Minh quy củ thờ dài tư thế.

"Tứ đệ dừng bước," Hạ Hành bắt lấy Khúc Kinh Cur thủ, đối Hạ Minh cười nói, "Nhà mình huynh đệ, không cần như thế khách khí." Nói xong, xoay người liền đi.

Hạ Minh khó hiểu nhìn thấy Nhị ca bước đi mở đích bóng dáng, bước ra bước chân còn chưa thu hồi lại.

"Đổi đãi người thành thân sau liền mình bạch, " Hạ Kỳ thân thủ vỗ vỗ vai hắn, vừa lúc gặp Vệ Thanh Nga đi ra, nhân tiện nói, "Ca cũng trở về, người cũng sớm đi hồi phủ đi." Nói xong, tùy tiện đích bỏ đi.

Hạ Minh không hiểu ra sao nhìn thấy Hạ Kỳ tránh ra, gặp đại tẩu lại đây, lại hành lễ. Như vậy trong chớp lát thời gian, mấy huynh đệ đi được sạch sẽ, hắn lại cảm thấy được bọn họ càng thêm khó hiểu.

Đêm nay khó được trong cung không có cấm đi lại ban đêm, Hạ Minh người ngoài đi được không sai biệt lắm, mới hướng an quý tần tẩm cung đi đến.

An quý tần tẩm cung không lớn, bài trí cũng không tinh quý, nhưng bởi vì dục có hoàng tử, trong điện Trung Tĩnh nô tài nên cũng không dám chậm đãi, khách quan mặt khác không thể sung phi tần, cuộc sống của nàng đã qua rất khá, ít nhất nên có đồ vật này nọ chưa bao giờ thiếu quá.

Hai mẹ con sợ những người khác nghi kỵ, cho nên ngày thường thời gian gặp mặt không nhiều lắm, lúc này vừa thấy mặt, liền nhiều lời chút nói. Đương an quý tần nghe được đưa con đề cập tiệc tối trước sau chuyện đã xảy ra sau, nàng nhìn cười không được cười: "Bọn họ như thế nào không liên quan chuyện của chúng ta, về phần Trữ vương trong lời nói. . . ." Gặp đưa con về mặt ngây thơ bộ dáng, trên mặt nàng ý cười rõ ràng vài phần, "Bất quá là vài câu vui đùa nói, người không cần nghĩ nhiều."

Đoan vương người vợ bộ dáng quả thật tinh xảo, vốn hoàng gia cũng không thiếu như vậy dung mạo nữ nhân, chính là Đoan vương người vợ cố tình còn nhiều thêm chút khác hương vị ở bên trong, ở phía sau cung đãi quá nhiều năm nàng, tự nhiên hiểu được nữ nhân như vậy có bao nhiêu hấp dẫn nam nhân.

Thân là một cái Vương phi, có như vậy tư sắc, thật không hiểu là phúc hay họa, nhớ tới Đoan vương phi bởi ở kính quý phi bên người nhu thuận dùng trà dùng điểm tâm bộ dáng, an quý tần lắc lắc đầu, kính quý phi cũng không phải đơn giản.

Nhớ lại cập chính mình lúc trước tiến cung khi cũng là như vậy tuổi, nàng nhưng thật ra nghĩ muốn Đoan vương phi ngày sau quá đắc thái mại, nghĩ vậy, nàng lời nói thâm thía mở miệng nói: "Minh Nhi, ngày sau đổi đãi người gia người vợ đỡ, nữ nhân này cũng không dễ dàng a."

Hạ Minh hiểu thuận đáp ứng, nhưng vẫn là không rõ sự tình như thế nào liên lụy đến chính mình chưa vào cửa người vợ trên người. Có lẽ, là hắn rất ngu dốt, tiểu minh Vương gia bất đắc dĩ nghĩ muốn.

Ngày tết quá khứ, đó là tân niên tháng giêng mừng một. Khúc Khinh Cự cùng Hạ Hành ngồi ở vương phủ trong chính điện, trong phủ lớn nhỏ quân sự, lần lượt từng cái cấp hai người hành lễ chúc tết, mà thô để cho nhân toàn bộ ở cửa điện ngoại đập đầu xong việc.

Nghe bọn hạ nhân không ngừng đổi đa dạng cát tường nói, Khúc Khinh Cự ý bảo Mộc Cận cùng Thực Quý cấp những người này ban cho, nhìn thấy những người này vui vẻ ra mặt bộ dáng, nàng nhớ tới kiếp trước chính mình lấy trù tính công ty chia hoa hồng khi tâm tình, đại khái cũng cùng hiện tại những người này không sai biệt lắm.

"Nô tài cấp Vương gia Vương phi dập đầu, nguyện Vương gia cùng Vương phi tân niên đại cát, năm sau mọi chuyện hài lòng." Tiễn Thường Tín cùng Minh Hoà hai người là Hạ Hành bên người đắc ý nhân, hai người nói chúc phúc nói thập phần thiện bạch, nhưng là trên mặt trung thành so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng.

Khúc Khinh Cự mắt nhìn hai người, lại nhìn về phía Hạ Hành nói: "Vương gia, hai người bọn họ ngày ngày đi theo người chạy tới chạy lui cũng không dễ dàng, ngài cần phải hảo hảo phần thưởng bọn họ một phen."

Hạ Hành nghe vậy cười nói: "Nhà của chúng ta là Vương phi người làm chủ, như thế nào phần thưởng cần phải từ người nói tính."

Ở đây chư vị quân sự nghe được Vương gia lời này, giai nín thở ngưng thần, mấy ngày nay Vương phi vẫn cầm giữ hậu viện, nhưng vẫn có ít người nghĩ tìm chỗ trống toàn, chính là hôm nay Vương gia đem lời nói được quá mức hiểu được, hiểu được đắc một số người cái trán bốc lên mồ hôi lạnh.

"Một khi đã như vậy, kia thiếp liền bao biện làm thay," Khúc Khinh Cự ở nhiều người thời điểm, vẫn là ẩn quy tắc tự xưng là "Thiếp", tuy rằng nàng đối này tự xưng cực kỳ không mừng, "Mộc Cận, lấy hai cái hà bao cấp hai vị công công."

Hai người tiếp nhận hà bao, không về không nhìn, lập tức đập đầu cảm tạ ân, thái độ cực kỳ kính cẩn.

Không hổ là tài năng ở Hạ Hành bên người hầu hạ nhân, thật sự là noi chốn vô sai lầm, nàng xem mắt mọi người, giương giọng nói: "Hôm nay mừng một, mọi người cũng không nên như thế câu nệ, tất cả lui ra đi thôi."

Bọn hạ nhân lần thứ hai dập đầu một cái, mới khom người lui ra ngoài. Ra chính điện, có người hâm mộ hai vị tổng quản công công được hai vị chủ tử coi trọng, giai thật cẩn thận nịnh hót hai người. Cũng có người nhân cơ hội muốn biết trong ví chứa cái gì, nhưng là bị hai người thuận miệng đuổi rồi.

Đãi hai người đuổi rồi người bên cạnh, mới mở ra hà bao. Trong ví không phải là cái gì hiếm lạ vật, mà là hể ra năm mươi lượng ngân phiếu. Hai người cũng nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Vương phi thực ban cho cái gì hiếm lạ biểu diễn, mới là nhất kiện chuyện phiến toái.

Hai người trao đổi một cái tầm mắt, Tiễn Thường Tín thở dài: "Chúng ta vị này Vương phi cũng không đơn giản, chúng ta ca lường ngày sau cần phải tận tâm." Năm mươi lượng bạc đối với người bình thường là một số đại tài, nhưng đối với bọn họ mà nói, không coi là nhiều khó được. Vương phi cho bọn hắn mấy cái chữ này, thuyết minh Vương phi cũng không không có ý mượn sức chi thế, cũng là nói cho bọn hắn biết hai người, nâng coi bọn họ, nhưng là không hy vọng bọn họ làm ra không nên làm chuyện.

Năm mươi lượng ngày, vừa mới phù hợp thân phận của bọn hắn, không phải là muốn nói cho hắn biết nhóm, phải an giữ bốn phận sao?

Các quản sự lui ra ngoài không lâu sau, Hạ Hành những nữ nhân kia đã tới rồi. Những nữ nhân này trung, trừ bỏ bốn nỗi danh phần đích thiếp thị ngoại, còn có một cái kêu Bạch Chi thông phòng.

Hạ Hành nguyên bản có ba thông phòng, chính là Vân Khuynh bán phân phối thôn trang người trên, Bán Hạ bị Khúc Khinh Cự phạt chỉ thô chớ giặt quần áo tỳ, cho nên duy nhất lưu lại chỉ có Khúc Khinh Cự chưa từng gặp qua Bạch Chi.

Đãi những nữ nhân này cho mình đi lễ nạp thái sau, Khúc Khinh Cự cũng không có cái gì hiền lành trong lời nói có thể nói, nghiêng đầu đối Hạ Hành nói: "Vương gia có thể có nói cái gì nói?"

Hạ Hành khó hiểu ý nghĩa, nhưng là đối với thiếp thị, hắn quả thật không có gì có thể nói, liền lắc lắc đầu.

"Nếu Vương gia không có lời gì nói, các người đều lui ra đi," Khúc Khinh Cự nâng chung trà lên, "Mộc Cận, đem ta cấp chư vị chuẩn bị tiền lì xì lấy ra nữa, tặng vài vị đi ra ngoài."

Vài vị thiếp thị sững sốt, thật không ngờ nhanh như vậy sẽ bị đuổi ra ngoài, mặt khác trong phủ đều nên có răn dạy đâu? Không phải nên đâu có hảo hầu hạ Vương gia, tuân thủ vương phủ quy củ lĩnh tinh sao?

Một đám nắm bắt tiền lì xì, ra chính điện còn không có kịp phản ứng. La Ngâm Tự sững sờ nói: "Chúng ta cứ như vậy trở về?"

"Không quay về còn giữ làm cái gì?" Hàn Thanh Hà long liễu long trên người áo choàng, cũng không quay đầu lại đích bỏ đi.

Bạch Chi có chút không tha quay đầu lại mắt nhìn chính điện, mới chậm rãi nâng lên bước chân đi xa.

Trong điện, Khúc Khinh Cự đứng lên giặt giặt, "Vương gia chính là luyện tiếc mấy mỹ nhân?"

Hạ Hành thả tay xuống lý trà chén nhỏ, đi theo đứng dậy bắt đắc dĩ cười nói: "Mau buổi trưa, chúng ta một đạo đi dùng bữa." Nói xong, kéo Khúc Khinh Cự thủ, ôn nhu mở miệng, "Không cần nghĩ nhiều."

Khúc Khinh Cự nghe vậy giương thân cười, trong mắt lại không nhiều ít ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tây Thi Ra Mắt Người Tình

"Ta nghĩ đến ngày tết lý phải thoải mái chút, ai ngờ so với ngày thường còn muốn vội," Khúc Khinh Cự cầm trong tay thật dày một xấp các phủ đưa tới năm danh mục quà tặng tử, nhu liễu nhu cái trán đem ra phóng tới một bên, "Chờ việc này rửa sạch xong, này năm cũng quá đặc không sai biệt lắm."

"Này lễ mừng năm mới không phải là đồ cái nào nhiệt vui mừng, tặng lễ tự nhiên đa tạ" Mộc Cận một bên thay nàng nắm bắt kiên, một bên khuyên nhủ, "Đã nhiều ngày đi các gia vương phủ thượng quả thật lụy nhân, đãi ngày mai ngài đi Tường Thanh Hậu phủ thượng, cuối cùng có thể khoan khoái khoan khoái."

Khúc Khinh Cự rất hài lòng Mộc Cận đích tay nghề, lúc này híp nửa mắt nói, "Nào có đơn giản như vậy, ngày mai đi Tường Thanh Hậu phủ thượng không chỉ là một mình ta, còn có mặt khác quý phủ phu nhân, còn không phải giống nhau nào nhiệt."

Này trừ tịch sau các gia cho nhau báỉ phóng phong tục phóng tới nơi này, như cũ không có bao nhiêu thay đổi, Khúc Khinh Cự đã nhiều ngày là nghe được diễn liên phiên, nhìn đến thị đều ghê tởm nông nổi, may mà thân phận nàng tôn quý, còn không đến mức chạy chặt đứt chân.

"Vương phi," Ngọc Trâm đi đến, gặp Khúc Khinh Cự về mặt thư trì hoãn bộ dáng, nhân tiện nói: "Vương phi, Bảo Vinh Hầu phủ thượng cho ngài

hạ bài post."

"Bảo Vinh Hầu phủ?" Khúc Kinh Cự nhớ lại vị này Bảo Vinh Hầu phu nhân cùng Lương thị cực không đối phó, hơn nữa là Hạ Uyên nhất phái nhân, nàng khoát tay áo, "Đặt hạ đi, làm cho người ta giấy báo nhận tiền nói ta không có thời gian." Bảo Vinh Hầu phủ loại này dòng dõi, thật đúng là không biết xấu hổ cho nàng đưa thiệp mời từ, chẳng lẽ lại nghĩ đến nàng không mừng Lương thị, sẽ cho hấn gia mặt mũi, thật đúng là buồn cười.

Ngọc Trâm đem bài post thu vào, ngược lại nói: "Nô tỳ nghe nói, năm nay theo các nơi tuyển không ít mỹ nhân tiến cung, cũng không biết chúng ta quý phủ có thể hay không tiến nhân."

Khúc Kinh Cự giật giật cổ, giảm bớt một chút cổ chua xót cảm sau thần nhiên nói: "Loại này không chuyện phát sinh nhân, không cần phải đi quan tâm. Nhưng thật ra muốn cho Hoàng Dương hảo hảo nhìn chăm chăm quý phủ, nếu là có người nháo sự, liền trực tiếp nói cho ta biết."

Ngọc Trâm nghe Vương phi ngữ khí bình thản, nghĩ đến Vương phi định liệu trước, liền dừng lại cái đề tài này, ngược lại nói: "Quý phủ hai ngày này thật không có việc gì, chính là mấy ngày trước đây Hàn thị thiệp cùng Phùng thị thiệp ở trong vườn cải vài câu miệng."

Khúc Kinh Cự nghe vậy cười cười, "Không đi quản các nàng, chờ mấy ngày nói sau." Hàn Thanh Hà là thấy gió sử dả - hảo thủ, Phùng Từ Căng được sủng ái thời điểm, mọi chuyện lấy Phùng Từ Căng như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Hiện giờ chính hấn một Vương phi chương quản quyền to, nàng tự nhiên càng phải cho thấy lập trường.

Người như thế không có ý gì, Khúc Kinh Cự chẳng muốn đi xem nàng diễn trò, thở dài nói: "Người mang người đem bên ngoài đưa vào tới lễ vật toàn bộ kiểm kê, cùng Tiền Thường Tín bọn họ cùng nhau mang thứ đó nhập kho."

Ngọc Trâm nghe vậy phúc phúc lui thân hạ.

Mộc Cận có chút do dự nói: "Vương phi, Hàn thị thiệp người này tâm tính biến ảo vô thường, nô tỳ lo lắng nàng ngày sau tái khởi cái gì tâm tư."

"Nàng nâng nhiều hơn nữa tâm tư thì như thế nào," Khúc Kinh Cự cười khê, "Nàng là Vương gia bên người tuổi lớn nhất nữ nhân, Vương gia đã muốn chương mất nàng, nàng tự nhiên muốn tìm người đầu nhập vào, ta còn không đáng ngày ngày nhìn chăm chăm một người như vậy."

Mộc Cận lập tức minh bạch Vương phi ý tứ, này bọ chó càng lợi hại, cũng bất quá là nhất kích bọ chó, biến có thể nào nhất kích lão hổ. Hoa nhiều lắm tinh lực ở bọ chó trên người, đó chính là đã đánh mất tây qua kiếm chi mả.

Buổi chiều, Hạ Hành theo một cái trên tiệc rượu trở về, hét lên hơn phân nửa chén trà mới dẩu nhắm rượu ý, làm cho người ta nâng thủy tiến vào sau, hấn gặp mấy nha đầu cũng theo tiến vào, khoát tay nói: "Lui ra đi, bốn vương không cần các người hầu hạ."

Trong phòng nhân lui xuống, hấn cỡi quần áo ra ở trong thùng tắm rót một hoi, mới đứng dậy lau khô thân thể, mặc vào quần áo trong sau gọi người tiến vào sau nói: "Ngày sau bốn vương tắm rửa không cần hầu hạ." Mới vừa rồi ở trên tiệc rượu, mới nghe nói một truyện cười. Nào đó thể gia công tử ở tỳ nữ hầu hạ khi động thủ động cước, ai ngờ cánh bị cường thế vợ cả trào vừa vắn, này khắc khẩu nhún nhường giữa đúng là làm cho người này mệnh căn tử bị thương, nghe nói kia chỗ đã là phế đi.

Vấn đề này chính là làm cho trên tiệc nam tân nhóm nghe được nửa người dưới ần ần chỉ đau, cũng làm cho Hạ Hành không có làm cho tỳ nữ hầu hạ tắm rửa hưng trí, ít nhất trong khoảng thời gian này là không này tâm tư. Nhớ lại cùng Khúc Kinh Cự trận kia tư vị vô cùng tắm uyên ương, Hạ Hành cảm thấy được yết hầu có chút ngứa.

Đãi mặc hảo sau, Hạ Hành sửa sang bên hông tím hà bao: "Đi Vương phi nơi đó."

Hầu hạ ở một bên Minh Hoà sớm đã tập mãi thành thói quen, gờ xuống Vương gia áo choàng liền đi theo, ý bảo mặt sau hầu hạ tiểu thái giám đều đuổi kịp. Tiền Thường Tín cấp các phủ năm lễ nhập kho, hấn lúc này cần phải giữ vững tinh thần.

Hạ Hành hồi phủ canh giờ vốn là không còn sớm, này tắm rửa một phen sau đã đến bữa tối thời gian, Khúc Kinh Cự nhìn thấy hấn, hai người vừa vắn cùng nhau dùng bữa. Tuy rằng trên bàn thức ăn chay chiếm đa số, hai người ăn được nhưng thật ra có điều, so sánh vui sướng.

Sử dụng hết thiện sau, canh giờ còn sớm, Hạ Hành quân cờ hứng quá, không nên cùng Khúc Kinh Cự chơi cờ, biến thành chỉ hiểu chơi cờ quy củ Khúc Kinh Cự rơi vào đường cùng liều mình bồi quân tử.

Nếu lên trời cho ... nữa Hạ Hành một cái cơ hội, hấn nhất định sẽ không để cho Khúc Kinh Cự bồi dưới mình quân cờ, nhìn thấy trước mặt loạn thất bát tao ván cờ, còn có Khúc Kinh Cự hưng trí bừng bừng ánh mắt, hấn bắt đắc dĩ hạ một cái tử.

"Ai nha, Vương gia người như thế nào hạ nơi này!" Khúc Kinh Cự nhìn đến chính mình quân cờ bị phá hỏng, nhin không được keo kiệt quay về phía trước ở dưới tử, "Ta đây không dưới nơi này, đổi lại địa phương, đổi lại địa phương."

"Quân tử hí khúc Liên Hoa Lạc dứt khoát, người đêm nay bị hủy nhiều ít bước quân cờ?" Hạ Hành nhin không được thở dài, đây là hấn đòi này hạ đắc bất nhất ván cờ, không có một trong. Mà ngay cả sơ học chơi cờ, cũng không có hiện tại làm cho hấn rối rắm.

"Ta là nữ tử có quyền lợi hối hận, quân tử là các người nam nhân làm, nói với ta không tính," Khúc Kinh Cự đem bạch tử nhét quay về Hạ Hành

trong tay, chính mình vẽ lên kia mai nốt ruồi đen một lần nữa thả một chỗ, "Liên nơi này."

Hạ Hành làm bộ như không phát hiện kia chỗ lỗ hồng, tùy ý hạ một chỗ, nhìn đến Khúc Khinh Cự vui rạo rức ăn con cò của mình sau, mới nói: "Mới vừa rồi người không phải còn nói nữ tử cũng có đại trí tuệ sao?"

"Nữ tử có đại trí tuệ cùng ta đi lại có quan hệ gì?" Khúc Khinh Cự khiêu mi, vẻ mặt kinh ngạc, "Vương gia người nhất định lý giải sai lầm rồi." Nói xong, lại hạ một đứa con.

Hạ Hành muốn nói nên dưới mình, nhưng khi nhìn đến đối phương vui rạo rức bộ dáng, sừng sốt một câu cũng nói không nên lời, hắn vẫn lấy làm ngạo quân cờ kỹ tại chính mình Vương phi tiền, quả thực bị bại một thập bối.

Đương nhân mới vừa học được giống nhau đồ vật này nọ, thường thường hứng thú là lớn nhất, Khúc Khinh Cự hiện tại đúng là hưng trí cấp trên thời điểm.

Quân cờ hạ gần một canh giờ, Hạ Hành nhìn thấy loạn thất bát tao ván cờ, không nhìn Khúc Khinh Cự vẫn mang theo hưng trí mặt, đứng dậy đi đến Khúc Khinh Cự trước mặt, xoay người chụp tới sẽ đem nhân bế lên: "Canh giờ không còn sớm, Khinh Cự vẫn là cùng ta cùng nhau nghỉ ngơi đi."

Khúc Khinh Cự thân thủ hoàn ở cổ của hắn: "Vậy ngày mai người tái theo giúp ta hạ."

Hạ Hành cảm giác mình yết hầu ngan ngan, trên mặt ý cười lại như cũ ôn nhu: "Chờ ngày mai nổi lên nói sau." Nói xong, ôm nhân liền hướng nội thất đi.

Minh Hoà với Mộc Cận đám người thấy thế, vội mang người lui ra ngoài. Bất quá hai người lui ra, không hẹn mà cùng nghĩ muốn, Vương phi chơi cờ xoay ngang, quả thật có đủ thói, khó được Vương gia có thể chịu lâu như vậy.

Không biết có phải hay không tại hạ quân cờ khi nhần nhin nhiều lắm khí, cùng Khúc Khinh Cự xong việc qua đi, Hạ Hành cảm thấy được thập phần vui sướng. Nương dạ mình châu ánh sáng, hắn đã gặp nàng nhìn mình hai mắt. Ngày vừa thấy, liền nhin không được bắt tay xoa kia non mềm da thịt, thủ hạ chính là xúc cảm quá mức thoải mái, thoải mái đặc hấn luyện tiết dờ thủ.

"Duong!" Chờ Hạ Hành thủ chuyển qua chính mình bên hông, Khúc Khinh Cự nhin không được nhẹ nhàng dùng tất cái cũi lại một chút đối phương, ai ngờ đỉnh sai lầm rồi địa phương, làm cho cái tay kia trực tiếp theo bên hông chuyển qua phía dưới.

Làm ác thủ làm cho Khúc Khinh Cự giật giật thân mình, lại bị Hạ Hành một phen đè lại, hấn ở nàng ngực cọ sát lấy cọ sát nói: "Nơi này dương không dương?" Thủ lại tới rồi nào đó âm áp địa phương.

"Ân. . . ." Khúc Khinh Cự cảm thấy được dưới thân có chút nhuyễn, giường sự thượng Hạ Hành cũng coi là cực phẩm nam nhân, ít nhất ở đối phương hưởng thụ, Khúc Khinh Cự mình cũng có thể hưởng thụ đến. Nàng thân thủ hoàn ở đối phương đích lưng, thủy nhuận thần sát quá hấn có chút lạnh lẽo tai khuếch, thở ra một ngụm nhiệt khí, "Cũng dương."

Này một động tác chậm đại hóa, Hạ Hành ở nàng toái cốt thượng nhẹ nhàng khẽ cắn: "Ta cho người dừng lại dương."

Lại là một hồi nhiệt tình như lửa vận động, đôi hai người song song sáng khoái sau, Khúc Khinh Cự dựa vào Hạ Hành, cọ đối phương trên người lo lắng đang ngủ.

Hạ Hành bắt tay khoát lên Khúc Khinh Cự bên hông, nhìn thấy nàng ngủ say bộ dáng, cũng nhắm mắt lại gặp đã ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Khinh Cự ngồi ở đầu giường, nhìn thấy dùng khăn gấp lau mặt nam nhân, có chút ngoài ý muốn nói: "Vương gia phải theo giúp ta đi Hầu phủ?"

"Vị hôn phu bồi sơ đó nữ cấp trưởng bối chúc tốt, không phải thực bình thường?" Hạ Hành đem khăn nhưng quay về trong chậu, ý bảo quỳ cửu bốn tỳ nữ lui ra, hấn đi đến Khúc Khinh Cự trước mặt, thân thủ nheo nheo Khúc Khinh Cự hai má, trắng mịn xúc cảm làm cho tâm tình của hấn tốt lắm, "Mau chút rời giường dùng bữa, để cho người còn muốn trang điểm thay quần áo đâu." Nói xong, mặc kệ Khúc Khinh Cự nghĩ như thế nào, phủ ra nội thất.

Khúc Khinh Cự ngăn người, có chút không nói gì, phương diện nào đó thỏa mãn nam nhân, quả nhiên có điều,so sánh ôn nhu.

Sử dụng hết đồ ăn sáng, đôi Khúc Khinh Cự trang điểm, Hạ Hành có nhiều hưng trí ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy tỳ nữ nhóm đang cầm một hộp hộp trang sức đi lên, liền mở miệng nói: "Đem ta tặng chi kia bước dao động đội."

Nghe nói như thế, Khúc Khinh Cự chọn bước dao động thủ rẽ vào một chỗ ngoặt, cầm lấy chi kia chim loan xanh bước dao động đưa cho oản phát Ngọc Trâm, nhìn đến này chi độc nhất vô nhị bước dao động cứ như vậy đeo tại chính mình sinh ra kể hồ, Khúc Khinh Cự cong lên khoe miệng nói: "Việc này dao động xinh đẹp đặc ta luyện tiết mang nó."

"Tái xinh đẹp cũng muốn có người mang mới được," Hạ Hành đi đến phía sau nàng, vuốt ve kia bước dao động, thân thủ cảm qua Ngọc Trâm

trên tay gạch roi, thân thủ thay Khúc Khinh Cur mang hảo, xoay người nhìn thấy trong gương nàg, "Chỉ cần ngươi thích, này đồ tục vật bị cho là cái gì."

Khúc Khinh Cur vuốt gạch roi, ngừng đầu nhìn Hạ Hành, đối phương trên mặt là ôn nhu ý cười, giống như chính là một cái cuồng đại nam tử nhìn mình âu yếm nữ nhân bình thường.

Nàng cười cúi đầu, cầm lấy lông mày đại làm cho liễu lá lông mày trở nên càng thêm xinh đẹp, ở giữa lông mày miêu hảo hoa hậu, lần thứ hai ngừng đầu, ngưng ngưng cười nói: "Như vậy được?"

Hạ Hành cảm giác mình bị này cười kinh diễm, trên mặt cười ôn nhu đặc cơ hồ có thể chảy ra nước: "Tốt lắm." Thân thủ kéo trước gương nhân, hần cảm khái nói, "Cái gọi là ‘ hồ tề phát răng trắng, song nga nhân mảy thủy lông mày. Mặt đỏ như mớ liên, tổ da như nồn nà. ’ cũng bất quá như thế, đáng tiếc trên đời thì từ quá mức thiếu thốn, nhưng lại không thể miêu tả ta lúc này tâm tình."

"Ồ Vương gia trong mắt, ta có như vậy hảo?" Khúc Khinh Cur sai lệch nghiêng đầu, "Ta không tin."

"Khinh Cur có thể có nghe nói, tình nhân trong mắt ra Tây Thi?" Hạ Hành cười thân thủ vuốt ve nàng bên tóc mai tóc đen, "Thôi, ngươi ngày sau tự nhiên liền đã hiểu, canh giờ không còn sớm, chúng ta cùng nên đi."

Hạ hạ trang điểm Ngọc Trâm chờ mấy nha đầu, lúc này các ngưng ngưng đứng ở một bên, giai cảm khái Vương gia cùng Vương phi trong lúc đó tình cảm thâm hậu.

Nhưng thật ra hậu ở phía sau cửa Tiền Thường Tín, Minh Hoà còn có Mộc Cận đám người sắc mặt bình tĩnh chút, bọn họ giai thành thật cúi thấp đầu, phảng phất giống như nghe không được Vương gia cùng Vương phi nói cái gì, mà chính bọn nó chính là kia sẽ không nghe sẽ không nói rồi gổ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mỗi lần viết đến cón sảng đan, sẽ không từ từ chủ ngưng ngưng không có sau đó o(∩ □ ∩)o

Hon nữa đêm con ngựa hảo sau vẫn mở không ra ** websites, tất cả xem khí đều thử qua cũng không còn mở ra, cuối cùng cứ nhiên dùng IE mở ra, ta về sau không bao giờ ... nữa không biết xấu hổ cười nhạo tốc độ nó chậm =. =

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Điền Gia

Tường Thanh Hậu Điền Tấn Kha hiện giờ năm không tới năm mươi, thái độ làm người mặc dù chính trực nhưng biết biến báo, trong kinh thành rất có danh vọng. Cả kinh thành hần rõ rệt không để cho thể diện chỉ sợ chỉ có Xương Đức công phủ, trong kinh thành không ít người e ngại mặt của hần, cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa. Hiện giờ kinh thành cao thấp ai không biết Đoan vương phi cùng Tường Thanh Hậu phủ này cừu gia thân cận, nghiêm nhiên đem Tường Thanh Hậu phủ trở thành mẹ của mình gia bình thường đối đãi.

Xét thấy Xương Đức công làm chuyện thật sự không hiền hậu, thật có không ít người tán Điền Tấn Kha trọng tình nghĩa, bằng không ai còn hội trông nom ngay cả mẫu thân đều không có ngoại sinh nữ, cái gọi là vừa báo còn vừa báo, hiện giờ Đoan vương phủ rõ rệt cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa, lúc đó chẳng phải báo ứng sao,

Hôm nay là Điền gia mở tiệc chiêu đãi tân khách ngày, buổi sáng qua đi không lâu, liền bắt đầu có tân khách dứt quãng đến, Điền Tấn Kha mang theo hai đứa con trai điền khôn cùng Điền Hoànhhênh đón nam tân, đang bề bọn cùng các tân khách nói chuyện với nhau, lại nghe đến quản gia vội vàng chạy tới nói, Đoan vương gia đến đây.

"Đoan vương?" Điền khôn kinh ngạc nhìn quản gia, ý thức được bốn phía tân khách hướng bên này vọng, mới hạ giọng nói: "Phụ thân, Đoan vương như thế nào sẽ đến?"

Điền Tấn Kha vung tay lên: "Lão Đại theo ta đến trung môn đi nghênh đón Vương gia, lão Nhị ở tại chỗ này người tiếp khách nhân." Nói xong, đi nhanh vội vàng đi ra ngoài.

Điền Hoànhhênh thấy phụ thân cùng huynh trưởng bóng lưng, xoay người gặp các tân khách đều về mặt tò mò bộ dáng, cười ha hả cùng những người này đã khỏi ha ha, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn, nhà bọn họ cùng Đoan vương cũng không nhiều ít lui tới, chẳng lẽ lại Đoan vương gia thực vì muội muội hạ mình huấn luyện?

"Điền nhị công tử, đây là có khách quý đến?" Một cái cùng hần tuổi xấp xỉ tân khách đối với hần chấp tay nói, "Không biết là vị ấy?"

Điền Hoà cười đáp lễ nói: "Chư vị đều là quý phủ khách quý, người ngoài tới rồi, mọi người cần phải uống nhiều mấy chén."

"Khẳng định, khẳng định." Người này cười đáp ứng, mặc dù không nghe được cái gì, nhưng ít ra Điền Hoà nói lời làm cho hắn có mặt mũi, hắn cũng không có cái giận cảm xúc.

Những người khác gặp không có gì diễn, cũng đều thu hồi tâm tư của mình, bất kể như thế nào, đợi lát nữa có thể gặp được. Người này ở tôn quý, tổng không thể nào là Hoàng Thượng.

Điền khôn đứng ở phụ thân phía sau, nhìn thấy kia ấn Đoan vương phủ chữ tám nâng mui xe đại kiệu đứng ở cửa phủ, liền bước đi đi tới ngoài cửa, khom người nói: "Hạ quan cung nghênh Vương gia, Vương phi."

Tiền Thường Tín tiến lên cấp điền khôn làm cái áp, khom người tiến lên vén rèm. Điền khôn liền gặp được Hạ Hành cùng Khúc Kinh Cự sóng vai mà ngồi, giữa hai người tựa hồ mang theo chút thân mật hương vị, hắn vội cúi đầu xuống, không hề nhìn nhiều.

"Biểu huynh không cần đa lễ," Hạ Hành mang theo Khúc Kinh Cự thủ ra cổ kiệu, cười nói, "Đều là người một nhà, làm sao cứ như vậy khách khí." Nói xong, thân thủ làm cho điền khôn đứng thẳng phía sau, mới cùng Khúc Kinh Cự cùng đi tiến Hầu phủ đại môn.

"Cậu." Khúc Kinh Cự thật sâu một cái phúc thân, nàng xem thấy trước mắt trung niên nam nhân, dung mạo đoan chính đáng người cao ngất, là rất dễ làm cho người ta sinh ra hảo cảm nam nhân.

Làm cậu Điền Tấn Kha gặp Khúc Kinh Cự thời điểm không nhiều lắm, hắn hư giúp đỡ một chút Khúc Kinh Cự, rất nhanh đánh giá nàng liếc mắt một cái, khách khí cháu gái tựa hồ quá đặc không tồi, mới thờ dài nói: "Vương gia, Vương phi."

"Thỉnh Hầu gia không cần đa lễ, ngài là Vương phi cậu, liền cũng là bốn vương cậu," Hạ Hành trả thi lễ, "Thỉnh không cần như thế khách khí."

Điền Tấn Kha cười đứng thẳng thân, ngữ khí ôn hòa nói: "Một khi đã như vậy, hạ quan liền đành phải hơn lễ, Vương gia mời theo hạ quan." Hắn trên mặt ý cười mặc dù hiền lành không ít, nhưng lời nói và việc làm lại như cũ tuân thủ tôn ti. Khả mặc dù như vậy, vẫn sẽ làm nhân cảm thấy được, thái độ của hắn quả thật thân cận không ít.

Khúc Kinh Cự nhìn mình vị này cậu, khó trách tài năng ở trong kinh thành hỗn đắc phong sinh thủy khởi, như vậy làm việc ai không tán thành hảo, có thể thấy được chuyện thương lợi vật này có bao nhiêu trọng yếu.

Nam tân cùng nữ quyến là tách ra dùng yến, đãi Hạ Hành theo Điền Tấn Kha sau khi rời đi, Khúc Kinh Cự đối cách chính mình năm bước xa điền khôn cười cười, mới xoay người lên sớm chuẩn bị tốt cổ kiệu.

Nhìn thấy cổ kiệu bị mạnh mẽ mẹ nâng lên đi xa, điền khôn trên mặt lộ ra ý cười, nhìn chính hắn một muội tử tựa hồ quá đặc cũng không tệ lắm, bọn họ người một nhà cũng coi như buông xuống chút tâm. Bắt tay vác tại phía sau, hắn chậm rãi đi đến bên trong đi, lập tức trên mặt ý cười lại phai nhạt chút, chính là này hoàng gia lòng người tư hay thay đổi, cũng không biết Đoan vương đãi muội tử hay không có thể như nhau hiện tại thật là tốt.

Chính hắn chính là nam nhân, tự nhiên hiểu được nam nhân những tâm tư đó, hướng chi Đoan vương cái loại này nhìn quen sắc đẹp nam nhân đâu?

Cổ kiệu mang tới cổng trong sau liền dừng, Khúc Kinh Cự hạ kiệu, liền gặp được La thị mang theo một người tuổi còn trẻ cô nương đứng ở cách đó không xa, nàng đi nhanh vài bước tới rồi La thị trước mặt, phúc thân nói: "Gặp qua mẹ."

La thị mang theo phía sau cô nương vội trở về một cái lễ sau, mới thân thủ giữ chặt tay nàng nói: "Nhìn gầy chút, mau mau tùy ta một đạo đi vào, này mới vừa đầu xuân rét tháng ba lợi hại rất."

Thiên hạ trường bối đều giống nhau, nhìn thấy lâu không gặp gỡ vẫn bối, tổng yếu cảm thấy được đối phương gầy. Khúc Kinh Cự nghe vậy cười thân thiết khoát ở La thị thủ: "Làm sao liền gầy, cả vương phủ đều từ ta trông coi, người phía dưới cũng không dám chậm đối đãi."

La thị đem nàng đương nửa nữ nhân đâu, thấy nàng thân cận tự chính mình, trong lòng tự nhiên cao hứng, vỗ tay nàng từ ái nói: "Ngươi trông nom lớn như vậy cái vương phủ, há có không phiền lụy, ăn được đủ cho đó cũng là vô ích." Nói xong, mà bắt đầu hỏi nàng trong phủ nhân có phải hay không hảo trông nom, lại hỏi nàng ăn ở lại có hay không không hài lòng, dạng như vậy cùng kính quý phi hỏi Hạ Hành bộ dáng cũng kém không bao nhiêu.

Khúc Kinh Cự nhất nhất sau khi trả lời, gặp La thị phía sau đi theo cô nương thủy chung lẳng lặng, liền hỏi nói: "Mẹ, như vậy dấu hiệu cô nương là nhà ai, nhìn làm cho người ta nhìn không được thích."

La thị dưới chân dừng lại, mắt nhìn Khúc Kinh Cự nói cô nương, thấy nàng mặt đã muốn đỏ bừng, mới nói: "Nói đến nàng cùng người cùng năm, chỉ so người nhỏ hơn hơn tháng, người kêu nàng thanh muội muội cũng là thích hợp. Đây là ta nhà mẹ đẻ Đại diết nữ Văn Dao, ngày sau các người ở chung thời gian nhiều, cho nên khiến cho các người trông thấy."

Văn Dao, La Văn Dao? Khúc Kinh Cự nhất thời hiểu được, vị này chính là chi hôn cấp Hạ Minh vị kia La gia cháu ruột nữ? Nàng gặp La Văn Dao lúc này đã muốn rặng mây đỏ đầy trời, cũng không đem lời nói toạc, chính là cười nói: "Cô muội muội này ta thích."

La thị nghe nàng nói được kỳ cục, cười thờ dài: "Một ít ngày không thấy, càn phát ra bốn cột." Nói xong, kéo La Văn Dao lại đây, làm cho hai người một tả một hữu đi ở bên cạnh mình, "Bất quá, người thích cô muội muội này, ta cũng liên yên tâm."

Khúc Kinh Cự hiểu được La thị ý tứ, hảo hảo một cô nương bị chỉ cho không được sủng hoàng tử, không phải nhà ai đều nguyên ý. Hoàng thất nước đục, phu quân không được sủng, Trục lý lại các không đơn giản, nếu không nhân chiều ứng, không chừng đắc ăn nhiều ít mệt.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng lộ ra ý cười, "Mợ chỉ để ý yên tâm, ta chắc chắn đem Văn Dao muội muội đương thân muội muội đau." Hoàng gia bốn con dâu, cố tình có ba cho nhau chen nhau đòi tiền mặt, nàng cùng La Văn Dao thân cận, cũng không phải cái gì chuyện xấu. Bất quá nàng nhưng thật ra thật không ngờ, La gia nhân hội thật sự đi một bước này, có thể thấy được là thật tâm yêu thương cái cô nương này.

La Văn Dao lẳng lẳng nghe cô cùng Đoàn vương phi nói chuyện, nàng ngày xưa nghe qua không ít Đoàn vương phi chưa lấy chồng tiền bị kẻ mẩu chậm rãi chuyện, hôm nay vừa thấy chân nhân, lại cảm thấy được đó là một cực chói mắt nữ nhân, một cái nhân mảy một nụ cười đều là phong tình, làm cho nàng không hiểu có loại hướng tới cùng thân cận ý.

Nhân rất dễ bị cùng mình bất đồng nhân hấp dẫn, La Văn Dao tính tình vẫn tĩnh thanh nhã, tương lai phu quân cùng Đoàn vương lại không có xung đột, nhìn thấy Khúc Kinh Cự đãi nàng hữu hảo sau, tự nhiên dễ dàng sinh ra thân cận ý, cho nên đi vào phòng sau, hai người đã bắt đầu nói lên nói.

Đã muốn ngồi ở trong phòng La lão thái thái nhìn thấy này tình cảnh, lộ ra một cái yên tâm ý cười, nhìn này Đoàn vương phi tốt hơn theo Điền gia tính tình đa tạ.

Ở đây nữ quyến đều là cùng điền la hai nhà có điều, so sánh thân cận, cùng Khúc Kinh Cự ở chung đứng lên cũng không trở thành quá mức câu nệ, chính là đang nghe nghe thấy Đoàn vương tùy Khúc Kinh Cự một khối lúc đến, cảm khái vài câu.

Có người nhận thấy được Đoàn vương phi cùng La gia cô nương cùng nhau tiến vào, trong lòng hiểu được là chuyện gì xảy ra, cũng không có ai nói toạc, chỉ nói chút trong kinh chuyện lý thú giết thời gian.

"Nghe nói năm trang xem đến đây một vị cao nhân, giải đoán sâm phi thường linh nghiệm, đãi hoa triều sau, ta mang người trong nhà đi cầu một cầu."

"Năm trang xem không phải ở kinh giao sao, người chừng nào thì đi, chúng ta một đạo đi cầu cái ký."

Khúc Kinh Cự nghe này đoạn nói chuyện với nhau, đặt xuống tay lý trà chén nhỏ, đại long hướng phật đạo giai thịnh hành, triều đình vẫn chưa đến đồ na một loại, nhưng thật ra dân chúng các hữu tín ngưỡng.

La thị gặp Khúc Kinh Cự tựa hồ đối với năm trang quan cảm hứng thú, nhân tiện nói: "Kia năm trang xem là trong kinh lớn nhất đạo quan, ngay tại kinh giao mây trắng trên núi, các nàng nói được lợi hại chân nhân chắc là huyền Linh Chân nhân, người nếu là có hứng thú, cũng có thể đi cầu một cầu."

Khúc Kinh Cự cười cười: "Cũng không phải tất, nhân vận mệnh như thế nào, ông trời sớm đã nhất định, tính đi tính lại ngược lại gây phúc khí." Nàng mặc dù không phải kiên định thuyết vô thần người, nhưng lại tin tưởng phúc khí hội việt tính việt mỏng loại này cách nói, cho nên đối với xin sâm loại chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú.

Thật không ngờ Khúc Kinh Cự sẽ nói như vậy, La thị kinh ngạc ngẩn người, mới gật đầu nói: "Lời này cũng có để ý."

La Văn Dao ở bên cạnh nghe được tâm đầu nhất khởi, nhìn thấy Khúc Kinh Cự ánh mắt dẫn theo tí kính ý, có như vậy rộng rãi lòng dạ, thế gian có bao nhiêu nữ tử có thể làm được? Lúc này nàng mới cảm giác mình ngày ngày lo lắng xuất giá về sau đến cỡ nào tự tìm phiền não, sớm đã nhất định chuyện tình nhiều tư không giống, không bằng nghĩ như thế nào quá ngày lành, đây mới là lớn nhất phúc khí.

Nghĩ vậy, La Văn Dao xem Khúc Kinh Cự ánh mắt dẫn theo một tia cảm kích, trên mặt cũng nhiều vài tia ý cười.

Yến hội qua đi, mọi người nghe xong một hồi lâu mới đứng dậy cáo từ, Khúc Kinh Cự ở nhân đi được không sai biệt lắm sau, mới đứng dậy dắt La thị thủ nói: "Mợ, ta cũng nên hồi phủ."

La thị có chút không tha, nhưng lại không thể không nói: "Trong phủ có lấy thân thể của mình, người trong phủ nhiều, người phải nhiều chú ý chút." Đây là đang nhắc nhở này tiểu thiếp, nhưng là lấy La thị thân phận, cũng không thiết nhiều nói.

Khúc Kinh Cự gật gật đầu, mới xoay người vào cổ kiệu, nhìn La thị liếc mắt một cái sau, mới khiến cho người thả hạ màn.

Nhìn thấy cổ kiệu biến mất ở cổng trong ngoại, La Văn Dao thấp giọng thở dài: "Đoàn vương phi thực là diệu nhân."

La thị nhìn chất nữ liếc mắt một cái, nhớ tới từng tại Xương Đức công phủ nhận hết khi dễ ngoại sinh nữ, thở dài một hơi, hy vọng Đoàn vương có thể vẫn đãi nàng như vậy hảo.

"Người phải nhớ kỹ, nữ nhân phải quá ngày lành, đầu tiên sẽ đối chính mình tốt một chút, ngay cả bản thân đều ủy khuất chính mình, người khác liền càng phải ủy khuất người." La thị lời nói thâm thúy mở miệng, "Thành vương mặc dù không thể Hoàng Thượng sủng ái, nhưng ta từng thấy quá hẳn, là khoan dung tính tình, người không cần quá mức lo lắng."

"Cô." La Văn Dao mặt nhất thời đỏ lên, ngượng ngùng trung lại ngậm vài tia chờ mong

Tường Thanh Hậu phủ cửa, Hạ Hành nhìn đến Khúc Kinh Cự theo bên trong kiệu đi tới, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, làm cho bồi đứng một bên liền không nhìn không được đi theo nhìn quá khứ.

Hắn nhìn thấy Đoan vương đi hướng biển muối, có lẽ là bởi vì hai người dung mạo quá tốt, có lẽ là hai người cười đến say lòng người, này hình ảnh có vẻ thấp phần xinh đẹp, chính là lại xinh đẹp đặc không đủ chân thật.

Diễn không trông mắt nhìn, có lẽ là chính mình suy nghĩ nhiều đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cục xuất hiện cái chân chính nhuộm muối chỉ =. =

Cảm tạ linlinlee, như túy, ll, 唵艶姝華 vài vị thật to địa lỗi, cảm tạ tình nguyện hoà tĩn. Sao sao đất

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tháng giêng sơ tám, triều đình khai triều, trong kinh thành lui tới xa mã cổ kiệu cuối cùng bớt chút, ngã tư đường hai bên tiểu bán hàng rong cũng dần dần nhiều hơn.

Bất quá này mới vừa khai triều, trên triều đình liền gây ra một đại sự, bởi vì có quan viên sâm Thụy vương ở Giang Nam cho vay nặng lãi, tham dự muối chính cũng mở đồ phùng: sông bài chuyện tình, việc này vừa ra, nhất thời dẫn tới sóng to gió lớn. Ở này sự huyền càng lúc càng lớn ngày thứ ba, này quan viên thể nhưng giận dữ mắng mỏ Thụy vương có tội giết mình, thậm chí uy hiếp người nhà của hắn, sau khi nói xong, đứng là làm trò cả triều cao thấp một đầu đâm chết ở trên đại điện màu vàng cái khay long thừa trọng trụ thượng.

Lần này tử quả thực là thủy cồn vào nôi chảo lý, tạc đặc cả kinh thành đều lật trời, Hoàng Thượng sinh sôi bị tức vừng ở trên đại điện. Trong lúc nhất thời, trong kinh thành mỗi người cảm thấy bất an, sợ liên lụy đến trên người mình.

Đoan trong vương phủ, Khúc Kinh Cự đảo gần đây càng ngày càng nhiều bá tiếp, cau mày nói: "Về sau nếu là có người lại đến bá phòng, đã nói ta bị bệnh, Vương gia sự vụ bận rộn, cũng không ở trong phủ, không thể tiếp đãi lại khách." Lúc này Hạ Kỳ cùng Hạ Uyên đang ở đấu pháp, Đoan vương phủ không cần phải đi thấu này náo nhiệt.

Trong kinh thành đủ thông minh quan viên hẳn là đã muốn phát hiện, đâm chết quan viên cùng Trữ vương có can hệ, Trữ vương cùng Thụy vương hai bên nhân lúc này chính khắp đặc lợi hại, những người khác lúc này là mừng rỡ xem náo nhiệt, làm gì đi thang này than hồn thủy?

Mộc Cận gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ, gặp Vương phi sắc mặt tứ thâm trầm, nhân tiện nói: "Buổi sáng Xương Đức công phủ người đến quá, nói là lão thái thái tướng niệm ngài."

Khúc Kinh Cự nghe vậy châm chọc cười nói: "Năm đó ta ở Xương Đức công phủ cũng không thấy lão thái thái nghĩ muốn ta, lúc này nhưng thật ra nghĩ tới, " nàng xem không được Xương Đức công phủ cái loại này diễn xuất, "Bọn họ hiện giờ thượng triều không ai, đơn giản là muốn đánh nhau lão thái thái chờ hiệu đến thăm thánh tin tức, nói cho truyền lời nhân, đã nói ta năm rồi bị hàn, hiện giờ lạnh lùng liền chịu không nổi bị bệnh."

Dù sao Xương Đức công phủ thanh danh đã muốn đủ kém, nàng thì không ngại nhiều thêm điểm phá hư thanh danh, dù sao Lương thị ngược đãi vợ cả di nữ là ván đã đóng thuyền chuyện tình.

"Tốt như vậy, miễn cho những người này không biết xấu hổ bò lên, " bên cạnh Ngân Liễu cấp góc sáng sửa đồng sư châu than trung thêm vào một ít chỉ bạc không khói than, có chút lòng đầy căm phẫn, "Nô tỳ chỉ sợ cho bọn họ vài phần mặt, ngày sau liền đi theo hướng lên trên niêm"

Khúc Kinh Cự nghe thế loại cách nói, nhìn cười không được cười, "Người suy nghĩ nhiều quá, Xương Đức công phủ tuy rằng không biết xấu hổ, nhưng còn không đến mức thượng vội vàng." Lấy Xương Đức công tính tình, như thế nào bỏ được ủy khuất Lương thị, về phần Lương thị càng không khả năng muốn gặp đến chính mình, duy nhất chân chính muốn cùng Đoan vương phủ chuẩn bị cho tốt quan hệ có thể là khúc lão thái thái, đáng tiếc nàng hiện giờ lớn tuổi, Xương Đức công phủ sớm đã không phải là của nàng thiên hạ.

Mộc Cận nhìn Ngân Liễu liếc mắt một cái, không cho nàng nói sau một ít không nên nói lời, Ngân Liễu gần đây càng ngày càng không có quy củ,

đó là Vương phi thái độ làm người dày rộng, nàng cũng không nên ý vào Vương phi coi trọng, mà đã quên bốn phận của mình.

Ở Mộc Cạn nhìn chăm chăm hạ, Ngân Liễu biết mình mất quy củ, vội ngậm miệng, nếu không dám hồ ngôn loạn ngữ.

Thấy giữa hai người động tĩnh, Khúc Khinh Cư cười cười nhưng không có lên tiếng, Ngân Liễu tính tình quả thật nóng nảy chút, từ Mộc Cạn quán giáo hạ xuống, cũng miễn cho về sau tại đây tính tình thượng có hại.

Thụy trong vương phủ, Hạ Uyên mặt âm trầm tap nát một cái chén trà: "Hạ Kỳ lần này thật đúng là chơi một cái hảo thủ đoạn!" Nghĩ đến một ít đầu đâm chết ở trên đại điện quan viên, Hạ Uyên sách tóm tắt đặc phần nội thất cực điểm, hần khi nào cần đi uy hiếp như vậy một cái tiểu quan viên? ! Hiện giờ sự tình đã muốn huyền không thể đoán, phụ hoàng vì bình ổn thiên hạ từ từ chúng khẩu, đúng là bỏ qua hần vào triều tư cách, thậm chí ngay cả vương phủ cũng không nhượng xuất .

Hần vẫn cùng lão Đại không đúng cái khay, nhưng bởi vì phụ hoàng thiên vị, trên triều đình tranh đấu rất ít ném qua mặt, không ngờ rằng lần này hội trống lớn như vậy cái té ngã.

"Vương gia, việc này chỉ sợ có chút khó giải quyết, dựa vào tại hạ suy nghĩ, hiện tại việc cấp bách đó là đem Giang Nam chuyển lau khô sạch, " một cái cửa khách khuyên giải an ủi nói, "Việc này bị Trừ vương huyền lớn như vậy, Hoàng Thượng chắc chắn phái người đi Giang Nam kiểm chứng, chỉ cần việc này không có chứng cứ, như vậy cho dù chết lại vài người cũng không phải cái đại sự gì." Trong lòng của hần kỳ thật rõ ràng việc này mặc kệ Vương gia có thể hay không trách thành, vu thanh danh thượng luôn có ngại.

Thế nhân thường thường tin tưởng chuyện xấu, không đi tin tưởng chuyện tốt, cho dù đến lúc đó chứng minh sự tình cùng Vương gia không quan hệ, tại cái khác mắt người trung cũng bắt quả là Hoàng Thượng nghĩ muốn giữ gìn Vương gia, mới có ý đặc xá Vương gia vô tội thôi. Huống chi, Vương gia vốn là làm xuống việc này.

"Chết lại vài người không phải đại sự?" Hạ Uyên cười lạnh mắt nhìn này môn khách, ngược lại nhìn về phía một người môn khách, "Cao đặc, người nói lần này phụ hoàng hội phái ai đi Giang Nam tra án?"

Bị trở thành cao đặc môn khách cũng không có bởi vì Hạ Uyên điểm danh mà vội vàng mở miệng, hần trầm ngâm sau một lúc lâu, mới nói: "Vương gia, ngài là Hoàng Thượng sủng ái nhất hoàng tử, giả đối với ngài mà nói, so với cái gì cũng có lợi. Hiện giờ Trừ vương động tác càng lúc càng lớn, đã muốn khiến cho hoàng thượng kiêng kị, tại hạ nếu là không có đoán sai trong lời nói, Hoàng Thượng hội phái Thành vương cùng một vị Hoàng Thượng thiên vị quan viên đi Giang Nam."

"Lão Tứ?" Hạ Uyên nhíu mày, "Lão Tứ từ trước đến nay nhất gan không chủ kiến, không cần lo lắng quá mức, duy nhất lo lắng đó là bởi làm được quan viên."

"Hiện giờ trên triều đình thụ...nhất Hoàng Thượng tín nhiệm quan viên có bốn, một là Tường Thanh Hậu Điền Tấn Kha nhậm Đại Lý tự thiếu khanh, nhưng là người này là Doan vương phi cậu, Hoàng Thượng sẽ không phái hần đi; hai là Bình Bộ Thượng Thư La Trường Thanh, nhưng là người này là Thành vương điện hạ nhạc phụ tương lai, Hoàng Thượng càng không khả năng phái hần; ba là đã muốn đảm nhiệm lần này khoa cử chủ khảo hồng nguyên các Đại học sĩ lục cảnh hồng; cho nên bài trừ ba người này, chỉ còn lại có hữu thừa ngụy 姦 Quảng có khả năng nhất đi theo, mà ngụy 姦 Quảng người này thủ đoạn tròn năng lực mặc dù không nhiều lắm, nhưng thập phần thức thời, làm việc từ trước đến nay chịu Hoàng Thượng yêu thích." Cao đặc làm một cái áp, ý vị thâm trường nói, "Vương gia, tại hạ này hết thầy phỏng đoán, toàn bộ giai thành lập ở Hoàng Thượng đối ngài thiên vị mặt trên."

Hạ Uyên nghe xong lời này, ngồi trở lại ghế trên trầm tư một chút nhân, trên mặt lo lắng dần dần bình tĩnh trở lại: "Cao tiên sinh ý tứ bốn vương minh bạch, các người đều lui ra đi."

Nghe được Vương gia đối với chính mình xưng hô biến hóa, cao đặc thần sắc bình tĩnh cùng với khác môn khách lui ra ngoài, đi ra chính viện, hần mới loát chính mình không coi là nhiều chòm râu, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm mặt khác môn khách ghen tị tâm mất ra vương phủ.

Thiên Khải cung trong chính điện, Hạ Hành chờ tam huynh đệ đứng ở phía dưới, tả hữu còn đứng mấy quan viên, có lẽ là bởi vì long chỗ ngồi khánh đức để sắc mặt quá mức khó coi, sắc mặt của bọn hần đều một cái so với một cái trầm trọng.

Trên triều đình về tra rõ Thụy vương sở con đã muốn không dưới trăm phân, khánh đức để cho dù có tâm cũng áp không dưới , hần hơi có vẻ lão thái mặt lúc này có vẻ càng thêm tang thương, nhìn thấy phía dưới đưa con cùng các thần tử cũng có chút bất đắc dĩ: "Thụy vương việc, trầm trọng lòng vẫn có nghi ngờ, đợi điều tra thanh sự thật sau lại chỉ định đoạt."

Cứ việc mọi người đều biết còn đây là sự thật, nhưng lúc này không thể không hô to Hoàng Thượng anh minh, sau đó bắt đầu vu phái ai đi Giang Nam mà giành ăn.

"Tốt lắm, chuyện các người kể trăm tâm lý nắm chắc, ngày mai trên triều đình bẩm thì sẽ hạ ý chỉ, đều lui ra đi." Khánh đức để trong lòng có lẽ cũng là hiểu được việc này là thật hiểu rõ, chính là luyện tức trị tội vu tội thiên vị đưa con, liền tâm phiền ý loạn đem người chạy đi ra ngoài.

Hạ Kỳ sắc mặt có chút nhục nhã ra chính điện, cũng không thèm nhìn tới Hạ Hành cùng Hạ Minh hai người, phát tay áo liền đi , có thể thấy được kỳ tâm lý có bao nhiêu căm tức.

Hạ Minh nháy mắt nhìn nhìn vội vàng rời đi đại ca, lại quay đầu xem bên người Nhị ca, tựa hồ đang đợi ý tứ của hắn.

"Thiên không còn sớm, chúng ta ca lữ cũng trở về phủ đi, " Hạ Hành cười đến thập phần tùy tính, "Tứ đệ cùng Nhị ca một đạo đi?"

"Nhị ca trước hết mời, " Hạ Minh nghe vậy, lễ phép thỉnh Hạ Hành đi trước.

"Huynh đệ chúng ta làm gì chú ý này đó, " Hạ Hành vỗ vỗ vai hắn, dẫn đầu bước ra bước chân, nhưng không biết cố ý vẫn là vô tình, luôn tận lực cùng Hạ Minh sánh vai đi trước.

Hai người đi đến cửa cung, liền gặp được xuống xe ngựa Hạ Uyên, Hạ Uyên mặc trên người nhất kiện xanh ngọc gấm bào, thoát nhìn so với ngày xưa trầm tĩnh hai phần, tựa hồ nhìn ngay cả mặt cũng trắng không ít.

Ba người gặp mặt lẫn nhau chào sau, Hạ Uyên nhìn thấy hai người nói: "Nhị ca cùng Tứ đệ đây là chuẩn bị xuất cung?"

Hạ Hành trong lòng mặc dù rõ ràng Hạ Minh lúc này hẳn là đã ở trong phủ, mà không phải xuất hiện ở cửa cung, trên mặt lại nhất phái tự nhiên nói: "Đúng là như thế."

"Kia đệ đệ trước hết cáo từ, " Hạ Uyên trên mặt lộ ra mỉm cười, "Nhị ca cùng Tứ đệ đi thông thả."

"Tam ca thỉnh, " bởi vì ngày thường Hạ Uyên không lớn phản ứng chính mình, đột nhiên nghe được Hạ Uyên nhắc tới hắn, hạ bên ngoài lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức cười trở về một cái lễ, "Đệ đệ sẽ không quấy rầy Tam ca ."

Hạ Uyên gật gật đầu, mới mang theo một cái thái giám đi nhanh hướng Thiên Khải cung phương hướng bước vào, kia màu xanh ngọc bóng lưng có vẻ có chút lo lắng.

Nhìn thấy một màn này, Hạ Hành nhìn về phía Hạ Minh , trên mặt ý cười phai nhạt vài phần, đợi hai người tách ra lên xe ngựa , Hạ Hành vỗ vỗ vai hắn: "Tứ đệ, bảo trọng."

Hạ Minh cười thờ dài nói: "Nhị ca, đi thông thả."

Nhìn thấy ấn Đoàn vương phủ chữ xe ngựa xuất cung môn, Hạ Minh mới lên nhà mình xe ngựa, chờ xe mình buông sau, trên mặt hắn cười chậm rãi tiêu thất, trong mắt hơn vài phần bất đắc dĩ cùng chua xót.

Vừa xuống xe ngựa, Hạ Hành mới vừa bước vào cửa phủ, ngẩng đầu liền nhìn đến bay lượn trên không trung con điều, hắn hí mắt nhìn hạ, nhíu mày nhìn về phía đi theo phía sau Minh Hoà: "Điều tra rõ là ai ở phóng, ngày sau trong phủ không được người thả bực này đồ vật này nọ." Tiền triều đã có người dùng phóng con điều hướng mặt ngoài truyền lại tin tức, hiện giờ kinh thành đứng là lòng người bàng hoàng là lúc, hắn Đoàn vương phủ cũng không muốn ra cái thám tử.

"Là, " Minh Hoà đối phía sau mấy thái giám một cái ngoắc, mấy thái giám vội rất nhanh lui xuống, tranh thủ dùng tốc độ nhanh nhất tìm được phóng con điều nhân.

Chính viện trung, Khúc Khinh Cự mỉm cười nhìn thấy kia bay lên mỹ nhân con điều, quay đầu đối Mộc Cận nói: "Nhìn một cái, đây không phải có người dùng tới này thủ đoạn?"

Mộc Cận cũng cười đến ôn hòa: "Vương phi liệu sự như thần."

Chính là không biết là ai như vậy không lâu đầu óc, cố tình ở phía sau làm ra như thế chuyện ngu xuẩn?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có trùng trùng mọi người giúp tróc hạ xuống, còn chưa khỏi hẳn ngu xuẩn tác giả này sẽ cùng uống thuốc sau đích buồn ngủ cảm chỉ đầu tranh, mau thua trận ..

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Khúc Khinh Cự gặp kia con điều nhẹ nhàng trong chốc lát, sẽ không có Ảnh nhi, có chút đáng tiếc nói,"Ai, hôm nay còn không có tiết trời ẩm lại, còn có nhân hạ thoải mái chơi điều, thật đúng là một cái con người tao nhã."

"Cái gì con người tao nhã, " Hạ Hành bước đi tiến vào, vừa mới nghe thế một câu, tựa tiểu phi tiểu nói, "Khinh Cự nếu là thích, mang thiên ẩm sau

ta mang người đi dùng trang đi chơi, nghĩ muốn phóng cái gì đều được."

"Chạy trước mặt," Khúc Kinh Cự có chút ghét bỏ, "Vương gia nếu là thật sự đau lòng ta, không bằng cho nhiều ta tìm mấy đầu bếp vào phủ, để cho ta thường tần thiên hạ mỹ thực."

"Vây cũng tốt, chờ đoạn ngày ta mang người đi dùng trang ném thử, chút nói nông gia đồ ăn," Hạ Hành lời kéo nàng vào cửa, cời xuống áo choàng tùy tay đưa cho một cái nha đầu, "Vải thứ kia mặc dù không giống trong phủ tinh xảo, nhưng là có khác một phen phong vị."

"Àn, trước đó vài ngày dùng trang đưa tới thịt khô rất là không tồi," Khúc Kinh Cự cho hắn rót một chén trà, chờ Hạ Hành sau khi nhận lấy, mới ở bên cạnh hắn ghé trên ngồi xuống, "Ta làm cho người ta nhiều làm chút vào phủ."

"Này đó yếm hun vật hương vị mặc dù hảo, nhưng là ăn nhiều đối thân mình không tốt, người hay là muốn ăn kiêng," Hạ Hành uống một ngụm trà, nghe được Khúc Kinh Cự lời này, liền buông trà chén nhỏ nói, "Cũng, nhưng đừng từ người tính tính."

Khúc Kinh Cự nghe vậy cười cười, xoay người tu bổ nâng một chậu ải nói lỏng đến: "Vương gia yên tâm, ta sẽ không làm chuyện điên rồ." Xem ra âm thực phương diện, cổ nhân rất sớm mà bắt đầu tính thông. Chính là Hạ Hành lời này, không biết có phải hay không một câu hai ý nghĩa?

"Thôi, ta biết nhĩ hảo khẩu thực chi dục, nhưng còn không đến mức làm bị thương chính mình thân mình," Hạ Hành cảm thấy được Khúc Kinh Cự mặc dù như cũ đang cười, nhưng ý cười lại phai nhạt, đành phải bắt đắc dĩ thay đổi một cái đề tài, "Mới vừa rồi trong phủ phóng con điều, vô luận là ai, người nhất định phải đem nàng giam giữ."

Khúc Kinh Cự thấy hắn sắc mặt có chút nghiêm túc, chậm rãi gật gật đầu: "Vương gia ý tứ phải"

"Trước đã điều tra xong nói sau," Hạ Hành lại nâng chung trà lên nhưng không có uống, hắn nhìn thấy Khúc Kinh Cự còn thật sự nói, "Trong vương phủ luôn luôn chút không thuộc về ta và người nhân."

Không ngờ rằng Hạ Hành sẽ đem việc này tự nói với mình, Khúc Kinh Cự nhưng thật ra đối người nam nhân này có chút vài phần kính trọng, người này tuyệt đối là cái làm việc quả quyết nhân, chính là ngày bình thường nhất phải tạo nhã bộ dáng, làm cho người ta rơi chậm lại phòng bị, "Vương gia là hoài nghi người này dụng tâm kín đáo."

"Hấp dẫn ta chú ý có rất nhiều phương pháp, loại phương pháp này cũng không cao minh," Hạ Hành cười nhạt, "Ta coi kia con điều phi đặc cũng không rất cao, không đầy một lát lại chặt đứt kịp nổ bay đến bên ngoài phủ, đây cũng không phải là hấp dẫn ta chú ý bộ dáng."

Khúc Kinh Cự nhẹ nhàng khiêu mi, nàng tưởng có người dùng loại phương pháp này hấp dẫn Hạ Hành chú ý, thật không ngờ thật là có người đang phía sau dùng loại phương pháp này đưa tin. Nghĩ vậy, nàng cười nhạt nói, "Có lẽ chính là trùng hợp?"

"Trùng hợp cũng tốt, cố ý cũng thế," Hạ Hành bình tĩnh địa mở miệng, "Người này là giữ lại không được."

Khúc Kinh Cự cắt bỏ ải nói lỏng thủ sai lệch oai, nhiều cắt một đoạn chạc cây, nàng có chút đáng tiếc nhặt lên cành tùng, này bồn cảnh lại bị nàng cắt bỏ phế đi. Nàng đời trước học vũ đạo chuyên nghiệp, sau lại vũ đạo vòng luẩn quẩn nan hồn làm người đại diện, tốt xấu cũng coi như được với khéo tay, làm sao lại thành cái bồn cảnh sát thủ?

Đặt xuống tay lý kéo, nàng xoay người ở nha hoàn bụng tới trong chậu đồng giặt sạch thủ, liền sát thủ nhân tiện nói: "Việc này Vương gia người quyết định cho giới, ta có thể làm chỉ có thể là thay người trông nom hảo này hậu viện."

Hạ Hành thấy nàng trắng nõn dài nhỏ đích ngón tay ở mềm mại ti bạch thượng lau sạch lấy, không biết như thế nào, nhưng lại cảm thấy được này đôi tay không so với hấp dẫn, hắn ngăn người mới nói: "Người làm vô cùng hảo, có người hậu viện cũng an tĩnh không ít."

Đem ti bạch thả lại khay, tâm trung, ý bảo nha hoàn lui ra, Khúc Kinh Cự quay đầu đối Hạ Hành cười nói, "Vương gia đây là ngại hậu viện quá mức an tĩnh?"

"Không phải im lặng, là sự yên lặng," Hạ Hành cười đứng lên, đem người hướng trước mặt mình lời kéo, "Ta thật là thích hậu viện hiện tại cái dạng này."

Bay xéo một cái mị nhân cấp đối phương, Khúc Kinh Cự xoay người một cái, ở bên cạnh trên ghế ngồi xuống, "Vương gia thích cho giới, ta chỉ sợ Vương gia cảm thấy được trong viện mỹ nhân ít, oán ta không đủ rộng lượng không đủ hiền lành đâu."

Hạ Hành đi đến nàng bên cạnh, ở nàng má bên trộm một cái hương mới nói: "Bồn vương Kinh Cự tái hiền lương thực đức, kính cẩn nghe theo mệnh tuệ bất quá."

Vươn hai ngón tay đem người mặt đẩy ra một ít, Khúc Kinh Cự nâng cằm cười khê ra tiếng: "Vương gia cần phải nhớ rõ lời này." Nói xong, gấp đối phương trên mặt ý cười tràn đầy, mới giống như ban ân loại ở hắn cằm hôn lên xuống.

Hạ Hành bị hành động này phác thảo đắc tâm ngứa, không phải là không có nữ nhân chủ động hôn môi hắn, chính là hắn có tình cảm thấy được chỉ có trước mặt nữ nhân này động tác tối phác thảo nhân, lập tức thì không nghĩ nhịn nữa, xoay người liền muốn đem nhân ôm vào trong

lòng,ngực.

"Vương gia, phóng con điều người đã trải qua bắt được , thỉnh Vương gia định đoạt."

Hạ Hành chưa bao giờ giống như bây giờ cảm thấy được Tiễn Thường Tín không ánh mắt, hẳn thật sâu hô một hơi, mới đứng thẳng đang ở thượng thủ ngồi xuống, "Tiễn vào."

Khúc Khinh Cự bùng lên thanh hoa râm sủi chén nhỏ che khuất nửa bên mặt gò má, ý cười trong suốt nghiêng đầu nhìn thấy Hạ Hành.

Hạ Hành vừa mới bắt gặp này ánh mắt, trong lòng lại là một dương, thật sâu nhìn nàng một cái, bắt đặc dĩ thờ dài một tiếng, mới không tha đòi tầm mắt.

Đối với Hạ Hành phản ứng rất hài lòng Khúc Khinh Cự điều chỉnh cái đoạn trang tư thế ngồi, quay đầu vừa mới nhìn thấy Tiễn Thường Tín mang theo vài người tiến vào, đi theo mặt sau cùng hai cái mạnh mẽ mẹ áp một cái mặc hồng nhạt váy ngắn tuổi trẻ nữ tử, nhìn tựa hồ có chút quen mắt.

Đám người quý gối trước mặt sau, Khúc Khinh Cự mới nhận ra người kia là ai, nguyên lai là Hạ Hành thông phòng Bạch Chi, Bạch Chi là vì sao ở lại Hạ Hành bên người, nàng không rõ ràng lắm, nhưng là người này từ trước đến nay không có ngọn không khắp tiem, an phận thời gian dài như vậy, chẳng lẽ lại đều là diễn trò? Vốn tưởng có người dùng loại thủ đoạn này mời sủng, xem ra là nàng phỏng chừng sai lầm. Quả nhiên tranh để vị đầu tranh trung, không thể thiếu thám tử tồn tại, ánh mắt của nàng tựa hồ còn chưa đủ lâu dài, việc này đối với nàng mà nói, nhưng thật ra rất tốt giáo huấn.

Nếu nàng là hướng ra phía ngoài truyền lại tin tức, kia đến tốt cùng truyền những thứ gì đâu? Nàng một cái nho nhỏ thông phòng, có thể tiếp xúc đến cái gì?

Hạ Hành dùng che nhẹ nhàng thổi mạnh chén duyên, phát ra có chút chói tai tiếng vang, nhưng chỉ vền vện là như vậy cái động tác, liền đem Bạch Chi sợ tới mức lạnh run.

"Bốn vương nhớ rõ người là hai năm trước xách vi thông phòng , " Hạ Hành thổi một miệng trà mặt, không mừng không giận không nhanh không chậm mở miệng, "Người rót tại bên ngoài con điều bốn vương gọi người kiểm trở về, không bằng làm cho bốn vương thưởng thức thưởng thức kia con điều."

Bạch Chi sắc mặt khê biến, lại dập đầu nói: "Vương gia thứ tội, nô tỳ không biết không thể ở vương phủ phóng con điều, cầu Vương gia thứ tội!"

Không để ý tới của nàng cầu xin, Hạ Hành gấp Minh Hoà đem con điều cảm tiến vào, tiếp nhận con điều nhìn thấy mặt trên đơn giản mỹ nhân đồ, mỹ nhân đồ bên cạnh còn nói ra hai câu thơ.

"Tiễn đi xa chi văn lý, dặt vụ tiêu chi Khinh Cự." Hạ Hành gấp họa lên mỹ nhân đang mặc hoa phục, độc lập ở chỗ cao, hừ nhẹ một tiếng nói: "Hảo một bức họa, hảo một câu thơ."

Khúc Khinh Cự khiêu mi nhìn về phía Bạch Chi, nếu là nàng không có đoán sai, tranh này tựa hồ ở chỉ nàng? "Vương gia. . . ." Bạch Chi biến sắc, "Nô tỳ suy nghĩ không chu toàn, đúng là quên kiêng dè Vương phi tên, cầu Vương phi thứ tội." Nói xong, đối với Khúc Khinh Cự dập đầu ngẩng đầu lên.

Khúc Khinh Cự mặt lộ vẻ khó xử, cắn khóe miệng ba ba nhìn về phía Hạ Hành.

"Người cũng không cần cầu Vương phi, " Hạ Hành cầm trong tay con điều hướng trên bàn gỗ, âm thanh lạnh lùng nói, "Người tới, Bạch Chi mạo phạm Vương phi, đem nàng mang xuống nhốt vào sải phòng."

Rất nhanh có người đem Bạch Chi kéo xuống, Hạ Hành đứng dậy đối Khúc Khinh Cự nói, "Ta còn có một số việc muốn làm, buổi tối chờ ta trở lại cùng nhau dùng bữa tối."

Khúc Khinh Cự gật gật đầu, đem áo choàng cho hẳn trối vào, mắt nhìn trên bàn kia bị lấy được thất linh bát lạc con điều, "Này con điều?"

"Minh Hòa, đem này con điều cảm đốt, " Hạ Hành đối Minh Hoà sau khi nói xong, quay đầu đối Khúc Khinh Cự cười cười, cầm tay nàng nói, "Không cần phải lo lắng."

Cảm giác mình mu bàn tay nhéo nhéo, Khúc Khinh Cự trừng mắt nhìn Hạ Hành liếc mắt một cái, thấy hẳn xoay người đi ra ngoài, mới mở miệng nói: "Đã nhiều ngày thời tiết biến hóa nhanh, Vương gia nếu là xuất môn, nhất định phải chú ý mình thân mình."

Hạ Hành đối với nàng cười cười, mới mang người ra chính viện, hẳn giận tái mặt đối Tiễn Thường Tín nói: "Chú ý đến đã nhiều ngày có ai tới gần sải phòng, những người này ngày sau toàn bộ giữ lại không được."

Tiến Thường Tín gật gật đầu, thấp giọng nói: "Vương gia, Vương Xương Danh đến đây."

"Đi thư phòng, " Hạ Hành sắc mặt hơi trầm xuống, nhớ tới hậu viện này bất tỉnh tâm nữ nhân, khóe miệng lộ ra có chút trào phúng ý cười.

Nhìn thấy Vương Xương Danh, Hạ Hành sắc mặt đã muốn khôi phục như thường, "Bên kia có tin tức gì không?"

"Quay về Vương gia, Thụy vương đã muốn tiến cung cầu kiến hoàng thượng, hần muốn cho Thành vương đi Giang Nam, " Vương Xương Danh trên mặt sắc mặt vui mừng nói, "Xem ra chúng ta kẻ sách thành công."

"Lão Tam từ trước đến nay cảm thấy được so với chúng ta mặt khác ba huynh đệ cao hơn nhất đẳng, lại xem thường lão Tứ, tự nhiên nghĩ muốn chọn cái quả hồng mềm về, " Hạ Hành cười lạnh, "Đem tin tức tiết lộ cho Trữ vương, lấy Trữ vương tính nết, không gây ra chút sự tình như thế nào không làm... thất vọng lão Tam lần này bận việc."

Làm bộ như không có nghe thấy hoàng tử này giữa bí mật, Vương Xương Danh ngược lại nói, "Thuộc Hạ Minh bạch, Thụy vương bên kia còn muốn làm cái gì?"

"Không cần người khác làm cái gì, hần kia tính tình cũng sẽ nháo ra chuyện chuyện, " Hạ Hành thản nhiên nói, "Chúng ta chỉ để ý mắt lạnh nhìn."

Vương Xương Danh nhất thời sâu chấp nhận, thờ dài nói: "Vương gia cao kiến."

Ngày thứ hai, Hoàng Thượng quả nhiên đương triều hạ chỉ ý, mệnh Thành vương cùng hữu thừa ngự 旣 quăng hạ lưu Trường Giang nam tra rõ Thụy vương việc, hơn nữa ban thưởng như trăm đích thân tới kim bài, nghiêm mệnh hai người nhất định phải cẩn thận kiểm chứng, miễn cho có tâm người oan uổng Thụy vương.

Trong lời nói nói bề ngoài sáng tỏ để vương thái độ, một số người trong lòng rõ ràng, lúc này mặc dù Thụy vương không thể vào triều, nhưng vẫn là Hoàng Thượng sủng ái nhất tín nhiệm hoàng tử, khó trách người ta như vậy không có sợ hãi đầu.

Một ngày sau, đẩy lấy khâm sai hàng đầu Hạ Minh Hoà ngự 旣 quăng liền dẫn nhân mã xuất phát, kinh thành mọi người có chút đồng tình này không thể sủng Thành vương, người nào cũng biết hoàng thượng là phải bọn họ đi cái đi ngang qua sân khấu, chính là nếu là bảo vệ Thụy vương, đó là cấp thiên hạ dân chúng để lại cái bao che gian nhân phá hư danh, có thể thấy được hoàng thượng tâm thiên thành bộ đáng gì nữa.

Hạ Kỳ ngồi ở trà lâu thượng, nhìn thấy nhân mã ra khỏi thành, trên mặt lộ ra trào phúng ý cười. Đợi nhân mã rút cuộc nhìn không thấy sau, hần đặt chén trà xuống, đối bên người châm trà người hầu trà nói khẽ: "Trên đường tìm cơ hội động thủ. Tận lực không cần làm bị thương Thành vương."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Đêm khuya không người, sài phòng góc sáng sủa hiện lên một đạo hắc ảnh, người này còn chưa tới gần sài phòng, bỗng nhiên bốn phía xuất hiện vài chớp đèn lung, hần kinh ngạc phóng nhãn nhìn lại, mới nhìn đến chu vi không ít người.

"Tiền gia gia đợi vài ngày, cuối cùng bắt được người này con chuột, " Tiền Thường Tín dẫn theo đèn lồng xuất hiện ở góc tường, hần ghét bỏ mắt nhìn này làm thấp tư cách ăn mặc hạ nhân, giờ lên thủ, "Đem người trói lại, đừng kinh ngạc trong phủ chủ tử nhóm."

Bọn hạ nhân một ủng mà lên, người này còn chưa kịp nói chuyện, liền bị chấn, lấp, bịt miệng, buộc chặt tha đi rồi.

"Không có mắt gì đó, " nói xong, hướng trên mặt đất thối một ngụm, một cước đá văng ra sài phòng đại môn, trên cao nhìn xuống nhìn thấy bị trói ở trong góc thất miệng Bạch Chỉ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Bạch Chỉ cô nương, của ngươi đồng lõa mới vừa rồi đã bị bắt được, không bằng ngươi đi theo hạ tâm sự, là ai cho ngươi tiến phủ?"

Bạch Chỉ vặn vẹo uốn éo trên người dây thừng, chính là dây thừng buộc đặc thật chặt, nằng như thế nào cũng vô pháp tránh ra, liền trừng trừng mắt oán hận nhìn thấy Tiền Thường Tín.

"Đem nàng không cần thận mở, " Tiền Thường Tín từ phía sau nhân thủ thượng lấy ra roi, tại chính mình trong lòng bàn tay vỗ nhẹ nhẹ đánh trúng trên mặt như cũ lộ vẻ âm áp cười, "Bạch Chỉ cô nương, có thể tưởng tượng hảo nói như thế nào?"

"Ta cái gì cũng không biết, " Bạch Chỉ oán hận nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn tới Tiền Thường Tín, "Ta chỉ là muốn phóng con điều, Vương gia oan uổng nô tỳ."

Tiền Thường Tín lười cùng nàng biện giải, chính là không kiên nhẫn nói: "Người nói cùng không nói cũng không có khác biệt, chỉ tiếc trong nhà người già trẻ, còn có kia mới ra đó muối muối. Không bằng cho người cái độc hại Vương gia đắc tội danh, không biết người nhà của người sẽ gặp tội gì?"

"Vô si!" Bạch Chi quay đầu, gắt gao nhìn thấy Tiền Thường Tín, "Người muốn làm cái gì?"

"Người không phải người thứ nhất như vậy khoa ông nội nhân, " Tiền Thường Tín đem roi bỏ ra, trên mặt ý cười càng thêm rõ ràng, đột nhiên trước hết từ từ ở Bạch Chi trên người, "Thường thường như vậy khoa ông nội nhân, lúc này rằng nhanh cũng không tại từ vóc trên người."

Đau đến toàn thân co rút lại, Bạch Chi màu trắng trắng bệch nói: "Nô tỳ là oan uổng."

"Người đã thà rằng buông tha cho người nhà, cũng muốn che chở phía sau chủ tử, ông nội thì không thay người nhà người đau lòng, " Tiền Thường Tín cười tủm tỉm nói, "Không bằng ngày mai liền cho người người nhà đi trước một bước, hy vọng người đi xuống sau nhìn thấy bọn họ, có mặt ngẩng đầu lên."

Bạch Chi đã là nước mắt giàn giụa, nàng băng bó vết thương, nức nở nói: "Là Trữ vương điện hạ làm cho nô tỳ chú ý đến trong phủ việc, chính là nô tỳ thân phận thấp kém, vẫn chưa truyền lại cái gì tin tức đi ra ngoài, trước đó vài ngày Trữ vương điện hạ làm cho nô tỳ tra Vương gia ở trong phủ đãi Vương phi như thế nào, nô tỳ nghĩ đến đó cũng không phải chuyện trọng yếu gì, mới dám truyền tin tức đi ra ngoài." Nàng không sợ chết, lại sợ liên lụy người nhà.

"Nói hưu nói vượn, Trữ vương điện hạ hạng quang minh lỗi lạc người, há có thể cho phép người vu tội!" Tiền Thường Tín trầm giọng nói, "Bực này hồ ngôn loạn ngữ, Vương gia lại như thế nào sẽ tin."

"Là thật, nô tỳ đệ đệ trước đó vài ngày vào Trữ vương phủ người hầu, nô tỳ thật sự không có cách nào khác, mới bị ma quỷ ám ảnh, cầu công công minh giám, nô tỳ thật không có truyền cái gì tin tức đi ra ngoài." Bạch Chi khóc đến quỳ gối Tiền Thường Tín trước mặt.

"Được rồi, ông nội ta cũng không nghe người bực này hồ ngôn loạn ngữ, " Tiền Thường Tín lui về phía sau hai bước, không cho Bạch Chi ôm chân của mình, thần nhiên nói, "Bạch Chi ngày gần đây chết bệnh, làm cho người ta cho nàng trong nhà mang ba mươi lượng bạc." Nói xong, ý bảo người đứng phía sau đem rượu độc cấp Bạch Chi rót hết.

"Tạ vương gia, Tạ công công." Bạch Chi run rẩy thủ ngửa đầu rót nhắm rượu, bất kể như thế nào, ít nhất Vương gia là buông tha người nhà của hắn.

Tiền Thường Tín ra sài phòng, đem trong tay roi quăng ra, tiếp nhận tiểu thái giám truyền đạt khăn sát thủ, "Dem người rất ần dẫu, tốt xấu hầu hạ quá Vương gia một hồi. Người này không thể chính mình muốn chết, bội tín vứt bỏ chủ người, sao có thể có cái gì kết cục tốt." Nói xong, cũng không quay đầu lại đích bỏ đi.

Thông phòng Bạch Chi đã chết, người trong phủ nhưng không có bao nhiêu người đi quan tâm, bởi vì mọi người đều biết, Bạch Chi là chết bất đắc kỳ tử, này chết bất đắc kỳ tử nhân thường không thể...nhất tò mò.

Khúc Khinh Cự nghe thế cái tin tức, đang ở cất bỏ một chậu tân đưa tới bồn cảnh, nàng nghe xong Hoàng Dương trong lời nói, buông cây kéo nói: "Nhân nếu không có, dĩ vãng chuyện tình liền không cần nhắc lại, làm cho người ta cho nàng trong nhà tặng vài thứ, coi như là Vương gia đối với nàng ân điển." Nếu Hạ Hành nói trắng ra chỉ là chết bệnh, như vậy nàng sẽ làm ra phần này mặt mũi chuyện.

Như Ngân Liễu nhanh như vậy nói mau ngữ, lúc này cũng nói không ra nói cái gì, đãi Hoàng Dương sau khi rời khỏi đây, nàng chỉ là có chút bất an mở miệng: "Nhân cứ như vậy không có."

"Này làm xuống nhân, khả không chấp nhận được chán chừ, " Mộc Cận cất kỹ Khúc Khinh Cự phóng tới trên bàn kéo, miễn cho Khúc Khinh Cự đợi lát nữa không cẩn thận làm bị thương rãnh tay, "Nàng hiện giờ có thể như vậy, coi như là Vương gia mềm lòng." Loại sự tình này, đừng nói là một cái mạng, chính là liên lụy tộc nhân cũng là có thể.

Ngân Liễu nghe xong lời này thật không có cãi lại, đối với nàng mà nói, mỗi ngày cần phải làm là hầu hạ hảo Vương phi, chuyện khác không cần phải nàng đến nghĩ muốn, nàng cũng muốn không được nhiều như vậy.

Khúc Khinh Cự một tay nâng cằm lên, trầm nhàm chán nài nhìn ngoài cửa sổ, loại này không có máy tính không có di động ngày, thật là có chút nhàm chán, nàng ngáp một cái, lười biếng nói: "Mộc Cận, thay ta tìm chút thoại bản truyện ký."

Mộc Cận khom người lui xuống, bất quá chẳng được bao lâu, thoại bản không có đợi cho, Khúc Khinh Cự trước đợi cho hé ra miếu vòi hoa sen kim thiệp mời.

"Tần An trưởng công chúa?" Khúc Khinh Cự lật xem lấy trong tay thiệp mời, ngày tết thượng nhưng thật ra có mấy người công chúa quận chúa ngồi ở một khác bàn, nhưng là này Tần An công chúa nàng nhưng không có gặp qua. Nếu nàng trí nhớ không có làm lỗi trong lời nói, Tần An công chúa nãi khánh đức đế trưởng nữ, mẹ đẻ mặc dù mất sớm, nhưng lại ghi tạc hoàng hậu dưới mặt, lại bị hoàng đế phong làm trưởng công chúa, ở nữ quyền trung địa vị không thấp. Chính là nàng từ gả cho cấp Bắc Lộc Bá sau liền ở tại Kinh Châu, rất ít quay về kinh.

Nghe đồn Bắc Lộc Bá cùng Tấn An trưởng công chúa thập phần ân ái, đã muốn dục có một đứa con một nữ, làm cho trong triều không ít nữ quyền cực kỳ hâm mộ, thậm chí là không ít người trong mắt mô phạm vợ chồng. Chính là nàng làm sao lại quay về kinh, còn tại không năm không lẽ khi thiết loại này cái gọi là phần thưởng bức tranh yên?

Nàng xem thấy bài post thượng xinh đẹp trăm hoa chữ nhỏ, đưa đến vương phủ bài post hẳn là Tấn An trưởng công chúa thân thủ viết, cái gọi là tự nêu như nhân, vị này Tấn An trưởng công chúa hẳn là cái thập phần có tài chuyện nữ nhân.

Thân thủ tá một phong giấy báo nhận tiền, Khúc Kinh Cự đãi mực làm sau mới khép lại giấy báo nhận tiền, đưa cho bên cạnh thị mực Kim Trần nói: "Làm cho người ta cấp trưởng công chúa quý phủ đưa đi."

Buổi tối, Hạ Hành tới rồi chính viện, hai người cùng nhau sử dụng hết bữa tối sau, Khúc Kinh Cự liền nhắc lên việc này.

Hạ Hành cùng mình vị tỷ tỷ này tuy rằng không thân cận, nhưng là về trong kinh một việc vẫn có nghe nói: "Hai ngày tiền trưởng công chúa liền đã muốn trở về kinh, người cùng nàng mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng là nếu thiệp mời đã muốn đưa đến, người liền đi đi."

Khúc Kinh Cự đem một ly tiêu thực trà đưa cho hắn, "Ta đã muốn trở về bài post, chính là phần thưởng bức tranh yên ở ba ngày sau, từ nay trở đi đó là tết Nguyên Tiêu, ta đối trưởng công chúa định ngày có chút ngoài ý muốn thôi." Gặp Hạ Hành tiếp chén trà, nhân cơ hội sờ sờ tay của mình, nàng mỉm cười trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, "Không biết Bắc Lộc Bá có thể có cùng nhau quay về kinh?"

Hạ Hành lắc lắc đầu, "Cũng không phải từng nghe nói, chính là nghe nói trưởng công chúa mang theo hai nữ đã trở lại."

Khúc Kinh Cự cảm thấy được, trong chuyện này nhất định có chuyện gì phát sinh, trưởng công chúa ở trên nguyên lễ tiền trở về kinh, chỉ dẫn theo đứa nhỏ nhưng không có mang Phò mã, lúc này trong kinh lại không có đại sự, làm gì đi được lo lắng như vậy?

Chẳng lẽ nói vị này Bắc Lộc Bá làm cái gì thực xin lỗi trưởng công chúa chuyện tình? Bởi vì này trên thế giới, thường thường được người xưng là mô phạm vợ chồng luôn hội rơi vòng trang sức, vậy đại khái chính là cái gọi là tú ân ái bị chết mau.

Nếu sự thật thật sự là như thế, kia trưởng công chúa lúc này hồi cung, cũng có chút ý tứ.

"Không cần nghĩ muốn nhiều lắm," Hạ Hành đem chén trà buông, thân thủ ở Khúc Kinh Cự chớp mũi vuốt một cái, "Trưởng công chúa là tỷ ta muội trung tôn quý nhất công chúa, ai dám mạo phạm nàng."

Khúc Kinh Cự nhất thời hiểu được trong lời nói hàm nghĩa, nếu Bắc Lộc Bá thực làm thực xin lỗi trưởng công chúa chuyện, nếu là trưởng công chúa khí bất quá tìm hắn phiền toái, chỉ sợ vị này Bắc Lộc Bá hội chịu không nổi. Nàng xem mắt Hạ Hành, lời này mặc dù có không quan tâm tỷ muội chi ngại, nhưng cũng là thật sự đại lời nói thật.

"Vương gia nói đúng," Khúc Kinh Cự cười cười, "Là ta nghĩ đến nhiều lắm."

"Ân, một khi đã như vậy, không bằng ngắm lại chuyện giữa chúng ta," Hạ Hành cúi người ở nàng bên tai nhẹ nhàng khẽ cắn, "Tỷ như chúng ta lúc này nên chuẩn bị ngủ?" Nói xong, đem nàng tóc đen giữa cái trăm cài đầu vừa kéo, nhất thời đen thui tóc đen trút xuống xuống.

Khúc Kinh Cự mỉm cười nhìn thấy hắn, thở khí như lan, "Vương gia lại đang nghĩ muốn cái gì?"

Hạ Hành lại cảm thấy được này ánh mắt quả nhiên là mị nhãn như tơ, hắn ngồi chỗ cuối đem người bế lên, "Ta đang suy nghĩ gì, Kinh Cự chờ một chút liền đã biết."

Khúc Kinh Cự nằm ở lòng ngực của hắn cười lên tiếng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Kinh Cự từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy dưới giường rơi rụng quần áo, lại mắt nhìn ở trước gương mặc quần áo Hạ Hành, dày lần thứ hai lùi về trong chăn.

Nhìn thấy nàng tỉnh, Hạ Hành nói: "Hôm nay thượng nguyên tết hoa đăng, ta mang người xuất phủ ngồi xe ngựa chuyển vừa chuyển."

"Vương gia nhưng muốn nói nói giữ lời," Khúc Kinh Cự nghe vậy trở mình thân, một tay nâng đầu nằm nghiêng xem Hạ Hành, "Vậy người sớm đi trở về, ta chờ người."

"Chắc chắn sớm trở về," Hạ Hành đi đến bên giường, cúi người ở môi nàng thơm hương sau, mới đứng thẳng thân nói, "Ta đi vào triều, người nếu là vậy, sẽ thấy ngủ một lát." Nói xong, ánh mắt tối đảo qua Khúc Kinh Cự xương quai xanh thượng vết đỏ.

Đem chăn kéo đến cằm chỗ, Khúc Kinh Cự chỉ chỉ bên ngoài, hừ một tiếng: "Vương gia nhanh đi vào triều đem, thiệp còn vậy, sẽ không tiễn." Nói xong, một cái xoay người, đem gối để lại cho Hạ Hành.

Hạ Hành cười lắc lắc đầu, tâm tình rất tốt ra cửa.

Khúc Kinh Cự lại ngủ gần một canh giờ, mới lười biếng rời giường, bình tĩnh nhìn thấy bọn nha hoàn thu thập sự cầy ở dưới quần áo, nàng ngồi ở

trước gương miếu lông mày nói: "Kim Trản, làm cho người ta hỏi thăm hỏi thăm trường công chúa chuyện."

Kim Trản phúc phúc thân, không tiếng động lui ra ngoài.

Trầm mặc nhìn thấy trong kính nữ nhân sau một lúc lâu, Khúc Kinh Cự giờ giờ lên khoe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Trường công chúa đến đột nhiên quay về kinh, quả nhiên như Khúc Kinh Cự đoán trước vậy, trung gian đã xảy ra một sự tình. Kỳ thật cũng không phải cái gì ngoài ý muốn chuyện, đơn giản là từ trước đến nay là nam nhân tốt Bắc Lộc Bá đột nhiên coi trọng một cái tiểu quan gia nữ nhân, thậm chí đem người tiếp trở về trong phủ. Trường công chúa là người ra sao, cũng không cùng hấn tranh cãi ầm ĩ, trực tiếp làm cho người ta đem cái này nữ nhân đưa về nhà, ai ngờ Bắc Lộc Bá đúng là tức giận đến đem người an làm ngoại thất.

Trường công chúa biết được việc này sau, mang người tạp Bắc Lộc Bá bên ngoài phòng ở sau, liền dẫn nữ nhân quay về kinh, về phần Bắc Lộc Bá như thế nào, trường công chúa đúng là hoàn toàn mặc kệ.

Khúc Kinh Cự nghe xong sự tình trải qua, cảm khái nói: "Cái gọi là vợ chồng tình thâm, cũng bất quá như thế thôi." Trường công chúa có thể có như vậy quyết đoán, nguyên nhân rất lớn ở chỗ nàng là hoàng đế nữ nhân, là sinh ra tôn quý trường công chúa, nếu là mặt khác nữ tử gặp được chuyện như vậy, cứ như vậy vừa đi biết, lại có ai thay nàng lấy lại công đạo?

Kim Trản đem sự tình từ đầu đến cuối sau khi nói xong, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ còn nghe nói việc này đã muốn làm cho Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đã biết, Hoàng Thượng hết sức tức giận, đã muốn tuyên chỉ làm cho Bắc Lộc Bá vào kinh."

Bắc Lộc Bá nam nhân như vậy, cũng không phải chân chính thâm tình, hấn chính là trở ngại trường công chúa thân phận vừa rồi không có gặp được động tâm nữ nhân, hiện giờ gặp tuổi trẻ thủy nộn cô nương, liền đã quên vợ cả, đã quên nữ nhân, cũng đã quên thân phận của mình. Kỳ thật nam nhân như vậy, cùng này hát hoa ngắt cỏ nam nhân, lại có cái gì rõ ràng đâu?

Hạ Hành hạ hướng về sau, sắc mặt có chút không tốt, ra mời hấn cũng biết trường công chúa quý phủ chuyện đã xảy ra.

"Từ nay trở đi đi trường công chúa phủ, ngại nhiều bồi bồi nàng." Hạ Hành nói đến đây, thở dài, "Này Bắc Lộc Bá thật sự là rất kỳ cục."

Khúc Kinh Cự nghe vậy làm bộ như không biết: "Làm sao vậy?"

Hạ Hành dùng một khắc, mới nói: "Hấn cô phụ trường công chúa một mảnh tâm ý, phụ hoàng đã muốn giận dữ triệu hấn quay về kinh."

Biết hấn không nghĩ nói tí mĩ loại chuyện này, Khúc Kinh Cự cười nói: "Thời gian cũng không sớm, chúng ta dùng bữa tối đi."

Hạ Hành hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, gật đầu nói: "Là không còn sớm, sử dụng hết thiện ta dẫn người đi xem hoa đăng." Trong lòng của hấn còn băn khoăn việc này, cũng không muốn lấy người khác chuyện đến ảnh hưởng giữa hai người cảm xúc, nhân tiện nói, "Buổi tối nhiều người, ta làm cho người ta cho người chuẩn bị mũ sa, đi ra ngoài đi một chút cũng tốt."

Khúc Kinh Cự lộ ra một cái cười: "Chúng ta đây mau chút dùng, ta còn muốn đi đổi thân xiêm y đâu." Trên người nàng cái này mặc dù xinh đẹp, nhưng là dất địa vậy, xuất môn sẽ không thật thích hợp.

Biết nàng nghĩ ra môn, Hạ Hành cười nói: "Hào." Liền xoay người rửa tay, chuẩn bị dùng bữa.

Hàng hóa trước hết lên một ít bát nguyên tiêu, Khúc Kinh Cự dùng bán bát, lại tùy ý ăn vài thứ, liền bắt đầu súc miệng trở lại đường ngay, chờ Hạ Hành đặt hạ chiếc đĩa, nàng liền đứng dậy đi nội thất thay quần áo.

Bưng một ly tiêu thực trà, Hạ Hành trên mặt ý cười dày đặc vài phần, nhìn thấy bên ngoài đã muốn dần dần tối xuống sắc trời, Hạ Hành phân phó Tiễn Thường Tín dẫn người đi bộ xe ngựa.

Khúc Kinh Cự thay đổi một thân thúy màu đại lung váy ngắn, cài đầu dài phát cũng oản thành dọa uy búi tóc, đi tới gặp Hạ Hành ngồi ở bên cạnh uống trà, liền tiến lên phía trước nói: "Vương gia cảm thấy được như ta vậy như thế nào?"

Hạ Hành thấy nàng một thân thúy non đại lung váy ngắn, cùng ngày thường dày bất đồng, như vậy nàng hơn vài phần cô gái xinh đẹp, giống như là non nót nụ hoa, vừa bầm có thể nổi trên mặt nước.

"Tốt lắm, " Hạ Hành tiến lên dắt tay nàng, đi thôi, lúc này cũng sắp phải bắt đầu rồi."

Không ở trên xe ngựa ngồi trong chốc lát, liền phát hiện trên đường phố thanh âm càng ngày càng nhiều, giống như tiến nhập đám người dày đặc chỗ, bắt quả nhưng thật ra không có ai ngăn chặn xe ngựa. Bọn họ hiện giờ ngồi đích xe ngựa mặc dù không có vương phủ dấu hiệu, nhưng là có thể ngồi được nâng song tuần mã xe nhân, thân phận lại như thế nào hội thấp?

Xe ngựa lại đi trước trong chốc lát sau, liền ngừng lại, Hạ Hành đem mũ sa đưa cho Khúc Khinh Cự, "Nhanh đến bờ sông, theo ta xuống xe." Nói xong, trước xuống xe ngựa, đối với nàng đưa tay ra.

Khúc Khinh Cự bắt tay giao cho hắn, tùy ý hắn đem mình phù xuống xe ngựa, mũ sa không biết từ cái gì chế thành, tuy rằng xem bên ngoài gì đó giống như cách một tầng loăng vù, nhưng vẫn là có thể thấy rõ mấy thứ này. Thủ bị Hạ Hành dắt, khép tại đối phương rộng thùng thình trong tay áo, có như vậy điểm mỗi tình đầu nam nữ đi ra tản bộ cảm giác, bắt quả Khúc Khinh Cự trong lòng rất rõ ràng, nàng không phải ngây thơ tiểu nữ sinh, đối phương cũng không phải còn tại mỗi tình đầu tiểu thiếu niên.

Lúc này bờ sông hai bên đã muốn treo đầy xinh đẹp đèn, còn có một chút than chủ lộ về không ít đèn làm cho người ta hoa chút tiền bạc đoán đồ chữ, đoán đối người có thượng nguyên đèn đưa tiền.

Phía sau hai người đi theo thường phục thái giám cùng thị vệ, nhưng thật ra không để cho nhân gạt ra hai người, theo hồi hả trong đám người đi qua, Khúc Khinh Cự thấy có người cầm đèn đến bờ sông để cho chạy, cũng nhìn đến một ít tiểu hải tử dẫn theo động vật đèn chạy tới chạy lui, này trong nháy mắt, nàng tâm tình trở nên tốt lắm.

"Cái gì vậy tổng nói muốn tới, còn chưa có không có chân chính đến quá?"

"Phong?"

"Vân?"

Khúc Khinh Cự nghe thế đoạn nói chuyện, nhìn không được cười lên tiếng. Hạ Hành thấy nàng cười đến vui vẻ, nhân tiện nói, "Như thế nào, Khinh Cự biết?"

Này đặt ở nàng kiếp trước, chính là học sinh tiểu học nghỉ đông sách bài tập thượng cân não đột nhiên thay đổi vấn đề.

"Ta đương nhiên biết, " nàng quay đầu lại mắt nhìn còn tại say mê nhân, "Là ngày mai."

Nghe thế cái đáp án, Hạ Hành nhìn không được giơ giơ lên khoe miệng, "Xác thực là ngày mai." Phía sau hắn lôi kéo mũ sa, làm cho Khúc Khinh Cự mang đặc càng kín chút sau, mới nói, "Khinh Cự rất trí tuệ." Nói xong, lôi kéo nàng đến một cái sạp tiền.

"Thích na một chiếc?" Hắn chỉ chỉ lộ về này đèn.

Khúc Khinh Cự thuận mắt nhìn lại, chỉ vào nguyệt thỏ đèn nói: "Cái kia con thỏ thật đáng yêu."

Hạ Hành ý bảo than chủ đem nguyệt thỏ đèn bắt, xem xét trên đèn lộ về bài tử, nguyên lai là một bộ câu đối về trên, yêu cầu đối ra về dưới.

Tiền Thường Tín thấy thế, vội bỏ tiền cấp than chủ, làm cho chủ tử nhà mình có thể đối này câu đối.

"Thỏ hồn ngay cả ngân hải. . . ." Khúc Khinh Cự đọc lên này về trên, nàng đối này không am hiểu, cũng không biết Hạ Hành có thể hay không đối ra, liền chuẩn bị xem mặt khác lộ về thượng nguyên đèn.

"Ngao son tiếp từ vì." Ai ngờ Khúc Khinh Cự còn không có thấy rõ ràng gần nhất thượng nguyên trên đèn lộ về cái gì, chợt nghe đến Hạ Hành tiếp ra về dưới, nàng nhũn mày, lập tức cười nói: "Thật là lợi hại."

"Bất quá là cái đơn giản rất đúng liền thôi, " Hạ Hành theo than chủ trên tay tiếp nhận nguyệt thỏ đèn, đưa đến Khúc Khinh Cự trước mặt, "Cho người."

Tiếp nhận này chụp đèn, Khúc Khinh Cự nhắc tới nhìn kỹ vài lần, mới nói: "Cảm ơn Vương gia."

Gặp Khúc Khinh Cự thích này chụp đèn, Hạ Hành trên mặt ý cười cũng càng thêm rõ ràng, chính là ở đi ra vài bước sau, trên mặt cười tắt nhiên không thể tự nhiên.

Bởi vì hắn nhìn đến, Hạ Uyên chính hướng bên này đi tới, bên người còn đi theo một nữ nhân, chính là đội mũ sa, làm cho người ta thấy không rõ diện mạo.

Hiển nhiên đối diện Hạ Uyên cũng nhìn thấy hắn, huynh đệ hai người dưới chân giai một chút sau, mới hướng đối phương đến gần.

"Nhị ca." Hạ Uyên tầm mắt quét hạ Hạ Hành bên người, thu hồi tầm mắt nói: "Nhị ca hôm nay thật hăng hái."

"Tam đệ đồng dạng như thế," Hạ Hành lơ đãng hướng bên cạnh sườn sườn, vừa vặn đem Khúc Khinh Cự nửa người đều che ở tại phía sau mình.

"Gặp qua Đao vương, Đao vương phi." Vừa lúc đó, Hạ Uyên bên người nữ tử mở miệng.

Khúc Khinh Cự giấu ở mũ sa sau đích lông mi nhú nhú, nâng dừng một chút mới nói: "Tam muội?"

Khúc Ước Tổ như thế nào hội cùng Hạ Uyên đi cùng một chỗ, Xương Đức công phủ nhân đây là muốn làm cái gì? !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: con ngựa này chương thời điểm, đầu óc cơ hồ là tương hồ trạng, ngày mai nhiều càng điểm, mọi người thứ lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Khúc Khinh Cự cảm giác mình có chút không rõ trước mắt tình huống này, thời đại này đối nữ tử mặc dù không giống tiền triều vậy khắc nghiệt, nhưng là Khúc Ước Tổ một cái mới vừa cập kê nữ tử, cứ như vậy tùy đã có vợ cả Vương gia đi ở trên đường cái, có phải hay không chẳng phải thỏa đáng?

Mắt nhìn đối phương đối mũ sa, loáng thoáng thấy không rõ dung mạo, lại càng thêm làm cho người mơ màng. Nàng lười trông nom Xương Đức công phủ này việc sự, cuối cùng là một không có nhiều lời nói.

"Là muội muội ta," Khúc Ước Tổ thanh âm trước sau như một ngọt, thậm chí còn nhiều hơn một ti nhu hòa, nàng đối Khúc Khinh Cự hơi hơi một cái quỳ gối, "Chưa từng nghĩ sẽ ở nơi này gặp được tỷ tỷ."

Nguyên bản còn gọi chính mình Đao vương phi, chính mình một câu Tam muội nói ra, đối phương liền đi theo sửa lại xưng hô, trong ngôn ngữ nửa phần không thấy đối Khúc Khinh Cự cùng Xương Đức công phủ trong lúc đó ác tha có cái gì bất mãn, giống như Khúc Khinh Cự chính là tỷ tỷ của nàng loại.

"Như thế ngày hội, liền đi ra đi một chút," Khúc Khinh Cự không có tâm tư làm trò hai vị Vương gia cùng một cái không quen nhiều nữ nhân nói, thân nhiên mở như vậy khẩu, liền không thêm nói (nhắc) lại.

Khúc Ước Tổ nhìn ra nàng không nghĩ nhiều lời, tùy ý ứng với một câu, liền cũng không tái mở miệng, hiển nhiên là cái cực biết tiến thoái nữ tử, lần này hành động thật ra khiến Khúc Khinh Cự cảm thấy được, Lương thị có thể nuôi ra như vậy nữ nhi, cũng là xem như cái kỳ tích.

Bốn người giữa nhất thời an tĩnh lại, ai cũng không có mở miệng nói chuyện, đột nhiên, phía chân trời nổ tung một đóa sáng lạn lửa khói. Khúc Khinh Cự ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy lửa khói tản ra khi loá mắt, bên tai còn có thể nghe được không ít người tiếng hoan hô.

Khúc Ước Tổ cũng đi theo ngẩng đầu, lại chỉ nhìn đến pháo hoa biến mất âm đạm, nàng không lòng dạ nào đang nhìn, cúi đầu nhìn về phía bên người Thụy vương, đối phương tuấn mỹ dung mạo làm cho nàng hơi hơi đỏ mặt gò má.

"Đệ đệ có chiến thuyền thuyền hoa ở bờ sông, không bằng Nhị ca cùng Nhị tẩu cùng nhau đến thuyền hoa thượng phần thưởng hà đền," Hạ Uyên bình tĩnh nói, "Nghe nói đêm nay hội châm ngòi hơn nửa canh giờ lửa khói, ở thuyền hoa thượng xem cũng sẽ không quá mức tranh cãi ầm ĩ, Nhị ca cũng không nên ghét bỏ đệ đệ thuyền hoa đơn sơ." Nói xong, trên mặt lộ ra một tia mang theo ngạo khí ý cười.

Nghe được đối phương đề cập thuyền hoa, Hạ Hành biết này chiến thuyền thuyền hoa là phụ hoàng đặc biệt mệnh công bộ nhân cấp lão Tam làm, hẳn mặc dù không có đi lên quá, nhưng là cũng nghe người khác nói quá, này chiến thuyền bức tranh điêu lan bức tranh đồng, cực kỳ tinh mỹ. Nếu đối phương cố ý khoe khoang, hẳn cũng không nên trực tiếp cự tuyệt.

"Như thế rất tốt, Nhị ca còn không có cơ hội đi xem xét đệ đệ thuyền hoa, khó được đêm nay xảo ngộ thượng, cần phải quấy rầy một phen," nói xong, xoay người dắt Khúc Khinh Cự thủ, cười yếu ớt nói: "Trên sông ngắm đèn, cũng là đặc sắc."

Khúc Khinh Cự ngón trở gãi gãi lòng bàn tay của hắn, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hạ Uyên nhìn hai người một bộ ân ái bộ dáng, có chút nị oai bắt tay vác tại phía sau, dời đi tầm mắt.

Bên cạnh Khúc Ước Tổ nhưng có chút cảm khái, đại tỷ như vậy chất phác tính tình nhân, nhưng lại cũng phải Đao vương tình nghĩa, thậm chí ngay cả tính tình cũng so với ngày xưa cường thế không ít, có thể thấy được Đao vương đối với nàng ảnh hưởng có nhiều hơn. Trong lòng dâng

lên một cỗ cực kỳ hâm mộ loại tình cảm, có chút toan lại có chút khổ.

Xương Đức công phu đã muốn ngày càng lụn bại, cho nên mới muốn cho nàng tiến Thụy vương phủ, mặc dù hiện tại không làm được chánh phi, nhưng là đãi Thụy vương đăng cơ sau, nàng ít nhất có thể làm hoàng phi, nếu sinh hạ đứa con, có lẽ có lớn hơn nữa phúc khí ở phía sau đầu.

Rõ ràng chính mình sớm đã nhận đi như vậy đường, nhưng khi nhìn đến lớn tả có thể cùng Đoan vương cùng nhau đi cùng một chỗ, trong nội tâm nàng vẫn là khó chịu.

Thiên hạ người nào nữ tử không nghĩ xuất giá là lúc mũ phượng khăn quàng vai, làm gì mặc kia lục thất lưng váy trở thành nam nhân khác thiếp thị, mà người nam nhân kia chính mình vẫn không thể xưng hô hần là phu quân.

Hai bên thị vệ rất nhanh gạt mở đám người chung quanh, cấp chủ tử lưu lại cũng đủ hành tẩu không gian, Khúc Kinh Cur cùng Hạ Hành đi ở phía trước, rất có điểm đại nhân vật xuất hành, nhân tạp nhân đẳng lảng tránh cảm giác.

Hai bên đường có người buôn bán ăn vặt, cái gì nguyên tiêu, ma hoàn, ma đường linh tinh, hấp dẫn không ít người đi mua, nàng thậm chí nhìn đến một cái mập mạp tiểu hài tử bụng một chén nóng hằm hạp chi ma hồ, ăn mùi ngon.

Như vậy tươi sống trường hợp, làm cho nàng lộ ra ý cười, chỉ vào một cái bán 糰 cao tiểu quán, đối Hạ Hành nói: "Vương gia, kia 糰 ba mặt trên dính chỉ ma hoa sinh toái, nhìn rất có ý tứ."

Hạ Hành mắt nhìn kia không chớp mắt sạp, bán đồ vật này nọ chính là một đôi bình thường vợ chồng, hai người đã muốn qua tuổi sáu mươi, nhưng là nhìn thập phần tinh thần.

"Bên ngoài gì đó không lớn sạch sẽ, người không thể ăn nhiều, " nói xong, ý bảo Tiễn Thường Tín đi mua.

Tiến Thường Tín vội đi đến tiểu quán tiền, cho một phen đồng tử cấp than chủ, ngay cả bát chước đều ra mua, hần cẩn thận bụng 糰 cao đi đến Hạ Hành trước mặt, "Vương gia, nô tài làm cho bọn họ nhiều hơn chút hoa sinh toái."

Hạ Hành gật đầu, tiếp nhận bát trước ném một ngum, hương vị tuy là bình thường, nhưng quả thật phải nhiều mấy phần thú vị, hần cảm chén đưa về phía Khúc Kinh Cur, "Ừ, buổi tối tiêu chảy cũng không nên oán ta."

"Mới không như vậy yếu ớt, " Khúc Kinh Cur không đi tiếp bát, ngược lại vươn tay trái cầm lấy thìa ăn 糰 cao, tay phải hơi hơi nhấc lên mũ sa tuyến đầu cái khăn che mặt, nghiêm nhiên đem Hạ Hành coi là hầu hạ người của nàng.

Tiến Thường Tín gặp hai vị chủ tử càng chạy càng chậm, yên lặng cúi đầu, hần cũng không có nhìn đến Vương gia thích thú bộ dáng.

Mấy khối 糰 cao hạ đồ, Khúc Kinh Cur buông thìa, lấy ra khăn tay chùi miệng sừng nói: "Hương vị cũng không tệ lắm, bên ta mới nhìn thấy có người bán đậu hủ nạo, đáng tiếc dọc theo đường ăn thật sự bất nhả."

"Làm cho trong phủ đầu bếp làm cho người đó là, " Hạ Hành cảm chén ném cho Tiễn Thường Tín, sát thủ nói, "Này đó đồ chơi nhỏ tuy chỉ là thường cái tiền, nhưng vẫn là nên làm tinh tế chút."

Khúc Kinh Cur ngoan ngoãn gật đầu, một bộ Vương gia ngài nói đúng, ta tất cả nghe theo người bộ dáng.

Đi theo hai người phía sau Hạ Uyên một đường trầm mặc, mới vừa rồi nhìn đến Hạ Hành cấp khúc thị đoàn bát, hần nhưng thật ra có chút ngoài ý muốn, bọn họ những hoàng tử này long tôn, chưa từng hầu hạ hơn người. Này khúc thị nhưng thật ra có bản lĩnh, có thể làm cho Nhị ca ngay cả hầu hạ nhân chuyện tình cũng làm đắc như vậy vui.

Khó trách mẫu phi sẽ nói nàng dụ dỗ, có thể đem lão Nhị phác thảo đắc năm mê ba đạo, có thể thấy được thủ đoạn bất phàm.

Người ta nói cưới vợ thú hiền, lão Nhị cưới như vậy cái vợ cả, chỉ sợ không thể rất bớt lo. Nghĩ vậy, hần ngẩng đầu nhìn mắt hai người bóng lưng, nữ nhân như vậy làm một cái mỹ thiếp nhưng thật ra tốt lắm.

Bọn họ đi rồi không đến một phút đồng hồ, liền đi tới thuyền hoa biên, này bến tàu con dừng lại Hạ Uyên một con thuyền thuyền hoa, thậm chí có thị vệ khán hộ, những thứ khác thuyền hoa đều đình đắc rất xa, hiển nhiên là không dám có nửa điểm va chạm.

Hạ Uyên không nhìn liên can cho hần hành lễ thị vệ, dẫn Hạ Hành vợ chồng lên thuyền, hần một bên mang người đi đến bên trong đi, một bên nói: "Tranh này phảng có hai tầng, chúng ta đi mặt trên."

Khúc Kinh Cur phát hiện ngay cả thang lầu trên lan can cũng điêu khắc một vài bức tranh sơn thủy, dưới chân thang lầu là do tốt nhất gỗ lim chế thành, giẫm lên đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ như là dẫm nát đất bằng phẳng thượng loại vững vàng.

Hạ Hành đi ở phía trước, cẩn thận lôi kéo Khúc Kinh Cur thủ hướng lên trên đi, đợi cho trên lầu, mới buông nàng ra thủ.

Thuyền hoa lý cửa sổ mở ra, gần cửa sổ xiêm áo một bộ cái bàn, Hạ Uyên dẫn hai người ngồi xuống, mình cũng ở một bên ngồi, mới đứng còn

đứng Khúc Ước Tổ nói: "Khúc Tam tiểu thư cũng mời ngồi." Hấn biết Xương Đức Hầu phù có chủ ý, hấn đối này Tam tiểu thư cũng không có nhiều ít hứng thú, chính là hấn nếu là nạp Đoan vương phi muội muội làm thiếp, không biết lão Nhị sắc mặt như thế nào?

Hấn thật là tốt Nhị ca không phải đối Vương phi thâm tình một mảnh sao, nghĩ đến định sẽ không bởi vậy sự giận lây sang nàng.

Khúc Khinh Cự gần cửa sổ mà ngồi, nhìn thấy hà diện cơ hồ bị hai bờ sông nguyên tiêu ánh đèn hồng, liền lấy tay nâng cằm lên ngắm cảnh, thỉnh thoảng còn có hoa sen đèn thổi qua, trên nhụy hoa ngọn nến mình mình ám ám, nhưng thật ra ở trong bóng đêm có loại khác loại mỹ.

"Đêm lạnh khách đến trà đương rượu, trúc lô súp phí hóa sơ hồng." Hạ Uyên nâng chung trà lên, "Nhị ca Nhị tẩu, không bằng nếm thử trên thuyền này trà?"

Khúc Khinh Cự nghe nói như thế, đã cảm thấy Thụy vương đây là vợ chồng, đều có làm cho người ta nhấm nháp lá trà ham, giống nàng loại này đối trà đạo không có gì nghiên cứu nhân, không...nhất bình tĩnh đúng là nghe loại vấn đề này. Nhắc lên cái khăn che mặt, lộ ra trắng nõn cằm, Khúc Khinh Cự cười mát nhẹ một ngụm, sau đó buông cái khăn che mặt, tư thái tao nhã đem cái chén thả lại mặt bàn.

"Thanh u thanh nhã, gấn bó lưu hương," Hạ Hành đặt chén trà xuống, cười nói, "Tam đệ ngày rất thanh thoi, Nhị ca ta có thể tìm ra không được như vậy thứ tốt."

"Gần đây không cần vào triều, tự nhiên tại đây vài thứ thượng tổn nhiều chút tâm tư," Hạ Uyên tựa tiểu phi tiểu nói, "Nhị ca sự vụ bận rộn, nói đó có tâm tư đặt ở này đó tục vật thượng."

Gặp đối phương nhắc tới triều đình là lúc, Hạ Hành nghiêng đầu mắt nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn thấy Hạ Uyên nói, "Tam đệ nói đùa, phụ hoàng bắt quá là nhất thời đang giận trên đầu, đãi Tử đệ điều tra rõ chân tướng sau, Tam đệ chỉ sợ cũng muốn bận về việc.. Triều đình việc."

"Hy vọng Tử đệ có thể sớm đi quay về kinh, rửa sạch đệ đệ của ta oan khuất," Hạ Uyên giống như bắt đắc dĩ thở dài một thân, ngược lại đối bên cạnh trầm mặc Khúc Ước Tổ nói, "Nghe nói Tam tiểu thư tài đánh đàn phi thường, không biết tiểu vương có thể có vinh hạnh nhất phẩm?"

Khúc Ước Tổ dưới khăn che mặt sắc mặt cứng đờ, hơi hơi dưng hạ xuống, thả tay xuống lý chén trà, ngữ mang ý cười nói: "Kém cỏi khúc một thủ, mong rằng chư vị không cần chê cười." Nói xong, liền đứng dậy đi đến cầm tiền ngồi xuống, một giây cầm dây cung liền phát ra leng keng thanh.

Hạ Hành trên mặt ý cười không thay đổi, trong lòng đối Xương Đức công phù người trên càng thêm chướng mắt, hiện giờ Khinh Cự là Đoan vương phi, Khúc Ước Tổ làm muội muội của nàng, đúng là cam vị Thụy vương hiền khúc, một cái công gia quý phù đích nữ, đúng là muốn lên vội vàng đi làm thiếp thị, thật không hiểu buộc là Khinh Cự mặt, vẫn là Xương Đức công phù mặt tiền của cửa hàng.

Khúc Ước Tổ tài đánh đàn quả thật rất không tồi, Khúc Khinh Cự nghiêng tai lắng nghe, trong lòng đối Hạ Uyên cuồng vọng có càng sâu nhận thức, hấn có thể làm trò chính hấn một Nhị tẩu mặt, làm cho Khúc Ước Tổ vì hấn đánh đàn, đã nói lên hấn không có đem Hạ Hành cùng hấn này Nhị tẩu nhìn ở trong mắt.

Người cuồng vọng thường thường chết sớm, Khúc Khinh Cự cười lạnh, liền này thủ đoạn còn muốn làm hoàng đế, thật sự là nằm mơ. Còn có này Xương Đức công phù, thật là có đủ không biết xấu hổ mặt, may mà toàn bộ kinh thành cao thấp cũng biết chính hấn một Đoan vương phi cùng Xương Đức công phù không thân cận, bằng không bọn họ ném đến nâng nhân, nàng cũng đâu bắt khỏi.

Khúc Ước Tổ khảy đàn chính là « tiêu tương thủy vân », là thủ thực nổi danh khúc, có người cho rằng đây là thủ hoài cổ thương nay khúc, nhưng là cũng có người cảm thấy được đây chỉ là một thủ miêu tả nước từ trên núi chảy xuống khúc, bất kể như thế nào, này khúc đối tài đánh đàn yêu cầu thấp phần nghiêm khắc, nếu là có nửa điểm không ổn, liền không thể bắn ra trong đó nội hàm.

Đối với đàn cổ Khúc Khinh Cự không phải hành gia, nhưng là từng làm vũ giả nàng, đối khúc là có chút miễn cảm, ít nhất nàng có thể nghe ra, Khúc Ước Tổ khảy đàn này khúc, tâm tình cũng không có trong tưởng tượng tốt như vậy.

"Tam tiểu thư tài đánh đàn quả thực phi phạm," Hạ Uyên nghe xong trong chốc lát, liền tiếp theo uống trà, đột nhiên nói, "Nói vậy Nhị tẩu tài đánh đàn định cũng không bình thường."

Lời này liền vượt qua, Khúc Khinh Cự không giận ngược lại cười, nàng đặt chén trà xuống động tác so với tiền nặng chút, nàng lạnh lùng nói: "Tam thúc quả thực rất có nhân hạ thoải mái, bằng không như thế nào hội quan tâm bức này một chút việc nhỏ."

Lời này nói được cực không khách khí, thậm chí không có cấp Hạ Uyên lưu nửa phần mặt, ngồi ở nàng bên cạnh Hạ Hành không có lên tiếng, hiển nhiên không biết là Khúc Khinh Cự lời này có cái gì không tốt.

Hạ Uyên trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên cảm xúc, kỳ thật đương lời ra khỏi miệng hấn liền đã muốn phát hiện không ổn, chính là hấn từ trước đến nay kiêu ngạo quen, không ngờ rằng vị này Nhị tẩu sẽ nói đắc như vậy không khách khí.

Trong lòng áp chế một hơi, hấn mắt nhìn Hạ Hành, gặp đối phương thần sắc không tốt lắm, đành phải giọng lên chén trà, "Là đệ đệ vượt qua, thỉnh Nhị tẩu thứ lỗi."

Khúc Khinh Cự lười nhác bụng bụng trà chén, "Tam thúc khách khí." Bất quá, này trà nhưng thật ra không có uống đi xuống.

Hạ Hành trên mặt lộ ra một tia cười, nâng lên chén trà đối Hạ Uyên nói: "Tam đệ, này trà không phải rượu, cũng nhưng đừng rượu không say mỗi người tự say." Hắc Hạ Hành nữ nhân, nên có như vậy tính tình. Nếu là loại sự tình này cũng phải nhin , muốn hắc làm trượng phu đích tình làm sao chịu nổi?

Hạ Uyên miễn cưỡng bài trừ một cái cười, uống một ngụm, lại cảm thấy được miệng trà sấp khẩu khó nhin, trong lòng con tức như thế nào cũng áp không đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Một thủ « tiêu tương thủy vân » chấm dứt, Khúc Ước Tổ thu tay lại, tao nhĩ đứng dậy đối với ba người từ từ cúi đầu, liền về tới trên chỗ ngồi.

Khúc Khinh Cự đã gấp nàng đầu ngón tay có chút đỏ lên, đuôi lông mày hơi hơi vừa động, nữ tử mở đầu nhìn thấy trước mặt điểm tâm, thân thủ về một khối bắt đầu ăn.

Hạ Hành nhìn thấy kia cái khay mặn tô cao càng đôi càng ít, mở miệng nói: "Cẩn thận miệng khô." Ban đêm ăn loại này điểm tâm, không sợ biến thành mập mạp?

Mang trà lên uống một ngụm, Khúc Khinh Cự không hề ăn điểm tâm, mà là có chút cảm khái chỉ vào ngoài cửa sổ nở rộ lửa khói nói, "Năm trước lửa khói nói vậy cũng hiện giờ ngày như vậy xinh đẹp, đáng tiếc thiếp ở trong phủ, chỉ có thể nhìn đến lửa khói châm ngòi khi ánh sáng, nhìn không tới lửa khói có bao nhiêu xinh đẹp."

Nghe nói như thế, Khúc Ước Tổ tâm đầu nhất khiếu, năm trước tết Nguyên Tiêu, nàng cùng đệ đệ là xuất phủ phần thưởng quá hoa đăng , đại tỷ cùng Nhị tỷ bị lưu tại trong phủ, ngày xưa nàng cảm thấy được tuy có chút áy náy, nhưng là không có đại tỷ đích xác có thể khiến cho tự tại chút. Hiện giờ nghe được đại tỷ nói, trong nội tâm nàng không hiểu có chút bất an.

"Ngày sau hàng năm lửa khói người nói vậy hội nhìn chán phiền, " Hạ Hành nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lửa khói ẩn hồng mắt của hắc đồng, làm cho hắc có chút hoa mắt, "Dĩ vãng chuyện, không cần để ở trong lòng." Nói xong, dời tầm mắt tiếp tục có một ngụm không một ngụm uống trà.

Một bên Hạ Uyên từ bị Khúc Khinh Cự ế qua đi, liền không có như thế nào mở miệng nói chuyện, hiển nhiên trong lòng còn có chút con tức ẩn nhẫn không phát. Chính là đối với Hạ Hành mà nói, Hạ Uyên điểm ấy con tức không coi là cái gì, ngày mai trong triều đình chuyện tình chỉ sợ sẽ làm cho hắc con tức lớn hơn nữa.

"Ân, " Khúc Khinh Cự cũng không nhìn nữa ngoài cửa sổ, gió nổi lên gọi lên của nàng cái khăn che mặt, lộ ra trắng nõn cổ, lập tức lại bị cái khăn che mặt che ở, nàng vuốt ve chén duyên, đối im lặng Khúc Ước Tổ nói, "Tam muội tài đánh đàn càng ngày càng tốt ."

"Đại tỷ tán thưởng, " Khúc Ước Tổ miễn cưỡng cười mở, biết rõ trong lời nói của đối phương nói ngoại cũng không thấy thế nào được với chính mình, nàng nhưng lại không thể không bảo trì kính cẩn bộ dáng, "Bất quá là ngày thường bắn ra nhiều lắm thôi."

Khúc Khinh Cự gật gật đầu, "Người xưa nay đều so với ta này tỷ tỷ mạnh hơn rất nhiều."

"Đại tỷ thiên tư quốc sắc, muội muội há có thể cùng chi so sánh với." Khúc Ước Tổ đứng dậy phúc phúc, không dám nhận hạ lời này, chỉ nói là ra trong lời nói cũng như vậy đối vị.

Thiên tư quốc sắc? Khúc Khinh Cự cảm giác mình là ở nói mình không có mỹ mạo, lại ngực không vết mực, bất quá nàng cũng không phải để ý, người khác khoa nàng mỹ, đáng giá nàng cao hứng, về phần lại có không có đầu óc, chính cô ta rõ ràng là đủ rồi, người khác nói như thế nào, có năng lực đại biểu cái gì?

Trên đời người nào không bị nói, không bị người ghen vì tài trí bình thường, nàng từ trước đến nay không sợ người khác ác ý chửi bới.

Không sao cả cười cười, nàng thả tay xuống ly trà chén nhỏ, đột nhiên nói: "Bờ sông người đi đường càng ngày càng ít ."

Hạ Uyên ra bên ngoài nhìn lại, quả gặp bờ sông ít người rất nhiều, hắc thân nhiên nói: "Canh giờ không còn sớm, làm cho thuyền cập bờ đi." Hắc cũng không nhin xem lão Nhị cùng hắc nữ nhân nị oai.

Khói lửa tái mỹ, cũng có dừng lại chậm ngòi thời điểm, bờ sông thượng người đi đường dần dần biến ít, náo nhiệt dần dần biến thành tiêu điều.

Thuyền hoa dần dần cập bờ, Khúc Kinh Cự nhìn thấy như cũ bắt tại bờ sông lại không người thưởng thức các màu hoa đăng, nhớ tới chính mình cái kia làm cho hạ nhân cầm thỏ ngọc đèn.

"Kia chụp đèn ai nhìn thấy đâu?" Khúc Kinh Cự từ Hạ Hành giúp đỡ xuống lầu, mở miệng hỏi nâng đèn hành tung.

"Yên tâm, Tiễn Thường Tín làm cho người ta rất dẫn theo đâu, " Hạ Hành đi xuống cuối cùng một bậc bậc thang, gặp Khúc Kinh Cự lướt tiếc kia chế tác thỏ ngọc đèn, trên mặt ý cười đầy đặc vài phần, "Trong phủ cũng treo không ít hoa đăng, đãi hồi phủ ta làm cho người ta tuyển mấy chén nhỏ xinh đẹp treo chính viện lý."

Khúc Kinh Cự gật gật đầu, cùng Hạ Hành cùng nhau hạ boong tàu, mắt nhìn bốn phía, phát hiện trời đã hạ nặng đám sương, cũng nhiều vài tia hàn ý.

Hậu ở bên cạnh Tiễn Thường Tín dâng hai người áo choàng, trước hầu hạ Vương gia phủ thêm sau, đang chuẩn bị hầu hạ Khúc Kinh Cự, lại bị Hạ Hành vẫy lui, tự mình động thủ.

Mềm mại gấm Tứ Xuyên áo choàng thượng thêu lên thân nhiên hoa văn, dưới ánh trăng có loại mộng lung mỹ cảm, Khúc Kinh Cự gặp Hạ Hành cho mình phủ thêm áo choàng, liền cúi đầu muốn đi dây buộc tử, rồi lại bị Hạ Hành đoạt trước.

Hạ Hành đích ngón tay tu bỏ thật sự sạch sẽ, khớp xương có chút rõ ràng, làm cho người ta một loại phi thường hữu lực phi thường tin cậy cảm giác, Khúc Kinh Cự cười cười, hất cằm lên tùy ý Hạ Hành cho mình buộc lại áo choàng.

Khúc Ước Tổ lẳng lẳng đứng ở trong góc nhỏ, không có ai ân cần hầu hạ nàng, thậm chí mỗi một ai đem nàng nhìn ở trong mắt, nàng xem thấy phía trước Đoàn vương cúi đầu vì tỷ tỷ hệ áo choàng hình ảnh, đột nhiên cảm thấy được nan kham lại chăm chọc. Hiện giờ đại tỷ là cao cao tại thượng, vô số người đang cầm hầu hạ Đoàn vương phi, mà chính nàng lại muốn dùng tận tâm tư đi lấy lòng Thụy vương, cho dù lấy lòng thành công cũng bất quá là một tiểu thiếp.

"Nếu canh giờ không còn sớm, Nhị ca cùng Nhị tẩu vẫn là sớm đi quay về nghỉ tạm, " Hạ Uyên gặp Hạ Hành động tác ngừng lại, mới mở miệng nói, "Ta cũng nên hồi phủ."

Hai quý phủ xe ngựa sớm đứng ở một bên, chờ tiếp chủ tử hồi phủ, Hạ Uyên nói xong lời này, liền hướng chính mình quý phủ xe ngựa đi đến.

Đi theo phía sau hần Khúc Ước Tổ do dự một chút, hướng Hạ Hành cùng Khúc Kinh Cự phúc phúc sau, vẫn là đi theo Hạ Uyên nện bước lên Thụy vương phủ xe ngựa.

Khúc Kinh Cự nhìn thấy Thụy vương phủ xe ngựa rời đi, trên mặt ý cười hơn ti trào phúng, "Thụy vương gia thật đúng là tính tình người trong."

Hạ Hành nghe vậy cười nói, "Hần tử nhỏ liền loại này tính tình, cũng bởi vì này, không biết cùng đại ca náo loạn nhiều ít sự, chính là phụ hoàng thiên vị hần, làm cho hần mấy năm nay càng ngày càng. Có cá tính."

Có thể làm cho Hạ Hành nói ra thiên sủng cái từ ngữ này, có thể thấy được khánh đức đế người này tượng tượng có bao nhiêu thiên, mà Hạ Uyên làm việc có bao nhiêu đắc tội với người. Theo lý thuyết, như vậy chịu đế vương sủng ái hoàng tử, chắc chắn không ít người ủng hộ, mưu đồ lao cái theo long công, chính là này Thụy vương cố tình sẽ không có bao nhiêu người cùng hần là nhất phái, có thể thấy được một thân kiêu ngạo đến làm cho triều thần đều cảm thấy được hần có một ngày hội ngoan thoát.

Bất quá, không chuẩn khánh đức đế liền thích hần này bốc đồng tật xấu, ít nhất đối với hần có điều, so sánh yên tâm?

Cảm giác mình nghĩ đến có chút thiên, Khúc Kinh Cự hô một hơi, "Cũng không biết Tam muội như thế nào sẽ cùng theo Thụy vương, việc này là càng ngày càng rối loạn." Nàng không tốt đàm luận vài vị hoàng tử chuyện tình, đành phải đem thoại đề xả đến Xương Đức công phủ thượng.

"Bọn họ làm cái gì cũng cùng người vô can, không cần vì những người này hao tổn tinh thần, " Hạ Hành trong lòng hiểu được Hạ Uyên tính toán, đối Hạ Uyên loại này không phóng khoáng chứng mất, hần nạp một cái Xương Đức công phủ thượng nữ nhân, thật đúng là nghĩ đến có thể đánh mặt mình, để cho mình bởi vậy giận chó đánh mèo Kinh Cự?

Hạ Hành nghĩ đến đây, cảm thấy được có chút buồn cười, chính mình cũng không phải mao đầu tiểu tử, như thế nào hội bởi vì này chút sự tình giận chó đánh mèo, Hạ Uyên loại này suy bụng ta ra bụng người ý tưởng, thật đúng là không thích hợp hần.

Trở lại vương phủ, đêm đã khuya, sớm có hạ nhân đem hoa đăng động ở chính viện trung, Khúc Kinh Cự cùng Hạ Hành rửa liền ngủ, bất quá tâm tình nhưng thật ra rất không tồi, không có chịu Hạ Uyên nửa điểm ảnh hưởng.

Nhưng thật ra Hạ Uyên trở lại trong phủ sau, giàu to rồi một hồi không lớn không nhỏ hỏa, thậm chí ngay cả Tàn Bạch Lộ cầu kiến cũng không có phản ứng, chính là phân phó hạ nhân đem Khúc Ước Tổ đuổi về Xương Đức công phủ.

Tàn Bạch Lộ nghe được Vương gia cùng Xương Đức công phủ Tam tiểu thư ngắm hoa đèn, tức giận đến thiếu chút nữa tạp đồ vật này nọ, chính

là cuối cùng như củ đề xuống trong lòng đích tức giận, Xương Đức công phủ không phải ra một vị Vương phi, làm sao lại nghĩ tặng một người đích nữ để làm tiểu thiếp?

Miền cưỡng áp chế trong lòng đích tức giận, Tần Bạch Lộ oán hận nghĩ muốn, bất kể như thế nào, nếu là nữ nhân này thật sự vào phủ, nàng cũng không phải là thương hương tiếc ngọc chủ.

Tết Nguyên Tiêu ngày thứ hai sáng sớm, trên triều đình liền tuần ra một đại sự, phái hướng Giang Nam khâm sai còn chưa tới Giang Nam, liền đã bị thích khách tập kích, Thành vương bị người đâm bị thương cánh tay, sốt cao không lùi, hữu thừa ngụy 姦 quảng lại bị thương nghiêm trọng, hiện tại đã muốn hôn mê bất tỉnh.

Nhất thời cả triều ồ lên, người nào có lá gan lớn như vậy dám ám sát khâm sai, chẳng lẽ lại có người muốn giết người diệt khẩu?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 42

Ám sát khâm sai chính là một đại sự, khánh đức để tính tình mặc dù mềm mại, nhưng là gặp được chuyện như vậy, vẫn là cảm giác mình thể diện bị người thật mạnh rút, lập tức giận dữ làm cho người ta trắc tra.

Hạ Hành đứng ở Hạ Kỳ bên người, nghe Hạ Kỳ lòng đầy căm phẫn khảng khái trần từ, giống như thật sự tại vì phụ hoàng phân ưu loại, hấn đuôi lông mày giật giật, trầm mặc cúi đầu.

"Một khi đã như vậy, việc này giao cho Trữ vương cùng Hình bộ trắc tra, " khánh đức để con giận còn sót lại chưa tiêu, ngữ khí cũng có chút đông cứng "Như thế kẻ xấu, quá mức càn rỡ!"

"Nhi thần lĩnh mệnh." Hạ Kỳ quì một gối tiếp thánh chỉ, buông xuống đầu che dấu trong mắt đắc ý.

Hạ triều sau, Hạ Kỳ không cùng thường lui tới giống nhau cùng những người khác nói chuyện, ngược lại là vội vàng tiêu sái, Hạ Hành nhìn thấy Hạ Kỳ vội vàng bóng lưng, trên mặt lộ ra mỉm cười.

"Đoan vương điện hạ có từng nghe nói đường lang cùng thiên chuyện xưa, " Bình Bộ Thượng Thư La Trường Thanh đi đến Hạ Hành bên người, đối với hấn chấp tay, hấn cười ha hả nhìn thấy Trữ vương bóng lưng, "Này chuyện xưa mặc dù tục chút, tổng vẫn còn có chút ý tứ."

Hạ Hành đối với hấn hơi hơi vuốt cằm, cười nói: "La đại nhân cao kiến."

"Cái gì cao kiến không cao cách nhìn, bất quá là nói hai câu vô nghĩa thôi, " La Trường Thanh loét chòm râu, trên mặt tiếp tục là cười ha hả biểu tình, "Cũng không biết Thành vương điện hạ thương thế như thế nào, chúng ta này đó làm thần tử đích thực là vạn phần lo lắng."

"La đại nhân thỉnh không cần lo lắng, bản vương Tứ đệ chính là bị thương cánh tay, báo tin người ta nói, thương thế đã muốn dưới sự khống chế đến đây, " Hạ Hành bắt tay vác tại phía sau, dẫn đầu La Trường Thanh nửa bước, "Phụ hoàng đã muốn phái Thái y viện viện đang cùng viện phán khoái mã tiến đến."

"Như thế rất tốt, chúng ta này đó kẻ bề tôi, cũng bỏ qua lo lắng, " được đến mình muốn đáp án, La Trường Thanh cười ha hả chấp tay nói, "Đoan vương điện hạ, vì thần còn có việc đi trước một bước, cáo từ."

"La đại nhân đi thông thả, " Hạ Hành cười nhạt đối với hấn gật gật đầu.

Nhìn thấy La Trường Thanh không nhanh không chậm tiêu sái xa, Hạ Hành trên mặt ý cười dần dần đánh tan, La Trường Thanh này con cáo già là ở lo lắng hấn tôn tế đâu, nói như vậy nửa ngày, bất quá là nghĩ muốn xác nhận Hạ Minh tin tức mà thôi.

Nghĩ đến lão Đại cùng lão Tam sau lưng đùa này xiếc, Hạ Hành ngoéo ... một cái khóe miệng, người này biểu hiện được tái trung tâm, chính là mổ ta thời điểm vẫn là sẽ vì chính mình lo lắng, tỷ như hiện tại La gia.

Nếu là Hạ Minh thật sự xảy ra chuyện, La gia cô nương làm quả phụ, chỉ sợ La gia nhân sẽ không như vậy bỏ qua. Nghe La Trường Thanh này con cáo già mới vừa rồi trong lời nói, nói vậy đã muốn đoán ra chân chính động thủ nhân là ai, về phần đối phương tại sao phải nói cho hấn biết, hấn cũng không quan tâm, chỉ ít có một chút hấn là khẳng định, thì phải là La gia nhân đối lão Đại cùng lão Tam có ác cảm.

Đoan trong vương phủ, Khúc Kinh Cư nhìn thấy bắt tại trong viện một ít hoa đăng, làm cho người phía dưới đem hoa đăng đều thu vào, hoa đăng mặc dù đẹp, bất quá mỗi đêm đều phải nhân thấp sáng, còn muốn nhân trông coi để tránh xuất hiện đi lấy nước sự cố, đây cũng quá gây sức ép

người, nàng mặc dù yêu hưởng thụ cuộc sống, nhưng là không nghĩ vì như vậy điểm việc nhỏ đi gây sức ép nhân. Huống chi, tốt đẹp chính là đồ vật này nọ chính là cần ở riêng thời điểm nhìn, mới có thể càng thêm tốt đẹp.

"Vương phi, nô tỳ nghe nói Thụy vương phủ thượng hôm nay có chút làm ầm ĩ, Thụy vương phi tức giận đến ngồi xe ngựa trở về nhà mẹ đẻ, " Kim Trần đi đến Khúc Kinh Cư phía sau, hạ giọng nói, "Bên ngoài còn có chút người đang truyền Xương Đức công phủ muốn đem Tam tiểu thư đưa đến Thụy vương phủ đi." Nàng có chút không thể lý giải, Tam tiểu thư một cái tài mạo song toàn đích tiểu thư, làm sao lại nghĩ đi làm một cái tiểu thiếp?

Khúc Kinh Cư thân thủ đi lấy hoa đăng động tác dừng một chút, lập tức có chút hứng thú rồi thu tay lại, giúp đỡ tay nàng hướng sân ngoại đi, "Lương thị năm đó lúc đó chẳng phải dùng hết tâm tư vào Xương Đức công phủ đại môn, ta tốt lắm phụ thân chính là ngay cả trăm ngày cũng chưa dùng qua, liền vội phải đem nàng nghênh vào Xương Đức công phủ. Thế gian mỗi người ý tưởng cũng không giống nhau, người khác tuyền đường, chúng ta không thể đi xen vào, chỉ cần cùng chúng ta không có vấn đề gì là tốt rồi."

Kim Trần nghe ra trong lời nói lãnh đạm, nàng cũng hiểu được Xương Đức công phủ đối Vương phi không tốt, nàng cùng Ngân Liễu, Ngọc Trâm ba người là Tường Thanh Hậu phủ xếp vào đến công gia phủ, để có thể gần người hầu hạ Vương phi, mà Mộc Cận tã là phu nhân còn tại khi nhận nuôi hồi phủ, Vương phi sau khi sinh liền đi theo Vương phi bên người, cứ việc những năm gần đây các nàng hết sức che chở Vương phi, cũng hãy để cho Vương phi bị không ít ủy khuất. Hiện giờ Vương phi đãi công gia quý phu nhân đạm mạc, thật sự là rất bình thường bất quá.

"Chính là nô tỳ lo lắng bọn họ làm như vậy, ảnh hưởng Vương phi ngài danh dự, " Kim Trần nhớ tới công gia quý phu những người đó đã làm chuyện, mặt lộ vẻ ghét cau mày nói, "Thật sự là làm cho người ta khí bất quá."

"Khí cái gì?" Khúc Kinh Cư cười mở, "Cả kinh thành ai còn không biết ta đây cái Đoan vương phi cùng Xương Đức công phủ không tốt, cùng kể mẫu lại trở mặt. Huống chi ở kinh thành trong hội này, cơ hồ tất cả mọi người cho rằng ta là từ mộ giáo dưỡng lớn lên, Khúc Ước Tổ hành vi như thế nào, chỉ có thể cùng Lương thị có quan hệ, còn liên lụy không đến trên người của ta."

Kim Trần nhất thời tỉnh ngộ lại, từ Vương phi khỏi hẳn sau, liền cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa, cùng Tường Thanh Hậu phủ thân cận, dĩ vãng chuyện sớm truyền khắp kinh thành. Nàng có chút may mắn nói: "Thật sự là cảm ơn trời đất, cũng không thể khiến cái này bóng người vang lên Vương phi." Nếu là Vương gia bởi vì này chút sự hiểu lầm Vương phi, vậy cũng chính là tai họa.

Khúc Kinh Cư chính là cười cười, trên đời nào có nhiều như vậy may mắn cùng trùng hợp, bất quá là sự do người làm thôi. Nghĩ đến một ít gia đình nhân, nàng ý cười có chút lãnh, mà thế gian cũng không có nhiều như vậy lấy on báo oán.

Đi ra chính viện, đó là một cái tảng đá đường nhỏ, hai bên gieo trồng lục trúc ẩn ở núi giả sau, thật có vài phần thanh tịnh ý tứ. Xuyên qua một đạo ánh trăng môn, đối diện đó là vương phủ đại hoa viên, bên phải tảng đá đường nhỏ cuối có một giếng suối nhỏ, trên giếng suối nhỏ có một cầu hình vòm, Khúc Kinh Cư không có việc gì thích đến trên cầu uy cho cá ăn, này có thể sánh bằng ngồi ở cửa khúc hành lang gấp khúc thượng xem trong ao sen kim ngư có ý tứ.

Tùy ý ném một phen cá thực đi xuống, nhìn thấy thỉnh thoảng có mấy cái kim ngư cẩn thận lại rất nhanh đem cá thực nuốt vào miệng, nàng chỉ vào nhất chỉ không chớp mắt hắc bối cá nói, "Con cá này mặc dù không có cá chép xinh đẹp, chính là như vậy lẳng lặng bơi ở tảng đá bên cạnh, không nhìn kỹ thật đúng là phát hiện không được."

Kim Trần nhìn kỹ xem, có chút không xác định nói: "Này giống như cũng là nhất chỉ cá chép, chính là rất không thấy được chút."

Nhiu mày, lại gán một phen cá thực đi xuống, nàng xem đến kia màu đen cá chép giống như là một đạo thiểm điện loại, ở mặt nước một lù ngâm lấy cá thực liền bơi ra, quả nhiên là mau ngoan chuẩn tiêu chuẩn làm mẫu.

Khúc Kinh Cư có chút không thú vị đem tất cả cá thực ngã đi vào, trăm năm chán nản nói: "Ngày mai đi trường công chúa quý phủ có người nào?"

"Này đó nô tỳ không rõ ràng lắm, nhưng là nghe nói trường công chúa mời không ít người, " Kim Trần nghĩ nghĩ, "Nô tỳ nghe nói trong kinh thành rất nhiều chưa lấy chồng tiểu thư cũng nhận được trường công chúa phủ thiệp mời."

Khúc Kinh Cư gật gật đầu, minh bạch trường công chúa dụng ý, cùng với làm một người nam nhân thương tâm, không bằng tìm những người này đến chính mình tìm việc vui?

Nữ nhân, sẽ đổi chính mình tốt một chút.

"Xương Đức công phủ cũng nhận được?" Khúc Kinh Cư đột nhiên nghĩ đến, nếu là ngày mai Khúc Ước Tổ cùng Tàn Bạch Lộ đều tới rồi, cũng không biết lấy Tàn Bạch Lộ tính tình, hội gây ra sự tình gì.

Kim Trần gật gật đầu, "Xương Đức công phủ thượng cũng phải thiệp mời."

Khúc Kinh Cư sờ lên cằm, cười nói: "Kia ngày mai ta cũng phải cẩn thận chút, miễn cho làm tức giận trên thân."

Mới vừa nói xong lời này, nàng liền nhìn đến Hoàng Dương vội vàng hướng chính mình chạy tới, nói là kính quý phi thượng đồ vật này nọ xuống

dưới.

Kính quý phi phần thưởng gì đó, hạ nhân cũng không có tư cách đi đón, Khúc Khinh Cự đành phải mang người tự mình đi tiếp ban cho, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn chính là, kính quý phi đúng là làm cho người ta mang đến mấy đôi cung hoa cùng ngọc lưu ly sai, này đó thợ khéo đều cực kỳ tinh xảo, nhìn đó là chỉ có chủ tử mới có thể dùng là đồ vật này nọ.

Không hiểu, Khúc Khinh Cự có loại kính quý phi là ở thay nàng tìm bãi cảm giác, ngày mai trường công chúa quý phủ lui tới nữ khách nhiều, nhiều nữ nhân địa phương tự nhiên liền yêu so với ăn mặc vật phẩm, kính quý phi phần thưởng hạ trong cung đúng là đồ vật này nọ, ít nhất biểu lộ một sự kiện, bên kia là kính quý phi này bà bà thật là vừa lòng nàng này con dâu.

Vuốt ve cung hoa, Khúc Khinh Cự trên mặt lộ ra cười, có lẽ kính quý phi là muốn nói cho người khác biết, nàng này bà bà sẽ không bởi vì Xương Đức công phủ còn đối với nàng này con dâu có nửa phần bất mãn.

Kính quý phi cử động lần này ký chặn ngày mai nàng mới có thể ở hai cái Trục lý kia gặp được trào phúng, cũng nói cho ngày mai những nữ nhân kia, kính quý phi là đứng ở nàng này con dâu bên này.

Tuy nói kính quý phi cử động lần này có hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì Đoan vương, nhưng là phần này hảo ý Khúc Khinh Cự vẫn là tiếp nhận, bởi vì kính quý phi có rất nhiều biện pháp cho thấy lập trường, nhưng lại con tuyền này đối với chính mình có lợi nhất.

"Ngày mai xuất môn đem đóa hoa này cung hoa còn có này chi ngọc lưu ly sai dùng tới," Khúc Khinh Cự từ giữa tuyền hai dạng khác biệt đi ra, phóng tới một cái tiểu đàn hộp gỗ trung, giao cho thường cho nàng oản phát Ngọc Trâm, "Trong cung gì đó, luôn phải nhiều mấy phần tinh xảo cùng hiếm lạ."

Chính yếu chính là, có điểm nhân lực đều có thể nhận ra, đây là trong cung địa vị cao phân chủ tử mới có thể dùng là đồ vật này nọ, như vậy đồ vật này nọ từ đâu mà đến sẽ không nói mà dụ.

Chung cảnh trong cung, kính quý phi tựa vào quý phi trên giường, đối một bên Đĩnh má má nói: "Đồ vật này nọ nếu phần thưởng đi xuống, liền phản hành con dâu có thể minh bạch."

"Nương nương yên tâm, Đoan vương phi là người thông tuệ, định có thể hiểu được nương nương ngài khổ tâm," Đĩnh má má bưng một ly trà cho nàng, cẩn thận hầu hạ nói, "Nương nương mềm lòng, Đoan vương phi chắc chắn cảm động và nhớ nhung ngài thật là tốt."

"Cảm động và nhớ nhung hay không thật không trọng yếu," kính quý phi đang cầm chén trà, nhớ tới chính mình cái kia con dâu, sẽ không tự giác nhấn lại lòng này, trí tuệ cái tử này cũng có thể dùng ở trên người nàng?

Bưng một mâm điểm tâm Vi Nhiễm Sương đứng yên ở chỗ cũ, ánh mắt lộ ra một tia khổ sở cùng ghen tị, không phải nói bà bà cùng người vợ là thiên địa sao, vì sao ngay cả cô cũng thay Đoan vương phi quan tâm đứng lên?

Nhớ tới Đoan vương phi mỗi tiếng nói cử động, còn có cô từng nói với nàng trong lời nói, Vi Nhiễm Sương cắn chặt răng quan, lại không cẩn thận làm cho trong tay chén đĩa rơi trên mặt đất.

Kính quý phi nhìn thấy đứng ở nơi cửa Vi Nhiễm Sương, đặt xuống tay lý chén trà, thân nhiên mở miệng nói: "Nhiễm Sương người tiến cung ngày cũng không ngắn, nói vậy mẫu thân người cực tở vương người, ngày mai Bồn cung liền làm cho người ta tặng người trở về đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm tạ linlee, vận vận, yêu chiến sĩ, 唵艶姝華, vivian

Vài vị thật to địa lỗi

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43

Vi Nhiễm Sương ngồi ở vài xanh trên mã xa, vẻ mặt hoảng hốt ôm một cái bao vây, xe đi trước sinh ra lay động cũng không có làm cho nàng thanh tỉnh nhiều ít.

Từ trước xe ngựa đi một thời gian ngắn sau, đột nhiên ngừng lại, nàng sững sờ sau một lúc lâu mới hỏi nói: "Phát sinh chuyện gì?"

"Cô nương, Đoàn vương phủ xe cái đã tới, chúng ta đặc tránh ra." Người ở phía ngoài đáp.

Đoàn vương phủ? Vì Nhiễm Sương biến sắc, xóc lên kiệu trên cửa duy bố, liền nhìn đến phía trước thị vệ khai đạo, che chở một chiếc bốn tuần Bát Bảo hương xe lại đây, vừa thấy liền biết là Đoàn vương phủ nữ quyến dùng là xe ngựa. Hương phía sau xe còn đi theo mấy cỗ xe tinh xảo xe ngựa nhỏ, hẳn là Đoàn vương phi bên người bọn thị nữ ngồi.

Vì Nhiễm Sương cắn môi dưới, trong lòng có chút khó chịu, ngay cả Đoàn vương phi bên người thị nữ ngồi đích xe ngựa đều so với chính mình xe ngựa hào. Buồng duy bố, nàng nghe bên ngoài người đi đường dùng sợ hãi than ngữ khi đàm luận Đoàn vương phủ xe cái, ánh mắt dần dần kiên định.

Đãi Đoàn vương phi xe cái sau khi đi qua, Vì Nhiễm Sương ngồi vài xanh xe ngựa mới lần thứ hai lung la lung lay đi tới, đãi xuống xe ngựa, Vì Nhiễm Sương nhìn thấy nhà mình có chút keo kiệt cửa phủ, cũng không có cái gì cổ kiệu, trực tiếp giúp đỡ tiểu nha hoàn thủ đi đến bên trong đi, nhà nàng cứ như vậy đại địa phương, trong nhà lại không có quan lớn, căn bản là không có cách nào khác vậy chú ý.

Vì Tàn thị nhìn thấy nữ nhân trở về, cũng không có thiếu nhân đang cầm đồ vật này nọ, liền cười nói: "Nhìn mập chút, quý phi nương nương nơi đó quả thực nuôi nhân."

Vì Nhiễm Sương miễn cưỡng cười cười, làm cho mẫu thân đem kính quý phi phần thưởng ở dưới đồ vật này nọ thu vào, mới nói: "Cô nói các người hẳn là nghĩ muốn ta, liền để cho ta đã trở lại."

Nghe nói như thế, vì Tàn thị sắc mặt khẽ biến, ý bảo trong phòng những người khác lui ra sau, mới có hơi lo lắng nói: "Chính là quý phi nương nương đối với người không mừng?"

Vì Nhiễm Sương lắc lắc đầu, ngữ mang ủy khuất nói: "Quý phi nương nương nói Đoàn vương phi tốt lắm."

"Lời này là có ý gì, chẳng lẽ lại nàng còn ghét bỏ người đi làm nàng đưa con tiểu thiếp?" Vì Tàn thị ngữ tức giận ý nói, "Nàng chính là chúng ta Vì gia cô nương đầu, làm quý phi nương nương liền đã quên nhà mẹ đẻ có thể nào." Bất kể thế nào nói, của nàng công công cùng kính quý phi phụ thân cũng là một mẹ đồng bào huynh đệ, hiện giờ bọn họ này nhất mạch mắt thấy suy tàn, kính quý phi không có giúp đỡ không nói, còn tiểu không hơn nhà mình nhà đầu, thật sự có chút làm giận.

Chính là nghĩ chính mình phụ quân một cái nhỏ nhỏ ngũ phẩm tri châu triệu hồi kinh thành, trọng phụ cùng con của nàng về sau đều phải dựa vào kính quý phi, đành phải áp chế trong lòng đích bất mãn, thờ dài nói: "Nương nương có thể phần thưởng nhiều như vậy đồ vật này nọ xuống dưới, ít nhất thuyết minh nàng vẫn là nhớ thương của người, về phần Đoàn vương điện hạ nơi đó. . . . Ta tái thay người nghĩ lại biện pháp."

Vì Nhiễm Sương hai má đỏ lên, hạ giọng nói: "Đoàn vương điện hạ là cái rất người tốt."

Vì Tàn thị nhìn thấy nhà mình nữ nhân then thùng về mặt, đặt lễ đính hôn chủ ý trước muốn gặp vừa thấy vị kia Đoàn vương phi nói sau, mẹ nàng gia phụ huynh mặc dù không nhiều vô cùng ... Nhịn, nhưng tốt xấu vẫn là Tàn thị nhất mạch, luôn luôn có thể nói được với nói nhân.

Nữ nhân nếu là đi Đoàn vương phủ, cũng là một cái hảo đường, chỉ ít có kính quý phi nương nương ở, Đoàn vương phi sẽ không khát khe, khe khát nữ nhân, Đoàn vương cùng nữ nhân lại là biểu huynh muội quan hệ, há có thể không bởi vì này quan hệ nhiều chiều có một ít. Vào vương phủ, tổng so với gả cho một cái vĩnh viễn không xảy ra đầu tiểu quan tới hảo.

Trưởng công chúa phủ lúc này đó là phi thường náo nhiệt, quần áo tấn ảnh tiên nhạc bổng bành, Khúc Khinh Cự đi đến hậu viện, nếu không bởi vì này những người này mặc cổ điển, thiếu chút nữa liền cho rằng đây là hiện đại mở đích các loại tụ hội.

Nàng vừa tiến đến, liền có mặc thể diện mẹ cẩn thận dẫn nàng đến một cái trong đình, nàng gặp Vệ Thanh Nga bên cạnh ngồi một cái hoa y mỹ phụ, lòng trước người này có thể chính là Tấn An công chúa, cười dài tiến lên dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn kẻ chào thân: "Nghĩ đến đây cũng là tỷ tỷ, tỷ tỷ hảo."

Tấn An công chúa đứng dậy đỡ lấy tay nàng, phúc thân đáp lễ lại: "Nhị đệ muội đừng như vậy khách khí, ta gọi là đại gia hòa đến chính là vì náo nhiệt náo nhiệt, cũng không phải là vì khách khí như vậy." Nói xong, liền lôi kéo nàng tại chính mình bên người ngồi xuống, làm cho hạ nhân lên trà.

Khúc Khinh Cự lập tức liền cười nói: "Vậy cũng hảo, ta ngày bình thường cũng không nhận những quy củ này, " nói xong, mắt nhìn bốn phía, "Như thế nào không khách khí sanh cùng ngoại sinh nữ?"

"Ta gọi là hai người bọn họ cùng với khác nhà đích tiểu khách nhân chơi đùa đi, " Tấn An công chúa khoát tay áo, "Này đại nhân cùng tiểu hài tử khả ngoạn không đến cùng nơi đi, bọn họ không đến sao chúng ta, cũng không phải là nhất kiện chuyện may mắn?"

Khúc Khinh Cự cười cười, nhưng không có ứng với những lời này, tuy rằng vài tuổi đại đưa nhỏ quả thật sao nhân. Nhưng nàng một cái làm mẹ, có thể nghe lại không thể đáp ứng loại lời này.

"Đưa nhỏ này nào có không tranh cãi âm ỉ, " Vệ Thanh Nga cười tiếp được lời này, chính cô ta có đưa con, nói đến đưa nhỏ chủ đề, tổng hơn vài phần nhiệt tình, "Đưa nhỏ yêu chạy náo cũng tốt, thân mình mới càng khỏe mạnh đâu."

Tần An công chúa gật gật đầu: "Cũng không phải là, nữ nhân này mang đứa nhỏ rất không cho phép dịch." Nói xong, liền cười nhìn thấy Khúc Kinh Cự, "Đệ muội hiện giờ còn không có đứa nhỏ, vẫn còn có thể hoãn mãi một đoạn thời gian."

Khúc Kinh Cự cười mang trà lên uống một ngụm, "Có một tiểu hài tử náo nhiệt chút cũng tốt." Nàng nhận thấy được Tần An công chúa loáng thoáng thiện ý, nếu là người bình thường, loại khi này chắc chắn hỏi nàng khi nào sinh cái đứa nhỏ, chính là Tần An công chúa lại sinh sôi đem lời nói ra một cô vui đùa đắc ý vị.

"Nhìn thấy nhà người ta náo nhiệt, bị bám đứa nhỏ đến mới cảm thấy được không dễ dàng," Tần An công chúa vô tình tiếp tục đàm luận đứa nhỏ, ngược lại nói, "Nhị đệ cùng đệ muội lập gia đình, ta không ở kinh thành, thật vô duyên cùng người gặp mặt một lần, hôm nay vừa thấy nhưng thật ra thay ta kia đệ đệ nói thành may mắn, như vậy người tốt bị hấn cưới được, có thể tính một cái cộc rất may việc gì."

Cố gắng làm cho mình lộ ra thẹn thùng vẻ mặt, Khúc Kinh Cự cúi thấp đầu xuống.

Tần An công chúa gặp Khúc Kinh Cự đỏ mặt gò má, biết nàng là thẹn thùng, cười nói: "Nhưng thật ra đã quên người là tân đó nương, lúc này thẹn thùng rất." Nàng xem đối phương đầu tiên mắt, chỉ cảm thấy thật sự kinh diễm, nhưng là này bức tiểu nữ nhân thẹn thùng bộ dáng, thật ra khiến nàng đồng ý Hoàng hậu nương nương trong lời nói, vị này Đoan vương phi thực thích hợp Nhị đệ.

Vệ Thanh Nga nhìn ra Tần An trưởng công chúa đối Khúc Kinh Cự có thân cận ý, ngoài ý muốn nhìn Khúc Kinh Cự liếc mắt một cái, hôm nay nàng này Nhị đệ muội ăn mặc như cũ thập phần đĩnh đạc, vậy có chín phần sắc đẹp mặt cũng trở thành thập phần, trong nội tâm nàng rõ ràng nam nhân liền yêu như vậy xinh đẹp nữ nhân, nhưng là nàng rõ ràng hơn, nữ nhân chỉ dựa vào khuôn mặt là không thể nào lưu lại nam nhân.

"Công chúa, Thụy vương phi tới rồi."

Tần An công chúa nghe được phía dưới người đến báo, trên mặt ý cười phai nhạt chia ra, nhưng nếu là không nhìn kỹ, sẽ không để cho nhân phát hiện, "Mau mau cho mời." Nàng cùng Thụy vương cũng không nhiều ít lui tới, nhưng là Thụy vương kiều ngạo hành vi sớm đã truyền vào nàng trong tai, làm đã muốn xuất giá công chúa, nàng không ở việc này thương nhiều lời, nhưng là đối Thụy vương toàn gia cũng như vậy thích. Có như vậy tính tình nhân, mặc dù đáng cơ các nàng những huynh đệ này tỷ muội cũng sẽ không có cái gì ngày lạnh quá.

Tần Bạch Lộ tinh thần có chút không tốt, nhưng là trên mặt cười lại nửa điểm không ít, nàng đi vào trong đình, cùng Tần An công chúa chào sau, liền ở Khúc Kinh Cự bên cạnh ngồi xuống.

Ngồi gần nhất, Khúc Kinh Cự liền phát hiện gương mặt của nàng tựa hồ có chút sưng, Tần Bạch Lộ hôm nay trang dung cũng có chút nùng, nhìn thấy giống như thành thực không ít.

Vệ Thanh Nga đang cầm chén trà, thổi mặt nước lá trà, chậm rãi uống một ngụm mới cười đối Tần Bạch Lộ nói: "Tam đệ muội hôm nay tới chậm chút."

"Hôm nay xuất môn gặp được chút sự, làm cho đại tỷ cùng hai vị chị dâu chê cười," Tần Bạch Lộ bài trừ hai phần ý cười, bụng chén trà thủ có chút dùng sức, "Là em dâu không phải."

"Người đại tẩu là theo người nói đùa, làm sao chậm," Tần An công chúa cũng nhìn thấy mặt nàng trên má không thích hợp, ngữ khí cũng nhu hòa, "Các người đã mấy đều tới rồi, liền tùy ta cùng nhau cùng những người khác tâm sự, nhiều ... thể này năm ta cùng với kinh thành các nữ quyền cũng không rất chín."

Chị nếu mở này khẩu, ba làm em dâu tự nhiên đứng dậy cùng Tần An đi ra ngoài cùng các nữ quyền nói chuyện với nhau, ba người đi theo Tần An công chúa ở trên thủ ngồi, phát hiện trong vườn ngồi không ít tuổi trẻ cô nương, cũng không biết Tần An công chúa là dụng ý gì, liền đều mỉm cười không nói.

Khúc Kinh Cự phát hiện Lương thị mang theo Khúc Ước Tổ cùng Khúc Hồi Tuyết đã ở trong vườn, liền nghiêng đầu nhìn Tần Bạch Lộ, quả nhiên thấy nàng sắc mặt khó coi hai phần.

Thấy tình cảnh này, nàng không khỏi thở dài một tiếng, Lương thị người này cũng quá chỉ vì cái trước mắt chút, hôm nay biết rõ Thụy vương phi sẽ đến, làm gì còn thâu như vậy cái náo nhiệt, chẳng lẽ lại Tần An công chúa còn có thể bởi vậy coi trọng khúc hẹn vốn không thành?

"Hôm nay đến đây không ít con rết, Bồn cung từ trước đến nay là thích náo nhiệt, không bằng chư vị con rết nhóm phần thưởng mấy tám bức tranh, làm mấy thủ thi từ làm cho người ta mở mang tầm mắt," Tần An công chúa ngữ khí tuy là thương lượng mồm, nhưng là tiếng nói vừa dứt, liền có nhân cảm bức tranh còn có văn chương đi lên.

Tài năng ở công chúa cùng với Vương phi trước mặt mặt mày rạng rỡ, không ít người trong lòng đều nguyện ý, vì thế cái này tuổi trẻ chúng tiểu cô nương liền bắt đầu đoan trang nâng bức tranh, để làm ra một thủ hảo thơ.

Khúc Kinh Cự nhìn thấy này đó được được dụng thí các thiếu nữ, nháy mắt cảm thấy được, Tần An công chúa đây là đang tìm việc vui, tả hữu cái này tuổi trẻ cô nương cùng với nàng vừa rồi không có nhiều lợi hại quan hệ, náo nhiệt náo nhiệt cũng không phải sai.

Những người này ở phần thưởng bức tranh, Khúc Kinh Cự đám người tự nhiên sẽ không thâu này náo nhiệt, liền uống trà nói chút nhàn thoại.

"Nghe nói hôm trước ban đêm bờ sông thượng nguyên đèn cực đẹp, chỉ tiếc ta không thể phân thân, bằng không nhất định phải đi xem, " Trữ vương phi Vệ Thanh Nga ngữ mang tiếc hận, "Trong phủ đèn tuy đẹp, tổng thiếu vài phần thú vị."

Khúc Kinh Cự nhìn đến Tần Bạch Lộ sắc mặt càng thêm khó coi .

"Nhị đệ muội có thể,đề đi xem qua?" Vệ Thanh Nga đem lời xả đến Khúc Kinh Cự trên đầu.

Hiện giờ người nào không biết Đoan vương mang theo Đoan vương phi ngắm hoa đèn, còn tới Thụy vương thuyền hoa thượng phần thưởng lửa khói? Khúc Kinh Cự nhủ mảy, Vệ Thanh Nga hỏi cái này nói, đơn giản là nghĩ muốn khơi mào nằng cùng Tần Bạch Lộ trong lúc đó chuyện đoan thôi. Dù sao, Khúc Ước Tổ cùng nằng giống nhau, là họ khúc.

Lúc này đoan trong vương phủ, Hạ Hành nghe được một cái không chút nào ngoài ý muốn tin tức.

"Lão Tam phải Xương Đức công tam nữ vì sườn phi?" Hạ Hành sắc mặt bình tĩnh nhìn Vương Xương Danh, "Việc này xác định?"

"Thụy vương phủ đã muốn hạ nạp thư nạp lễ đến Xương Đức công phủ, nói vậy đã muốn j~j không rời mười ." Vương xương nói, "Chính là không biết Xương Đức công phủ sẽ hay không đáp ứng."

"Bọn họ đương nhiên hội đáp ứng, " Hạ Hành vuốt vuốt một quả chạm khắc gỗ, tựa tiểu phi tiểu nói, "Lão Tam cũng vui vẻ đắc hạ ta một hồi mặt mũi, hấn cũng không muốn nghĩ muốn, khúc gia Tam tiểu thư cùng Vương phi có thể có nhiều can hệ."

Vương Xương Danh không dám đề cập Vương phi, đành phải nói: "Mang đặc còn truyền đến tin tức, Thụy vương gia đối khâm sai gặp chuyện một chuyện thập phần phần nộ, hoài nghi là Trữ vương cố ý hãm hại."

Hạ Hành rũ xuống mí mắt, đem chạm khắc gỗ buông, gỗ gỗ chạm khắc gỗ cái đáy: "Từ hấn giận."

Chỉ thấy chạm khắc gỗ cái đáy là chạm rồng lâu các, thoát nhìn xinh đẹp, kì thực cũng không lao cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Nữ tính phần lớn thiên vị uyển chuyển hàm xúc thi từ, Khúc Kinh Cự tiếp nhận Vệ Thanh Nga đưa tới thi từ, tùy ý nhìn sang, liền thấy cái gì gió mát, đậm yên linh tinh chữ, nằng tùy ý phiên liễu phiên liền đưa cho bên cạnh Tần Bạch Lộ, "Ta cảm thấy đắc những cô nương này đều rất có tài hoa, chỉ là của ta không tự ý thi từ, không bằng làm cho Tam đệ muội nhìn xem."

Tần Bạch Lộ tiếp nhận này mấy phân từ Tấn An công chúa tuyển ra đến có điều,so sánh xuất chúng thi từ, đi đầu đó là Xương Đức công phủ thượng Tam cô nương thơ chỉ, khéo miệng nằng lộ ra một tia cười lạnh, lại đi hạ phiên liễu phiên, đối Khúc Kinh Cự nói: "Nhị tẩu thế gia xuất thân, ngay cả quý phủ Tam cô nương đều như vậy có tài hoa, người cần gì phải tự coi nhẹ mình?"

Lời này nói được có chút không tốt, mặc dù Thụy vương chịu Hoàng Thượng sủng ái, đó cũng là đệ đệ, người một cái làm đệ muội dùng loại này ngữ khí đối chị dâu nói chuyện, không khỏi cũng quá không hiểu tôn ti chút, mất đi Tần gia chính là thư hương thế gia, tại sao có thể có như vậy giáo dưỡng nữ tử?

Tấn An công chúa đuôi lông mày nhíu nhíu, ngẩng đầu nhìn Tần Bạch Lộ liếc mắt một cái, lập tức cúi đầu phẩm trà.

"Quý phủ?" Khúc Kinh Cự cười dài xuất ra khăn tay chùi miệng sừng, ngữ khí ôn nhu nói, "Tam đệ muội, không phải chị dâu thích nói giáo, chính là người lời này cũng quá hạnh kiểm xấu , chúng ta nữ nhân xuất giá này chính là xuất giá tòng phu, của ta quý phủ đó là Vương gia quý phủ, Tam đệ muội lời này chẳng phải là không đem ta đương hoàng gia nhân?"

Lời này ngay cả Hoàng hậu nương nương đều nói không được, huống chi Tần Bạch Lộ một cái em dâu?

Tần Bạch Lộ nghe xong này tịch nói, trong lòng hận Khúc Kinh Cự không để cho nằng lưu mặt, trên mặt lại chỉ có thể cười làm lành nói: "Nhị tẩu thứ tội, là ta nhất thời nhanh miệng nói sai rồi nói, kính xin chị dâu tha thứ tác cái." Nói xong, đứng dậy khẽ chào.

Khúc Kinh Cự không có đứng dậy đáp lễ, chính là vuốt cằm nói: "Đệ muội không cần đa lễ, chúng ta Trục lý giữa cũng không còn quy củ nhiều

như vậy, chính là hôm nay ta còn phải nói một câu, hiện giờ ta là Đoan vương phi, mẫu thân chính là khúc Điền thị, đệ muội ngày sau chớ để lộn lẫn lộn."

Tần Bạch Lộ trên mặt ý cười cơ hồ phải động lại, nàng không ngờ rằng Khúc Kinh Cự hội như vậy trắng ra đem Xương Đức công bỏ qua một bên, nhớ tới trong kinh thành về Xương Đức công phủ cùng Đoan vương phi trong lúc đó đồn đãi, cái gì Xương Đức công thái độ làm người phóng đảng không kềm chế được, vợ cả qua đời trăm ngày không tới, liền cưới cô dâu; cái gì Điền Lương thị vì mẫu không từ, khát khe, khe khát Xương Đức công chồng trước nhân chỉ nữ, đối thử nữ lại chẳng quan tâm, đối với đứa con của mình nữ cùng nhà mẹ đẻ nhân hảo.

Khó trách trong kinh thành gần nhất một đoạn ngày truyền chung quanh đều ở truyền Xương Đức công phủ gièm pha, nguyên lai là tại bực này, Khúc Kinh Cự là muốn rõ ràng cho thấy nàng đối Xương Đức công phủ thái độ.

Hôm nay tới không ít người, Tần Bạch Lộ tại nhiều như vậy nhân diện tiền đã đánh mất đại mặt, cổ tình vẫn không thể phát tác, chỉ có thể nhịn khí ngồi trở về, đem trong tay thi từ đưa trả lại cho Tần An công chúa: "Không biết công chúa cảm thấy được kia thú nhiều?"

Khúc Kinh Cự nhìn thấy nàng cố nén tức giận bộ dáng, có chút không mừng nghĩ muốn, Thụy vương đôi thật đúng là trời sinh một đôi, nói chuyện đều như vậy khiêm nhường không đòi hi, làm cho nàng cảm thấy được không ế đối phương hai câu, đều thực xin lỗi đối phương kia bừa bãi thái độ.

"Bồn cung cảm thấy được, khúc, lục hai vị cô nương cũng không tệ, " Tần An công chúa ngẩng đầu, "Không biết là na hai vị cô nương, tiến lên làm cho Bồn cung nhìn một cái."

Khúc Kinh Cự nhìn thấy tiến lên đi phúc thân lễ cô nương, Khúc Ước Tổ tướng mạo ôn nhu động lòng người, Lục gia cô nương tính tế uẩn chuyển hàm xúc, xác thực là làm cho người ta trước mắt sáng ngời chính là nhân vật. Nếu là nàng không có đoán sai, này Lục gia cô nương hẳn là lục cảnh to học sĩ nữ nhân ngọc dung.

"Bồn cung xem các người hai người Thi Bình phân sắc thu, cái gọi là văn vô thứ nhất, không bằng từ các người hai người chung đắc khô thù, " Tần An công chúa nghe nói qua Khúc Ước Tổ cùng Thụy vương chuyện, liền nhìn nhiều Khúc Ước Tổ liếc mắt một cái, nàng này quả thật có Xuân Hoa đáng vẽ, mặt mày cơ hồ có thể đẹp như tranh.

Lúc này, nàng không khỏi mất nhìn chính cười yếu ớt thương thức trà Đoan vương phi, hai người tuy là cùng phụ tử muội, nhưng là bên ngoài cùng khí chất đều không giống nhau, Khúc Ước Tổ mỹ tác mỹ di, nhưng không phải thể gian khó tìm mỹ, nhưng thật ra Đoan vương phi dung mạo mặc dù không phải thiên hạ vô song, nhưng chính là làm cho người ta cảm thấy được nói không nên lời thật là tốt xem, mỗi tiếng nói cử động đều mang theo mỹ hương vị.

Đại khái đây cũng là mị lực cá nhân, Tần An công chúa làm cho người ta trình lên một bộ tốt nhất bản vẽ đẹp cùng với đồ trang sức đưa cho khúc, lục hai người, lại khoa vài câu sau, mới cười làm cho hai người ngồi xuống, nhưng thật ra một chữ cũng không còn xách Khúc Ước Tổ cùng Khúc Kinh Cự quan hệ.

Rất nhanh có hạ nhân trình lên mới đích điểm tâm cùng hoa quả vật, mọi người thấy ra này đồ tất cả đều là thứ tốt, có thể thấy được Hoàng Thượng đối Tần An công chúa là cực sủng ái, khó trách vài vị Vương phi đối Tần An công chúa đều như vậy hòa khí, ngay cả Thụy vương phi như vậy cao ngạo người, cũng khách khí.

Từ đầu tới đuôi nói chuyện không nhiều lắm Vệ Thanh Nga cảm thấy được, Khúc Kinh Cự cùng Tần Bạch Lộ hai người tựa hồ trời sinh có chút bất tự không hợp, mà mỗi khi vẫn là Khúc Kinh Cự chiếm thượng phong.

Khúc Kinh Cự dám như vậy nắm chắc tức giận đỉnh Tần Bạch Lộ mặt mũi, nói vậy cũng là ý vào Đoan vương đối với nàng sủng ái, bằng không nào dám như vậy bất kể hậu quả nói chuyện, nàng có chút trào phúng nghĩ muốn, đãi Đoan vương không sủng ái nàng, nàng lại nên như thế nào tự xử, ngay cả ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp Trục lý đều được tội, ngày sau còn có thể đối với nàng thương hại hai phần?

Nếu là nàng, định có thể đem lời nói được càng thêm xinh đẹp, không đến mức làm cho người ta xuống đài không được. Nàng thở dài một hơi, nâng chung trà lên che dấu tâm tình của mình, có đôi khi chỉ có sự thật tàn khốc sẽ làm nữ nhân học lớn dần.

"Bức tranh phần thưởng đắc không sai biệt lắm, chư vị nếu là không chê, không bằng tùy Bồn cung cùng đi nghe một chút khúc?" Tần An công chúa giúp đỡ nha hoàn tay nâng thân, lời này mới mở miệng, mọi người đều đầu có, làm sao hội ghét bỏ vân vân.

Bàn đánh bóng bàn là đã sớm đáp tốt, chúng nhân ngồi xuống sau, diễn liền mở hát, đại ý đó là vô tình nam nhân si tình nữ, cuối cùng nữ nhân già đi nam nhân lãng tử hồi đầu tiết mục.

Khúc Kinh Cự nhìn thấy loại điều này tình tiết, đã cảm thấy khó chịu, dựa vào cái gì nữ nhân ở gia phụng dưỡng lão nhân, giáo dưỡng đứa nhỏ, nam nhân cũng đang bên ngoài ăn chơi đàng điếm, chờ nữ nhân lão liễu thanh xuân mất, nam nhân khiến cho không có ý nghĩa nghĩ muốn về nhà dưỡng lão, còn muốn bị người khen ngợi con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng?

Nữ nhân thanh xuân nữ nhân huyết lệ ai nhìn thấy? Đợi nàng lão liễu, rốt cuộc không thể hưởng thụ thanh xuân khi tốt đẹp, nam nhân lãng tử hồi đầu có ích lợi gì?

Chiếu nàng xem, này đồ hí khúc lộ vẻ chút đáng khinh vô dụng thư sinh viết đến thỏa mãn chính mình **, bọn họ luôn hy vọng lão bà của mình

hiền lành ít lời, lại hy vọng nhà người ta lão bà phóng đàng không chịu nổi. Trên thực tế bọn họ ngay cả lão bà cũng chưa đòi, duy nhất có thể làm đúng là ăn thượng đồn không hạ đồn, ngồi xỏm hồ phá phòng ở ảo tưởng có một ốc đồng cô nương hoặc là thiên kim tiểu thư phải chết muốn sống gả cho hắn.

Mộc Cận gấp chủ tử sắc mặt không tốt, liền thay nạng thay đổi một chén trà nóng, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, ngài chính là thân mình không khoẻ?"

Khúc Khinh Cự đang cầm chén trà thần nhiên nói: "Không ngại, chính là tiểu không được nam nhân như vậy giống như này hiền lương mỹ đức nữ nhân."

Nàng những lời này nói được nhỏ giọng, lại bị Tần An công chúa nghe thấy được, Tần An công chúa gật gật đầu, cười lạnh nói: "Cũng không phải là, nam nhân như vậy lại vẫn xứng Quá nhi tôn cả sảnh đường ngày, không có làm cho người ta ghê tởm, làm cho hát hí khúc nhân lui ra, Bồn cung không thương như vậy điển."

Mấy con hát liên tục không ngừng lui xuống, không rõ làm sao lại nhắm trúng công chúa điện hạ tức giận.

"Trước đó vài ngày ta nghe xong một hồi 《vịnh cảnh bẻ nhớ》, vẫn còn có chút ý tứ, không bằng tỷ tỷ nghe một chút?" Khúc Khinh Cự cười yếu ớt nói, "Thiên hạ này nam nữ, tổng nên chú ý một cái thiện ác luôn luôn báo, sao có thể tiện nghi cũng làm cho nhân chiếm hết đâu?"

Tần An công chúa cảm giác mình xem Đoan vương phi càng phát ra thuận mắt, nàng điểm hạ 《vịnh cảnh bẻ nhớ》 sau, đối Khúc Khinh Cự nói: "Đệ muội lời này nói cho cùng, ta cũng vậy này để ý."

Vị này Tần An công chúa quả nhiên là cái có chút tính tình, Khúc Khinh Cự cười cười nâng chung trà lên, "Công chúa điện hạ cao kiến."

Tần Bạch Lộ mất lạnh nhìn thấy Khúc Khinh Cự cùng Tần An công chúa nói chuyện, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía ngồi ở góc Khúc Ước Tổ, khúc nhà đích nữ nhân quả nhiên tất cả đều là chút mạnh vì gạo, bạo vì tiền hồ ly tính, tỷ tỷ một bộ dụ dỗ dạng, muội muội làm đúng là hồ ly tính làm sự, sẽ không một cái thứ tốt.

《vịnh cảnh bẻ nhớ》 đại khái chính là một cái rơi xuống đất tú tài yêu thương một cái thiên kim tiểu thư, liền dùng hết các loại chủ ý đoạt được tiểu thư hảo cảm, nhưng là tú tài có một thanh mai trúc mã vị hôn thê, tú tài muốn ngồi ủng tề nhân chi phúc, liền che giấu việc này, cuối cùng hắn làm chuyện bị tiểu thư cùng thanh mai trúc mã sau khi biết, bị hai người song song chán ghét mà vứt bỏ, cuối cùng nghèo rớt mùng tơi cả đời.

Nghĩ muốn trèo chính là tiểu thư, nghĩ muốn gãy chính là cùng nhau lớn lên Tiểu Thanh mai, cuối cùng vịnh cảnh bẻ giai không có thành công, này xem như đối nghèo túng thư sinh lòng tham chàm chọc. Này xuất diễn nguyên bản cũng không bị người tôn sùng, dù sao đối với vu nam nhân mà nói, ai muốn xem loại này diễn đâu? Mà nuôi ở khuê phòng trong đích nữ nhân, tự nhiên không biết có như vậy điển.

Cho nên này xuất diễn vừa lên diễn, không ít người liền thấy mùi ngon, đãi diễn xong rồi sau, một đám người liền thảo luận, này thuyết thư sinh ra nhiều không biết xấu hổ, cái kia nói tiểu thư cùng cây mơ làm tốt lắm.

"Nhắc tới thư sinh cũng thật sự đáng giận, chính là này thiên kim tiểu thư phía trước cũng không hẳn là trộm cùng thư sinh gặp mặt, thiếu chút nữa bị hủy danh tiết," Tần Bạch Lộ tựa tiểu phi tiểu nói, "Thế gian này vẫn là chú ý cha mẹ chi mệnh mỗi chước nói như vậy, hảo hảo một cô nương, cố tình cùng trưởng thành nam tử trộn lẫn, khá vậy không phải là cái gì chuyện tốt."

Lời này nói được ám có điều chỉ, ở đây cũng có không ít người nghe nói hết Nguyên Tiêu chuyện, cho nên trong lúc nhất thời cũng không nên nói tiếp, dù sao đây là Thụy vương phủ chuyện tình, Thụy vương người này tính cách từ trước đến nay cao ngạo, vẫn là không nên trêu chọc tuyệt vời.

Lương thị nghe xong Tần Bạch Lộ này tịch nói, sắc mặt biến biến, nhưng thật ra bên người nàng Khúc Ước Tổ thần sắc không thay đổi, trên mặt từ đầu đến cuối mang theo cười, giống như Tần Bạch Lộ chỉ cây dâu mà mắng cây hòe rất đúng giống như không phải mình loại.

Vệ Thanh Nga cùng Khúc Khinh Cự giai mỉm cười không nói, giống như không có nghe thấy Tần Bạch Lộ trong lời nói dường như, hai người nhìn nhau, giờ lên trong tay chén trà, đồng thời cúi đầu uống một ngụm.

"May mà này thiên kim tiểu thư không có gây thành sai lầm lớn, có thể lạc đường biết quay lại mà không phải khur khur cố chấp, cũng là là một chuyện tốt," Tần An công chúa trong lời nói đánh vỡ cục diện bế tắc, trên mặt nàng lộ ra một tia sắc bén cười, "Nam nhân như vậy, chính là không chấp nhận được quán không được, bằng không liền đã quên bản thân là ai."

Lời này vừa ra, trong lòng mọi người ngửi vị trần tạp, trên đời người nào nam nhân không ăn trộm tình, người nào nam nhân không thương tiểu?

Khúc Khinh Cự nhìn về phía Tần An công chúa, ở trên mặt của nàng, tựa hồ thấy được nào đó kiên định.

Chương 45

Xem hết hai trường diễn, đã qua buổi trưa, Tấn An công chúa mở tiệc chiêu đãi mọi người dùng cơm xong sau, liền làm cho chưa lấy chồng các cô nương tùy ý cùng nhau tâm sự, nàng cùng một chút đã muốn lập gia đình mệnh phụ cáo mệnh nói đến trong kinh thành tin đồn thú vị.

Khúc Khinh Cự nghe đến mấy cái này nhân lại nhắc tới năm trang xem huyền Linh Chân nhân, xem ra vị này huyền Linh Chân nhân thật là có chút bản sự, mặc kệ thế gian này hay không thật sự tồn tại quý thần, nhưng là một người có thể làm cho nhiều như vậy trà trộn vu phức tạp vòng luan quản phu nhân nhóm tôn sùng, đủ để thuyết minh hấn bản sự phi phạm, về phần là phương diện nào, liền nhân giả kiến nhân.

Tấn An công chúa nghe đến mấy cái này, nhưng thật ra dự kiến ngoại bình tĩnh, nàng cười nhạt mở: "Nếu là cái kỳ nhân, ngày sau có cơ hội định kiến vừa thấy." Lời tuy nói như vậy, nhưng là Khúc Khinh Cự có thể nhìn ra, nàng căn bản là không thêm đề ý chuyện như vậy.

Khúc Khinh Cự giúp đỡ Mộc Cận tay nâng thân đi thay quần áo, trở về trên nửa đường lại gặp được mang theo nha hoàn Khúc Ước Tổ, nàng dừng bước lại, bình tĩnh nhìn Khúc Ước Tổ cho nàng hành một cái thập phần quy củ vạn phúc lễ.

"Gặp qua Đoàn vương phi, " Khúc Ước Tổ hiện giờ thập phần rõ ràng, trước mặt đại tỷ căn bản không nghĩ cùng Xương Đức công phủ có cái gì lui tới, nàng thậm chí tài năng ở đại tỷ trên người nhìn đến đối Xương Đức công phủ lạnh lùng, ngoại giới nghe đồn nàng nghe xong không ít, nàng muốn phản bác lại phát hiện này đó nghe đồn hoàn toàn chính là sự thật, hơn nữa đi vắng phát sinh mổ ta sự so với nghe đồn càng thêm không chịu nổi, cho nên hấn ngay cả kêu một tiếng đại tỷ mặt cũng không có.

Quý phủ thanh danh càng ngày càng kém, ngay tiếp theo ảnh hưởng tới nàng cùng Nhị tỷ kết hôn, nàng không cam lòng làm một người bình thường quan gia phu nhân, chính là hiện nay đại thế gia con trai trưởng cũng không nguyện thủ nàng. Cho nên hấn thà rằng bằng vào chính mình tài mạo đi liều mạng, ít nhất so với tầm thường sống hết một đời hảo.

"Tam tiểu thư xin đứng lên, " Mộc Cận gặp nhà mình Vương phi không hề động, liền tiến lên từng bước cười hư giúp đỡ một phen, mới lần thứ hai thối lui đến Khúc Khinh Cự phía sau.

Khúc Khinh Cự mắt nhìn sắc trời: "Ngươi như thế nào một mình một người đến nơi đây, bên ta mới nhìn đến Diêu gia cô nương, Lục gia cô nương đều ở một khối nói chuyện phiếm, ngươi không đi cùng các nàng cùng nhau chơi đùa ngoạn?"

Khúc Ước Tổ sắc mặt có chút nan kham, miễn cưỡng cười nói: "Chỉ là muốn tùy tiện đi một chút."

Gật gật đầu, Khúc Khinh Cự không cần phải nhiều lời nữa, "Ta đi trước, chính ngươi cẩn thận."

"Cung kính Vương phi." Khúc Ước Tổ lại phúc phúc, nàng xem thấy Khúc Khinh Cự bị vài nha hoàn tiền hô hậu ủng dẫn hướng Tấn An công chúa phương hướng đi, căn cứ môi sừng áp chế đáy lòng chua xót, hiện giờ này thế gia tiểu thư cũng không nguyện ý cùng nàng đi ở một khối, các nàng tự cho là cao quý, không muốn cùng mình này cam nguyện làm thiếp người đến hướng, kỳ thật cũng bất quá là chút người thường thôi, ngày sau lập gia đình đồng dạng phải vất óc tìm mưu kế mượn sức phu quân tâm, còn muốn quản lý được sủng ái tiểu thiếp, tới lúc đó các nàng đều chẳng qua là tục khí cá tròng mất thôi.

Loại ý nghĩ này có lẽ bất quá là Khúc Ước Tổ mình an ủi, chính là hiện giờ nàng chỉ có thể chỉ nghĩ như vậy, mới có thể áp chế chính mình đối Khúc Khinh Cự kia không hiểu ghen tị, cùng với không nên có vọng tưởng, tỷ như nếu là lúc trước bị chỉ hôn chính là nàng, hiện giờ bị người đang cảm kính nên là nàng.

Vệ Thanh Nga đám người nhìn thấy Khúc Khinh Cự trở về, liền cười nói: "Ngươi cuối cùng đã trở lại, mới vừa rồi còn nói đến ngươi sao."

"Nói ta cái gì?" Khúc Khinh Cự cười ở tại chỗ ngồi xuống, thuận tay lấy một mảnh bánh tốt cây quýt phóng tới miệng.

"Nói ngươi có phúc khí, trong phủ tiểu thiếp đều thành thành thật thật, không nhiều như vậy tưởng tượng." Vệ Thanh Nga cười nói, "Cũng không giống như chúng ta quý phủ, mỹ nhân không ít."

Khúc Khinh Cự vội ho một tiếng, nuốt xuống cây quýt chùi miệng sùng nói: "Đại tẩu lời này chính là đang nói giỡn." Gần nhất Đoàn vương phủ thượng lại là giáng chức sùng phi làm thiếp, lại là nào đó thông phòng chết bệnh, tiền còn có thông phòng bị xứng thôn trang người trên, này còn được xưng tụng thành thành thật thật, này Vệ Thanh Nga là cố ý nói đến tao của nàng?

"Ta không thể so đại tẩu hiền đức, đem quý phủ quản lý đắc hảo, đại tẩu còn là đừng cười ta, " Khúc Khinh Cự biết mọi người tại đây dám đàm Đoàn vương phủ bất quá chỉ có Tấn An công chúa cùng vệ, tần ba người, nàng cười đối Tấn An công chúa nói, "Tỷ tỷ không biết, đại tẩu từ trước đến nay là hiền đức người, khả năng mỗi khi luôn khoa ta đây chờ không bản sự, tỷ tỷ ngươi nên cho ta bình luận phân xử."

"Tốt lắm tốt lắm, Bọn cung bọn đệ đệ lấy các ngươi làm Vương phi, đó là phúc khí của bọn hấn, " Tấn An công chúa cười đem một cái đĩa táo đỏ cao phóng tới trung gian, "Các ngươi liền ăn nhiều hai khối cao, cũng đừng cho nhau khoe."

Vệ Thanh Nga cười cười liền đem đề tài bỏ qua, nàng biết Đoan vương phủ hiện giờ bị Khúc Kinh Cự cầm giữ, hậu viện vậy giống như thùng sắt đường như, trước đó vài ngày Vương gia cũng bởi vì nào đó thông phòng chết bệnh chìm sắc mặt, nói vậy này thông là Vương gia nhân.

Bồi ngồi đích mấy người đều là thân phận không thấp quan phu nhân, chỉ tiếc Khúc Kinh Cự mợ điền La thị không ở, bằng không Khúc Kinh Cự cũng không trở thành cảm thấy được có chút nhàm chán.

Tấn An công chúa hôm nay lộ cái phần thưởng bức tranh yến, bất quá là khiến cái này phu nhân biết nàng Tấn An công chúa phải ở kinh thành trất chân, đồng thời còn phải các nàng trở về nói cho nhà mình phu quân, nàng muốn thu thập Phò mã Bắc Lộc Bá, những người này dài chút ánh mắt, không cần nhiều chuyện.

Chiều này có chút lấy thế đề người hương vị, chính là ai bảo nàng là Hoàng Thượng thân phong trưởng công chúa đâu, đại long hướng cũng không phải không có khác công chúa, chính là chỉ có nàng phong làm trưởng công chúa, cái này đủ để chứng minh địa vị của nàng.

Khúc Kinh Cự cảm thấy được Tấn An công chúa là thông minh lại thấy rõ sự thật nữ nhân, nàng có tôn quý thân phận, sẽ không vì cái gọi là cảm tình tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nàng cấp Bắc Lộc Bá sinh hạ nữ nhân, theo lý thuyết Bắc Lộc Bá là không thể nạp thiếp: cưới vợ bé, chính là Bắc Lộc Bá lại làm ra loại sự tình này, này không chỉ là ở đánh Tấn An công chúa mặt, cũng đánh hoàng gia mặt. Nếu là hôm nay Tấn An công chúa tùy vào loại sự tình này phát sinh, như vậy về sau mặt khác công chúa Phò mã cũng sẽ đi theo làm như vậy, có một ... gần ... Có hai, cuối cùng thật đáng buồn vẫn là nữ nhân.

Đãi yến hội chấm dứt, theo phủ công chúa đi ra sau, Khúc Kinh Cự nhìn đến Lương thị cùng Khúc Ước Tổ ở cửa lớn, mà các nàng đối diện là trên cao nhìn xuống Tần Bạch Lộ, nàng dưới chân không ngừng, trực tiếp lướt qua ba người chiếm hữu nàng xe ngựa, người khác nguyện ý diễn máu chó kịch, nàng còn không nguyện ý tiền một thân máu chó đâu.

Xe ngựa động đứng lên, Khúc Kinh Cự xóc lên kiệu song, vừa hay nhìn thấy Tần Bạch Lộ đối với Lương thị cùng Khúc Ước Tổ lộ ra châm chọc ý cười, Lương thị trên mặt tất cả đều là không dám phát tác tức giận, nàng lo lo khoé miệng, buông xuống màn.

Trở lại Đoan vương phủ, Khúc Kinh Cự gặp Thực Quý cùng Thụy Hương canh giữ ở chính viện chỗ cửa lớn, biết có thể là Hạ Hành ở bên trong, liền hỏi nói: "Vương gia ở trong phòng?"

Thực Quý quý gói đáp: "Quay về Vương phi, Vương gia đến đây có trong chốc lát."

Gật gật đầu, ý bảo đã biết, Khúc Kinh Cự xuyên qua đại môn, đi ngang qua chính viện lý vườn, tới rồi phòng ngoại thất, liền nhìn đến Hạ Hành đang nhìn nàng làm cho người ta treo trên tường mỹ nhân dưới ánh trăng nhảy múa đồ.

"Vương gia," Khúc Kinh Cự cười đi đến bên cạnh hán, cùng hán sóng vai đứng, "Tranh này làm sao vậy?"

"Ta nhớ được, người cũng có như vậy một thân váy dài," Hạ Hành cảm giác, cảm thấy tranh này có vài phần Khúc Kinh Cự bóng dáng.

"Vương gia tại sao không có nghĩ tới, tranh này thượng vốn là ta." Khúc Kinh Cự cười.

Hạ Hành nhìn về phía bức họa cuộn tròn ở dưới lạc khoản, đúng là Khúc Kinh Cự họa tác, vẽ tranh thời gian ngay tại mấy ngày trước đây, khó trách hôm qua đến chưa từng gặp qua, chắc là hôm nay mới khiến cho nhân treo lên.

"Kinh Cự hội vũ?" Hạ Hành có chút kinh ngạc, thế gia nữ tử học đàn quân cờ thi họa cũng không phải ít, chính là học vũ cũng không có mấy.

"Vô sự tự thông thôi," Khúc Kinh Cự chọn đầu lông mày, phảng phất hình như có chút tự đắc cùng bất đắc dĩ, "Dĩ vãng không có chuyện gì, mình ở trong phòng khi đã nghĩ phải thời gian, chiếu thư lung tung học."

Hạ Hành biết khúc Lương thị đãi Khúc Kinh Cự không tốt, lườm trước cũng sẽ không tổn tâm tư làm cho Khúc Kinh Cự học nhiều lắm tiểu thư khuê các nên biết đích đồ vật này nọ, hán thấy nàng cười đến tự đắc lại không có nài, liền cười nói: "Chẳng biết lúc nào ta có hạnh một phần thưởng?"

Khúc Kinh Cự giờ lên tron bóng xinh đẹp cảm, giống như là cái cao ngạo nữ vương, "Chờ Vương gia làm ra cái gì đòi thiếp niềm vui chuyện, thiếp lo lắng nữa việc này đi."

Rõ ràng tự xưng thiếp, Hạ Hành cố tình chợt nghe ra một cổ tử cao ngạo hương vị, cố tình hán còn cảm thấy được đối phương này bộ dáng làm cho hán tâm dương khó nhịn, hán nhịn không được đưa thay sờ sờ Khúc Kinh Cự eo, "Kinh Cự vòng eo hiện giờ tình tế mềm mại, định có thể khiêu cực đẹp vũ đạo."

Khúc Kinh Cự khoé miệng một liệt: "Vương gia lời này, nhưng khi thiếp vì vũ nữ trêu đùa?"

Hạ Hành ước chừng lý giải đến như thế nào nữ nhân cố tình gây sự, cố tình còn không hiểu cảm thấy được không giải thích hai câu không được, hán bất đắc dĩ đem người ôm vào trong lòng ngực, "Những nữ nhân kia há có thể cùng Kinh Cự người đánh đồng, người khiêu vũ con khiêu cho ta xem, người khác ai cũng gặp không đến, đây là ta nhóm giữa phu thê chuyện, ta là vui mừng, cũng không phải trêu đùa." Nói xong, lại bổ sung

một câu nói, "Ngày sau đôi đũa đôi người niềm vui , người nhất định phải hạ mình khiêu một khúc cho ta xem "

Khúc Kinh Cự ân hừ một tiếng, "Người đã như thế chờ mong, chờ xuân về hoa nở , ta liền khiêu một khúc cho người nhìn một cái." Đây thân mình thân mình cốt quả thật mềm mại, nhảy lên vũ tới cũng sẽ không có vẻ cứng nhắc không có mỹ cảm, bất quá nàng cũng không muốn thật sự cứ như vậy khiêu cấp Hạ Hành nhìn. Nam nhân là kỳ quái sinh vật, bọn họ thích đùa bốn tùy ý nữ nhân, cố tình lại xem thường nữ nhân quá mức tùy ý, từ loại nào góc độ mà nói, nam nhân có đôi khi so với nữ nhân còn mâu thuẫn.

Chính là nàng nếu là đem việc này biến thành giữa hai người đích tình thú, thậm chí làm cho đối phương sinh lòng chờ mong, cũng không dễ dàng làm cho đối phương tùy ý nhìn đến, kia sẽ chỉ làm Hạ Hành sinh lòng một loại "Thuộc loại hai người bí mật" thân cận cảm.

Có đôi khi tốt đẹp chính là bí mật, có lợi vu gần hơn nam nữ giữa khoảng cách.

Hạ Hành nhìn Khúc Kinh Cự như vậy kiều ngạo tiểu bộ dáng, chỉ cảm thấy trong lòng con mèo việt cong việt dương , hần ngửi ngửi nàng sinh ra kẻ hở hương thơm, ám ảnh thanh âm nói: "Hảo." Rõ ràng cách quần áo, hần lại giống như có thể cảm giác được dưới mặt quần áo nhẵn nhụi, làm cho hần nhìn không được muốn đem hần ả giường.

Khúc Kinh Cự cũng không muốn còn không có ăn cơm chiều liền ngoạn áp nhân trò chơi, liền đem đầu tựa vào Hạ Hành trong ngực nói: "Ta coi Tản An trưởng công chúa tựa hồ muốn cùng Bắc Lộc Bá cùng ly."

Một lát trầm mặc sau, nàng nghe được Hạ Hành khinh thường lại dẫn theo chút tức giận thanh âm.

"Cùng ly là tất nhiên , hoàng gia công chúa là hần có thể chậm rãi ? Việc này sẽ không cứ như vậy tiện nghi hần!"

Khúc Kinh Cự ý tứ hàm xúc không rõ cười cười, nhìn một cái, đây là người của hoàng thất, mặc kệ ngày thường kiều ngạo, ôn hòa hoặc là hàm hậu, trong khung đều mang theo thiên nhiên cao cao tại thượng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Bắc Lộc Bá ở tháng giêng hai mươi sáu ngày chạy tới kinh thành, hần đầu tiên đến phương tiện là trưởng công chúa phủ, chính là còn không có vào cửa liền bị trưởng công chúa hạ nhân chạy ra, hần không có nghĩ đến hạ nhân hội như vậy làm khó hần, đang muốn phát tác, Tản An công chúa liền giúp đỡ nha hoàn thủ đứng ở cửa lớn.

Bởi vì Bắc Lộc Bá ngày ngày nhớ thương cái kia ngoại thất, hai vợ chồng gần mấy tháng rất ít cùng một chỗ, Bắc Lộc Bá đứng ở đại môn hạ, nhìn thấy trang phục công chúa, như lửa loại tức giận bị nước lạnh gội tắt, hần áp ứng nói: "Công chúa."

"Phò mã làm cái gì vậy đâu?" Tản An công chúa tựa tiểu phi tiểu hướng hần phía sau nhìn thoáng qua, "Như thế nào không thấy người vị ấy vừa ý nhân?"

Bắc Lộc Bá trên mặt xấu hổ, cửa lớn dính đầy phủ công chúa hạ nhân thị vệ, hần không muốn làm những người này mặt buồn thê diện, chính là này thê diện nhưng lại không thể không buông, bằng không bọn họ cả tào gia đồ cũng bị liên lụy, chớ nói chi là bảo vệ hần yêu thích cái kia ngoại thất.

"Công chúa hiểu lầm , bất quá là cái gặp dịp thì chơi biểu diễn, há có thể bởi vì nàng ảnh hưởng chúng ta giữa phu thê cảm tình, " Bắc Lộc Bá miễn cưỡng cười thật sâu một cái thở dài, "Kính xin công chúa tha thứ vì phu, vì phu ngày sau định không làm bực này hồ đồ việc."

Tản An công chúa trào phúng nhìn trước mắt người nam nhân này, hần như cũ phong độ chỉ có, tao nhã, nhân văn là lúc trước người kia, tâm cũng thay đổi, một cái thay đổi tâm nam nhân, nàng lưu trữ cũng bất quá là thủ một bộ thân xác thối tha, không có ghé thăm chính mình.

Không biết như thế nào , nàng đã nghĩ nở nụ cười, nàng cũng cười lên tiếng: "Phò mã này chê cười cũng thật có ý tứ, Bồn cung trước kia như thế nào không biết Phò mã hội bởi vì cái biểu diễn mê muội mất cả ý chí, có hồ đồ hay không người bản thân trong lòng cũng rõ ràng, bực này thoại bản cung không hi đặc nghe, nếu là phụ hoàng thánh chỉ triệu người vào kinh, người liền đi trong cung cùng phụ hoàng giải thích."

Bắc Lộc Bá trong lòng hoảng hốt, hần nghe ra công chúa trong lời nói đối với hần ghét bỏ, chính là việc này nếu không có công chúa cứu vãn, Hoàng Thượng chắc chắn nặng phạt hần, mà tào thị bộ tộc cũng coi như xong rồi. Vốn bọn họ tào thị bộ tộc đã là không có tước vị cũng không thực quyền người ta, việc này nào lớn, chỉ sợ ngay cả tước vị cũng không giữ được .

Nghĩ đến đây, Bắc Lộc Bá đành phải tiếp tục mở miệng nói: "Công chúa, ta và người vợ chồng nhiều năm, sao có thể bởi vì việc nhỏ ảnh hưởng

giữa chúng ta đích tình phân, việc này là vì phu mười phần sai, chỉ cần công chúa nguyện ý tha thứ vì phu, vì phu cái gì đều nguyện ý làm."

"Nếu biết chúng ta nhiều năm vợ chồng, người lại có thể nào làm ra kia chờ ác tha việc đến chặt đứt chúng ta tình cảm?" Tấn An công chúa bắt vì sở động, mặt không chút thay đổi nhìn thấy Bắc Lộc Bá, "Thế gian mọi sự có nguyên nhân mới có kết quả, mấy năm nay Bồn cung tự hỏi vẫn chưa chậm trễ đãi người tào gia cao thấp, người đối đãi với ta như thế, còn có cái gì thể diện tới nơi này?" Nói xong, xoay người đối người giữ cửa nói: "Đóng cửa đại môn!"

Bắc Lộc Bá trợ mắt nhìn thấy đại môn chậm rãi đóng cửa, hắn muốn cầu chuyện, nhưng khi nhìn đến Tấn An công chúa ánh mắt, lại một câu cũng nói không nên lời, bởi vì ánh mắt của đối phương nói cho hắn biết, vô luận chính mình nói cái gì, đối phương cũng sẽ không cử động nửa tâm.

Bắc Lộc Bá cầu kiến công chúa bị cự một chuyện rất nhanh truyền khắp kinh thành, không ít người nói Bắc Lộc Bá to gan lớn mật, cũng có người nói Bắc Lộc Bá làm việc không đủ thông minh, nhưng là ai cũng không dám nói Tấn An trưởng công chúa người gây sự, dù sao hoàng gia nữ nhân cũng không phải tốt như vậy thú .

Khúc Kinh Cự nghe nói chuyện này sau, liền làm cho người ta không có việc gì đi hỏi thăm mà nói miệng, này đình viện thật sâu thật sự không có việc gì, không nghe chút chuyện bên ngoài hoặc chính mình tìm việc vui, thật đúng là không tốt giết thời gian, khó trách nơi này nữ nhân không có việc gì liền các loại đại yến tiểu yến, ngắm hoa phần thưởng bức tranh thưởng thức trà, nhiều như vậy hàng đầu cũng bắt quá là phu nhân nhóm tụ ở cùng nơi giết thời gian.

Việc này truyền ra sau đích cùng ngày ban đêm, trong phủ liền nhận được Hoàng hậu nương nương ý chỉ, nói là ngày mai phải ở khỏi nguyên cung bạn gia yến, làm cho Hạ Hành cùng Khúc Kinh Cự đều phải đến.

Tiếp được ý chỉ sau, Khúc Kinh Cự có chút ngoài ý muốn, Hoàng hậu nương nương tựa hồ là cái mặc kệ sự tính tình, lúc này không hề dấu hiệu bạn gia yến, chỉ sợ là vì Tấn An công chúa chuyện.

Hạ Hành gặp Khúc Kinh Cự về mặt trầm tư bộ dáng, liền mở miệng nói: "Người không cần suy nghĩ nhiều, ngày mai trừ bỏ chúng ta mấy huynh đệ ngoại, chỉ sợ cũng chỉ có Tấn An dài tả cùng phụ hoàng mẫu hậu."

Ý tứ này nói đúng là, những thứ khác hoàng phi cũng chưa tư cách ở đây? Khúc Kinh Cự hiểu được, đây là muốn thanh toán Bắc Lộc Bá tiết tấu. Gật gật đầu, "Đúng, là nên chúng ta nhà mẹ đẻ nhân hảo hảo thu thập bạc tình quả nghĩa nam một phen, hảo hảo thể nhi mặc kệ, thiên cùng thật không mình bạch nữ nhân liên lụy không rõ, cũng không thể khinh tung hắn."

Cảm giác được Khúc Kinh Cự tức giận, Hạ Hành cười nói: "Xem ra người cùng dài tả lần trước ở trên yến hội ở chung rất khá." Bằng không, như thế nào hội nhân dài tả chuyện tức giận?

Khúc Kinh Cự ở khắc hoa dựa vào ghế ngồi xuống, thở dài nói: "Dài tả là hảo nữ nhân, Bắc Lộc Bá thật sự đáng giận, rõ ràng trong nhà có người rất tốt, cố tình đi lấy dính bên ngoài thật không mình bạch, có thể thấy được nhiều năm như vậy cảm tình với hắn mà nói, cũng không có trọng yếu như vậy."

Thấy nàng về mặt giữa tựa hồ có chút chán ghét, hắn không biết sao liền mở miệng nói: "Thế gian nam nhân thiên thiên vạn vạn, có người không nhớ tình bạn cũ chuyện, có người lại lâu ngày chuyện càng sâu, dài tả chính là gặp được một cái không tốt nam nhân."

Khúc Kinh Cự đột nhiên cười mở, nàng tay trái nâng cằm lên, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành nói: "Vương gia cần phải làm ngày ấy lâu chuyện càng sâu nhân."

Hạ Hành ánh mắt ám chìm, nói giọng khàn khàn: "Ta tự nhiên là ngày ấy lâu chuyện càng sâu nhân." Chính là những lời này ở nào đó tự càng thêm nặng khẩu âm.

Cô nam quả nữ, **, Hạ Hành không có ý câu dẫn làm cho Khúc Kinh Cự nổi lên hưng trí, hai người cũng không biết ai động trước ai, dù sao chờ Khúc Kinh Cự kịp phản ứng, đã muốn nằm ở trên giường lộ ra hơn phân nửa vai, Hạ Hành cầu nha đang ở chính mình nơi bả vai liếm cắn.

Cảm thấy được bả vai có chút dương, Khúc Kinh Cự rụt rụt bả vai cười lên tiếng, nhắm trướng Hạ Hành cắn đắc nặng chút, hắn nói giọng khàn khàn: "Xem ra ta còn không đủ cố gắng, làm cho Kinh Cự còn cười được." Nói xong, còn cô ý ở nàng bên hông nhéo nhéo, dẫn tới Khúc Kinh Cự cười đến càng lớn tiếng.

Biết rõ chính mình bên hông sợ nhất dương, hắn còn cố ý đến như vậy một tay, Khúc Kinh Cự một cái lắc mình cố ý trốn vào trong lòng ngực của hắn, sau đó thừa dịp hắn không chú ý, cầm tiểu hành, hừ nói: "Vương gia cũng đừng đậu ta, vạn nhất ta không cẩn thận tay run sẽ không tốt."

Hạ Hành buồn bực thanh âm cười nói: "Vương phi đây là đang uy hiếp ta?" Nói xong, thân mình đi xuống trầm xuống, đem người đặt ở dưới người mình, nhẹ nhàng hôn nhẹ tai của nàng khuếch sau, ngẩng đầu nhìn nàng nói, "Vậy người cần phải hảo hảo đối với nó."

"Như thế nào hảo hảo đối với nó?" Khúc Kinh Cự mở to hai mắt, về mặt thiên chân vô tà nhìn thấy Hạ Hành, thủ phi thường không cẩn thận run lên vài cái, quả nhiên cảm giác được tiểu hành tinh thần.

Cái này có thể tính đem Hạ Hành hùng lực đại hòa châm, nhất thời bỏ nhào đi xuống.

Sau nửa canh giờ, người phía dưới bắt đầu hướng chính viện nâng thùng tắm cùng nước ấm, này đó thái giám giai cẩn thận cúi đầu, ngay cả rơi trên mặt đất quần áo vật trang sức cũng không dám nhìn nhiều liếc mắt một cái, nhưng là gần theo đầy đất quần áo có thể biết, Vương gia cùng Vương phi là như thế nào nhiệt tình như lửa.

Khúc Kinh Cự ghé vào bên thùng tắm duyên thượng, tùy ý Hạ Hành thay chính mình nắm bắt bả vai, nàng thanh âm mang theo chút dày nói: "Nghe nói chúng ta ở kinh giao có tòa vườn, bên trong có suối nước nóng?"

"Ngươi thích?" Hạ Hành dẫu tay trơn bóng da thịt, cười đem ngực dán lên kia tinh tế mảnh trượt đích lưng thượng, "Ngọc tuyến trong vườn quả thật có một cái đại suối nước nóng, chờ mấy ngày này ta mang ngươi đi chơi hơn mấy ngày."

"Vậy cũng hảo," Khúc Kinh Cự nghiêng đầu ở Hạ Hành trên gương mặt nhẹ nhàng hôn hạ xuống, "Vương gia cũng đừng quên."

Mỹ nhân chủ động đưa lên môi thơm tự nhiên là vật chuyện tốt, Hạ Hành ở Khúc Kinh Cự trên môi trộm cái hương mới nói, "Đáp ứng chuyện của ngươi, ta như thế nào hội quên."

Khúc Kinh Cự cười quay đầu lại, như mực tóc đen xâm nhuộm trong nước, thậm chí làm cho người ta nhìn không tới dừng đây.

Lúc này đây đến khôi nguyên cung, Khúc Kinh Cự phát hiện khôi nguyên cung tựa hồ so sánh với thứ đến hơn vài phần nhân khí, mà ngay cả hầu hạ nhân cũng nhiều không ít, phảng phất có loại không cố ý sầm vai ra náo nhiệt.

Theo Hạ Hành vào chủ điện, quả nhiên gặp Đế hậu đều ở, ngồi ở dưới tay thứ nhất đó là Tấn An trưởng công chúa, Tấn An công chúa ngồi phía dưới chính là Hạ Uyên cùng Tân Bạch Lộ.

Khúc Kinh Cự nghĩ muốn, lúc này đây Thụy vương vợ chồng nhưng thật ra tới cũng nhanh, cuối cùng không có làm khiếu. Đi theo Hạ Hành đi hoàn lễ, ở Hạ Uyên vợ chồng đối diện ngồi xuống sau, Khúc Kinh Cự như trước cúi đầu thường thức trà.

Khánh đức đế vì đế vị phụ mặc dù không xứng chức, nhưng là ít nhất còn thực chú ý nhân luân đạo đức, ngồi ở thượng thủ hần rất ít nhìn hai vị con dâu, chính là cùng hai đứa con trai nói chuyện.

Không đầy một lát, Trữ vương vợ chồng liền tới rồi, Khúc Kinh Cự nhìn thấy hai người ở bọn họ thượng thủ sau khi ngồi xuống, Hạ Kỳ liền bắt đầu nói chuyện chọc cười hoàng đế, không khỏi nghĩ muốn, mỗi một cái hoàng tử từ nhỏ chính là vuốt mông ngựa cao thủ.

"Ngươi đã bọn đệ đệ đều tới rồi, trăm liền hỏi lại ngươi một lần, hay không thật muốn cùng ly?" Khánh đức đế thờ dài, hơi có vẻ lão thái trên mặt có chút mệt mỏi, "Về niệm, trăm lúc trước thật không nên đem ngươi chỉ cho tào nhà đích tiểu tử."

"Cùng phụ hoàng vô can, cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm, lúc trước là nữ nhân điểm đầu, phụ hoàng mới chỉ hôn, nói cho cùng là nữ nhân không có ánh mắt," về niệm là Tấn An trưởng công chúa khuê danh, tên này là khánh đức đế tự mình vì nàng thủ, có lẽ thủ tên này, khánh đức đế là muốn nàng này nữ nhân mặc dù ngày sau xuất giá, vẫn phải nhớ đắc hoàng cung cái nhà này, cho nên mới thủ làm về niệm.

Khúc Kinh Cự phát hiện hoàng đế đãi Tấn An công chúa tốt lắm, so với trừ ra Hạ Uyên ngoại ba đứa con đều hảo, có lẽ bởi vì Tấn An công chúa là hần người thứ nhất đứa nhỏ, cảm tình luôn có chút bất đồng.

"Những năm gần đây, nữ nhân cùng Bắc Lộc Bá còn được cho tương kính như tân, cảm sát cùng mình, chính là hiện giờ Bắc Lộc Bá tâm tư sớm đã không ở ta cùng với nữ nhân trên người, thậm chí không để ý niệm thân phận của ta cùng với ngày xưa tình cảm liền cùng cừu phẩm quan gia nữ tử xen lẫn trong cùng nhau. Nữ nhân mặt có thể ném, chính là hoàng gia mặt lại không thể ném, như vậy một cái không có tâm nam nhân, ta lưu trữ lại có gì dùng. Không bằng cùng ly, thật có thể quá chút thanh tịnh ngày." Tấn An công chúa cười khổ một cái, "Bằng không, mặc dù miễn cưỡng cùng hần cùng một chỗ, nữ nhân cũng chỉ hội cảm thấy được ghê tởm."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Là Hiền Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.